

Robert Ludlum
Lazarova osveta

BOBEBT LDDLDM
LAZAROVA OSVETA
PATBICK LARDN
S engleskoga preveli
Bojana Zeijko - Lipovščak
Krešimir Lipovščak

Naslov izvornika
THE LAZARUS VENDETTA
Copyright © 2004 by MYN PYN LLC.
Urednik
Predrag Tomljanovic

Predgovor

Subota, 25. rujna Blizu doline rijeke Tuli, Zimbabve
Nestale su posljednje sunčeve zrake i tisuće zvijezda je slabašno svjetlucalo na mračnom nebu iznad ispucale, suhe zemlje. Ovo područje Zimbabvea bilo je krajnje siromašno, čak i prema niskim standardima ove nemirne zemlje. Nije bilo gotovo nikakve električne svjetlosti da osvijetli noć, postojalo je vrlo malo asfaltiranih cesta koje su spajale izolirana sela Matabelelanda s vanjskim svijetom. Iznenada su pojavio par svjetala u mraku, nakratko osvijetlivši gu-štaru od kvrgavog kržljavog drveća te razasuto iščupano grmlje i malo trave. Neki krš od Toyotina prastarog pickupa kretao se po ugaženom zemljanom putu, a mjenjač se naprezao dok JQ pickup poskakivao po nizu dubokih rupa. Privučeni treperavim snopom svjetlosti, rojevi kukaca lepršali su prema pickupu i udarali o prašinom prekriveni vjetroman.

- Merde! ~ Gilles Ferrand je opsovao ispod glasa, boreći se s upravljачem. Namrštivši se, visoki bradati Francuz nagnuo se prema naprijed, pokušavajući vidjeti nešto kroz vrtlog prašine i rojeve kuka ca. Njegove debele naočale kliznule su mu niz nos. Skinuo je jednu ruku s upravljača da ih povuče prema gore i zatim ponovno opsovao jer je pickup gotovo sletio s proširenog puta.

- Trebali smo prije otići iz Bulawayja - gundao je mršavoj, sjedo kosoj ženi pokraj sebe. - Ova takozvana cesta je dovoljno loša danju.

A sad je koma. Da barem zrakoplov nije toliko kasnio. Sušan Kendall je slegnula ramenima.

- Da su želje ribe, Gilles, svi bi dosad već umrli od trovanja živom.

Naš projekt treba novo sjemenje i alat koji su nam poslali, a kad služiš majci Zemlji, tada moraš prihvatiti neugodnosti.

Ferrand je napravio grimasu, zaželjevši po tisućiti put da mu ta njegova uštogljena američka kolegica prestane držati prodike. Oboje su bili veterani u svjetskom Lazarovom pokretu i radili su na tome da se spasi Zemlju od lude pohlepe nekontroliranog globalnog kapitalizma. Nije bilo potrebe da s njim postupa kao s djetetom.

Visoki snopovi svjetlosti kamiona osvijetlili su poznati izdanak stijene do voznoga traka. Francuz je odahnuo s olakšanjem. Približili su se cilju, malom naselju koje je prije tri mjeseca usvojio Lazarov pokret. Nije se mogao sjetiti pravog imena sela. Prva stvar koju su on i Kendall napravili bila je da ga preimenuju u Kusas, "sutra" na lokalnom ndbe-le dijalektu. Bilo je to prikladno ime, odnosno tako su se barem nadali. Stanovnici Kusaše su se suglasili s promjenom i prihvatili pomoć Pokreta pri povratku na prirodnu i ekološku poljoprivredu. Oboje aktivista je vjerovalo da će njihov rad dovesti do ponovnog rođenja potpuno organske afričke poljoprivrede - ponovnog rođenja temeljenog na potpunom protivljenju zapadnjačkim otrovnim pesticidima, umjetnim gnojivima i opasnim genetički preinačenim biljkama. Amerikanka je bila sigurna da su strastveni govori pridobili seoske starješine. Ferrand, koji je po prirodi bio ciničniji, sumnjao je da su obilne novčane donacije Pokreta imale veći utjecaj. No, bez obzira na to, smatrao je, ciljevi su u ovom

Ludlum Robert - Lazarova osveta

slučaju stvarno opravdavali sredstva.

Skrenuo je s glavnoga puta i vozio polako prema maloj skupini jarko oličenih koliba, baraka s limenim krovovima i klimavim torovima za stoku. Kusasa, okružena malenim poljima, ležala je u plitkoj dolini koja je bila okružena velikim, zaobljenim, razasutim kamenim uzvisinama i visokim grmljem. Zaustavio je kamion i lagano zatrubio.

Nitko im nije došao u susret.

Ferrand je zaustavio motor, ali ostavio je uključena svjetla. Sjedio je mirno, na tren osluškujući. Seoski psi su zavijali. Osjetio je kako mu se dižu dlake na vratu.

Sušan Kendall se namrštila.

- Gdje su svi?

- Ne znam. - Ferrand je oprezno izašao, odmaknuvši se od upravljača. Dosad bi već tuce uzbuđenih muškaraca, žena i djeca trebalo poskakivati oko njih, smiješeći se i žamoreći veselo pri pogledu na trbušaste vreće sa sjemenjem i sasvim nove motike, grablje i cijevi naslagane visoko u Toyotinu teretnom prostoru. Ali ništa se nije pokrenulo iz zamračenih koliba Kusaše.

- Hej? - vikao je Francuz. Iskušao je svoj ograničeni ndbele. -

Litshone NjanP. Dobra večer?

Psi su samo zavijali jače i glasno lajali na noćno nebo. Ferrand se zatresao.

Povukao se upickup.

- Nešto nije u redu, Sušan. Moraš javiti svojim. Odmah. Radi opreza.

Sjedokosa Amerikanka se zagledala na tren u njega, a oči su joj se iznenada proširile. Zatim je kimnula i izašla iz Toyote. Brzo je postavila laptop sa satelitskim telefonom, koji su nosili na teren. Omogućavao im je komunikaciju sa sjedištem u Parizu, no uglavnom su ga upotrebljavali za stavljanje slika i izvješća na glavnu Lazarovu internetsku stranicu.

Ferrand ju je promatrao u tišini. Većinu vremena mu je Sušan Kendall izuzetno išla na živce, ali bila je hrabra kad je trebalo. Možda više nego on. Uzdahnuo je i posegnuo ispod sjedala za baterijom koja je bila ondje zataknuta. Nakon trenutka razmišljanja stavio je preko ramena digitalnu kameru.

- Što radiš, Gilles? - upita ona. Već je ukucavala broj za Pariz.

- Idem pogledati malo - reče on čvrsto.

- Dobro, ali pričekaj dok dobijem vezu - odgovori Kendall. Držala je na trenutak satelitski telefon na uhu. Njezine tanke usne bile su na pete. - Već su otišli iz ureda. Nitko se ne javlja.

Ferrand je pogledao na sat. Francuska je bila samo sat iza njih, ali bio je vikend. Bili su prepušteni sami sebi.

- Pokušaj web-stranicu - predložio je.

Kimnula je.

Ferrand se prisilio da se pokrene. Ispravio se i krenuo polako prema selu. Micao je bateriju u širokom luku, istražujući noć ispred sebe. Ispred zrake svjetlosti skočio je gušter, preplašivši ga. Tiho je opsovao i nastavio dalje.

Znojeći se usprkos hladnom noćnom povjetarcu, došao je do otvo-

renog prostora u središtu Kusaše. Tu je bio seoski bunar. Bilo je to omiljeno mjesto okupljanja i mladih i starih pod kraj dana. Prelazio je baterijom tvrdu zemlju... i skamenio se.

Stanovnici Kusaše se neće veseliti sjemenju i poljoprivrednoj opremi koju im je donio. Neće povesti ponovno rođenje afričke poljoprivrede. Bili su mrtvi. Svi su bili mrtvi.

Francuz je stajao skamenjen, um mu se okretao od užasa. Posvuda su bili leševi. Mrtvi muškarci, žene i djeca ležali su hrpimice na čistini. Većina tijela je bila nedinuta, iako skvrčena i u čudnom obliku od neke strašne agonije. Neka su se činila sablasno šuplja, kao da su bila napola izjedena iznutra. Nekoliko ih je bilo pretvoreno u masu mesa i kosti, okruženu stvrdnutim lokvama krvave sluzi. Tisuće golemih crnih muha sjatilo se na unakažena trupla, lijeno se gosteći ostacima. Pokraj bunara psić je gurao njuškom iznakaženo tijelo djeteta, uzalud pokušavajući probuditi svog sudruga u igri.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Gilles Ferrand je gutao slinu pokušavajući potisnuti mješavinu žuči i povraćanja. Drhtavim rukama spustio je bateriju, skinuo digitalnu kameru s ramena i počeo snimati. Netko je morao dokumentirati ovaj strašni pokolj. Netko je trebao upozoriti svijet o ovom pokolju nevinih ljudi čiji je jedini zločin bio taj što su se udružili s Lazarovim pokretom.

Četvorica muškaraca ležala su nepomično najednom od brda koja su gledala na selo. Nosili su pustinjske maskirne odore i pancirke. Dalekozori i zaštitne naočale za noćno promatranje dali su im jasan pogled na svaki pokret dolje, dok su im uređaji za prisluški vanje prenosili svaki zvuk u slušalice.

Jedan od promatrača proučavao je zaštićeni monitor. Pogledao je prema gore.

- Imaju vezu sa satelitom. A mi smo se priključili.

Njegov vođa, divovski muškarac crvenkasto kestenaste kose i svi-jetlozelenih očiju nasmiješio se lagano.

- Dobro.

Nagnuo se bliže da bolje vidi zaslon. Zaslon je pokazivao niz jezivih slika, fotografija koje je samo nekoliko minuta prije snimio Gilles Ferrand, kako se polako ubacuju na Lazarovu wefe-stranicu.

Zelenooki je pažljivo promatrao. Zatim je kimnuo.

-To je dosta. Presjeci im vezu.

Promatrač je poslušao, brzo unoseći naredbe na prijenosnoj tipkovnici. Unio je lozinku poslavši niz kodiranih naputaka komunikacijskom satelitu visoko iznad njih. Sekundu poslije digitalne slike koje su tekle iz kusaše su zastale, zabljeskale i zatim nestale.

Zelenooki je bacio pogled na dvojac koji je ležao potrbuške pokraj njega. Obojica su bila naoružana snajperskim puškama Heckler & Koch PSG-1, konstruiranima za korištenje u tajnim operacijama.

- Sad ih ubij.

Fokusirao je svoj noćni dalekozor na dvoje aktivista Lazarova pokreta. Bradati Francuz i mršava Amerikanka zagledali su se u svoju satelitsku vezu u nevjerici.

- Meta nacišana - promrmljao je jedan od snajperista. Povukao je okidač. Metak 7.62 mm pogodio je Ferranda u čelo. Francuz se zanio prema natrag i zatim pao na tlo, a krv i mozak su se prosuli po bočnoj strani Toyote. - Meta pogođena.

Drugi je snajperist opalio sekundu kasnije. Njegov metak je udario Sušan Kendall visoko u leđa. Pala je na hrpu, pokraj svog kolege.

Visoki zelenooki vođa se podigao na noge. Njegovi ljudi, a svi su nosili odijela za zaštitu od opasnog materijala, kretali su se niz padinu noseći gomilu znanstvene opreme. Uključio je mikrofona smješten blizu vrata i podnio izvješće kodiranom satelitskom vezom.

- Ovdje Prvi. Polje jedan je gotovo. Procjena, prikupljanje i anali ziranje po planu. - Pogledao je dva mrtva aktivista Lazara. - SPARK je također pokrenut... po zapovijedi.

10

11

o S

i

a.

1

Utorak, 12. listopada

Tellerov zavod za naprednu tehnologiju,
Santa Fe, Novi Meksiko

Brigadir Jonathan - Jon - Smith, doktor medicine, skrenuo je s ceste Old Agua Fria i došao do glavnog ulaza u Zavod. Oči su mu se suzile od ranojutarnje svjetlosti. S njegove lijeve strane sunčeva svjetlost se širila čudesnim snježnim kapama na vrhuncima lanca Sangre de Cristo. Osvijetlila je duboke padine obložene zlatolisnim jasikama, golemim jelama, glomaznim borovima i hrastovima. Niže, u podnožju

Ludlum Robert - Lazarova osveta

planine, niski borovi, borovnice i klupka grmlja kadulje oko debelog zida Zavoda, načinjenog od sušene opeke boje pijeska, bili su još u sjeni.

Neki od prosvjednika koji su se utaborili uz cestu izvukli su se iz vreća za spavanje i gledali kako prolazi automobil. Nekolicina je mahala rukom napisanim parolama sa svojim zahtjevima: ZAUSTAVITE UBILAČKU ZNANOST!, NE NANOTEHNOLOGIJI! ili NEKA LAZAR VODI!. Većina ih je ostala ležati, nevoljko se želeći suočiti s hladnom listopadskom zorom. Santa Fe je bio na oko 250 metara nadmorske visine i noći su postajale sve hladnije.

Smith je trenutačno suosjećao s njima. Čak i s uključenim grijačem u unajmljenom automobilu osjećao je hladnoću kroz smeđu pilotsku

jaknu i kaki hlače s jakom crtom.

Na ulazu mu je čuvar u sivoj odori mahnuo da stane. Jon je spustio staklo prozora i predao mu iskaznicu američke vojske na pregled. Fotografija na iskaznici pokazivala je okretnog muškaraca u ranim četrdesetima, čije su visoke lične kosti i glatka tamna kosa odavale izgled bahatog španjolskog viteza. Uživio, treptaj u Smithovim tamnoplavim očima davao je iluziju arogancije.

- Dobro jutro, brigadiru - reče čuvar, bivši vojni rendžer, desetnik po imenu Frank Diaz. Nakon što je pregledao iskaznicu, nagnuo se prema naprijed gledajući kroz prozore automobila kako bi se uvjerio daje Smith sam. Njegova desna ruka je lebdjela oprezno nad 9-mili-metarskom Berettom koja mu je bila na boku. Kopča na opasaču bila je otkopčana. Oslobodila je Berettu tako da se može brzo povući bude li potrebno.

Smith je podignuo obrvu. Osiguranje je u Tellerovu zavodu obično bilo opuštenije, zasigurno ne na razini najtajnijih nuklearnih laboratorija pokraj Los Alamosa. Ali predsjednik Sjedinjenih Država Samuel Adams Castilla trebao je posjetiti Zavod za tri dana. A sad je golemi antitehnološki protestni miting organiziran baš paralelno s njegovim govorom. Prosvjednici pred vratima, pristigli ovoga jutra, bili su samo prvi val od tisuća za koje se očekivalo da će stići iz cijeloga svijeta. Pokazao je palcem preko ramena.

- Jesu li vas napali oni tamo, Frank?

- Još ne - priznao je Diaz. Slegnuo je ramenima. - Ali pratimo ih izbliza. Ovaj miting je uplašio one iz administracije. FBI kaže da dolaze pravi tvrdokorni izgrednici, oni koji se uzbuđuju bacajući Molotovljeve koktele i razbijajući prozore.

Smith se namrštio. Masovni prosvjedi bili su mamac za anarhiste koji su obožavali nasilje i uništavanje imovine. Genova, Seattle, Can-cun i pola tuceta drugih gradova diljem svijeta, doživjeli su da im ulice postaju poprišta bitaka između maskiranih demonстранata i policije.

Razmislivši o tome, salutirao je Diazu i odvezao se do parkirališta. Nije mu se baš svidjela ideja da se nađe usred meteža. Osobito ne sad kad je bio u Novom Meksiku na nečemu što se trebalo zvati odmor.

Prekriži to, Smith, reče sam sebi s iskričljenim cerekom. Neka to bude radni odmor. Kao vojni liječnik i stručnjak za molekularnu biologiju provodio je većinu vremena u Medicinskom istraživačkom cen-

14

tru za zarazne bolesti vojske Sjedinjenih Država (USAMRIID) u Fort Detricku u Marylandu. Njegova suradnja s Tellerovim zavodom bila je samo privremena. Pentagonov Ured za znanost i tehnologiju poslao ga je u Santa Fe radi promatranja i izvješćivanja o radu u tri nanotehnološka laboratorija u Zavodu. Istraživači iz cijelog svijeta bili su u žestokoj utrci razvijanja praktične i profitabilne primjene nanotehnologije. Neki od najboljih bili su ovdje u Telleru, uključujući timove iz samoga Zavoda, Harcourt Biosciencesa i Nomura PharmaTecha. Zapravo Smith je zadovoljno razmišljao: Ministarstvo obrane dalo mu je sjedalo u prvom redu sa svim plaćenim troškovima da prati najperspektivnije nove tehnologije ovog stoljeća. Ovdje mu je rad baš bio po mjeri. Riječ nanotehnologija nosila je nevjerojatno veliki broj značenja. U osnovi, značila je stvaranje umjetnih naprava u najmanjoj mogućoj veličini. Nanometar je samo mili-jarditi dio metra, oko deset puta veći od atoma. Stvorite nešto što je deset nanometara dugačko i još ćete gledati u nešto što je samo jednu desettisućicu promjera jedne jedine ljudske vlasi. Nanotehnologija

Ludlum Robert - Lazarova osveta

je inženjering na molekularnoj razini, inženjering koji obuhvaća kvantnu fiziku, kemiju, biologiju i superračunala.

Pisci popularne znanosti oslikavali su riječima svijetle slike robota od samo nekoliko atoma koji krstare ljudskim tijelom i liječe bolesti i oporavljaju unutarnje ozljede. Drugi su tražili od svojih čitatelja da zamisle jedinice za pohranu podataka koje su jednu milijuntinu veličine zrnca soli, ali mogu sadržavati sve ljudsko znanje. Ili trunke prašine koji su zapravo hiperosposobljeni atmosferski rudari koji polako lebde onečišćenim nebom i čiste ga.

Smith je vidio dovoljno tijekom tjedana provedenih u Tellerovu zavodu da zna daje nekoliko tih naoko nemogućih maštarija već lebdjelo na rubu stvarnosti. Ugurao je automobil na parkirno mjesto između dva divovska džipa. Vjetrobrani su im bili prekriveni mrazom, što je bio dokaz da su znanstvenici ili tehničari - njihovi vlasnici - bili u laboratorijima cijele noći. Kimnuo je, cijeneći to. To su bili ljudi koji su doista činili čuda, a živjeli su od jake crne kave, soka s kofeinom i šećerom posipanim zalogajima iz automata.

Izašao je iz unajmljenog automobila i zakopčao jaknu da se zaštiti od prohladnog jutarnjeg zraka. Zatim je duboko udahnuo, uhvativši

lagani miris vatre na kojoj se kuhalo i kanabisa na vjetru koji je dopirao iz kampa prosvjednika. Još kombija, Volvo karavana, iznajmljenih autobusa i hibridnih automobila na plinski i električni pogon stizalo je u ravnomjernoj koloni, skrećući s Interstate 25 i kretalo se prilaznom cestom do Zavoda. Namrštio se. Obećane gomile su se skupljale.

Na nesreću, potencijalna tamna strana nanotehnologije hranila je preplašenu maštu aktivista i fanatika Lazarova pokreta koji su se skupljali ispred ograde od bodljikave žice. Bojali su se zamisliti o strojevima toliko sićušnima da mogu slobodno ući u ljudske stanice i toliko moćnima da mogu promijeniti atomske strukture. Radikalni građanski slobodari upozoravali su na opasnosti od "špijunskih molekula" koje su nevidljivo lebdjele na svakom javnom i privatnom mjestu. Ludi teoretičari zavjere punili su internetske chat stranice glasinama o tajnim mini strojevima za ubijanje. Drugi su se bojali da bi se odbjegli nano-strojevi mogli lako razmnožavati, plesati po svijetu kao beskonačan niz začaranih metli Davoljeva učenika i na kraju prožderati zemlju i sve na njoj.

Jon je slegnuo ramenima. Divlje hiperbole mogu se uspoređivati jedino s opipljivim rezultatima. Jednom kad većina ljudi dobro pogleda u prave koristi nanotehnologije, njihovi iracionalni strahovi će početi nestajati. Barem se tako nadao. Okrenuo se oštro unatrag i krenuo prema glavnom ulazu u Zavod, željan vidjeti nova čuda koja su muškarci i žene unutra pripremili preko noći.

Dvjesto metara od vanjskoga ruba žičane ograde Malachi MacNa-mara sjedio je prekrivenih nogu na šarenoj indijanskoj deki, rasprostrtoj u sjeni borovnica. Njegove blijedoplave oči bile su otvorene, ali sjedio je mirno, nepokretan. Sljedbenici Lazarova pokreta koji su kampirali u blizini bili su uvjereni da je mršavi, vremenom išibani Kanađanin meditirao, da si je vraćao duševnu i tjelesnu energiju za ključnu borbu koja je predstojala. Umirovljeni biolog šumske službe iz Britanske Kolumbije već je izazvao njihovo divljenje kad je žestoko tražio brzu akciju da bi se postigli ciljevi Pokreta.

- Zemlja umire - rekao im je sumorno. - Ona se utapa, slomljena iznutra otrovnim pesticidima i onečišćenjem. Znanost je neće spasiti. Tehnologija je neće spasiti. Oni su njezini neprijatelji, pravi izvor užasa i onečišćenja. I mi moramo nešto učiniti protiv njih. Sada. Ne

16

~ 17

kasnije. Sada! Dok još ima vremena.

MacNamara je prikrio lagani smiješak, prisjetivši se pogleda na lica koja su sjala uspaljena njegovom retorikom. Imao je govornički i propovjednički talent više nego što je to ikad mislio.

Promatrao je aktivnost oko sebe. Pomno je odabrao ovu točku. S nje se vidio veliki zeleni platnjeni šator koji je bio postavljen kao zapovjedni centar Lazarova

Ludlum Robert - Lazarova osveta

pokreta. Veći dio glavnih domaćih i međunarodnih aktivista radio je u šatoru, upravljajući računalima priključenima na svjetske web-stranice, registrirajući novopridošle, izrađujući slogane i parole, koordinirajući planove za predstojeći miting. Druge grupe, poput TechStock koalicije, Sierra Cluba, Zemlja prije svega i sličnih, imale su sjedišta razasuta uokolo sve većega kampa, ali MacNamara je znao da je na pravom mjestu u pravo vrijeme.

Pokret je bio pravi pokretač ovog protesta. Ostale ekološke i anti-tehnološke organizacije tu su bile samo usput, pokušavajući očajnički popraviti stalno opadanje članstva i utjecaja. Sve više i više njihovih najpredanijih članova ih je napuštalo i pridruživalo se Lazaru, privučeno jasnoćom vizije Pokreta i hrabrošću u sučeljavanju s najmoćnijim svjetskim korporacijama i vladama. Čak je i nedavni pokolj njihovih sljedbenika u Zimbabveu služio kao poklič okupljanja oko Lazara. Slike masakra u Kusasi ponuđene su kao dokaz koliko su se "globalni korporativni vladari" i njihove marionetske vlade bojali Pokreta i njegove poruke.

Kanađanin izborna lica se malo ispravio.

Nekoliko mladića gruba izgleda išlo je prema zelenom šatoru, probijajući se ciljano kroz pobunjenu gomilu. Svaki je nosio preko ramena dugačku sportsku torbu. Svaki se primicao s dostojanstvenim oprezom grabežljivca.

Jedan po jedan stigli su do šatora i ubacili se unutra.

- Vidi, vidi, vidi - mrmljao si je u bradu Malachi MacNamara. Njegove blijedoplave oči su zasjale. - Baš zanimljivo.

2

Bijela kuća, Washington, D.C.

Elegantan sat iz 18. stoljeća na jednom od izrezbarenih zidova Ovalnog ureda lagano je otkucao podne. Vani je ledena kiša lila kao iz kabla iz tamnosivog neba, lupkajući po visokim prozorima koji su gledali na južnu tratinu. Što god kalendar govorio, prvi znaci zime su se približavali nacionalnoj prijestolnici.

Svjetla sa stropa reflektirala su se s naočala za čitanje, s okvirima od titana, predsjednika Samuela Adama Castille dok je prolazio kroz vrlo tajnu procjenu prijetnji koju su sastavile združene obavještajne službe, a koju je upravo dobio. Lice mu se smrknulo. Pogledao je preko svog velikog stola od borovine u rančerskom stilu koji mu je služio kao radni stol. Njegov glas je bio opasno miran.

- Da vidim jesam li vas, gospodo, dobro razumio. Vi ozbiljno predlažete da otkazem svoj govor u Tellerovu zavodu? Samo tri dana prije nego stoje predviđeno da ga održim?

- Točno, gospodine predsjedniče. Rekao bih otvoreno, rizici koji su povezani s vašim putem u Santa Fe neprihvatljivo su visoki - David Hanson, novopotvrđeni ravnatelj CIA-e, govorio je hladno. Poput njegove jeke, trenutak kasnije oglasio se i Robert Zeller, ravnatelj FBI-a, potvrđujući rečeno.

Castilla je pogledao nakratko obojicu, ali je zadržao pozornost

18

19

usredotočenu na Hansona. Šef CIA-e je bio čvršća i jača pojava ovoga para, iako se više doimao kao bantam kategorija finog sveučilišnog profesora iz 50-ih godina prošlog stoljeća, zajedno s obveznom leptir mašnom, nego kao vatreni pristalica tajne akcije i posebnih operacija.

Iako je njegov kolega, FBI-ovac Bob Zeller, bio pristojan čovjek, nije bio dorastao vashingtonskom uzburkanom moru političke intrige. Visok i plećat, Zeller je izgledao dobro na televiziji, ali nikad ga nije trebalo promaknuti s njegova položaja višeg državnog odvjetnika u Atlanti. Čak niti na određeno vrijeme, kad je Bijela kuća tražila stalnu zamjenu. No bivši igrač ragbija i dugogodišnji savezni državni odvjetnik znao je svoje slabosti. Većinom je držao jezik za zubima na sastancima i obično bi sve završilo tako da je podupro onoga tko bi imao jače karte.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Hanson je bio sasvim drukčiji. Ako ništa drugo, veteran Agencije je navikao igrati politiku moći. Tijekom svoga dugogodišnjeg mandata kao šef CIA-ine uprave za operacije izgradio je čvrstu potporu kod članova kongresnog i senatskog odbora za obavještajne službe. Veliki dio utjecajnih kongresnika i senatora vjerovao je da David Hanson može baš sve. To mu je davalo dosta manevarskog prostora, čak toliko da se mogao usprotiviti predsjedniku koji ga je netom unaprijedio da vodi cijelu CIA-u.

Castilla je pokaznim prstom lupkao po procjeni opasnosti.

- Vidim previše špekulacije u ovom dokumentu. A ne vidim čvrste činjenice. - Pročitao je rečenicu na glas: - Presretanje komunikacija nespecifične, ali važne prirode, pokazuje da radikalni čimbenici među demonstrantima u Santa Feu možda planiraju nasilnu akciju, i to ili protiv Tellerova zavoda ili protiv samog predsjednika. - Skinuo je na očale za čitanje i podigao pogled.

- Možete li to reći na jednostavnom engleskom, Davide?

- Registrirali smo povećanu razinu brbljanja, i to preko Interneta i preko praćenih telefonskih razgovora. Veći broj problematičnih rečenica se iznova i iznova pojavljuje, a sve u vezi s planiranim mitingom. Postoje stalne priče o velikom događaju ili o akciji u Telleru - reče šef CIA-e. - Moji ljudi su to čuli iz inozemstva. Isto tako NSA. I FBI je registrirao iste tendencije tu, kod kuće. Točno, Bob? Zeller je zabrinuto kimnuo.

- To imaju vaši analitičari? - Castilla je zatresao glavom, jedno-

stavno neimpressioniran. - Ljude koji si šalju e-maile o političkom protestu? - prezirno je otpuhnuo. - Bože, svaki miting koji može privući trideset ili četrdeset tisuća ljudi do Santa Fea je, do vraga, zasigurno veliki događaj! Novi Meksiko je moja baza i sumnjam da se polovica tog broja ikad pojavila kad sam ja držao govore.

- Kad članovi Sierra Kluba ili Saveza za zaštitu prirode govore na taj način, ne brinem se - reče mu Hanson tiho. - Ali čak i najjednostavnije riječi mogu imati različita značenja kad ih rabe određene opasne skupine ili pojedinci. Smrtonosna značenja.

- Govorite o tim takozvanim radikalnim čimbenicima?

- Da, gospodine.

- A tko su ti opasni tipovi?

- Većina ih je na ovaj ili onaj način povezana s Lazarovim pokretom, gospodine predsjedniče - reče Hanson oprezno.

Castilla se namrštitio.

- To je vaša jako, jako stara pjesma, Davide.

Drugi muškarac je slegnuo ramenima.

- Svjestan sam toga, gospodine. Ali istina ne postaje manje istina samo zato jer je neugodna. Kada se gleda u cjelini, naše posljednje informacije o Lazarovu pokretu su izuzetno alarmantne. Pokret meta-stazira i ono stoje nekoč bio relativno miran politički i ekološki savez brzo se pretvara u nešto daleko tajnije, opasnije i smrtonosnije. - Po gledao je preko stola u predsjednika. - Znam da ste vidjeli relevantna izvješća o nadzoru i presretanju komunikacija. I našu analizu.

Castilla je polako kimao. FBI, CIA i druge savezne obavještajne agencije pratile su određene skupine i pojedince. S porastom globalnog terorizma i širenjem tehnologije kemijskog, biološkog i nuklearnog oružja, nitko u Washingtonu nije htio riskirati da ih zaskoči nepoznati neprijatelj.

- Dopustite mi da govorim izravno, gospodine - nastavio je Hanson. - Procjenjujemo da je Lazarov pokret sada odlučio postići svoje ciljeve nasiljem i terorizmom. Njihova retorika je zloćudna, paranoidna i puna mržnje usmjerene na one koje smatra neprijateljima. - Šef CIA-e je gurnuo još jedan komad papira preko stola od borovine.

- Ovo je samo jedan primjer.

Castilla je ponovno stavio naočale i čitao u tišini. Usne su mu se skvrčile u gađenju. Papir je bio svjetlucavi ispis web-stranice Pokreta.

Sadržavala je groteskne fotografije iskasapljenih i neprepoznatljivih trupala. Naslov po cijelom vrhu je praktički vrištao: NEVINI ZAKLANI U KUSASI. Tekst između slika je svaljivao krivnju za masakr cijelog sela u Zimbabveu na eskadrone smrti koje financiraju korporacije ili na plaćenike koje je naoružala američka vlada. Tvrdio je kako su ubojstva dio tajnoga plana da se unište naponi Lazarova pokreta oko revitalizacije organske afričke poljoprivrede jer su, u najmanju ruku, zaprijetili američkom monopolu na genetički preinačene žitarice i pe-sticide. Stranica je završavala pozivom na uništenje onih koji uništavaju Zemlju i sve one koji je vole.

Predsjednik ju je bacio natrag na stol.

- Kakva hrpa sranja.

- Istina - Hanson je uzeo ispis i ubacio ga natrag u aktovku. - No, to je vrlo učinkovito sranje, barem za publiku kojoj je namijenjeno.

- Jeste li poslali tim u Zimbabve da sazna što se uistinu dogodilo u toj Kusasi? - upitao je Castilla.

Direktor CIA-e je zatresao glavom.

- To bi bilo izuzetno teško, gospodine predsjedniče. Bez dopušte nja lokalne vlade, koja je neprijateljski nastrojena prema nama, morali bismo raditi potajno. Čak i tada, sumnjam da bismo što saznali. Zimbabve je totalno ludilo. Te seljane je mogao ubiti bilo tko: od vladinih postrojbi do najobičnijih pljačkaša.

- Kvrugu - Castilla je promrmljao. -A ako naše ljude uhvate kako njuškaju bez dozvole, svi će smatrati da smo mi uistinu bili upetljani u masakr i da samo želimo prikriti svoje tragove.

- U tome i jest problem, gospodine - Hanson se složio tiho. - Ali što god da se dogodilo u Kusasi, jedna je stvar sasvim jasna - vodstvo Lazarova pokreta koristi se tim incidentom da radikalizira sljedbenike, da ih pripremi na izravniju i snažnu akciju protiv naših saveznika i nas.

- Prokletstvo, ne sviđa mi se ovo što se događa - Castilla je gunđao. Nagnuo se prema naprijed u svom naslonjaču. - Ne zaboravite, poznavao sam mnoge muškarce i žene koji su osnovali Lazara. Bili su to poštovani ekološki aktivisti, znanstvenici, pišci... čak nekoliko političara. Željeli su spasiti Zemlju, vratiti je u život. Nisam se slagao s većim dijelom njihova programa, ali oni su bili dobri ljudi. Časni ljudi.

- I gdje su sada, gospodine? - upita tiho šef CIA-e. - Postojala su devetorica osnivača Lazarova pokreta. Šestorica od njih su umrli, bilo prirodnom smrću, bilo u sumnjivim nesrećama. Ostala trojica su ne stala bez traga. - Pogledao je oprezno u Castilla. - Uključujući Jinjira Nomuru.

- Da - reče predsjednik tiho.

Bacio je pogled na jednu od fotografija na kutu stola. Snimljena je tijekom njegova prvog mandata kao guvernera Novog Meksika. Prikazivala gaje kako razmjenjuje naklone s nižim i starijim Japancem, Jinjirom Nomurom. Nomura je bio ugledan član Dieta, japanskoga parlamenta. Njihovo prijateljstvo, zasnovano na zajedničkoj ljubavi prema čistom viskiju i izravnom govoru, nadživjelo je Nomurino povlačenje iz politike i njegov zaokret prema žestokom zagovaranju ekoloških pitanja. Prije dvanaest mjeseci Jinjiro Nomura je nestao dok je putovao na miting koji je organizirao Lazarov pokret na Tajlandu. Njegov sin Hideo, predsjednik i izvršni direktor Nomura PharmaTecha usrdno je molio američku pomoć pri pronalaženju oca. I Castilla je reagirao brzo. Tjednima je posebna jedinica CIA-inih terenskih operativaca češljala bangkoške ulice i zabačene prolaze. Predsjednik je čak angažirao supertajne špijunske satelite NSA-e u potrazi za svojim starim prijateljem. Ali ništa se nikada nije pojavilo. Nikakav zahtjev za otkupninom. Niti truplo. Ništa. Posljednji od osnivača Lazarova pokreta netragom je nestao. Fotografija je stajala na Castillinu stolu kao podsjetnik na granice njegove moći. Castilla je uzdahnuo i svratio pogled na dva mračna čovjeka koja su sjedila pred

njim.

- Dobro, dokazali ste svoje. Vođe koje sam znao i kojima sam vjerovao mrtvi su ili su nestali s lica zemlje.

- Točno tako, gospodine predsjedniče.

- Sto nas ponovno dovodi do pitanja tko zapravo sada vodi Lazarov pokret - reče Castilla mračno. - Stanimo tu s lovom, Davide. Na kon što je Jinjiro nestao, odobrio sam vašu posebnu međuagencijsku jedinicu za Pokret, unatoč vlastitim sumnjama. Jesu li vaši ljudi bliže identificiranju trenutačnoga vodstva?

- Ne baš bliže - Hanson je priznao oklijevajući. - Čak niti nakon nekoliko mjeseci intenzivnoga rada. - Raširio je ruke. - Poprilično smo

- „ . . . - 23

sigurni da je sva vlast koncentrirana u jednom čovjeku, čovjeku koji sebe naziva Lazar, ali ne znamo mu niti pravo ime, niti kako izgleda, niti odakle djeluje.

- To baš nije ohrabrujuće - komentirao je Castilla suho. - Možda biste mi trebali prestati govoriti što ne znate i držati se onoga što doista znate. - Pogledao je nižem muškarcu u oči. - Možda će vam to uzeti manje vremena.

Hanson se nasmiješio po dužnosti. Smiješak se zaustavio malo prije očiju.

- Angažirali smo velike resurse, i ljudske i satelitske, da to pokušamo. Isto tako i MI6, francuska DGSE i nekoliko drugih zapadnih obavještajnih agencija, ali tijekom prošlih godina Lazarov pokret se namjerno pregrupirao kako bi nam onemogućio nadzor.

- Nastavite - reče Castilla.

- Pokret se organizirao u niz sve čvršćih i sigurnijih koncentričnih krugova - rekao mu je Hanson. - Većina pristalica je u vanjskom prstenu. Djeluju na otvorenom, idu na sastanke, organiziraju demonstracije, tiskaju novine i rade na raznim projektima po svijetu koje sponzorira Pokret. Oni daju ljude za različite urede Pokreta po svijetu. Ali svaki novi krug je manji i tajniji. Malo se članova u gornjim ešalonima zna međusobno po imenima i ne sastaju se osobno. Komunikacija među vodstvom odvija se gotovo isključivo preko Interneta ili kodiranim kratkim porukama... ili priopćenjima na jednoj od nekoliko Lazarovih vve^stranica.

- Drugim riječima, klasična struktura ćelija - reče Castilla. - Za povijedi idu lagano niz lanac, ali nitko izvan grupe ne može lako ući u unutrašnjost.

Hanson je kimnuo.

- Točno. To je ista struktura koju su prihvatile gotovo sve najgorere terorističke skupine tijekom godina rada. Al-Qaeda. Islamski Džihad. Talijanske Crvene brigade. Japanska Crvena armija, da navedemo samo neke.

- I niste imali sreće u dobivanju pristupa do vrhovnih ešalona?

- upita Castilla.

Šef CIA-e je zatresao glavom.

- Ne, gospodine. Niti Britanci, niti Francuzi, niti bilo tko drugi. Svi smo pokušali, ali bezuspješno. Jedan po jedan izgubili smo najbolje

izvore u Lazaru. Neki su dali ostavke. Neki su otjerani. Nekoliko ih je jednostavno nestalo i smatraju se mrtvima. Castilla se namrštitio.

- Čini se da podosta ljudi nestaje oko te grupe.

- Da, gospodine. Uistinu mnogi. - Ravnatelj CIA-e je ostavio tu neugodnu istinu da visi u zraku.

Petnaest minuta kasnije ravnatelj CIA-e je brzo izašao iz Bijele kuće i spustio se stubama od South Portica do crne limuzine koja ga je čekala. Kliznuo je na stražnje sjedište, pričekao da službenik u odori Tajne službe zatvori vrata automobila iza njega i zatim uključio inter-

kom.

- Vozite me natrag u Langley - reče svom vozaču.

Hanson se naslonio na luksuznu kožu dok je limuzina polako pojačavala brzinu i skrenula lijevo u Sedamnaestu ulicu. Pogledao je nabijenog muškarca četvrtaste čeljusti koji je sjedio preko puta njega.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Jako si tih danas popodne, Hal.
  - Plaćate me da hvatam ili ubijam teroriste - reče Hal Burke - a ne da klepećem.
- Smiješak je nakratko zatreprio u očima šefa CIA-e. Burke je bio viši službenik među agencijskim protuterorističkim jedinicama. Sada je bio dodijeljen da vodi posebnu skupinu za Lazarov pokret. Dvadeset godina tajnog terenskog rada ostavilo je na njemu ožiljak od metka na desnoj strani vrata i konstantno ciničan pogled na ljudsku prirodu. Bio je to pogled koji je dijelio s Hansonom.
- Ima li sreće? - upita Burke napokon.
  - Ništa.
  - Sranje - Burke je zurio depresivno kroz kišom išarane prozore limuzine. - Kit Pierson će se biti bijesna.
- Hanson je kimnuo. Katherine Pierson bila je Burkeov pandan u FBI-u. Par je usko surađivao oko pripreme obavještajne procjene koju su on i Zeller upravo pokazali predsjedniku.
- Castilla želi da pojačamo istragu o Pokretu, ali neće otkazati svoj put u Tellerov zavod. Ne bez jasnijeg dokaza o ozbiljnoj prijetnji.
- Burke je pogledao kroz prozor. Usne su mu se skupile u tanku, sumornu liniju.
- Ono što doista misli jest da ne želi da ga The Washington Post,

14.

25

The New York Times i Fox News zovu kukavicom.

- Bi li ti htio?
- Ne - priznao je Burke.
- Onda imaš dvadeset i četiri sata, Hal - reče šef CIA-e. - Želim da ti i Kit Pierson iskopate nešto čvrsto što mogu odnijeti u Bijelu kuću. U suprotnome, Sam Castilla leti u Santa Fe da se suoči s tim prosvjednicima oči u oči. Znaš kakav je predsjednik.
- On je tvrdoglavi kurvin sin - Burke je progundao.
- Da, točno.
- Neka bude - reče Burke. Slegnuo je ramenima. - Samo se nadam da ga to neće ubiti ovaj put.

3

Tellerov zavod za naprednu tehnologiju

Jon Smith je široko koračao, po dvije stube odjednom, do gornjega kata Zavoda. Trčanje gore-dolje po tri glavna stubišta bila mu je jedina vježba koju je zasad imao. Dugi dani i povremene noći koje je provodio u različitim nanotehnoškim laboratorijima prekidali su njegovo uobičajeno vježbanje. Došao je do vrha i zaustavio se na tren, zadovoljan stoje primijetio da su mu disanje i puls savršeno normalni. Sunce koje se probijalo kroz uske prozore stubišta ugodno mu je grijalo ramena. Smith je pogledao na sat. Viši istraživač iz Harcourt Biosciences mu je obećao jednu pravu cool demonstraciju najnovijih dostignuća za pet minuta.

Gore su se rutinski šum, zvonjava telefona, kliktanje i udaranje po tipkovnicama i žamor ljudi gubili poput šapata u katedrali. Tellerov zavod imao je urede za upravu, kantu, računalni centar, sobe za odmor i znanstvenu knjižnicu na prvome katu. Gornji dio bio je rezerviran za laboratorije dodijeljene različitim istraživačkim timovima. Poput svojih takmaca iz samog Zavoda i Nomura Pharamtecha, Harcourt je imao svoje pogone u sjevernom krilu.

Smith je skrenuo desno u široki hodnik koji je išao cijelom duljinom zgrade u obliku slova I. Ulaštene podne pločice boje zemlje

27

pristajale su dobro uz zidove od pješčane opeke. Nichos, male niše s okruglim vrhovima, bile su u pravilnim razmacima ukrašene slikama slavni znanstvenika poput Fermija, Newtona, Fevnana, Drexlera, Einsteina, koje su naslikali lokalni

Ludlum Robert - Lazarova osveta

umjetnici. Između nichosa stajale su visoke keramičke vaze ispunjene sjajnožutim zečjim četkama i bli-jedogrimiznim zvjezdanima. Ako bi se zanemarila sama veličina prostora, mislio je Smith, izgledao je kao hodnik kakve privatne kuće u Santa Fea. Stigao je do zaključanih vrata izvan Harcourtova laboratorija i provukao iskaznicu kroz susjednu sigurnosnu stanicu. Svjetlo na vrhu zasvijetlilo je od crvenog do zelenog, brava je škljocnula i otvorila se. Njegova je kartica bila jedna od rijetkih koja je imala pristup svim zabranjenim područjima. Konkurentski znanstvenici i tehničari nisu smjeli upadati na tuđi teritorij. Iako prekršitelje nisu ubijali na mjestu događaja, dobili bi odmah bespovratnu kartu iz Santa Fea. Zavod je ozbiljno shvaćao svoju dužnost da štiti prava intelektualnog vlasništva. Smith je iskoračio kroz vrata i odmah ušao u sasvim drugačiji svijet. Ovdje je umjesto ulaštenog drva i pješčane opeke otmjenog starog Santa Fea bio svjetlucavi metal i čvrsti kompozitni materijali 21. stoljeća. Elegancija prirodne sunčeve svjetlosti i prigušena rasvjeta ustupile su mjesto svjetlucanju fluorescentnih svjetiljki na stropu. Ta svjetlost je imala izuzetno visoku ultraljubičastu komponentu - da ubije površinske bakterije. Lagani povjetarac nadimao mu je košulju i šaputao kroz njegovu tamnu kosu. Nanotehnoški laboratoriji bili su pod pozitivnim tlakom kako bi se minimalizirao rizik od prijenosa zrakom onečišćenih čestica iz javnih dijelova zgrade. Savršeno učinkoviti posebni zračni ULPA filtri davali su pročišćeni zrak stalne temperature i vlažnosti. Harcourtovi laboratoriji bili su postavljeni u nizu "čistih soba" povišenog stupnja čistoće. Taj vanjski prsten bio je uredski prostor, zatrpan stolovima i računalima, napunjen stručnom literaturom, kemijskim katalozima i katalozima opreme i ispisima. Duž istočnog zida rolete su bile povučene preko vitraja, od poda do stropa, skrivajući prekrasan pogled na planine Sangre de Cristo. Dalje, unutra, bilo je mjesto za kontrolu i pripremu uzoraka. Tu su bile crno prekrivene laboratorijske klupe, računalne konzole, čudne nakupine dvaju skenirajućih tunelirajućih elektronskih mikroskopa i

ostala oprema potrebna za nadzor nanotehnoških nacrti i proizvodnih postupaka. Istinska svetinja nad svetinjama bila je unutarnja jezgra, vidljiva samo kroz zapečaćene prozore za promatranje na zidu s druge strane. Bila je to komora puna svjetlucavih spremnika od nehrđajućeg čelika, mobilna oprema na paletama, napunjena pumpama, ventilima i sen-zorskim uređajima; vertikalno postavljeni okviri za diskove za osmot-ske filtre; stakleni svijetli cilindri napunjeni različitim tipovima gela za čišćenje, svi priključeni dužinom otvora na čistu cijev od silicijske gume.

Smith je znao da se u jezgru može ući samo kroz niz komora i soba. Svi koji su radili u komori za proizvodnju morali su nositi potpuno sterilne ogrtače, rukavice, cipele i kacigu s maskom za disanje. Nasmiješio se oprezno. Da su aktivisti Lazarova pokreta koji su se utaborili vani vidjeli bilo koga obučenog u tu izvanzemaljsku opremu, to bi samo potvrdilo njihove najgore strahove da se ljudi znanstvenici igraju smrtonosnim otrovima.

Što se tiče prave istine, naravno, situacija je bila upravo obrnuta. U svijetu nanotehnologije ljudi su bili izvor opasnosti i onečišćenja. Perut koja otpadne s kože, vlasi kose, lebdeći komadići vlage izdahnuti tijekom običnog razgovora, paljba kihanja, mogu uzrokovati havariju na nanorazini, ispuštanjem ulja, kiselina, alkaloida i enzima koji bi mogli zatrovati cijeli radni proces. Ljudi su također bogat izvor bakterija: brzo rastući organizmi koji mogu proždrijeti inkubatore za proizvodnju, začepiti filtre i čak napasti i same nanosprave u nastajanju.

Na sreću, većina potrebnog rada mogla se provesti daleko od jezgre i komora za kontrolu i pripremu uzoraka. Robotski manipulatori, računalno kontrolirani, i motorizirana oprema i ostale inovacije mogli su u velikoj mjeri smanjiti potrebu da ljudi uđu u sterilne prostorije. Nevjerojatna razina automatizacije u laboratorijima bila je jedna od najpopularnijih inovacija Tellerova zavoda budući daje znanstvenicima i tehničarima dala više slobode kretanja nego u drugim pogonima.

Smith se provlačio kroz labirint stolova u vanjskoj prostoriji probijajući se do dr. Philipa Brinkera, višeg znanstvenika u Harcourt Bios-ciencias. Visoki, blijedi, mršavi istraživač leđima je bio okrenut ulazu, toliko je intenzivno proučavao sliku koju je prenosio skenirajući elektronski mikroskop da nije primijetio kako se Jon prikrada tiho poput

mačke.

Brinkerov glavni pomoćnik, dr. Ravi Parikh je bio pažljiviji. Niži, tamniji molekularni biolog iznenada je pogledao. Otvorio je usta da upozori šefa, a zatim ih je zatvorio sa sramežljivim smiješkom kad mu je Smith namignuo i dao mu znak da šuti.

Jon je stao na samo pola metra od dvojice istraživača i mirno promatrao.

- Do vruga, ovo dobro izgleda, Ravi - reče Brinker i dalje zagledan u sliku na zaslonu ispred sebe. - Čovječe, kladim se da će se naša omiljena doktorska sablast klanjati pred nama kad vidi ovo.

Ovaj put se Smith nije trudio sakriti cerek. Brinker ga je zvao sa-blast-špijunom. Harcourtov znanstvenik se šalio, to je bio kao neki vic o Smithovoj ulozi promatrača iz Pentagona, ali Brinker nije imao pojma koliko je bio blizu istine. Činjenica je bila daje Jon bio više nego samo vojni časnik i znanstvenik. S vremena na vrijeme bio je u misijama Tajne jedan - najtajnije obavještajne jedinice, koja je bila izravno podređena predsjedniku. Tajna jedan je radila iz sjene, toliko daleko iz sjene da nitko u Kongresu ili od službene vojno-obavještajne birokracije nije znao da postoji. Na sreću, Jonov rad u Zavodu je bio potpuno znanstvene naravi.

Smith se nagnuo prema naprijed, gledajući točno preko ramena višeg znanstvenika Harcourta.

- No, što je to zbog čega ću obožavati zemlju po kojoj hodaš, Phil?

Zapanjen, Brinker je poskočio.

- Isuse Kriste! - okrenuo se. - Brigadiru, ako još jednom izvedete taj štos s duhom, kunem se Bogom da ću istog trenutka umrijeti pred vama! Kako ćete se tada osjećati?

Smith se nasmijao.

- Pa, valjda će mi biti žao.

- Sigurno - Brinker je gundao. Zatim se razvedrio. -Ali budući da nisam mrtav, unatoč vašem snažnom zalaganju, možete pogledati što smo Ravi i ja skuhalo za danas. Napasite oči još nepatentiranim Mark 2 Brinker-Parikh nanofagom, koji jamačno zaustavlja stanice raka, opašne bakterije i ostale interne zločestice... u svakom slučaju, većinu vremena.

Smith se primaknuo bliže i proučavao veliku povećanu crno-bijelu

sliku na monitoru. Pokazivala je sferičnu poluvodičku ovojnici s kompletnom složenih molekularnih struktura. Pokazivač mjerila na jednoj strani ekrana mu je govorio da gleda u napravu koja ima promjer od samo dvjesto nanometara.

Smith je već bio upoznat s generalnim konceptom Harcourtova istraživačkog tima. Brinker i Parikh i drugi usredotočili su se na stvaranje medicinskih nanonaprava - njihovih nanofaga koji će uhvatiti i ubiti ćelije raka i bakterije koje uzrokuju bolesti. Unutrašnjost sfere koju je proučavao trebala bi biti puna biokemijskih tvari; fosfatilidilerin i druge stimulirajuće molekule, na primjer, trebale su ili prevariti ciljane stanice da počine samoubojstvo ili su ih trebale označiti tako da ih eliminira imunski sustav samog tijela.

Njihova kreacija Mark I nije uspio u ranom životinjskom testiranju jer je same nanofage uništio imunski sustav prije negoli su mogli raditi. Jon je znao da su Harcourtovi znanstvenici vrednovali čahure drukčije konfiguracije i drukčijega materijala, jako se trudeći da nađu kombinaciju koja bi zapravo bila nevidljiva za prirodnu obranu tijela. I mjesecima im je čarobna formula bježala iz ruku.

Pogledao je Brinkera.

- Ovo izgleda gotovo identično tvojoj Mark I konfiguraciji. Što ste, dakle, promijenili?

- Pogledajte bolje ovojnici čahure - predložio je plavokosi znanstvenik iz Harcourta.

Smith je kimnuo i preuzeo kontrole mikroskopa. Lupnuo je nježno po tipkovnici, polako zumirajući dio vanjske ovojnice.

- Dobro - reče - kvrgavo je, nije glatko. Ima neku tanku molekularnu ovojnici. - Namrštio se. - Struktura te ovojnice izgleda mi vrlo poznato... jesam li je već negdje vidio?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Temeljna zamisao je došla Raviju u jednom bljesku - visoki, pla vokosi istraživač je objasnio. -1 poput svih velikih zamisli, nevjerojat no je jednostavna i čudno očita... barem nakon te činjenice - slegnuo je ramenima. - Razmislite malo o jednoj osobitosti male majke bakterije - otpornog staphylococusa aureusa. Kako se skriva od imunosnoga sustava?
- Prekriva membrane ćelija polisaharidima - reče Smith brzo. Po gledao je ponovno na ekran. - O za Boga miloga... Parikh je kimnuo samozadovoljno.

30

31

- Naš Mark II je zapravo prekriven šećerom. Kao i svi najbolji lijekovi. Smith je tiho zazviždao.
- To je sjajno, momci. Apsolutno sjajno!
- Uza svu skromnost, imate pravo - priznao je Brinker. Stavio je jednu ruku na monitor. - Tako lijepi Mark II koji vidite ovdje trebao bi upaliti. Barem u teoriji.
- A u praksi? - upita Smith.
- Ravi Parikh je pokazao prema još jednom displeju visoke rezuluci-je; ovaj je bio veličine širokog televizora. Prikazivao je staklenu kutiju s dvostrukom stjenkom, pričvršćenu na laboratorijski stol u susjednoj čistoj sobi.
- To je ono što ćemo upravo saznati, brigadiru. Radimo gotovo non-stop proteklih trideset i šest sati da proizvedemo dovoljno novih prototipova nanofaga za ovaj test.
- Smith je kimnuo. Nanonaprave se nisu radile jedna po jedna mikroskopskim kliještama i kapima subatomske ljepila. Umjesto toga, bile su izrađene na desetine milijuna ili stotine milijuna ili čak milijarda uz primjenu biokemijskih i enzimskih postupaka koji se precizno kontroliraju u odnosu na pH vrijednosti, temperaturu i tlak. Različiti elementi su rasli u različitim kemijskim otopinama pod različitim uvjetima. Počeli biste u jednom spremniku, oblikovali temeljnu strukturu, isprali višak i zatim pomaknuli materijale u novu kemijsku kupku, tako da može narasti sljedeći dio za sastavljanje. To je zahtijevalo stalno praćenje i apsolutno precizno tempiranje.
- Trojica muškaraca su se primaknula monitoru. Tuče bijelih miševa boravilo je u prozirnom spremniku s dvostrukim zidovima. Pola miševa bilo je letargično zbunjeno laboratorijski potaknutim tumorima i rakom. Preostala šestorica, zdrava kontrolna skupina, skakutali su posvuda, tražeći izlaz. Brojke i obojene oznake identifikirale su svakog miša. Videokamere i različiti drugi senzori okruživali su kutiju, spremni da snime svaki događaj kad počne eksperiment.
- Brinker je pokazao na mali metalni kanistar priključen na jedan kraj komore za testiranje.
- Evo ih, Jone. Pedeset milijuna Mark II nanofaga je spremno, plus-minus pet milijuna u svakom smjeru. - Okrenuo se prema jednom od laboratorijskih tehničara koji su se motali u blizini. - Jesu li naši

mali krznjeni prijatelji dobili svoje injekcije, Mike? Tehničar je kimnuo.

- Sigurno, doktore Brinker. Sam sam to učinio prije deset minuta. Jedan dobar ubod za svakoga.
- Nanofagi ulaze unutra inertni - objašnjavao je Brinker. - Njihova unutrašnja baterijska ćelija ATP ne traje dugo, tako da taj dio okružimo zaštitnom nevidljivom ovojnicom.
- Smith je shvatio razlog. ATP, adenzin trifosfat, je molekula koja daje energiju većini metaboličkih procesa. Ali ATP će početi ispuštati svoju energiju čim dođe u doticaj s tekućinom. A sva živa bića sadrže većinom tekućinu.
- Znači, injekcija je paljenje? - upita.
- Točno - Brinker je potvrdio. - Uštrcimo jedinstveni kemijski signal u svakog ispitanika. Kad pasivni senzor nanofaga detektira taj

Ludlum Robert - Lazarova osveta

signal, oklop se otvara i okolna tekućina aktivira ATP. Naši mali strojevi se upale i krenu u lov.

- Znači da vaš oklop također radi kao osigurač - Smith je shvatio.
- Za svaki slučaj, ako i jedan od Marka II završi ondje gdje ne bi trebao, na primjer - u nekom od vas.

- Točno - složio se Brinker. - Nema jedinstvenog kemijskog potpis... nema aktivacije nanofaga.

Parikh nije bio toliko uvjeren u to.

- Postoji mali rizik - upozorio je niži molekularni biolog. - Postoji uvijek određena stopa pogreške u postupku izgradnje nanofaga.

- Što znači da se oklop ne stvara kako treba? Ili da nedostaje senzor ili je namješten da primi pogrešni signal? Ili možda završite s pogrešnom biokemijskom tvari pohranjenom u ovojnici faga?

- S takvim stvarima - reče Brinker - postotak pogreške je vrlo malen. Smiješno malen. Dovoljno, gotovo nula. - Slegnuo je ramenima.

- Osim toga, te stvari su programirane da ubiju stanice raka i gadne bakterije. Koga briga ako nekoliko njih zaluta u pogrešnu metu na dvi minute?

Smith je skeptično podigao obrvu. Je li Brinker mislio ozbiljno? Mali rizik ili ne, stajalište višeg znanstvenika iz Harcourta činio se malo preležernim. Dobra znanost je umijeće uzimanja beskonačnih boli. Ona nije značila otpisivanje potencijalnih sigurnosnih rizika, bez obzira na to koliko su maleni.

32

33

Drugi muškarac je vidio njegov izraz i nasmijao se.

- Ne uzbuđuj se, Jone. Ja nisam lud. No dobro, ne baš sasvim. Držimo nanofage na prokletu tankoj uzici. Oni su dobro i doista osigurani. Osim toga, tu je Ravi da me drži na pravom putu. Dobro? Smithje kimnuo.

- Samo provjeravam, Phile. Pripišite to mojoj sumnjičavoj sablasnoj naravi.

Brinker se brzo, vragolasto osmjehnuo. Zatim je pogledao tehničara koji je stajao pokraj različitih konzola i monitora.

- Sve spremno?

Jedan po jedan, svi su podigli palce.

- Dobro - reče Brinker. Oči su mu bile svjetlucave i uzbuđene. - Pokus Mark II nanofaga na živom predmetu broj jedan. Na moj znak... tri, dva, jedan... sad!

Metalni kanistar je zašištao.

- Nanofagi su pušteni - promrmljao je jedan od tehničara, prateći očitavanje iz kanistra.

Nekoliko minuta izgledalo je kao da se ništa ne događa. Zdravi miševi su se micali amo-tamo, čini se, nasumce. Bolesni miševi su ostali na mjestu.

- ATP energetske ciklus je završen - drugi tehničar je javio naposljetku. - Životni tijek nanofaga je gotov. Pokus na živim ispitanicima završen.

Brinker je ispustio dugo zadržavani dah. Pogledao je trijumfalno Smitha.

- Evo ga, brigadiru! Sad ćemo anestezirati svoje krznene prijatelje, otvoriti ih i vidjeti koji smo postotak različitih rakova upravo sredili. Što se mene tiče, ja se kladim da govorimo o blizu sto posto.

Ravi Parikh još je pratio miševe. Namrštio se.

- Čini mi se da imamo bijeg, Phile - reče tiho. - Pogledaj ispitanika broj pet.

Smith se sagnuo da vidi iz blizine. Miš pet bio je jedan od zdravih, član kontrolne skupine. Kretao se nasumično, stalno se spotičući glavom o svoje prijatelje, brzo otvarajući i zatvarajući usta. Iznenada je pao na bok, koprcalo se u očitoj agoniji nekoliko sekunda, a zatim se smirio.

- Sranje - reče Brinker gledajući blijedo uginulog miša. - To se

zasigurno ne bi smjelo dogoditi.

Jon Smith se namrštiio, iznenada odlučivši da ponovno provjeri osiguranje i sigurnosne procedure Harcourt Bioscience. Bolje je da budu temeljite kao što tvrde Parikh i Brinker, tako da što god je ubilo savršeno zdravog miša ostane zaključano u ovom laboratoriju.

Bila je gotovo ponoć.

Kilometar i po sjeverno svjetla Santa Fea bacala su topli žuti odsjaj u vedro hladno noćno nebo. Ispred toga, prozori na gornjem katu Telle-rova zavoda svijetlili su iza navučenih zastora. Polukružna svjetla, postavljena na krov, bacala su duge tamne sjene na tlo zavoda. Pokraj sjevernog dijela ograde mali nizovi čempresa i borovnica utonuli su u cijelosti u tamu.

Paolo Ponti se dovukao bliže do ograde kroz visoku suhu travu. Puzao je po tlu, pazeći pomno da ostane u sjeni gdje su ga crna majica i tamne traperice činile gotovo nevidljivim. Talijan je imao dvadeset i četiri godine, bio je mršav, atletski građen. Prije šest mjeseci, umoran od života izvanrednog studenta koji živi od socijalne pomoći, pridružio se Lazarovu pokretu.

Pokret je nudio njegovu životu značenje, osjećaj cilja i uzbuđenje drukčije od bilo čega stoje ikad zamislio. Isprva su mu se tajni zavjeti kojima je prisegnuo da će zaštititi majku Zemlju i uništiti njezine neprijatelje činili melodramatski i smiješni. No Ponti je tada prihvatio Lazarovo učenje i vjeru s fanatizmom koji je iznenadio sve koji su ga poznavali, pa čak i njega samog.

Paolo je pogledao preko ramena, vidio je tamnu sjenu kako luta uokolo. Upoznao je Audrev Karavites na mitingu lazarovaca u Stuttgartu prije mjesec dana.

Dvadesetjednogodišnja Amerikanka je putovala po Europi, stoje bio dar za diplomu njezinih roditelja. Kad su joj dosadili muzeji i crkve, krenula je, iz obijesti, na miting. Taje obijest promijenila cijeli njezin život kad ju je Paolo oborio najprije u svoj krevet, a zatim u Pokret.

Talijan se okrenuo, još se samozadovoljno smijući. Audrev nije bila lijepa, ali imala je obline na mjestima gdje ih žena treba imati. I što je još važnije, njezini bogati, naivni roditelji davali su joj bogati džeparac od kojega je kupila sebi i Paolu zrakoplovne karte do Santa Fea da se pridruže protestu protiv nanotehnologije i pokvarenog ame-

34

ričkog kapitalizma.

Paolo je puzao oprezno sve do ograde, toliko blizu da su mu vrhovi prstiju lagano grebli hladni metal. Pogledao je kroz žicu. Kaktusi, gusti grmovi kadulje i prirodnog divljeg cvijeća posađeni kao okružje otporno na sušu, davali su dobar zaklon. Provjerio je osvijetljene kazaljke na svom satu. Sljedeća patrola osiguranja Zavoda ne bi trebala proći ovuda za više od sat vremena. Savršeno. Talijanski aktivist je ponovno dotaknuo ogradu, ovoga put skvrčivši prste oko metalnih karika, okušavajući njihovu snagu. Kimnuo je, zadovoljan onim stoje uočio. Ključa koja je donio sa sobom uspjeh će to srediti.

Čuo se glasan korak iza njih, suh, oštar zvuk, poput onoga kad snažne ruke prelome debeli štap. Ponti se namrštiio. Katkad se Audrev kretala gracioznošću polarnoga medvjeda. Pogledao je iza sebe, planirajući je opomenuti ljutitim pogledom.

Audrev Karavites ležala je skvrčena na boku u visokim vlatima trave. Glava joj je bila okrenuta pod odvratnim kutom. Oči su joj bile širom otvorene, zauvijek skamenjenje u pogledu užasa. Vrat joj je bio slomljen. Bila je mrtva.

Zaprepašten, Paolo Ponti je sjeo, ispočetka nije mogao shvatiti ono stoje vidio. Otvorio je usta želeći viknuti... i golema ruka gaje zgrabila za lice, gurajući ga unatrag, prigušujući njegove krikove. Posljednja stvar koju je mladi Talijan osjetio bila je užasna bol dok je oštrica, hladna poput leda, prodirala duboko u njegov nezaštićeni vrat.

Visoki muškarac crvenokestenaste kose izvadio je svoj borbeni nož iz vrata mrtvaca, zatim gaje očistio o Pontijevu crnu majicu. Njegove zelene oči su sjajile.

Pogledao je prema mjestu gdje je ležala djevojka koju je ubio. Dvije crne sjene bile su zaposlene petljajući po sportskoj torbi koju je vukla za sobom.

-I?

- Ono što si očekivao Prvi - hrapavi šapat začuo se odostraga.

- Oprema za penjanje. Kantice fluorescentnog spreja. I zastava Laza-

rova pokreta.

Zelenooki je veselo zatresao glavom.

- Amateri.

Drugi muškarac se spustio na koljena pokraj njega.

- Vaše zapovijedi?

Div je slegnuo ramenima.

- Dezinficirajte ovo mjesto. Zatim ostavite leševe negdje druge.

Negdje gdje će ih naći.

- Hoćeš da ih nađu brže? Ili sporije? - upitao je muškarac mirno.

Veliki je pokazao zube u mraku.

- Sutra ujutro bit će dovoljno rano.

36

3,1.

4

Srijeda, 13. listopada

- Preliminarna analiza ne pokazuje onečišćenje u prve četiri ke mijske kupke. Pokazatelji temperature i pH su unutar očekivanih normi...

Jon Smith se naslonio, ponovno glasno čitajući ono što je upravo napisao. Oči su mu se sklappale. Proveo je pola prošle noći pregledavajući biokemijske formule i postupke za nanofage s Philom Brinkerom, Ravijem Parikhom i ostatkom tima. Za sad nisu mogli naći pogrešku koja je uništila prvi pokušaj s nanofagom Mark II. Istraživači Harcourt Biosciencesa su se vjerojatno i dalje jako trudili oko toga, znao je, prolazili su kroz računalne ispise i podatke dobivene ispitivanjem. S obzirom na to da je predsjednik Sjedinjenih Država trebao pohvaliti njihov rad i rad ostalih laboratorija Tellerova zavoda za manje od četrdeset osam sati, pritisak je bio velik. Nitko u Harcourtovu sjedištu nije želio da mediji pokažu slike na kojima njihova nova tehnologija namijenjena očuvanju života ubija miševe.

- Gospodine?

Jon Smith se odmaknuo od računala pokušavajući spriječiti iznenadnu navalu iziritiranosti što ga prekidaju. -Da? Snažno građeni, ozbiljni muškarac u tamnosivom odijelu, košulji

i blijedocrvenoj kravati stajao je pokraj otvorenih vrata malog ureda. Provjerio je svoj fotokopirani popis.

- Vi ste dr. Jonathan Smith?

-To sam ja- reče Smith. Ispravio se primijetivši laganu nabrekliu kod ramena ispod muškarčeva sakoa. To je bilo čudno. Samo je osiguranje u službenoj odori bilo ovlašteno nositi vatreno oružje u Zavodu. - A vi ste?

- Posebni agent Mark Farrovvs, gospodine. Tajna služba Sjedinjenih Država.

To je objašnjavalo skriveno oružje. Smith se malo opustio.

- Kako vam mogu pomoći, agente Farrows?

- Zamolio bih vas da izađete iz ureda nakratko, doktore - Farrovvs se nasmiješio oprezno predviđajući njegovo sljedeće pitanje. - I ne, gospodine, niste uhićeni. Ja radim za zaštitni odjel. Ovdje provodimo prethodno sigurnosno pretraživanje.

Smith je uzdahnuo. Znanstvene institucije su se ponosile predsjedničkim posjetima jer su obično značili veće državno značenje i dodatno kongresno financiranje. Ali nije se mogla izbjeći činjenica da su također bili izuzetno neugodni. Sigurnosne provjere poput ove, koje su vjerojatno tražile eksplozivne naprave i potencijalna skrovišta za moguće atentatore i ostale opasnosti, uvijek su remetile uobičajene rutinu laboratorija.

S druge strane, Smith je znao da je odgovornost Tajne službe da zaštiti predsjednikov život. Jer, što se tiče agenata, paziti da se glavna izvršna vlast u državi sigurno probija kroz golemi kompleks natrpan do vrha otrovnim kemikalijama, spremnicima pod visokom temperaturom i velikim tlakom te dovoljno visokim naponom

da se napoji manji grad, noćna je mora u budnom stanju. Već se proćulo od glavešina Zavoda da se može očekivati temeljiti nadzor Tajne službe. Padaše su oklade da će se to dogoditi sutradan, bliže dolasku predsjednika. Rastuća vojska demonstranta vjerojatno je potaknula Tajnu službu da krene u akciju ranije.

Smith je ustao, uzeo jaknu s naslona stolice i pošao za Farrowsom u hodnik. Na tuče znanstvenika, tehničara i administrativnog osoblja prolazilo je uz njega, većina ih je nosila fascikle ili prijenosna računala da rade dok im jedinica Tajne službe ne dopusti da se vrate u laboratorije i urede.

38

39

- Molimo da osoblje Zavoda prićeka u kantini, doktore - reće Farrows ljubazno pokazujući smjer. - Naše pretraživanje neće dugo potrajati. Ne više od jednog sata, nadam se.

Bilo je gotovo jedanaest ujutro. Ideja sjedenja u natrpanoj kantini nekako nije baš bila privlačna Smithu. Već je predugo bio zapeo unutra, a u kantini se moglo samo udisati reciklirani zrak i piti ustajala kava. Nije to mogao izdržati tolike sate, a da ne poludi. Okrenuo se agentu.

- Ako vam je svejedno, ja bih malo na svježiji zrak.

Agent tajne službe podigao je ruku da ga zaustavi i uhvatio ga za rukav.

- Zao mi je, gospodine, ali nije mi svejedno. Moje zapovijedi su prilićno jasne. Svi radnici Zavoda moraju se javiti u kantu.

Smith gaje pogledao hladno. Nije mu smetalo pustiti ljude iz Tajne službe da rade svoj posao, ali neka bude proklet ako im da da ga vozađu bez kakva valjana razloga. Stajao je mirno, čekajući da ovaj pusti rukav njegove kožnate jakne.

- Onda se vaše zapovijedi ne odnose na mene, agente Farrows - reće mirno. - Ja nisam zaposlenik Tellerova zavoda. - Otvorio je širom novćanik da pokaže vojnu iskaznicu.

Farrows ju je brzo osmotrio. Podigao je jednu obrvu.

- Vi ste brigadir? Mislilo sam da ste jedan od ovih znanstvenih li kova.

- Ja sam oboje - reće Smith. - Ovdje sam detaširan iz Pentagona.

- Pokazao je kimanjem na listu koju je drugi muškarac i dalje držao.

- Zapravo, ćudim se što taj podatak nije na vašem popisu.

Agent Tajne službe je slegnuo ramenima.

- Izgleda kao daje netko u D.C.-u uprskao. Događa se. Stavio je slušalicu u uho. - Samo da to razjasnim sa SAIC-om, dobro?

Smith je kimnuo. Svaki zadatak Tajne službe imao je svog SAIC-a

- posebno zaduženog agenta. Strpljivo je čekao dok je Farrows objaš njavao situaciju svom nadređenom.

Naposljetku, muškarac mu je mahnuo da može ići.

- Možete ići, brigadiru. Ali nemojte se udaljavati. Ti lućaci iz Lazarova pokreta su trenutaćno poprilićno loše raspoloženi.

Smith je prošao pokraj njega i izašao na ćistinu pokraj velikog prednjeg predvorja Zavoda. Na njegovoj lijevoj strani jedno od triju stubišta zgrade vodilo je do drugoga kata. Vrata su s obje strane vodila

do razlićitih administrativnih ureda. Preko predvorja mramorna ograda, visoka do pojasa, okruživala je šalter za informacije i recepciju. Na desno dva velika drvena krila vrata bila su otvorena prema van. Izvan njih plitki niz stuba boje pijeska vodio je do širokog prilaza. Dva velika džipa s registarskim ploćicama amerićke vlade bila su parkirana uz rub prilaza toćno u podnožju stuba. Drugi agent tajne službe u civilu stajao je na ulazu pazeći na predvorje i automobile parkirane vani. Nosio je sunćane naoćale i držao 9-milimetarsku strojnicu Heckler & Koch MP5 smrtonosnog izgleda. Glava mu se okretala dok je gledao Smitha kako prolazi pokraj njega, a zatim se vratio na svoju stražarsku dućnost. Smith je zastao na vrhu stuba i tako ostao, na tren uživajući u dodiru sunca na

Ludlum Robert - Lazarova osveta

mršavom, tamnom licu. Zrak se zagrijavao, a bijeli oblaci su putovali sjajnomodrim nebom. Bio je to savršeni jesenji dan.

Duboko je udahnuo, pokušavajući isprati nagomilane otrove tjeskobe iz svoga sustava.

NEKA LAZAR VODI! NE NANOTEHNOLOGIJI! NEKA LAZAR VODI! NE NANOTEHNOLOGIJI! NEKA LAZAR VODI!

Smith se namrštitio. Ritmički pjevni slogani odjekivali su mu u ušima, uzdrnavši njegovu trenutačnu iluziju mira. Bili su puno glasniji i ljući nego dan ranije. Promotrio je masu glasnih demonstancija pritisnutih uz ogradu. Bilo ih je danas i više. Možda gotovo deset tisuća.

More krvavocrvenih i jarkozelenih plakata i parola dizalo se i padalo sa svakim urlikom gomile. Organizatori protesta grmjeli dok su silazili s pokretne pozornice postavljene pokraj kućice s osiguranjem Zavoda, derali se u mikrofone, uspaljivali prosvjednike.

Glavna vrata bila su zatvorena. Mali vod čuvara u sivim odorama stajao je iza vrata, nervozno suočen s gomilom koja je skandirala. Vani, daleko dalje niz cestu koja je vodila do Zavoda, Smith je mogao vidjeti nekoliko patrolnih kola, dvojica u crno-bijelim oznakama Državne policije Novog Meksika, ostala u bijelim, svijetloplavim i zlatnim prugama Okružnog ureda šerifa Santa Fea.

- Ovo se pretvara u jedan veliki nered, brigadiru - poznati glas je turobno rekao iza njega.

Frank Diaz je došao naprijed sa svoga položaja pokraj vrata. Danas je bivši rendžer, rezervist, nosio glomaznu pancirku. U jednoj ruci mu je visjela kaciga za zaštitu od demonstancija, a pumpericu Remington 12 mm prebacio je preko ramena. Redenik je imao miješani asortiman

40,,.

41

suzavca i solidnih punjenja za sačmaricu.

- Stoje toliko uzbudilo te ljude? - upita Smith. - Predsjednik Castilla i novinari ne bi trebali doći do prekosutra. Čemu taj bijes baš sada?

- Netko je sinoć ukokao dvojac iz Lazarova pokreta - reče Diaz.

- Policija iz Santa Fea je našla dva trupla nagurana u kontejner za smeće. Pokraj velike prodavaonice na Cerrillos Roadu. Jedno je bilo probodeno, a drugo slomljenog vrata.

Smith je potihom zazviždao.

- Prokletstvo.

- Ne šalim se - vojni veteran se nakašljao i ispljunuo - a ti luđaci krive nas za to.

Smith se okrenuo da ga bolje pogleda. -Da?

- Čini se da su mrtvaci planirali prorezati ogradu prošle noći - objasnio je Diaz. - U svrhu nekog velikog čina građanskog neposlušnosti.

Prirodno, radikali tvrde da smo ih mi sigurno uhvatili i zaklali ih. Što je, naravno, živo sranje...

- Naravno - Smith se složio odsutno. Skrenuo je pogled na dio ograde od bodljikave žice. Činila se u potpunosti netaknutom. -Ali oni su ipak mrtvi, a vi ste označeni kao zli momci, je li tako?

- Dovraga, brigadiru - reče bivši rendžer rezervist. Zvučao je go tovo ljutito. - Da sam sredio dvoje ubačenih smrdljivih eko-čudaka, zar bih bio tako glup da ih ostavim tek tako u kanti pokraj jebenog shopping centra?

Smith je zakimao. Nije mogao suspregnuti cerek koji se razvukao po cijelom licu.

- Ne, stožerni narednice Diaz. Doista ne vjerujem da biste bili to liko glupi.

- Točno.

- Što mi nameće pitanje tko jest bio tako glup?

Ravi Parikh je usredotočio pažnju na jako uvećanu sliku na svom monitoru.

Poluvodička sfera u koju je gledao činila se u okviru planiranih specifikacija.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Zumirao juje još bliže, skenirajući prednju polovicu nanofaga.
- Ne mogu naći problem kod ove senzorske matrice, Phil - rekao

je Brinkeru. - Sve je onako kako bi trebalo biti. Brinker je kimnuo umorno.

- Što znači daje to 99 posto. - Protrljao je oči. -1 jedna pokvarena koju smo do sad pronašli nije uopće stvorila senzorsku pogrešku, što znači da se unutarnji izvor energije nikad nije aktivirao.

Parikh se namrštio zamišljeno.

- To nije fatalna pogreška.

- Da, barem za gosta - Brinker je turobno zurio u monitor.

- No, što god da je poludjelo u mišu pet bilo je prokletu fatalno.

- Borio se sa zijevanjem. - Bože, Ravi, ta pogreška je kao traženje igle u plastu sijena veličine Jupitera.

- Možda nam se posreći - Parikh je predložio.

- Da, pa, imamo... oh... recimo... četrdeset sedam sati i trideset i dvije minute da to učinimo.

Brinker se okrenuo u naslonjaču. Nedaleko je stajao vođa tima Tajne službe koji je dodijeljen za osiguranje laboratorija prije predsjedničkog posjeta. Bio je to visok muškarac, viši od dva metra, i vjerojatno je imao 120 kila, većinu u mišićima. Sad je bio zaokupljen promatranjem kako dvojica članova njegove jedinice pažljivo postavljaju ono što su zvali protuprislušivanje i detektori opasnosti na različitim točkama u laboratoriju.

Znanstvenik je zapucketao prstima pokušavajući se prisjetiti imena agenta. Fitzgerald? O' Connor? Nešto irsko u svakom slučaju.

- Uh, agente Kennedv?

Visoki muškarac crvenostenaste kose okrenuo je glavu.

- Zovem se O'Neill, doktore Brinker.

- O da. Oprostite. - Brinker je slegnuo ramenima. - Samo bih vam

još jednom želio zahvaliti što ste pustili mene i Ravija da ostanemo ovdje dok momci rade svoje.

O'Neill se nasmiješio. Smiješak nije došao do njegovih svjetloze-lenih očiju.

- Nema potrebe za zahvalom, doktore Brinker. Uopće nema.

NEKA LAZAR VODI! NE SMRTI! NENANOTEH! NEKA LAZAR VODI!

Malachi MacNamara je stajao blizu platforme s govornicima, u žarištu ljutite, glasne gomile. Poput onih oko sebe, ritmički je mahao

42

43

šakom po zraku, u srdžbi. Poput onih oko sebe, pridružio se svakom zaglušujućem urliku. Ali cijelo vrijeme njegove blijedoplave oči bile su zaokupljene motrenjem gomile.

Sada su se volonteri Lazarova pokreta kretali kroz masu demonstranta, dijeleći nove transparente i postere. Željne ruke su ih grabile. MacNamara se gurao i probijao kroz uznemirenu, iziritiranu rulju da i on dobije jedan. Na njemu je bila prilično uvećana i na brzinu iskopira-na kolor fotografija Paola Pontija i Audrev Karavites, koja je zasigurno nedavno snimljena jer su stajali u sjeni bijelih vrhunaca planina San-gre de Cristo. Preko njihovih mladih, nasmijanih lica debelim crvenim slovima bile su napisane su riječi: ONI SU UBIJENI, ALI LAZAR ŽIVI!

I dalje vičući, muškarac blijedoplavih očiju je kimnuo sam sebi. Pametno, mislio je hladno. Vrlo pametno.

- Isuse Kriste, brigadiru - promrmljao je Diaz osluškujući zvuk

čiste mržnje kako se širi vani među ruljom. - Ovo je kao u vrijeme

hranjenja u zoološkom vrtu!

Smith je ljutito kimnuo. Za trenutak je požalio što nije naoružan. Zatim je odbacio tu pomisao. Ako stvari postanu opasne, petnaest metaka u 9-milimetarskoj Beretti neće mu spasiti život. Nije pristupio vojsci Sjedinjenih Država da puca u nenaoružane prosvjednike.

Pogled na žmiganje svjetala na pristupnoj cesti privukao je njegovu pažnju. Mali

Ludlum Robert - Lazarova osveta

konvoj crnih SUV-a i Sedana primicao se polako prilazu u Zavod, probijajući se otežano kroz bijesnu gomilu. Čak i na toj udaljenosti Jon je mogao vidjeti ljutite šake kako se podižu prema vozilima. Pogledao je prema Diazu.

- Očekujete pojačanja, Frank?

Čuvar je odmahnuo glavom.

- Baš i ne. Dovraga, uz Nacionalnu gardu imamo svaku raspoložvu jedinicu u krugu od sedamdeset kilometara. - Pogledao je pažljivije nadolazeća vozila. Prvi automobil u kolonije upravo stao ispred vrata.

-1 to zasigurno nije Nacionalna garda.

Radiotelefon ratnog veterana je iznenada zatreštao dovoljno glasno da ga Smith čuje.

- Narednice - reče glas. - Ja sam Battaglia, na ulazu.

- Nastavi - Diaz je odbrusio. - Daj izvješće.

- Imam tu još federalaca. Ali čini mi se da se nešto zajebano do gađa...

- Kao na primjer?

- Pa, ovi tipovi kažu da su oni prethodnica Tajne službe. Jedini...

- drugi čuvar je zamuckivao. - I to posebno agent O'Neill koji je ljut kao pas jer mu ne želim otvoriti vrata.

Diaz je polako stišao radio. Zurio je u Smitha, potpuno zbunjen.

- Dva tima Tajne službe? Kako mogu, dovraga, postojati dva pro kleta tima Tajne službe?

Jona su prošli trnci.

- Ne mogu.

Prekopao je unutarnji džepu kožne jakne i izvukao svoj mobitel. Bio je to poseban model, svi prijenosi s telefona i na telefon bili su šifrirani. Pritisnuo je jedinu tipku koja je pokrenula automatsko biranje za hitne slučajeve.

Telefon na drugoj strani zazvonio je jedanput - samo jedanput.

- Ovdje Klein - tihi glas reče mirno. Glas je pripadao Nathanielu

Fredericku Kleinu, skrivenom šefu Tajne jedan. - Izvoli, Jone?

- Mogu li tvoji ljudi upasti u unutarnji komunikacijski sustav Tajne službe? - pitao je Smith.

Nastala je kratka pauza.

- Da - odgovori Klein - Mi možemo.

- Onda učinite to odmah! - reče Smith požurujući. - Moram znati točnu lokaciju predsjedničke prethodnice za Tellerov zavod!

- Pričekaj!

Smith je pridržao telefon između ramena i uha, privremeno oslo-bodivši obje ruke.

Pogledao je Franka Diaza koji ga je promatrao s čudnim izrazom nevjerice.

- Je li vam vaš šef dao taktičke radiofrekvencije one prve jedinice tajne službe?

- Da. Naravno.

- U tom slučaju, stožerni narednice - reče Smith hladnokrvno - trebam oružje.

Bivši dočasnik je polako kimnuo.

- Naravno, brigadiru.

Dao mu je svoju Berettu. Vidio je kako Smith provjerava magazin pištolja, udario je i povukao unatrag poklopac stavljajući punjenje, a

44

L

45

zatim je povukao polugu osigurača da sigurno spusti kokot, sve u nizu glatkih, brzih pokreta. Objе Diazove obrve su se podignule.

- Valjda sam trebao shvatiti da ste nešto više od običnoga liječni ka.

Fred Klein se vratio.

- Prethodnica koju vodi SAIC Thomas O'Neill je trenutačno pred glavnim ulazom u Zavod. Izvještavaju da ih tamošnje osiguranje ne pušta unutra. - Šef Tajne jedan je oklijevao. - Što se točno ondje do gađa, Jone?

- Nemam vremena objašnjavati pojedinosti - reče mu Smith. - Gledamo trojanskog konja. A prokleti Grci su već unutar zidina. Iznenada su on i Diaz imali još manje vremena nego što su mislili. Lažni tajni agent kojeg su vidjeli kako čuva glavna vrata kretao se brzo prema čistini. I već je naciľjao cijev svoje strojnice prema njima. Smith je odmah reagirao bacivši se u stranu. Završio je na stubama, s Berettom koju je držao s obje ruke naciľjanom u metu. Diaz se bacio na drugu stranu. Na trenutak je revolveraš oklijevao, pokušavajući odabrati veću prijetnju. Zatim je usmjerio MP5 prema čuvaru u odori. Teška pogreška, pomislio je Smith hladno. Otkvačio je sigurnosni otkopac i pritisnuo okidač. Beretta se u njegovim rukama trznula prema gore. Uspio je silom vratiti pištolj u ravninu i ponovno je opalio. Oba hica udarila su u metu, derući meso i drobeći kost. Pogoden dvaput u grudi, revolveraš se srušio. Njegova strojnica je uz tresak pala na pločnik, a sve širi potok krvi slijevao se niz stube. Smith je čuo kako se iza njega otvaraju vrata automobila. Okrenuo se. Još jedan muškarac u tamnom odijelu izašao je iz jednog od dva crna džipa parkirana pokraj prilaza. Ovaj je imao SIG-Sauer pištolj usmjeren direktno u Jonovu glavu. Jon se okrenuo u fanatičnom pokušaju da podigne svoje oružje, ali znao je da nema koristi od toga. Bio je prespor, predaleko, a prst muškarca u tamnom odijelu već je stiskao okidač. Frank Diaz je ispalio svoju sačmaricu bez ciljanja iz blizine. Bomba suzavac tupog vrha pogodila je drugog revolveraša točno ispod brade i otrgnula mu glavu. Skotrljavši se, bomba suzavca se odbila od

džipa i eksplodirala visoko u zrak, šaljući oblak sive maglice da lebdi na istok, dalje od zgrade.

- Sranje - Diaz je promrmljao. - Nesmrtonosna municija, moj ku rac. - Bivši rendžer dočasnik brzo je ponovno napunio sačmaricu, ovaj put solidnim zrnima. -1 što sad, brigadiru?

Smith je ležao potrbuške još nekoliko sekunda, tražeći na širokom ulazu Zavoda još neprijatelja. Nije bilo znakova pokreta.

- Štiti me!

Diaz je kimnuo. Kleknuo je, ciljajući na vrata. Smith je otpuzao potrbuške do stuba gdje je ležao mrtav prvi revolveraš. Njegov nos je zatitrao na topli, bakreni miris krvi i još gori smrad ispale utrobe. Zanemari ih, rekao si je turobno. Prvo pobijedi. Požali uzimanje života kasnije. Osigurao je Berettu i zatim je zataknuo za pojas, iza leđa. Brzo se krećući pokupio je MP5. Radio prema lažnoga čuvara mu je zaokupila pozornost. Bilo bi vrlo korisno znati što zlikovci namjeravaju sada, mislio je. Skinuo je lagani radio s pojasa drugog muškarca i stavio sićušni prijemnik u svoje uho.

- Delta jedan? Delta dva? Odgovori, prijem - reče grubi glas.

Smith je zadržao dah. To je bio zvuk neprijatelja. Ali tko su, do- vraga, ti ljudi?

- Delta sektor? Odgovori, prijem - ponovio je glas. Zatim je ponov no progovorio, izdajući naredbu. - Ovdje Prvi. Delta jedan i dva nisu na vezi. Svi sektori. Omogući ComSec. Označi. Označi. Odmah... Iznenada je glas nestao, a zamijenilo ga je krćanje. Smith je znao što se upravo dogodilo. Kad su shvatili da im je komunikacija ugrožena, uljezi u zgradi su se prebacili na novi kanal, sukladno dogovorenom planu, i tako mu je ovaj radio postao beskoristan.

Smith je u sebi zazviždao. Što god se, dovraga, ovdje događa, jedna stvar je apsolutno jasna: on i Diaz su se sukobili s hladnim profesionalcima.

47

5

U tihim čistim prostorijama laboratorija Harcourt Biosciences visoki muškarac crvenkasto kestenaste kose se namrštió. Uranjeni dolazak prave prethodnice Tajne službe bila je mogućnost koju je prevideo u svom planiranju zadatka. Gubitak dvojice ljudi koje je ostavio da čuvaju glavni ulaz Zavoda bio je ozbiljna komplikacija. Govorio je tiho u mali radiomikrofon zakvačen za rever sakoa.

- Sierra jedan, ovdje Prvi. Pokrij stube. Odmah.

Okrenuo se drugim ljudima pod svojim izravnim zapovjedništvom.

-koliko još?

Viši tehničar, nizak i nabit, s izraženim slavenskim crtama lica, podigao je pogled s velikog metalnog cilindra koji je spajao u krug za daljinsko upravljanje.

Pričvrstio je cilindar na stol do laboratorijskog vitraja koji je išao od poda do stropa.

- Još dvije minute, Prvi - promrmrljao je u svoj vlastiti mikrofon i slušao pažljivo. - Naši timovi u drugim laboratorijima također potvrđuju da su i oni uskoro gotovi - izvijestio je.

- Ima li problema, agente O'Neill?

Zelenooki se okrenuo i ugledao dr. Ravija Parikha kako zuri u njega. Njegov kolega

Brinker je još bio zauzet analizom neuspjelog pokusa s nanofagom, ali indijski molekularni biolog se sada doimao sumnjičavo.

Visoki muškarac se nasmiješio umirujuće.

- Nema problema, doktore. Možete nastaviti sa svojim radom.

Parikh je oklijevao.

- Kakva je to oprema? - upitao je napokon, pokazujući na krupni cilindar pokraj kojeg je klečao tehničar. - Ne izgleda baš kao detektor opasnih materijala ili što ste već rekli da stavljate u naš laboratorij.

- Bože, dr. Parikh... imate dobar dar opažanja - reče zelenooki oprezno. Zakoračio je bliže i zatim gotovo ležerno udario kao sjekirom znanstvenikov vrat rubom desnice.

Parikh se srušio na pod.

Zbunjen zbog iznenadnog šuma, Brinker se okrenuo. Gledao je u svog pomoćnika u šoku.

-Ravi? Što se...

Još u pokretu, veliki čovjek se kružno okrenuo i udario golemom snagom. Petom je udario u grudi plavokosog istraživača, gurnuvši ga na stol i računalni monitor. Brinkerova glava je sunula prema naprijed. Skliznuo je na pod i ležao nepomično. Smith je okrenuo kontrolno dugme na zarobljenoj radioaparaturi, prošavši stoje brže mogao i što je više mogao različite frekvencije. Pažljivo je slušao. Čulo se krckanje i zatim nestajalo. Nije bilo glasova. Nije bilo naredbi koje je mogao prestati i tumačiti.

Mršteći se, izvadio je slušalicu iz uha i stavio beskorisnu radioo-premu sa strane.

Bilo je vrijeme da krene. Sjediti ovdje koju minutu duže značilo je predati inicijativu neprijatelju. To bi bilo dovoljno opasno i protiv amatera. Protiv izvježbane sile bilo bi katastrofalno. Upravo sada su ti lažni agenti Tajne službe metodički provodili neki vrlo gadan plan u Tellerovu zavodu. Ali, koja je bila njihova igra? pitao se. Terorizam? Uzimanje talaca? Visoko rizična industrijska špijunaža? Sabotaža?

Zatresao je glavom. Nije mogao nikako znati. Još ne. Ipak, što god da je neprijatelj radio, ovo je bilo pravo vrijeme da ih pritisne prije nego što mogu reagirati. Ustao je na jedno koljeno, provjeravajući zasjenjeni ulaz u Zavod.

- Kamo ćete, brigadiru? - prošaptao je Diaz.

- Unutra.

Čuvareve oči su se raširile u nevjerici.

48

49

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- To je suludo! Zašto ne pričekati pomoć? Unutra je barem još deset tih gadova.

Smith je riskirao brzi pogled iza sebe, prema ogradi i vratima. Bijesna gomila je izmicala kontroli... gurala se na ogradu i mahnito udarala po poklopcima motora i krovovima zapellog konvoja Tajne službe. Ne želeći provocirati razbješnelu rulju, pravi federalni agenti su se povukli u zaključane automobile. Čak i ako čuvari Tellerova zavoda otvore vrata da ih puste, demonstranti će uletjeti u hipu. Opsovao je u pola glasa.

- Pogledaj, Frank. Ne mislim da dolazi vojska u oklopnim vozilima. Ovaj put ne.

- Onda ostanimo ovdje - Diaz je predlagao. - Pokazao je palcem na džipove iza njih. - To je njihov put za bijeg. Neka dođu do nas ako žele pobjeći.

Smith je zatresao glavom.

- Prerizično. Prvo, ti tipovi mogu biti samoubojice koji ne planiraju otići. Drugo, sad znaju da smo mi tu negdje. Ti tipovi su profići. Moraju imati alternativne putove za bijeg, možda helikoptersko sletišta na onom velikom ravnom krovu ondje gore, ili još vozila koja ih čekaju izvan ograde. Treće, to oružje - pokazao je glavom prema obje MP5 strojnice koje je zarobio i Diazovoj sačmarici - ne daje nam dovoljno vatrene moći da zaustavimo odlučni napad. Ako dopustimo zlikovcima da vode bitku kako su je zamislili, smlavit će nas.

- Ah, sranje - uzdahnuo je vojni veteran, provjeravajući punjenje svoje Remingtonke. - Mrzim ta sranja a la John Wayne. Ne plaćaju me dovoljno da bih bio junak.

Smith je pokazao zube cereći se snažno i nekontrolirano.

- Ni mene. Ali sad smo tu. Stoga predlažem da zavežete i služite kao vojnici, narednice - prošaptao je. - Jeste li spremni?

Turobna pogleda, ali odlučno Diaz je podigao palac.

Držeći MP5, Smith je otrčao na desnu stranu golemih glavnih vrata Zavoda. Trbušni mišići su mu se napeli, očekujući iznenadnu, neobuzdanu agoniju metka ispaljenog iz glavnog predvorja. No ostala je samo tišina. Brzo dišući priljubio se uz suncem zagrijani zid od pečene opeke.

Diaz mu se pridružio sekundu kasnije.

Smith se kotrljao oko ugla vrata mičući strojnicu i nišaneći u mir-

50

nom, kontroliranom luku. Ništa. Golema prostorija činila se praznom. Polupognut kretao se naprijed i zaklanjao se iza mramorne ograde visoke do pojasa. Papiri koje je nježni povjetarac što je dopirao kroz otvorena vrata podigao s pulta za informacije i prijam Zavoda lepršali su lagano nad popločenim podom. Provirio je glavom iznad ograde. - Dolje! - zagrmio je Diaz.

Smith je osjetio kako se netko kreće hodnikom na lijevoj strani. Bacio se na trbuh upravo u trenutku kad je ubojica otvorio vatru ispa-livši iz pištolja brze, ciljane hite na njega. Meci su se zakucali u mramor točno iznad njegove glave, pri čemu su komadići razmravljenog kamena letjeli kroz zrak. Jedan oštar komadić je zarezao tanku crvenu crtu po gornjoj strani njegove desne ruke.

Ležeći nagnut naprijed, s kundakom MP5 oslonjenim na rame, Jon je uzvratio ispaljujući kontroliranim rafalima po tri metka. Iz predvorja Diaz je otvorio vatru iz 12-kalibarske sačmarice. Svako zrno je napravilo goleme rupe na zidovima od pečene opeke.

Smith se otkotrljao ispred ograde. Metak iz pištolja rasprsnuo se točno iznad njegove glave. Prokletstvo! Otkotrljao se brže i zatim se iznenada zaustavio ležeći ponovno prema naprijed, ali ovaj put s čistim pogledom niz hodnik.

Jon je mogao vidjeti ubojicu kako gleda ravno u njega. Između njih je bilo manje od 17 metara. Bio je to snažan muškarac ozbiljna izgleda, koji je rekao da se zove Farrows. Navodni agent Tajne službe klečao je najednom koljenu, a pištolj SIG Sauer držao je dvjema rukama i još ravnomjerno pucao. Još je jedan metak udario u pod blizu Smithove glave i raspršio komadiće slomljenih pločica po njegovu licu.

Zanemario je udarce koji su pekli i ispustio zrak iz pluća. Prednji dio MP5 se smirio na ubojici. Povukao je okidač. Strojnica se zatresla tri puta. Dva rafala su promašila. Treći je udario Farrowsa u lice i napravio rupu točno sa stražnje strane lubanje.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Smith je ustao i otrčao do podnožja stubišta u obliku slova U koje je vodilo do drugog kata Zavoda. Trojica neprijatelja su pala do sada, razmišljao je. Ali koliko ih još ima?

Diaz je trčao niz predvorje i legao nedaleko, štiteći prvi dio stuba svojom sačmaricom.

- Kamo sad, brigadiru? - zazvao ga je potihom.

51

To je dobro pitanje, mrko je pomislio Smith. Mnogo je toga ovisilo o tome što su napadači namjeravali. Ako su namjeravali držati istraživače kao taoce, većina bi ih bila zadržana u kantini Zavoda nedaleko od hodnika gdje je ležao mrtvi Farrows. No, ako je to bila talačka situacija, otvoreni juriš bi prouzročio smrt previše nevinih ljudi.

Ipak Smith je nekako sumnjao daje uzimanje talaca bio cilj. Cijela operacija je bila previše razrađena i previše precizno tempirana za nešto tako jednostavno i nešto što ne zahtijeva veliku upotrebu tehnike. Prerušeni u agente Tajne službe u potrazi za bombom, čini se da su u prvom redu željeli neometani pristup laboratorijima.

Odlučio je i pokazao na strop.

Diaz je kimnuo.

Krećući se alternativnim putovima, s tim što je jedan uvijek bio spreman pružati zaštitu vatrom dok je drugi napredovao, Jon Smith i čuvar Zavoda su se počeli penjati središnjim stubištem.

LAZAR ŽIVI! NE NANOTEHNOLOGIJI! LAZAR ŽIVI! NE STROJEVIMA SMRTI! LAZAR ŽIVI!

Malachija MacNamaru je glasna rulja koja je skandirala gurnula još bliže ogradi Zavoda. Namrštio se. Bio je čovjek koji je prezirao pokazivanje divljih, nerazumnih osjećaja - muškarac koji se osjećao sretniji sam u divljini nego zarobljen, kao sad, u moru svojih ljudskih kolega. Zasad je znao da se može micati samo s ovim poludjelim valom. Ako se predugo bude pokušavao odupirati pritisku, samo će izgubiti ravnotežu i pregazit će ga na smrt.

Ipak, mislio je hladno, to nije značilo da će biti samo najobičnija pasivna lutka. Mahao je laktovima u nizu kratkih, podlih lukova, udarajući u rebra onih koji su mu bili najbliži. Uplašeni njegovim snažnim bijesom, ustuknuli su, davši mu dovoljno prostora da se okrene prema pozornici protesta. Bila je prazna. Njegove bljedede oči su se suzile od iznenadnog razmišljanja. Radikali Lazarova pokreta koji su povelili ovu masu od više od deset tisuća demonstranata u nekontroliranu rulju nestali su. Gdje su bili?

Čak i tako duboko u rulji, mršavi, vremenskim nepogodama izbraz-dani Kanađanin bio je dovoljno visok da vidi iznad gomile. Dva vozila Tajne službe su uzimala polako niz prilaznu cestu. Udubljeni poklopci motora i krovovi, zgnječeni odbojnici i uništeni vjetrobrani svjedočili

su o bijesu ljudske oluje kroz koju su prošli. Bile su tu i šačice zabrinutih policajaca državne policije Novog Meksika i šerifi iz okruga Santa Fe, koji su većinom polako uzimali da izbjegnú nastanak sveopće pobune. Nekoliko lokalnih TV ekipa privučenih izgledima snimanja dramatičnih scena koje mogu poslati na državne i međudržavne mreže primaknulo se demonstrantima koji su vikali i toptali.

McNamara se okrenuo. Njegove oči tražile su kroz ljutitu gomilu aktiviste Pokreta. Nisu se mogli nigdje vidjeti. Sve čudnije i čudnije, mislio je hladno. Štakori koji napuštaju brod koji tone? Ili grabežljivci koji se povlače da bi negdje drugdje nešto ulovili?

Pritisak rulje pokraj ograde je rastao. Na nekim mjestima se zapreka svinula prema unutra, opasno se nagnuvši pod udarom tolikih tijela. U sive odore obučenih čuvari iza ograde već su pomalo uzimali, povlačeći se prema relativnoj sigurnosti glavne zgrade Zavoda. Kanađanin je kimnuo sam sebi. To i nije bilo iznenađenje. Samo bi budala mogla očekivati da će se slabe snage policajaca uposlenih na pola radnog vremena sukobiti s razularenom gomilom od deset tisuća na otvorenom. Kad bi to učinili, to bi značilo da su izabrali poprilično jadan oblik samoubojstva.

Iznenada se uočivši nekoliko muškaraca kako se pomiču, mrko i odlučno, kroz gomilu lica ispunjenih mržnjom, crvenih i zelenih transparentata i plakata i podignutih šaka. To su bili mladići, skitnice koje je vidio da su došli dan ranije, a svaki je nosio istu dugu sportsku torbu preko ramena.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Zaštićeni od policijskog motrenja gomilom, muškarci su došli do ograde. Spustili su torbe i izvadili dugačka kliješta. Počeli su rezati jednu po jednu metalnu kariku odozgo prema dolje uvježbanom brzinom i učinkovitošću. Uskoro su cijeli dijelovi sigurnosne ograde Zavoda bili slomljeni i srušili su se. Stotine, a zatim na tisuće demonstiranata sjurilo se kroz otvore, preskačući rupe prema golemoj zavodskoj zgradi boje pijeska.

LAZAR ŽIVI! LAZAR ŽIVI! LAZAR ŽIVI! - galamili su. - NE NANOTEHNOLOGIJI! NE STROJEVIMA SMRTI!

Nemoćan da učini bilo što drugo, blijedi, plavooki muškarac imenom Malachi MacNamara potrčao je divljački s njima, zavijajući poput ostalih.

53

Smith je napredovao sjeverno po jednoj strani hodnika drugoga kata Tellerova zavoda s MP5 strojnicom ukliještenom pod pazuhom, spremnom za paljbu. Frank Diaz išao je drugom stranom.

Došli su do teških metalnih vrata, jednog od nekoliko otvora u ovu veliku središnju prostoriju. Iznad sigurnosne postaje do njih gorjelo je crveno svjetlo. Znak je označio ovaj laboratorij kao onaj dodijeljen VOSS LIFE SCIENCES - ODJELU ZA LJUDSKI GENOM. Diaz je sačmaricom pokazao na vrata. Prošaptao je pitanje:

- Ulazimo?

Smith je brzo zatresao glavom. Zavod je bio dom za više od tucce različitih tehnoloških istraživačkih projekata, svi su bili izuzetno složeni i svi su bili strahovito skupi i potencijalno vrijedni. Nije bilo šanse da on i Diaz uopće mogu pročešljati svaki laboratorij i ured na ovom katu.

Smith je, dakle, odlučio pouzdati se u instinkt. Predsjednikov predviđeni put u Santa Fe trebao se fokusirati na nanotehnoško istraživanje koje su provodili Harcourt, Nomura PharmaTech i neovisne skupine povezane sa Zavodom. Prerušivši se u prethodnicu Tajne Službe napadači su imali zajamčeni pristup tim laboratorijima. Sve u svemu, Smith je smatrao kako je poprilično sigurna oklada daje, što god su napadači smjerali, to bilo povezano s postrojenjima u sjevernom krilu.

I dalje tiho hodajući središnjim hodnikom, on i Diaz stigli su do križanja u obliku slova T na drugoj strani zgrade. Još jedno stubište koje je vodilo do prizemlja bilo je točno ispred njih. Iznad toga stubišta bila su vrata od nehrdajućeg čelika koja su vodila do laboratorija koji je unajmio Nomura PharmaTech. Skretanje desno vodilo ih je do dijela u kojem je bio nanotehnoški tim samoga Zavoda. Laboratorij Harcourt Biosciencesa koji su vodili Phil Brinker i Ravi Parikh bio je niz hodnik, na lijevo.

Smith je nakratko oklijevao. Kojim putem da krenu sada?

Iznenada je svjetlo upozorenja na sigurnosnoj postaji laboratorija Nomura zasvijetlilo s crvenoga na zeleno.

- Dolje! - prošaptao je Jon.

On i Diaz su kleknuli jednim koljenom, čekajući.

Vrata su se pomaknula. Trojica muškaraca su iskoračila na hodnik. Dvojica, jedan svijetle kose, drugi ćelav, nosili su plave kute tehničara. Bili su pognuti pod teretom sanduka s opremom, prebačenih preko

ramena. Treći, viši i prerano osijedio, nosio je tamni sako i kaki hlače. Nosio je i malu strojnicu Uzi.

Smith je mogao osjetiti kako mu se puls ubrzava. On i Diaz su mogli srediti te tipove s nekoliko kratkih rafala. Nesumnjivo bi to bilo najsigurniji i najjednostavniji tijek događaja. Ali ako oni poginu, neće mu moći ispričati što se događa u Tellerovu zavodu. Uzdahnuo je u sebi. Iako je to značilo dodatne rizike, trebao je zarobljenike za ispitivanje više nego što je trebao tri šutljiva mrtvaca. Podigao se pokrivajući napadače svojom MP5.

- Bacite oružje! - izderao se. -1 ruke uvis!

Ovako zatečeni, muškarci su se ukipili.

- Učinite što vam čovjek kaže - Frank Diaz im je rekao mirno, nišaneći s cijevi svoje pumperice. - Prije nego što vas rasprskam po ovim lijepim, sjajnim vratima.

Još vidljivo zatečeni ovom iznenadnom promjenom sreće, dvojica muškaraca u kutama spustila su oprezno torbe s opremom na pod i podignula ruke. Mrgodeći se, muškarac

Ludlum Robert - Lazarova osveta

s Uzijem je također poslušao. Njegovo oružje je zazveckalo po pločicama.

- Sad pridite ovamo - reče Smith. - Polako, jedan po jedan. Ti prvi! - reče, usmjerivši cijev MP5 na onoga za kojeg je mislio da je njihov vođa, višeg sjedokosog muškaraca. Napadač je oklijevao.

Želeći ga požuriti, Jon je izašao u sjecište hodnika. Lijevo od njega došlo je do laganog pokreta. Okrenuo se, a prst mu je već počeo stiskati okidač. Ali nije bilo nikoga u koga bi pucao. Umjesto toga vidio je malu maslinastosmeđu kuglu kako se probija prema njemu kroz zrak. Udarila je u najbliži zid i zatim se otkotrljala na sjecište. Na trenutak Smith nije mogao vjerovati ono što je vidio. Ali na vidjelo su izbile godine obuke, refleksa iskušanih u borbama i čisti životinjski strah.

- Granata - zagrmio je upozoravajući.

Pao je na pod, skvrčio se i zaštitio glavu rukama. Granata je eksplodirala. Zaglušujuća eksplozija mu je razderala odjeću i odgurnula ga, bacajući ga po podu. Vruće krhotine zujale su mu iznad glave, udarajući i bušeći rupe u opekama zidova i gaseći svjetla.

Gotovo gluho od eksplozije i dok mu još zvonilo u ušima Smith se uspravio i polako sjeo, čudeći se što nije ozlijeđen. Njegova strojnica je ležala blizu njega.

Zgrabio ju je. Na plastičnom kundaku i štitniku za

55

ruku bili su urezi, ali osim toga činila se neoštećena.

Uši su mu se smirile. Mogao je čuti glasne krikove. Dolazili su niz hodnik pokraj vrata Nomurina laboratorija.

Ispresijecani tucetima čeličnih krhotina, oštarih poput britve, dvojica muškaraca u kutama su se presavijala u agoniji, a krv je šiktalala po popločenom podu. Treći muškarac, sretniji i obdaren bržim reakcijama, ostao je neozlijeđen. I upravo je posezao za Uzijem koji je odbacio.

Smith je pucao u njega triput. Sjedokosi je pao na lice i ležao mirno.

Jon je pogledao Diaza. Bio je mrtav. Pancirka koju je nosio zaustavila je većinu komadića granate, ali ne i komad koji mu je presjekao vrat. Smith je potihoposovao, ljut što gaje odvuкао u ovu borbu i ljut na sudbinu.

Druga granata je odskočila po hodniku i otkotrljala se prema početku stubišta. Nije eksplodirala. Umjesto toga je pištala i pijuckala, izbacujući debele oblake crvenoga dima u zrak. Za nekoliko sekunda dva hodnika ispunila su se dimom stoje sukljao.

Smith je gurnuo cijev svoga MP5, gledajući, tražeći bilo kakav znak pokreta u dimu. Ako puca na slijepo, samo će otkriti svoj položaj. Trebao je metu.

Odnekud ispred njega, duboko u tom crvenom i sve većem oblaku iz dva se Uzija čulo štektanje automatske paljbe koja je raspršivala roj metaka niz hodnik. Meci obloženi bakrom zabijali su se u nove rupe na zidu i odbijali od čeličnih vrata.

Keramičke vaze su prsnule. Razmravljeni komadi žutih i purpurnih divljih cvijetova lebdjeli su zrakom prošaranim mecima. Smith je legao potrbuške, očajnički se priljubljujući uz pod dok su meci iz Uzija letjeli točno iznad njegove glave.

Pucnjava je naglo prestala, ostavivši iza sebe samo sablasnu tišinu.

Pričekao je malo, osluškujući. Sad je mislio da može čuti kako koraci odjekuju niz dimom ispunjeno stubište i postaju još udaljeniji. Napravio je grimasu. Zlikovci su se povlačili. Kanonada automatske paljbe bila je zamišljena da mu drži glavu dolje dok su oni bježali. I, stoje najgore, to je upalilo.

Smith se brzo podigao i krenuo naprijed u zasljepljujući crveni oblak. Naprezao se da vidi stoje ispred njega. Nogama je odguravao upotrijebljene čahure koje su zveckale po popločenom podu i mrvile

ostatke opeke. Vrh stubišta ocrtavao se u oblacima dima.

Čučnuo je, gledajući na stubište. Ako su napadači ostavili nekoga da im čuva odstupnicu, te bi stube bile smrtonosna zamka. Ali nije imao vremena da otrči sve do središnjeg stubišta. Trebao je iskušati sreću ili ostati ovdje i čučati.

Sa spremnom strojnicom gledao je niz široke, niske stube. Iza njega je blještava bijela svjetlost odjednom osvijetlila hodnik. Cijelo stubište se snažno njihalo s jedne strane na drugu dok ga je potresao niz snažnih eksplozija kroz Nomura PharmaTech i nanotehnoLoške laboratorije Zavoda.

Reagirajući instinktivno Smith se bacio niz stube, kotrljajući se dok je zgrada iznad njega plamtjela.

...56... ,

57

6

Dr. Ravi Parikh se polako micao kroz mrak, pokušavajući se potpuno osvijestiti. Oči su mu treptale otvorene. Ležao je s licem pritisnutim na pod. Hladne, smeđe pločice pružale su otpor i tresle se, dok su pažljivo postavljeni eksplozivni naboji sustavno pretvarali druge laboratorije u sjevernom krilu u goruće ruševine. Molekularni biolog je stenjao, boreći se s valom mučnine i boli koja mu je stiskala želudac.

Znojeći se od napora, uspio se podići na ruke i koljena. Podigao je polako glavu. Gledao je na oslikani prozor od poda do stropa, koji je išao po cijeloj dužini vanjskog uredskog dijela Harcourtovih laboratorija. Zastori, obično čvrsto navučeni, sada su bili širom otvoreni.

Blizu njegove glave čudni metalni cilindar o kojem je postavljao pitanja bio je još zakvačen za stol pred prozorom. Blješteće digitalno očitavanje prikvačeno za jedan kraj cilindra bljeskalo je u nizu brojeva koji su odbrojavali: 10. ..9...8. ..7.

..6. ..5...

Naboji malenoga oblika postavljeni na oslikani prozor detonirali su u brzom slijedu narančastih i crvenih plamenova. Staklo se odmah rasprsnulo na tisuću komadića i izletjelo van. Iznenadna promjena tlaka podigla je bezbroj papira u zrak. Oni su odlepršali kroz nepravilni otvor.

I dalje oslabljen vrtoglavicom i mučninom, Parikh je zurio u njih u neshvatljivom čuđenju. Duboko je udahnuo.

3...2...1. Bljeskajući digitalni ispis je zamro. Izmjenični ventil je

58

kliknuo i okrenuo se u cilindru. Zatim je, uz siktanje nalik na zmijsko, kanistar s nanofagima počeo ispuštati svoj visoko komprimirani i smrtonosni sadržaj u vanjski svijet.

Oblak nanofaga iz Faze II lebdio je tiho i nevidljivo kroz razbijeni prozor. Bilo ih je na desetine milijardi, a svaki je još bio inertan i svaki je čekao signal koji će ga dovesti u život. Golema masa mikroskopskih faga izgurana van samim zračnim tlakom sustava Harcourtovih laboratorija polako se širila i zatim polagano, pa još polaganije klizila prema dolje.

Nevidljiva izmaglica, koja se i dalje širila, spustila se na tisuće zapanjenih demonstiranata Lazarova pokreta koji su u užasu gledali kako eksplozije ruše gornji kat Tellerova zavoda. Svaki uzdah privlači milijune nanofaga i unosi ih u pluća. Milijuni njih ušli su i kroz porozne membrane na njihovim nosovima ili su se filtrirali kroz meko tkivo oko očiju.

Nekoliko sekunda ti su nanofagi ostali neaktivni, šireći se kroz krvne žile i membrane ćelija prirodnim procesima. Ali jedan od nekih sto tisuća, veći i složenije strukture nego njegovi sudruzi, odmah se aktivirao. Ti kontrolni fagi lutali su u tijelu gosta svom snagom loveći jedan od raznih biokemijskih potpisa koji su njihovi senzori mogli prepoznati. Svako pozitivno očitavanje pokrenulo je ispuštanje kodiranih valova jedinstvenih molekularnih glasnika.

Sami nanofagi, i dalje potihom plutajući tijelom, nosili su samo jedan vlastiti senzor koji je mogao detektirati te kodirane molekule, čak i kad su razrijeđene do razine od nekoliko dijelova na milijardu. Njihovi tvorcima su hladno nazivali taj aspekt strukture nanofaga "receptorom morskoga psa" jer je bio replika sablasnih mogućnosti velikih bijelih psina da nanjuše čak i najmanju kap krvi koja je plutala golemim morskim prostranstvima. Ali usporedba je bila okrutno prikladna na jedan drugi način. Svaki je nanofag reagirao na taj daleki nagovještaj glasničkih molekula točno kao morski pas koji je nanjušio svježu krv u vodi.

Blokiran usred rulje, mršav, vremenskim nepogodama izbrazdani muškarac prvi je prepoznao razmjere užasa koji se spuštao na njih. Poput ostalih, prestao je uzvikivati i stajao je u mrkoj tišini, promatrajući kako jedna za drugom eksplodiraju bombe. Većina ih je detonirala

na sjevernim i zapadnim stranama Tellerova zavoda, šaljući goleme stupove plamena i prašine visoko u zrak. Ali Malachi je čuo i druge, manje detonacije kako eksplodiraju duboko u masivnoj zgradi.

Žena pritisnuta uz njega, mlada plavuša gruba lica koja je nosila staru vojnu jaknu sa zavrnutim rukavima, iznenada je jauknula. Pala je na koljena i počela povraćati, isprva polako, a zatim nekontrolirano. MacNamara ju je pogledao, primijetivši tragove igle u obliku ožiljaka na rukama. Oni viši još su bili svježi.

Ovisnica o heroinu, shvatio je, osjećajući mješavinu žaljenja i gađenja. Vjerojatno privučena na miting Lazarova pokreta obećanjima o uzbuđenju i prilikom da sudjeluje u nečemu važnijem i većem nego što je bila kaljuža njezina svakodnevnog života. Zar se mlada budala upravo sada predozirala? Uzdahnua je i sagnuo se da vidi može li nešto učiniti da joj pomogne.

I tada je vidio grotesknu mrežu crveno obrubljenih raspuklina kako se šire po njezinu preplašenom licu i rukama s ožiljcima od igala, znajući daje to nešto stoje daleko strasnije. Ponovno je urliknula, glasajući se više kao životinja nego kao ljudsko biće. Raspukline su se proširile. Koža joj se razdvajala, rastapajući se u neku vrstu svjetlucave sline.

Na vlastiti užas MacNamara je vidio kako se vezivna tkiva ispod njezine kože, mišići, tetive i ligamenti također rastapaju. Oči su joj se pretvorile u tekućinu i ispadale su kapajući iz šupljina. Svijetlocrvena krv šiktala je iz tih strašnih rana. Ispod maske krvi, u što se pretvorilo njezino lice, mogao je vidjeti blijedu bjelinu kostiju.

Slijepa, mlada žena je očajnički širila oderane ruke. Crvene nijanse slinje izlile su se iz bezoblične šupljine koja je nekoć bila njezina usta. Pozlilo mu je i posramljen zbog straha koji nije mogao kontrolirati, ustuknuo je. Ruke i prsti su joj se rastopili, raspadajući se u gomilu razdvojenih kostiju. Pala je prema naprijed i ležala trzajući se na zemlji. Čak i dok je gledao, njezina vojnička radna jakna i traperice su se uleknuli, zaprljani tamnim mrljama krvi i drugih tekućina koje su izlazile iz njezina raspadnutog tijela.

Cijelo vrijeme, koje se činilo kao vječnost, MacNamara je zurio u nju u nevjerojatnom užasu, ne mogavši skloniti pogled. Bilo je kao daje žena iznutra živa izjedena. Naposljetku je ležala mirno, više kao hrpa kostiju i odjeće natopljene slinom, nego kao ljudski leš koji se može identificirati.

Ustao je. Sada je čuo jezivi zbor mučeničkih jauka, urlika i jecaja koji su dopirali iz zbijene gomile oko njega. Na stotine ostalih demonstiranata su sada posrtale, greble i svijale se dok je njihovo meso bilo izjedano iznutra.

U nekom produljenom trenutku, tisuće aktivista Lazarova pokreta još su neditirano stajali, nepomično ukopani u zemlju od šoka i straha koji im je izjedao um. Zatim su se slomili i počeli bježati, razišavši se u svim smjerovima, spotičući se o mrtve i umiruće, u panici bijega od te nove kuge koja je pobjegla iz eksplozijom uništenih laboratorija Tellerova zavoda.

I ponovno je Malachi MacNamara bježao s njima, ovaj put mu je puls panično udarao u ušima dok se pitao koliko će još živjeti.

Brigadir Jon Smith ležao je u golemoj hrpi u podnožju stubišta sjevernoga krila. Nekoliko mučnih sekunda nije se mogao prisiliti da se pomakne. Svaka kost i mišić u njegovu tijelu bili su iskrivljeni, u modricama ili oderani na bolan i neprirodan način.

Tellerov zavod je zadrhtao, potresen još jednom golemom eksplozijom negdje na gornjem katu. Oblak prašine i slomljenih komada opeke letio je niz stube. Komadi papira, zapaljeni eksplozijom, okretali su se lijeno kroz zrak, svaki je bio mala zapaljena baklja koja se kretala prema dolje.

Vrijeme je da se krene, Smith je rekao sam sebi. Ili to ili da ostane i bude smrvljen kad se zgrada oštećena bombom konačno sruši sama od sebe. Ošamućen, ispravio se i ustao. Zatreptao je. Prvih pet metara kotrljanja i udaranja niz stube bilo je lakši dio, mislio je umorno. Sve poslije toga bila je duga kostolomačka noćna mora.

Pogledao je oko sebe. Posljednji treptaji crvene magle od dima granate nestajali su, ali oblaci debljeg, tamnijeg dima počeli su se kovitlati kroz prizemne hodnike. Vatra je bjesnija kroz zgradu. Pogledao je na strop. Mlaznice su bile suhe kao barut, što je značilo da je sustav za gašenje vatre Zavoda bio isključen jednom od

eksplozija bombi.

Smith je stisnuo usne, mršteći se. Bio je voljan kladiti se da je to bilo namjerno. To nije bio slučaj propale industrijske špijunaže ili jednostavna sabotaza. Ovo je bio hladnokrvni, bezobzirni terorizam.

Odšepao je do mjesta gdje je ležala strojnica. Nekim čudom oružje se nije slučajno uključilo dok se kotrljalo s njim niza stube, ali magazin

60

61

za trideset metaka bio je savijen pod čudnim kutom. Udario je otponac i lupnuo energično u oštećeni magazin. Bio je čvrsto zaglavljnjen. Odložio je strojnicu i izvukao Berettu. Pištolj se činio neoštećen, ali bol koju je osjetio uvjerila je Smitha da će imati masnicu u obliku Berette na križima sljedećeg jutra.

Ako doživiš sljedeće jutro, podsjetio se hladno.

Držeći spremno pištolj, počeo se probijati iz zgrade u plamenu, oštećene bombama. Bilo je lako slijediti put kojim su se povlačili napadači. Ostavili su trag leševa iza sebe.

Smith je prošao uz veliki broj leševa rasutih u hodniku ispunjenom dimom. Većina su bili ljudi koje je znao, barem iz viđenja, a neki su bili muškarci i žene koje je dobro poznao, među njima i Takashi Ukita, glavni znanstvenik u laboratoriju Nomura PharmaTecha. Pogođen je metkom dvaput u glavu. Jon je zatresao glavom u žaljenju.

Dick Pfaff i Bili Corimond ležali su mrtvi nedaleko od istog hodnika. Obojica su bili pogođeni više puta izbliza. Oni su bili viši istraživači u samoj nanotehnoškoj grupi Zavoda. Njihov je rad bio usmjeren na razvoj malih samoreproducirajućih naprava koje bi pojele naftne mrlje bez ikakve štete za okoliš.

Stoje Smith dalje hodao, to je više bjesnio. Parikh, Brinker, Pfaff, Corimond, Ukita i ostali bili su predani znanstvenici i tragači za istinom. Njihovo bi istraživanje donijelo goleme koristi cijelome svijetu. Sad su ih teroristički kurvini sinovi ubili i uništili godine napornoga rada. Pa, u tom slučaju, odlučio je hladno, učinit će i više nego što može da se pobrine da ti teroristi skupo plate svoje zločine.

Ubrzao je tempo, sada je poskakivao. Oči su mu se stisnule. Negdje naprijed bili su ljudi koje je trebao ubiti ili zarobiti.

Prošao je pokraj još leševa. Dim je sada postao gušći. Kiseli miris mu je pekao oči i grlo. Osjećao je sve veću vrućinu od nekontrolirane vatre koja je bjesnila u uredima s obje strane hodnika. Neka od drvenih vrata počela su tinjati. Smith je trčao brže.

Naposljedku je došao do pokrajnjih vrata koja su ostala poluotvorena. Sagnuo se, brzo provjeravajući ima li žica koje bi mogle aktivirati bombe. Ne vidjevši niti jednu, izletio je kroz vrata i izašao na otvoreno.

Pred njim je bio prizor koji je bio groteskna slika pakla, đavola i prokletstva koje su toliko voljeli srednjovjekovni kršćani. Na tisuće

prestrašenih aktivista Lazarova pokreta jurilo je od Zavoda, spotičući se cijelo vrijeme preko kamenih vrtova kaktusa, grmova kadulje i divljeg cvijeća. Neki su posrtali, teturali i zatim padali na koljena s glasnim, očajničkim jaucima. Jedan po jedan, slagali su se jedni po drugima. Smith je gledao u njih u čistom užasu, zapanjen onim što se događalo pred njegovim očima. Na stotine ljudi se doslovno raspadalo, otapalo se u crvenu tekuću slinu. Još stotine su bile svedene na tužne gomile umrljane odjeće i komade bijele kosti.

Na trenutak se borio protiv gotovo nadmoćnog nagona da se okrene i pobjegne. Bilo je nešto toliko grozno, toliko neljudski u onome što je vidio da se događa s ljudima daje pobudilo svaki primitivan strah za koji je mislio kako je davno pokopan obukom, disciplinom i snagom volje. Nitko ne smije tako umrijeti, mislio je očajnički. Niti jedan čovjek ne treba gledati kako trune dok je još živ. S naporom Smith je maknuo pogled s istrunulog mesa i izmrcvarenih leševa razbacanih

Ludlum Robert - Lazarova osveta

pred Tellerovim zavodom. S pištoljem u ruci pretražio je uspaničenu gomilu koja je bježala prema ogradi, pokušavajući pronaći one koji nisu pokazivali nikakav strah, čiji su pokreti bili disciplinirani i sigurni. Primijetio je skupinu od šestorice muškaraca koji su mirno hodali prema ogradi. Bili su više od stotinu metara ispred njega. Četvorica su bila odjevena u plave kute i nosila su tešku opremu. Smith je kimnuo sam sebi. To su zacijelo specijalisti koji su postavili bombe u Zavodu. Dva preostala muškaraca, koji su trčkarali nekoliko metara iza ostalih, nosili su identična ugljenosiva odijela. Svaki je bio naoružan kratkim uzijem. Niži od dvojice bio je negdje Jonove visine, s kratko podšišanom crnom kosom. Ali onaj koji je doista zaokupio njegovu pažnju, snažno građeni crvenokestenasti muškarac koji je, čini se, izdavao naredbe, bio je barem za glavu viši od svojih sudrugova. Smith je ponovno počeo trčati. Skakao je po otvorenom, probijajući se preko jasnih, posvuda porazbacanih ostataka, brzo se približavajući teroristima koji su se povlačili. Bio je na pedeset metara kada je njihov šef, okrećući glavu za zadnji zadovoljni pogled na bombom razoren i gorući Tellereov zavod, vidio da dolazi. - Pokret! Straga! - viknuo je gorostas, upozoravajući svoje ljude. Već se okretao da se suoči sa Smithom, sa strojnicom stegnutom s obje ruke. Odmah je otvorio vatru, ispaljujući kratke rafale po pijesku i tlu prema Amerikancu u trku.

62

63

Jon se bacio udesno, kotrljajući se na ramenu. Vratio se klečeći s Berettom usmjerenom u općem smjeru mete. Bez čekanja da se cijev pištolja smiri na meti, ispalio je dva hica. Niti jedan hitac nije došao toliko blizu, ali barem su prisilili velikog muškarca da se baci iza grmlja kadulje.

Još jedan rafal iz Uzija podigao je prašinu točno iza Smitha, izbacujući divovske grumene zemlje. Zaljuljao se kad se okrenuo. Crnokosi ubojica dolazio mu je s boka, pucao je trčeći.

Jon je okrenuo Berettu ciljajući u širokom luku. Disao je mirno i ispalio triput. Prvi je hitac promašio. Drugi i treći udarili su u teroristu-vu nogu i u desno rame.

Vrišteći od boli, crnokosi se spotaknuo i pao. Dvojica u kutama bacila su svoje torbe s opremom i potrčala da mu pomognu. Visoki crvenokestenasti je iskočio iza grmlja kadulje i počeo ponovno pucati.

Smith je osjetio kako metak Uzija pogađa kroz podstavu kožne pilotske jakne. Visoko zagrijani zrak slijedio je gotovo bliski pogodak koji mu je oderao trag po rebrima. Ponovno se otkotrljao, pokušavajući panično omesti ciljanje visokog čovjeka. Još je metaka fijukalo po pijesku i suhom raslinju oko njega. Očekujući da bude pogoden svakoga trenutka, uzvratio je paljbu Berettom dok se kotrljao, okinuo je nekoliko neciljanih hitaca u očajničkom pokušaju da prisili ovoga drugog da se vrati u zaklon.

I dalje kotrljajući se, Smith je završio iza velike stijene poluuko-pane u visoki korov. Pao je ničice. Paljba iz automata odbijala se od malene kamene stijene. Buka snažnog motora grmjela je glasnije od zvuka paljbe. Oprezno, Jon je podigao glavu bacivši brz pogled. Vidio je mamutski tamnoze-teni FordExcursion kako ubrzava kroz jednu od rupa u ogradi. Džip je skrenuo ulijevo i išao ravno u borbu. Stotine uspaničenih demonstranta se izmicalo dok je on poskakivao po tlu vozeći velikom brzinom.

Kočnice su škripale, a vozilo je jurilo uokolo napokon se zausta-vivši kod malene skupine terorista. Oblak prašine koji su stvorile gume bio je nisko u zraku, lebdeći polako niz vjetar. Zaštićeni bukom džipa, četiri stručnjaka za eksplozive ubacili su torbe s opremom u stražnji dio, gurnuli ranjenog ubojicu na jedno od stražnjih sjedala i sami se ukrcali. I dalje ispaljujući ciljane hice u Smithovu smjeru, crvenokestenasti div se polako povlačio prema vozilu za bijeg. Sad se smijao, a

oči su mu svijetlile od užitka.

Ubojiti kurvin sin! Jonova hladna srdžba se iznenada pretvorila u vrući bijes, izbrisavši bilo kakav instinkt za samoobranom. Ne zaustavljajući se da bi jasnije

razmislio, ustao je uspravno držeći Berettu na meti.

Iznenaden njegovom odvažnošću, visoki čovjek je prestao pucati kontrolirano i prešao na automatsku paljbu. Uzi se divlje tresao, penjući se sve više sa svakim rafalom koji je ispalio.

Smith je osjetio kako meci režu zrak blizu njegove glave. Ignorirao ih je i umjesto toga se u potpunosti usredotočio na svoju metu. Pedeset metara je bilo blizu vanjske granice dometa pištolja, stoga je koncentracija bila presudna. Berettin metak je kliznuo niz goleme grudi visokog čovjeka i pao na tlo.

Povukao je brzo okidač, pucajući stoje brže mogao, a da ne pokvari nišanjenje. Njegov prvi metak probušio je rupu na prednjim vratima nekoliko centimetara od boka crvenokestanastog diva. Drugi je udario u prozor do njegova lakta.

Jon se namrštió. Beretta je zanosila ulijevo. Pomaknuo je malo nišan i ponovno opalio. Metak je izbio Uzi iz ruke terorističkog vođe i poslao ga u blato, daleko od njegova dosega. Metak se odbio od poklopca džipa u kiši iskri.

Potpuno hladan na kišu metaka koji su udarali po njegovu vozilu, vozač je snažno pritisnuo papučicu gasa. Gume Excursiona su se okretale uzaludno tek sekundu, a zatim su pronašle put. Tamnozeleni džip je odletio, proklizao kroz uski zavoj i odjurio prema ogradi, ostavivši visokog crvenokestanastog diva u oblaku pijeska i prašine.

Na trenutak je div stajao nepomičan, a pogled mu je bio usredotočen na drugove koji ga napuštaju. Zatim je, na Smithovo zaprepaštenje, samo slegnuo svojim snažnim ramenima i okrenuo se da se suoči s Amerikancem. Lice mu je bilo potpuno bezizražajno.

Jon se primaknuo bliže, ciljajući još uvijek Berettom na njega.

- Ruke uvis!

Drugi muškarac je samo stajao čekajući.

- Rekao sam: ruke uvis! - zaurlió je Jon ponovno.

Nastavio je hodati, sužavao je razmak. Stao je petnaestak metara dalje, unutar zone gdje je znao da svaki 9-milimetarski metak može dospjeti točno tamo gdje on želi.

65

Crvenokestenasti div nije rekao ništa. Njegove svijetlozelene oči su se suzile. Pogled u njima podsjetio je Jona na onaj koji je vidio u tigra u kavezu koji hoda oko ljudskog plijena koji ne može dosegnuti.

-1 što ćeš ako odbijem? Ubiti me? - napokon se oglasio veliki.

Njegov je glas bio mekši nego stoje Smith očekivao, a engleski mu je bio savršen, bez ikakva tračka naglaska.

Smith je kimnuo hladno.

- Ako zatreba.

- Onda, učini to - reče mu veliki. Bez ikakva daljnjeg čekanja zakoraknuo je dugim korakom prema naprijed, krećući se s gracioznošću grabežljivca. Zavukao je desnu ruku u kaput i izvukao je čvrsto držeći naoštreni borbeni nož.

Smith je povukao okidač Berette. Trgnuo se prema gore i izbacio potrošeni okvir. Ali ovaj put se blokirao otopnac. Potiho je opsovao. Upravo je ispalio posljednjih petnaest metaka u spremniku pištolja.

Metak je pogodio crvenokestanastog diva visoko na lijevoj strani. Na trenutak gaje udar zaljuljao unatrag. Pogledao je na malu, crveno obrubljenu rupu na kaputu. Krv je šiktala iz rane, polako se širila po tamnoj tkanini. Zatim je raširio prste lijeve ruke i prebacio borbeni nož u desnicu. Usne su mu se izobličile u okrutni cerek. Prodrmao je glavu u podrugljivom sažaljenju.

- Nije dovoljno dobro. Kao što vidiš, još sam živ.

Još se cereći, zelenooki muškarac se polako približavao plijenu, mašući nožem naprijed-nazad u zaobljenom, gotovo hipnotičkom luku. Smrtonosna oštrica svjetlucała je na suncu.

Smith je očajnički zamahnuo sada beskorisnom Berettom prema njemu.

Veliki se pognuo i napao. Udario je nevjerojatnom brzinom, ciljajući na Amerikančev vrat.

Smith se izmaknuo u stranu. Oštrica noža je bljesnula manje od dva centimetra od njegova lica. Brzo je još uzmaknuo, teško dišući.

Zelenooki je krenuo za njim. Ponovno je udario, ovaj put niže.

Jon se bacio u stranu i zamahnuo snažno, pokušavajući slomiti desni zglobov drugog

muškarca. Bilo je to kao daje udario komad visokokvalitetnog čelika. Ruka mu je otupjela. Ponovno je pao, tresao je prste, panično je pokušavao vratiti život u njih. Protiv čega se, dovraga, borio?

Veliki čovjek je prišao nastavljajući borbu po treći put, sad još jače se cereći, jednostavno uživajući. Ovaj put je zamahnuo nožem u desnoj ruci i zatim ubo Smitha u rebra ljevicom, udarivši tektonskom snagom.

Snazan udarac izbacio je zrak iz Jonovih pluća. Spotaknuo se prema unatrag, hvatao je dah stenjući i boreći se da ostane na nogama i pri svijesti.

- Možda si trebao sačuvati taj zadnji metak za sebe - zelenooki je predložio uljudno. Držao je borbeni nož. - Bilo bi brže i manje bolno od ovog.

Smith je nastavio uzmicati, tražeći nešto, bilo što, što bi mogao iskoristi kao oružje. Nije bilo ničega, samo pijesak i tvrdo tlo. Osjetio je kako ga obuzima panika. Saberi se, Jone, rekao je sam sebi. Ako se skameniš ispred ovoga govna, znači da si mrtav. Do vruga, možda ipak pogineš, ali barem ćeš se boriti.

Učinilo mu se kako negdje u daljini čuje zvuk policijskih sirena koje su dolazile bliže. Ali zelenooki ga je još vrebao, željan ubiti.

66

.61.

7

Dvjesto metara dalje, na rubu maloga gustiša borova i borovnice trojica muškaraca su ležala skrivena u visokoj, suhoj travi. Jedan među njima, daleko veći od svojih sudrugova, usredotočio je moćni dalekozor na tlo oko Zavoda prekriveno truplima i promatrao borbu prsa o prsa između visokog mršavog tamnokosog Amerikanca i njegovog višeg, mnogo moćnijeg protivnika. Namrštio se, važući opcije.

Pokraj njega snajperist je držao jedno oko prikovano na teleskop-ski nišan puške čudnovata izgleda, polako i mirno namještajući cilj.

Treći muškarac, stručnjak za vezu, ležao je u gomili sofisticirane komunikacijske opreme. Slušao je pozorno užurbane, od pucketanja izobličene glasove u slušalicama.

- Vlasti su počele učinkovitije odgovarati, Treći - reče jednoлично.

- Dodatne snage policije, hitne pomoći i vatrogasaca hitno stižu na ovu lokaciju.

- Razumio. - Treći, muškarac s dalekozorom slegnuo je ramenima.

- Prvi je, nažalost, učinio pogrešku.

- Njegov vozač je neprimjereno reagirao - promrmljao je snajperist pokraj njega.

- Vozača ćemo disciplinirati - složio se muškarac. - Ali Prvi je

znao što zahtijeva zadatak. Ova borba je besmislena. Trebao je otići

kad je imao priliku, ali dopušta da mu strast prevlada razum. Možda ubije ovog čovjeka koji ga lovi, ali nije vjerojatno da će moći pobjeći.

Donio je odluku. - Neka bude. Označi ga. -1 onog drugog? - upita snajperist. -Da. Snajperist je kimnuo. Pogledao je kroz nišan, namještajući posljednji put na svoju metu.

- Traži se meta. - Okinuo je. Neobična puška je mirno zakašljala.

- Meta označena.

Smith se pognuo pred još jednim smrtonosnim ubodom noža zelenookog. Ponovno je pao unazad, znajući da mu ponestaje vremena i manevarskog prostora. Prije ili kasnije ovaj će ga manijak srediti.

Iznenada je crvenokestenasti muškarac lupio ljutito svoj vrat - kao da udara osu. Zakoračio je još jedan korak naprijed i zatim je stao, zu-reći u ruku s pogledom apsolutnog užasa. Usta su mu se širom otvorila i on se okrenuo u polukrug, pogledavši preko ramena u tihu šumu iza sebe.

I zatim, dok je Smith promatrao sa sve većim užasom, visoki zelenooki muškarac se počeo rastapati. Mreža crvenih pukotina vijugala je brzo preko lica i ruku i postajala sve šira. U nekoliko sekunda koža mu se raspala, rastopivši se u svjetlucavu crvenu slinu. Njegove zelene oči su se otopile i kliznule mu niz lice. Veliki je urlao u neljudskoj agoniji. Vrišteći i pateći, div se srušio na tlo,

Ludlum Robert - Lazarova osveta

grleći snažno ono malo što je ostalo od njegova tijela u uzaludnom naporu da se izbori s onim nepoznatim koje gaje izjedalo živog. Jon nije mogao više gledati taj prizor. Okrenuo se, spotaknuo se i pao na koljena, tresući se nekontrolirano. U tom trenutku nešto je pro-zujalo pokraj njegova uha i ukopalo se u zemlju ispred njega. Instinkt je prevladao i Smith se bacio u stranu, a zatim otpuzao do najbližeg zaklona.

U šumarku snajperist je polako spustio pušku čudna izgleda.

- Druga meta je nestala. Ne mogu pucati.

- Nema veze - reče hladno čovjek s dalekozorom. - Jedan čovjek manje ili više ne znači ništa. - Okrenuo se prema vezistu. - Nađi Sre dište. Javi im da Polje 2 dolazi i da se čini kako sve ide po planu.

- Razumijem, Treći.

- Što je s Prvim? - upita snajperist tiho. - Kako ćeš prijaviti nje-

govu smrt?

Trenutak, čovjek s dalekozorom je mirno sjedio razmišljajući o pitanju. Zatim je upitao:

- Znaš li legendu o Horacijima?

Snajperist je zatresao glavom.

- To je vrlo, vrlo stara priča - reče mu Treći - iz rimskih dana, puno prije Carstva. Tri identična brata, Horacija, poslana su da se bore protiv tri izazivača u obližnji grad. Dvojica su se hrabro borila, ali su ubijena. Treći Horaeije je trijumfirao, ali ne pukom snagom oružja, već mudrošću i lukavstvom.

Snajperist nije ništa rekao.

Čovjek s dalekozorom je okrenuo glavu i hladno se nasmiješio. Lutajuca zraka sunčeve svjetlosti pala je na njegovu crvenokestenastu kosu i osvijetlila njegove čudesno zelene oči.

- Poput Prvog, ja sam jedan od Horacija. Ali za razliku od Prvog, ja planiram preživjeti i osvojiti obećanu nagradu.

70

DRUGI DIO

8

Hooverova zgrada, Washington D.C.

Zamjenica pomoćnika ravnatelja FBI-a Katherine - Kit - Pierson stajala je uz prozor u svom uredu na petom katu mrko gledajući na kišnu površinu Pennsylvania Avenue. Tek je nekoliko automobila čekalo pokraj najbližeg semafora i samo je mala grupa turista lutala širokim pločnicima avenije stišćući se ispod kišobrana. Do uobičajenog večernjeg masovnog egzodusa savezne radne snage u gradu ostala su još dva sata.

Odupirala se snažnoj potrebi da ponovno provjeri koliko je sati. Čekanje da drugi djeluju nikad joj nije bilo jedna od jačih strana.

Kit Pierson je podigla pogled s ulice i uhvatila slabašan odraz u obojenom staklu. Nakratko je proučavala sebe, lišena emocija, ponovno se pitajući zašto su joj se slatke sive oči koje su je gledale činile kao oči kakva stranca. Čak i u četrdesetpetoj njezina koža, bijela poput slonovače, bila je još glatka, a kratka tamnosmeda kosa uokvirivala je lice za koje je znala da ga većina muškaraca smatra atraktivnim.

Nije baš da im je dala puno prilike da joj to kažu, razmišljala je hladno.

Propali rani brak i gorak okus rastave dokazali su joj da ne može uspješno spojiti ljubavnu vezu s karijerom u FBI-u. Državni interesi Biroa i Sjedinjenih Država su uvijek bili na prvom mjestu, čak i oni

interesi za koje su njezini nadređeni bili katkad previše preplašeni da ih priznaju.

Piersonica je bila svjesna da su je agenti i analitičari pod njezinim zapovjedništvom iza leđa zvali Ledena kraljica. Nije se obazirala na to. Sebe je jače mučila nego što je ikad mučila njih. I bilo je bolje da se netko smatra hladnim i distanciranim, nego da izgleda slabašno ili neučinkovito. FBI-ova protuteroristička jedinica nije bila mjesto za službenike čije su misli fiksirane na njihovu mirovinu, a ne na sve opasnije neprijatelje države.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Neprijatelje poput Lazarova pokreta.

Već prije nekoliko mjeseci ona i Hal Burke iz CIA-e upozorili su svoje nadređene da Lazarov pokret postaje izravna prijetnja vitalnim interesima Sjedinjenih Država i njihovih saveznika. Usredotočili su se na sve znakove koji upućuju da Pokret pojačava svoju retoriku i kreće prema nasilju. Pokazali su planove i analizirali svaki i najmanji dokaz kojeg su se mogli dokopati.

Ali nitko viši na ljestvici nije bio voljan snažno reagirati protiv sve veće prijetnje. Burkeov šef, ravnatelj CIA-e David Hanson dobro je igrao, ali čak i on je na kraju izvisio. Mnogi političari bili su još gori. Gledali su Lazarov pokret i vidjeli su samo površinsku kamuflažu, ekološku organizaciju koja želi dobro. Kit Pearson se bojala onoga što se krilo ispod kamuflaže.

- Zamislite terorističku skupinu poput al-Qaide koju vode Amerikanci, Europljani i Azijci, ljudi koji izgledaju poput vas ili mene ili kao oni zgodni susjedi iz Maple Lanea - često je podsjećala svoje ljude.

- Što možemo analizom učiniti protiv takve prijetnje?

Hanson je, ako ništa drugo, razumio da je Lazarov pokret jasna i stalna prijetnja. Ali ravnatelj CIA-e je inzistirao da se ta bitka vodi po zakonu i unutar politikom zadanih granica. Nasuprot tome, Pierson i Burke i ostali po svijetu znali su da je prekasno da se igra po pravilima. Željeli su da se Pokret uništi agresivnom akcijom, da se upotrijebe sva potrebna sredstva.

Zazvonio je telefon na njezinu stolu. Okrenula se od prozora i prešla ured u četiri dugačka, graciozna pokreta. Podigla je slušalicu pri drugom zvonjenju.

- Pierson.

- Ovdje Burke.

72

73

Bio je to poziv koji je očekivala, ali njezin nabijeni kolega s četvrtastom čeljusti iz CIA-e zvučao je nekarakteristično napeto.

- Je li ti linija sigurna? - upitao je.

Pomaknula je prekidač na telefonu, brzo provjerivši sve znakove elektronskog nadzora. FBI je trošio dosta vremena i novca poreznih obveznika osiguravajući komunikacijske mreže od prisluškivanja. Upalila se zelena žaruljica. Kimnula je, nesvjesno.

- Čisti smo.

- Dobro - reče Burke visokim, odsječenim tonom. U pozadini su se čuli zvuci prometa. Zasiurno je zvao s telefona u automobilu. - Nešto je uprskano u Novom Meksiku, Kit. Loše je. Uistinu loše. Gore nego što smo očekivali. Upali bilo koji kanal. Gotovo stalno vrte iste slike. Zbunjena, Pierson se nagnula nad stol i udarila tipke koje će pokazati TV signale na monitoru njezina računala. Dugo je, nijema od šoka, zurila u snimku uživo ispred Tellerova zavoda koja je treptala na njezinu ekranu visoke rezolucije. Čak i dok je gledala, nove su eksplozije izbijale u gorućoj zgradi. Debeli stupovi dima prljali su jasno plavo nebo Novog Meksika. Ispred samog Zavoda, na tisuće demonstiranata Lazarova pokreta bježalo je u strahu, spotičući se jedan o drugog u mahnitom pokušaju bijega. Kamera je zumirala, pokazujući monstruozne prizore ljudskih bića koja se tope poput voska obojenog krvlju.

Kratko je i oštro udahнула, nastojeći ostati pribrana. Zatim je jače stisnula telefon.

- Blagi Bože, Hal. Što se dogodilo?

- Nije još sasvim jasno - reče joj Burke. - Prva izvješća kažu da su demonstranti probili ogradu i da su nagrnuli u zgradu kad je nastao pakao - eksplozije, vatra, i sve ostalo.

- A uzrok?

- Nagada se o nekom otrovnom ispustu iz nanotehnoških laboratorija - reče Burke. - Nekoliko izvora to zove tragičnom nesrećom. Drugi spominju sabotazu još neidentificiranih napadača. Kažu da iza toga stoje ulagači.

- Ali još nema nikakvih potvrda? - upita ona oštro. - Nitko nije u

pritvoru?

- Još nitko za sada. Još nemam vezu s našim ljudima, ali očekujem da ću uskoro nešto čuti. Idem i sam tamo, i to odmah. Za trideset minuta ima hitni vojni let s Andrews, a Langlev mi je rezervirao jedno

mjesto u zrakoplovu.

Pierson je zakimala od frustracije.

- To nije bio plan, Hal. Mislila sam da imamo sve pod kontrolom.

- Jest, i ja sam - reče Burke. Mogla ga je gotovo čuti kako sliježe ramenima. - Nešto uvijek pođe krivo u jednom trenutku svake operacije, Kit. Ti to znaš.

Namrštila se.

- Ali ne tako krivo.

- Ne - složio se Burke hladno. - Obično ne. - Nakašljao se. - Ali sad trebamo odigrati karte koje su podijeljene. Točno?

- Da. - Piersonica je isključila vezu na svom računalu. Nije trebala više gledati. Ne sad. Sumnjala je da će je te slike progoniti u snovima još dugo vremena.

-Kit?

- Ovdje sam - reče nježno.

- Znaš li što se sljedeće mora dogoditi?

Kimnula je, prisiljavajući se da se usredotoči na neposrednu budućnost.

- Da, znam. Moram odvesti istražni tim u Santa Fe.

- Hoće li to biti problem? - upita službenik CIA-e. - Sredi to sa Zellerom.

- Ne vjerujem da će biti problema. Mislim da će odmah skočiti na priliku da mi dodijeli zadatak - reče Piersonica razmišljajući oprezno na glas. - Ja sam stručnjak Biroa za Lazarov pokret. Vršitelj dužnosti ravnatelja to razumije. I jedna će stvar biti jasna svima, od Bijele Kuće pa niže niz zapovjedni lanac. Nekako, negdje, na neki način ta okrutnost mora biti povezana s Pokretom.

- Točno - reče Burke. - A u međuvremenu ću ja sa svoje strane gurati TOCSIN.

- Je li to pametno? - upita oštro Piersonica. - Možda sada trebamo povući kočnicu.

- Sad je prekasno za to - reče Burke grubo. - Sve je već pokrenuto. Mi ili jašimo na valu ili će nas prekriti.

74

75

9

Bijela Kuća

Članovi predsjednikova nacionalnog tima za sigurnost, nagurani oko konferencijskog stola u kriznoj sobi Bijele Kuće, bili su u mračnom, depresivnom raspoloženju. Kao što bi, dovraga, i trebali biti, mislio je mrko Sam Castilla. Prva izvješća o katastrofi iz Tellerova zavoda bila su već loša. Svako novo izvješće bilo je još gore.

Pogledao je najbliži sat. Bilo je mnogo kasnije nego stoje mislio. U intimi ove malene, umjetno osvijetljene podzemne sobe vrijeme je čudno prolazilo. Nekoliko sati je već prošlo otkad ga je Fred Klein kratko izvijestio o užasu koji se događa u Santa Feu.

Sad je predsjednik pogledao oko stola u nevjerici.

- Kažete mi da još nemamo čvrstu procjenu o broju žrtava ni u samom Tellerovu zavodu, ni vani, među demonstrantima?

- Ne, gospodine predsjedniče. Nemamo - priznao je Bob Zeller, vršitelj dužnosti ravnatelja FBI-a. Sjedio je sav jadan, pognut u stolici.

- Više od polovice znanstvenika i osoblja Zavoda vodi se kao nestalo. Većina ih je vjerojatno mrtva. Ali mi čak ne možemo poslati timove za

Ludlum Robert - Lazarova osveta

potragu i spašavanje dok se ne ugasi požar. A što se tiče prosvjednika... - Zellerov glas se izgubio.

- Možda nikad nećemo saznati koliko ih je točno poginulo, gospođine predsjedniče - prekinula gaje savjetnica za nacionalnu sigurnost
76

Emily Powell Hill. - Vidjeli ste slike onog što se dogodilo izvan laboratorija. Možda će proći mjeseci prije nego što se identificira ono stoje ostalo od tih ljudi.

- Velike televizije javljaju da ima barem dvije tisuće mrtvih - reče Charles Ouray, šef kabineta Bijele Kuće. - I predviđaju da će broj biti još veći. Možda čak tri ili četiri tisuće.

- Na temelju čega, Charlie? - predsjednik ga je grubo prekinuo.
- Gatanja u kavu i nagađanja?

- Oni se podudaraju s tvrdnjama glasnogovornika Lazarova pokreta - odgovori Ouray mirno. - Ti ljudi imaju veću vjerodostojnost pred novinarima i javnošću nego što su je imali prije. Veću vjerodostojnost nego što je imamo mi sada.

Castilla je kimnuo. To je bilo prilično točno. Prve strašne TV-snimke emitirane su uživo i nemontirane na nekoliko satelitskih mreža vijesti. Desetine milijuna ljudi u Americi i stotine milijuna diljem svijeta vidjelo je slike užasa vlastitim očima. Mreže su sad pokazivale više diskrecije, pažljivo su zamaglile eksplicitne scene užasnutih prosvjednika Lazarova pokreta koji su živi izjedeni. Ali, bilo je prekasno. Šteta je već počinjena.

Sve lude, sumanute tvrdnje Lazarova pokreta o opasnostima koje je predstavljala nanotehnologija činile su se dokazanima. I sad se Pokret činio odlučnim da gurne još mračniju i paranoidnu priču. Ta teorija se već vrtjela na njihovim web-stranicama i na internetskim stranicama drugih važnijih grupa. Tvrdila je da su Tellerovi laboratoriji razvijali tajno nanotehnoško oružje za američku vojsku. Koristeći se sličnim sablasnim slikama rastopljenih mrtvacu na oba mjesta, spojila je užase u Santa Feu i one ranijeg masakra u Kusasi u Zimbabveu. Oni koji su gurali takvu priču tvrdili su da su te slike dokazivale kako su neki elementi u američkoj vladi izbrisali mirno selo kao prvi test tog nano-tehnoškog oružja.

Castilla je napravio grimasu. U histeriji koja je prevladavala, podsjetio se predsjednik, nitko nije pridavao pozornost smirenim tehničkim pobijanjima vodećih znanstvenika. Ili uvjerljivim govorima političara poput njega. Pritisnuti preplašenim izbornim tijelom, mnogi u Kongresu su već zahtijevali hitnu saveznu zabranu nanotehnoškog istraživanja. I Bog zna koliko će ostalih vlada u svijetu povjerovati suludim tvrdnjama Pokreta o američkom "tajnom nanotehnoškom
77

programu".

Castilla se okrenuo Davidu Hansonu koji je sjedio na drugom kraju stola.

- Imaš li još što dodati, Davide?

Direktor CIA-e je slegnuo ramenima.

- Osim zapažanja da je ono što se dogodilo u Tellerovu zavodu gotovo sigurno čin hladnog proračunatog terorizma? Ne, gospodine predsjedniče, nemam.

- Zar malo ne brzate sa zaključcima? - upita Emily Powell Hill osorno. Nije tu bilo razumijevanja između bivše brigadne generalice i direktora CIA-e. Ona je smatrala da je Hanson previše sklon primjeni ekstremnih rješenja za državne sigurnosne probleme.

Privatno, predsjednik se slagao s njezinom procjenom. Ali neugodna istina bila je da su Hansonova čudna pretkazanja često pogadala pravu metu i većina tajnih operacija koje je on gurao bile su uspješne. A u ovom slučaju ono stoje govorio šef CIA-e savršeno se poklapalo s onim stoje Castilla već čuo od Freda Kleina u Tajni jedan.

- Spekuliram li unaprijed bez svih činjenica? Očito spekuliram

- priznao je Hanson. Pogledao je superiorno preko okvira naočala od kornjačevine u savjetnicu za nacionalnu sigurnost. - Ali ne vidim da trebamo gubiti vrijeme na druge teorije, Emily. Osim ako doista ne vjeruješ kako uljezi koji su provalili u Tellerov zavod nisu imali veze s bombama koje su eksplodirale sat kasnije. Iskreno, to mi se čini pri

lično naivno.

Emily Powell Hill se sva zajapurila.

Castilla je uskočio prije nego što svađa izmakne kontroli.

- Pretpostavimo da imaš pravo, Davide. Recimo daje ta katastrofa teroristički čin. No, tko su teroristi?

- Lazarov pokret - reče direktor CIA-e drsko. - Upravo zbog ra zloga koje sam naveo kad smo raspravljali o procjeni prijetnje Združe njih obavještajnih službi, gospodine predsjedniče. Pitali smo se što je veliki događaj u Santa Feu trebao značiti. - Slegnuo je svojim uskim ramenima. - Pa, sad znamo.

- Ozbiljno sugerirate da su vođe Lazarova pokreta ugovorile smrt više od dvije tisuće svojih pristaša? - upitao je Ouray. Šef kabineta je bio otvoreno skeptičan.

- Namjerno? - Hanson je zatresao glavom. - Ne znam. I dok ne

saznamo što je točno ubilo to ljude, nećemo ni znati. Ali prilično sam siguran daje Lazarov pokret bio uključen u sam teroristički napad.

- Kako to? - upita Castilla.

- Razmislite o tajmingu, gospodine predsjedniče - predložio je ravnatelj CIA-e. Argumentirao je svoju tezu, postavljao je pitanja pre cijnošću profesora koji predstavlja omiljenu tezu poprilično tupim bru cošima. - Pod jedan: Tko je organizirao masovne demonstracije ispred Tellerova zavoda? Lazarov pokret. Pod dva: Zastoje osiguranje Zavo da bilo izvan zgrade kad je stigao lažni tim Tajne službe i nisu mogli intervenirati protiv njih? Bili su prikovani mitingom Lazarova pokreta. Pod tri: Tko je spriječio prave agente Tajne službe da uđu u zgradu? Isti ti demonstranti Lazarova pokreta. I, napokon, četvrto: Zašto policija Santa Fea i šerifi nisu mogli presresti uljeze koji su odlazili iz Zavoda? Bili su zauzeti držanjem kaosa ispred Zavoda pod nadzorom.

Gotovo protiv svoje volje Castilla je kimnuo. Teza šefa CIA-e nije bila baš do kraja držala vodu, ali bila je uvjerljiva.

- Gospodine, ne možemo izaći u javnost s nepotkrijepljenom op tužbom poput ove protiv Lazarova pokreta - upao je Ouray. - To bi bilo političko samoubojstvo. Mediji će nas razapeti samo zato što smo to uopće sugerirali!

- Charlie ima potpuno pravo, gospodine predsjedniče - reče Emily Powell Hill. Nacionalna savjetnica za sigurnost je brzo pogledala šefa CIA-e prije nego što je nastavila. - Ako okrivimo Pokret za ovo, to će biti voda na mlin svakog teoretičara zavjere po cijelom svijetu. Ne možemo si priuštiti da im damo još streljiva. Ne sad.

Turobna tišina spustila se na konferencijski stol Krizne sobe.

- Jedna je stvar sigurna - reče David Hanson hladno, prekinuvši šaputanje. - Lazarov pokret je već profitirao od javnog mučeništva to liko svojih sljedbenika. U cijelom svijetu stotine tisuća novih dobro voljaca dodale su imena na njegove e-mail popise. Još milijuni su dali elektronske donacije na javne bankovne račune.

Šef CIA-e je pogledao izravno u Castillu.

- Razumijem vaš oprez da krenete protiv Lazarova pokreta bez do kaza o njegovim terorističkim aktivnostima, gospodine predsjedniče. Znam daje riječ o politici. I iskreno se nadam kako će istraga FBI-a u Tellerovu zavodu dati dokaze koje trebate. Ali moja je dužnost da vas upozorim kako kašnjenje može imati kobne posljedice za sigurnost dr-

78

,19

žave. Sa svakim danom koji prođe, ovaj Pokret postaje jači, i sa svakim danom koji prođe, naša sposobnost da se uspješno suočimo s njime se smanjuje.

Lazarov pokretni zapovjedni centar

Čovjek zvan Lazar sjedio je sam u malenom, ali elegantno namještenom odjeljku.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Rolette na prozoru bile su spuštene, skrivale su svaki tračak pogleda na vanjski svijet. Na zaslonu računala pred njim treptale su slike. Bile su to televizijske slike pokolja ispred Tellerova zavoda.

Kimnuo je, prezadovoljan onim što je vidio. Njegovi planovi, toliko pomno i strpljivo pripremani tijekom prošlih godina, napokon su počeli davati plodove. Veliki dio posla, poput onog koji je uključivao selektivno čišćenje bivšega vodstva pokreta, bio je težak, bolan i pun rizika. Horaciji, fizički snažni, točno istrenirani u vještinama ubijanja i beskonačno okrutni, dobro su mu poslužili u tom nastojanju.

Na tren je tračak tuge prekrpio njegovo lice. Istinski je žalio zbog potrebe za eliminacijom toliko muškaraca i žena kojima se nekoć divio - ljudi čija je jedina pogreška bila oklijevanje da shvate potrebu za čvršćim mjerama u postizanju svojih zajedničkih snova. Lazar je slegnuo ramenima. Izuzevši osobno žaljenje, događaji su dokazivali ispravnost njegove vizije. U posljednjih dvanaest mjeseci pod njegovim isključivim vodstvom Pokret je postigao više nego u svim prethodnim godinama jalovog konvencionalnog aktivizma. Vraćanje čistoće svijeta zahtijevalo je hrabru, odlučnu akciju, a ne prazne govore i neenergične političke proteste.

Zapravo, kao stoje ime Pokreta sugeriralo, to je značilo donošenje novog života iz same smrti.

Njegovo računalo je blago zazvonilo, najavljujući dolazak još jednog šifriranog izvješća poslanog iz samog Središta. Lazar je čitao u tišini. Smrt Prvog bila je nezgodna, ali gubitak jednog od njegovih triju Horacija neusporedivo nadmašuju rezultati napada na Tellerov zavod i masakr njegovih vlastitih sljedbenika. Zavarani informacijama koje im je dao, informacijama koje su potvrđivale njihove najgore strahove, službenici američke CIA-e i FBI-a, te oni ostalih savezničkih obavještajnih službi, upali su u klopku masovnog pokolja. Ono što se tim jadnim budalama činilo kao je strašna pogreška, bila je zapravo namjera od početka. Bili su krivi i on će iskoristiti njihovu krivnju protiv njih,

80 - -

u svoje svrhe.

Lazar se hladno nasmiješio. Jednim jedinim smrtonosnim udarcem gotovo je onemogućio da Sjedinjene Države ili bilo koja zapadna vlada odlučno reagiraju protiv Pokreta. Okrenuo je njihovu vlastitu snagu protiv njih, poput učitelja karatea. Iako to njegovi neprijatelji još nisu shvaćali, kontrolirao je glavne poluge vlasti.

Bilo koja akcija koju bi oni poduzeli protiv Pokreta samo bi ojačala njegov stisak i njih oslabila u istom trenutku.

Sad je bilo vrijeme za početak postupka kojim će se nekoć odani saveznici okrenuti jedan protiv drugoga. Svijet je već bio sumnjičav zbog američke vojne i znanstvene moći te zbog motiva Washingto-na. Pravilnim poticanjem i medijskom manipulacijom svijet će uskoro vjerovati da se Amerika, ta jedina supersila, poigravala kamenom temeljcem stvaranja, stvarajući nova oružja na nanorazini, sve za svoje okrutne i sebične ciljeve. Globus će se početi dijeliti na one koji su uz Lazara i one koji nisu. A vlade će se pod pritiskom vlastitih ljudi sve više okretati protiv Sjedinjenih Država.

Zbrka, kaos i nered kao posljedica, dobro će mu poslužiti. Dat će mu vrijeme koje mu je potrebno da dovrši svoj veliki plan - plan koji će zauvijek preobraziti Zemlju.

10

Noć se spuštala gotovo preko cijelog visokog pustinjačkog krajolika oko Santa Fea. Na sjeverozapadu, najviši vrhunci planina Jemez sjajili su grimiznim sjajem, osvijetljeni posljednjim zrakama sunca na zapadu. Niže zemlje na istoku već su bile u tami što se nakupljala. Južno od samoga grada plameni jezici su još sablasno plesali po ruševinama Tellerova zavoda, trepereći narančastom, crvenom i žutom bojom, dok je plamen gutao slomljeno pokućstvo i potporne grede, razlivene kemikalije, opremu uništenu bombama i trupla onih koji su se našli unutra u stupici. Odvratni, kiseli miris dima ispunio je hladni večernji zrak. Nekoliko vatrogasnih društava bilo je na poprištu, ali držali su ih izvan područja koje su odijelile lokalna policija i Nacionalna garda. Nije više bilo nade da će se naći bilo koji preživjeli u zapaljenoj zgradi, tako da nitko nije želio izložiti još ljudstva riziku odbjeglih nanostroje-va koji su ubili tolike aktiviste Lazarova pokreta.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Jon Smith je stajao ukočeno pokraj vanjskoga ruba kordona, promatrajući kako vatra izmiče kontroli. Njegovo mršavo lice bilo je iscrpljeno, a ramena su mu bila pognuta.

Poput većine vojnika, često je osjećao melankoliju nakon intenzivne borbe. Ovaj put bilo je i gore. Nije bio naviknut gubiti. On i Frank Diaz su sigurno ubili ili ranili polovicu terorista koji su napali Tellerov zavod, ali bombe koje su oni postavili ipak su eksplodirale. Smith nije mogao zaboraviti užas kad je vidio - na tisuće ljudi pretvorenih u slinu

i komade kostiju.

Kodirani mobitel u unutarnjem džepu jakne iznenada je počeo vi-brirati. Izvadio je telefon i javio se.

- Smith.

- Moraš me detaljnije izvijestiti, brigadiru - reče naglo Fred Klein.

- Predsjednik je još na sastanku sa svojim timom za nacionalnu sigurnost, ali očekujem još jedan poziv od njega u ne tako dalekoj budućnosti. Već sam mu predao tvoje preliminarno izvješće, ali on će htjeti više. Moraš mi točno reći što si vidio i što točno misliš da se ondje danas dogodilo.

Smith je zatvorio oči, iznenada iscrpljen.

- Razumio - reče umorno.

- Jesi li ozlijeđen, Jone? - šef Tajne jedan upita zabrinuto. - Nisi ništa rekao prije pa sam pretpostavio...

Smith je niječno zatresao glavom. Nagli pokret je zapalio svaku modricu i puknuti mišić.

- Ništa ozbiljno - reče bolno. - Nekoliko porezotina i ogrebotina, to je sve.

- Shvaćam - Klein je zastao, očito sumnjičav. - Pretpostavljam da to znači da ne krvariš jako u ovom trenutku.

- Doista, Frede, dobro sam - reče mu Smith sada izživciran. - Ja sam liječnik, sjećaš li se?

- Dobro - reče Klein oprezno - nastaviti ćemo. Prvo, jesi li još uvjeren da su teroristi koji su napali Zavod profesionalci?

- Nema sumnje u to - reče Smith. - Ti momci su bili profesionalci, Frede. Znali su postupke Tajne službe, imali su njihovo oružje, iskaznice i mirnoću. Da se pravi tim Tajne službe nije pojavio ranije, zlikovci bi ušli i izašli, a da ih nitko ne bi primijetio.

- Sve do trenutka kad bi bombe eksplodirale - sugerirao je Klein.

- Do tada - Smith se mrko složio.

- Što nas dovodi do prosvjednika koji su poginuli - reče šef Tajne jedan. - Čini se da je općenita pretpostavka kako su eksplozije ispustile nešto iz jednog od laboratorija: ili otrovnu kemijsku tvar ili, što je vjerojatnije, nanotehnoološku kreaciju koja je poludjela. Dodijeljen si tamo da nadzireš laboratorije i njihovo istraživanje. Što misliš da se dogodilo?

Smith se namrštitio. Još otkako je prestala pucnjava i vrištanje na-

prezao je mozak pokušavajući skrojiti prihvatljiv odgovor na to pitanje. Što je moglo ubiti tolike prosvjednike pred zavodom tako brzo i tako okrutno? Uzdahnuo je.

- Samo je jedan laboratorij radio na nečemu što je bilo izravno povezano s ljudskim tkivom i organima.

- Koji?

- Harcourt Biosciences - reče Smith. U kratkim crtama je naznačio Brinkerov i Parikhov rad s nanofagima Mark II, uključujući posljednji eksperiment koji je ubio savršeno zdravog miša.

- Jedna od najvećih eksplozija bombe dogodila se u Harcourtovu laboratoriju - zaključio je. - I Phil i Ravi su nestali i vjerojatno su mrtvi.

- To je to - reče Klein. Zvučao je kao da mu je malo laknulo.

- Bombe su namjerno podmetnute. Ali pogibija vani zacijelo nije bila zamišljena. To je zapravo bila svojevrsna visokotehnoološka industrijska nesreća.

- Ne mogu to prihvatiti - reče Smith oštro.

- Zašto ne?
- Kao prvo, miš kojeg samo vidio da ugiba nije pokazivao nikakve znakove stanične degeneracije - odgovorio je Smith dobro razmislivši.
- Nije bilo ničega stoje sličilo potpunoj dezintegraciji koju sam gledao danas popodne.
- Može li postojati razlika između učinaka ovih nanofaga u mišu i u ljudima? - upita Klein oprezno.
- To je slabo vjerojatno - odgovori mu Smith. - Glavni razlog za što se laboratorijski miševi rabe za preliminarnu testove jest njihova biološka sličnost s ljudskim bićima - uzdahnuo je. - Ne mogu se zaklet, Frede, ne bez daljnjeg proučavanja, u svakom slučaju. Ali instinkt mi kaže da Harcourtovi nanofagi nisu bili odgovorni za te smrti. Nastala je duga tišina s druge strane telefonske linije.
- Znaš li što bi to značilo? - reče Klein naposljetku.
- Da - Smith se složio umorno. - Ako imam pravo i ništa u Zavedu nije moglo ubiti te ljude, to znači kako je, što god je došlo, došlo s teroristima i namjerno je postavljeno kao dio hladnokrvnog plana da se masakriraju na tisuće aktivista Lazarova pokreta. A to nema nikakva smisla.
Zatvorio je oči na tren. Vrtjelo mu se, osjećao je umor koji je pokušao regulirati tijelo tako da može održati kontrolu.
- Jone?
S naporom, Smith se prisilio da se uspravi.
- Još sam ovdje - reče.
- Ranjen ili ne, zvučiš iscrpljeno - reče mu Klein. - Trebaš se odmoriti i oporaviti. Kakvo ti je stanje?
Unatoč umoru Smith nije mogao odoljeti, a da se ironično ne nasmiješi.
- Nije sjajno. Ne idem nikamo uskoro. Već sam dao svoju izjavu, ali lokalni FBI-ovci drže svakog preživjelog iz Zavoda koji može hodati i govoriti u iščekivanju dolaska velikog bijelog poglavice iz D.C.-a. A ona neće doći sve do negdje sutra ujutro.
- Ne čudim se - reče Klein. - Ali to ipak nije dobro. Daj da vidim što mogu učiniti. Pričekaj. - Glas mu je polako nestajao.
Smith je pogledao u mrak, zureći u ljude naoružane puškama i u maskirnim odorama, kacigama, pancirkama, koji su bili u ophodnji u kordonu između njega i zapaljene zgrade. Nacionalna Garda je dala cijelu postrojbu da izolira područje oko Tellerova zavoda. Postrojbe su dobile zapovijedi da pucaju i ubijaju kako bi zaustavile svakoga tko bi se pokušao probiti u njihovo područje.
Prema onome što je Smith čuo, još jedinica Nacionalne garde je u samom Santa Feu štitiilo državne i savezne urede i pokušavalo održati autoceste otvorene za hitan promet. Jedan od lokalnih šerifa mu je rekao da se nekoliko tisuća ljudi iz grada evakuiralo, bježalo u Albuquerque ili čak u planine oko Taosa, tražeći sigurnost. Policija je također imala pune ruke posla prateći preživjele s mitinga Lazarova pokreta. Mnogi su već pobjegli iz toga područja, ali nekoliko stotina šokiranih aktivista je besciljno lutalo ulicama Santa Fea. Nitko nije bio siguran jesu li doista bili u šoku ili su samo čekali priliku da naprave još nereda.
Fred Klein se vratio na telefon.
- Sve je sređeno, brigadiru - reče mirno. - Imate dopuštenje da napustite sigurnosnu zonu i da se vratite u hotel.
Smith mu je bio duboko zahvalan. Shvaćao je zašto je Biro želio osigurati područje i održati kontrolu nad svjedocima o kojima su ovisili. Ali nije se radovao tomu da provede dugu, hladnu noć na ležaju u šatoru Crvenoga križa ili skrivčen na stražnjem sjedalu nekog policijskog

85

auta. Često se, kao i prije, pitao kako je Klein, čovjek koji je djelovao samo iz sjene, mogao povlačiti tolike konce, a da ne oda svoj identitet. Kao i uvijek, pohranio je ta pitanja negdje u svom pamćenju. Sad je bilo bitno jedino daje to povlačenje konaca upalilo.
Dvadeset minuta kasnije Smith je bio na stražnjem sjedalu patrolnih kola državne policije koja su išla na sjever Autocestom 84, kroz centar Santa Fea. Tu je još

Ludlum Robert - Lazarova osveta

bila dugačka kolona civilnih automobila, pickupa, minibusa, džipova koji su polako miljeli na jug prema čvoru s Interstate 25, glavnom cestom do Albuquerquea. Poruka je bila jasna. Mnogi lokalni stanovnici nisu vjerovali službenoj verziji daje bilo koja opasnost bila ograničena na relativno malenu zonu oko Zavoda.

Smith se namrštió pri pogledu na mileću kolonu, ali nije mogao osuđivati ljude što su se nasmrtno preplašili. Godinama su bili uvjeravani da je nanotehnologija apsolutno i u potpunosti sigurna, a zatim su upalili televizore te promatrali prosvjednike iz Lazarova pokreta kako vrište jer su ih sićušni strojevi, premaleni da bi se vidjeli ili čuli, raznijeli u sitne komadiće. Ili, točnije, žive pojeli. Patrolna kola su skrenula istočno Autocestom 84 do Paseo de Pe-raíta, relativno široke avenije koja je okruživala povijesno središte Santa Fea. Smith je primijetio vozilo Humvee, Nacionalne garde, kako je blokirao čvorište s desne strane. Još vozila, postrojbi i policije bilo je na položaju pokraj svake ceste koja je išla prema centru.

Kimnuo je sam sebi. Oni koji su bili odgovorni za red i mir iskorištavali su na najbolji način ograničene resurse. Ako je trebalo zaštititi neko mjesto od pljačke i bezakonja, to je bilo to područje. Tu je bilo drugih lijepih muzeja, galerija, trgovina i domova razasutih po ostatku grada, ali srce i duša Santa Fea je njegov povijesni centar, labirint uskih jednosmjernih ulica koje okružuju lijep trg s drvoredom i četiri stoljeća staru guvernersku palaču.

Ulice staroga grada su slijedile trag starih željezničkih putova poput Santa Fea i Pecos Trailsa, a ne bezlična ultramoderna sjecišta. Mnoge zgrade uz ceste bile su mješavina starog i novog u stilu obnove španjolskog puebla, sa zidovima od opeke u boji zemlje, ravnim krovovima, malim, uvučenim prozorima i izbačenim gredama. Ostale zgrade, poput federalne sudnice, imale su fasade od prave opeke i vitke bijele stupove teritorijalnog stila od prije 1848. i američkog osvajanja

tijekom meksičko-američkoga rata. Dostaje povijesti, umjetnosti i arhitekture koji su učinili Santa Fe jedinstvenim gradom bilo prisutno u tom relativno malom okrugu. Smith se namrštió dok su prolazili zamračenim, napuštenim ulicama. Većinu vremena Plaža je bila puna turista koji su fotografirali i pretraživali robu lokalnih umjetnika i obrtnika. Indijanci su sjedili u sjeni portala, natkrivene pješačke staze izvan palače, prodavali osebujnu lončariju i srebrni i tirkizni nakit. Sumnjao je da će ta mjesta biti sablasno napuštena sutradan ujutro i vjerojatno još mnogih dana koji dolaze.

Bio je samo pet blokova od Plaze, pokraj hotela Fort Marcy. Kad je prvi put bio dodijeljen kao promatrač u Tellerovu zavodu, zabavljalo ga je što je u hotelu s nazivom koji zvuči vojnički. No nije bilo ničeg vojničkog ili spartanskog u apartmanima Fort Marcyja. Osamdeset zasebnih jedinica bilo je smješteno u nizu od jednokatnica i dvokatnica na laganom brdašcu s pogledom na grad ili obližnje planine. svi su bili tihi, ugodni i elegantno namješteni u mješavini modernih i tradicionalnih jugozapadnih stilova.

Državni policajac gaje ostavio ispred hotela. Smith mu je zahvalio i odšepao stazom do sobe, apartmana s jednom spavaćom sobom, koji je bio smješten između sjenovitog drveća i uređenih vrtova. Malo je svjetala bilo upaljeno u okolnim zgradama. Sumnjao je da je mnogo njegovih gostiju odavno otišlo i uputilo se kući najbrže stoje moglo.

Jon je čeprkao po novčaniku tražeći karticu za otvaranje sobe, našao ju je i otvorio si vrata. Kad je dobro zatvorio vrata, osjetio je kako se počinje opuštati, prvi put nakon nekoliko sati. Polako je skinuo kožnu jaknu prošaranu rupama od metaka i krenuo prema kupaonici. Plju-snuo je nešto hladne vode na lice, a zatim se pogledao u zrcalo.

Oči koje su gledale u njega bile su izmučene, umorne i pune tuge.

Smith se okrenuo.

Više iz navike nego zbog prave gladi, provjerio je hladnjak u kuhinji apartmana. Niti jedan od ostataka iz restorana zapakiranih u aluminijsku foliju nije izgledao primamljivo. Umjesto toga izvadio je ledeno pivo, odčepio ga i stavio bocu na stol u blagovaonici.

Dugo ju je gledao. Zatim se okrenuo i sjeo, zureći naslijepo kroz prozore, gledajući užase kojima je svjedočio ranije kako se stalno reproduciraju u njegovu iscrpljenom umu.

11

Malachi MacNamara je zastao iza vrata Crkve Krista Kralja. Stajao je tiho nekoliko trenutaka, pretražujući okolinu. Blijeda mjesečina probijala se kroz prozore visoko na masivnim zidovima od pečene opeke. Široka lađa s visokim stropom pružala se pred njim. Daleko naprijed, pri oltaru, vidio je veliki zastor reredos, sastavljen od triju velikih komada bijelog kamena. Izrezbareno cvijeće, sveci i anđeli prekrivali su kameni zastor. Skupine izmučenih muškaraca i žena sjedile su, slomljene, posvuda među klupama. Neki su glasno jecali. Ostali su tiho sjedili, zurili u ništavilo, još tupi od užasa kojima su svjedočili.

MacNamara se primicao polako i neprimjetno niz jednu od bočnih lađa crkve, gledajući i osluškajući oko sebe. Sumnjao je da su ljudi koje je lovio ovdje, ali bilo je najbolje da se uvjeri u to prije nego što krene do sljedećeg mogućeg utočišta. Noge su ga boljale. Već je proveo nekoliko sati hodajući vijugavim ulicama ovoga grada, tražeći nekoliko raspršenih skupina preživjelih iz Lazarova pokreta. Bilo bi, naravno, brže i učinkovitije automobilom. Ali to ne bi bilo njemu slično, podsjetio se, i bilo bi prokleta očito. Vozilo koje je dovezao sa sobom u Novi Meksiko trebalo bi još malo ostati skriveno.

Sredovječna žena ugodna, prijateljskog lica, požurila je prema njemu. Zacijelo je bila jedna od župljanki koje su otvorile crkvu onima koji su očito u nevolji, shvatio je. Nisu se svi u Šanta Feu uspaničili i pobjegli u planine. Mogao je vidjeti brigu u njezinim očima.

- Mogu li vam pomoći? - upitala gaje. - Jeste li vi bili na mitingu pred Zavodom?

MacNamara je tužno kimnuo.

- Bio sam.

Stavila je ruku na njegov rukav.

- Zao mi je. Bilo je dovoljno strašno to gledati izdaleka, na televiziji, hoću reći. Ne mogu zamisliti kako izgleda kad... - Glas joj se izgubio. Oči su joj se proširile.

Iznenada je postao svjestan daje njegov izraz postao hladan, vrlo odbojan. Užasi koje je vidio bili su preblizu. S naporom je odbijao slike užasa koje su mu se javljale u pameti. Uzdahnuo je.

- Oprostite mi - rekao je blago. - Nisam vas želio preplašiti.

- Jeste li izgubili... - žena je oklijevala. - To jest... Tražite li koga?

Nekog posebno?

MacNamara je kimnuo.

- Tražim nekoga. Zapravo nekoliko ljudi. - Opisao ih je.

Pažljivo je slušala, ali na kraju je samo zatresla glavom.

- Nažalost, nema nikoga takvog ovdje - uzdahnula je. - Ali pokušajte u budističkom hramu Upaya, niz cestu Cerro Gordo, u brdima.

Monasi ondje također pružaju utočište preživjelima. Ako želite, mogu vas uputiti do hrama.

Mršavi plavooki muškarac je zahvalno kimnuo.

- To bi bilo vrlo ljubazno od vas. - Uspravio se. Proći će još puno kilometara prije nego što zaspiš, reče sam sebi mrko. I vjerojatno uza lud, također. Ljudi koje je tražio nesumnjivo su nestali.

Žena je pogledala njegove trošne, prljave čizme.

- Ili vas ja mogu odvesti - predložila je oklijevajući. - Ako ste hodali cijeli dan, sigurno ste izmoždjeni.

Malachi MacNamara se nasmiješio prvi put nakon toliko dana.

- Da - reče meko. - Užasno sam umoran. I bilo bi mi drago da me odbacite do tamo.

Izvan Santa Fea

Sigurna kuća koju je osiguravao TOCSIN-ov akcijski tim bila je visoko u podnožju planina Sangre de Cristo, nedaleko od ceste koja je vodila do skijalište Santa Fea. Uski prilaz koji je blokirao lanac i veliki

89

znak ULAZ ZABRANJEN, zavijao je prema vrhu između zlatolisnih jasika, hrastova prekrivenih bakrenocrvenim krošnjama i golemim zimzelenima.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Hal Burke je skrenuo s glavne ceste i spustio prozor Chrysler LeBarona koji je unajmio odmah nakon što je stigao u međunarodnu zračnu luku Albuquerque. Čekao je, pazio je da drži ruke vidljivima na upravljaču.

Sjena se pomakla iz zaklona jednog velikog stabla.

Slabašna svjetlost svjetla automobila otkrivala je usko, četvrtasto, sumnjičavo lice. Jedna se ruka podigla upadljivo pokraj 9-milimetar-skog pištolja Walther koji je bio na boku, u futrolji.

- Ovo je privatna cesta, gospodine.

- Točno - složio se Burke. - A i ja sam privatnik. Zovem se Tocsin.

Čuvar je prišao bliže, nešto opušteniji nakon Burkeove upotrebe prave lozinke za raspoznavanje. Prošao je ručnom baterijom po licu CIA-ina službenika i zatim po stražnjem sjedalu Chryslera kako bi se uvjerio daje Burke sam.

- Dobro. Pokažite mi isprave.

Burke je oprezno izvukao CIA-inu iskaznicu iz džepa jakne i predao je.

Čuvar je pažljivo pregledao sliku. Zatim je kimnuo, vratio mu isprave i skinuo lanac koji je blokirao prilaz.

- Možete naprijed, gospodine Tocsin. Čekaju vas u kući.

Kuća, pola kilometra iznad uske ceste, bila je velika poludrvena koliba u švicarskom stilu, s jako kosim krovom konstruiranim tako da velike količine nakupljenog snijega mogu lakše kliziti prema dolje. Za prosječne zime u ovom dijelu lanca Sangre de Cristo padne gotovo više od dvjesto pedeset centimetara snijega, a zima često zna nastupiti krajem listopada. Dvostruko više snijega obično se nakupljalo u skijaškim područjima na višim stazama.

Burke se parkirao na betonu popucanom od vremenskih utjecaja i blizu niza stuba koje su vodile do glavnih vrata u kolibu. Noću, svjetla su svjetlila žuto iza navučenih zastora. Šuma koja je okruživala kuću bila je tiha i savršeno mirna. Prednja vrata kolibe su se otvorila prije nego što je uspio izaći iz automobila. Čuvar koji je bio dolje vjerojatno je javio da dolazi. Ondje

je stajao visoki muškarac crvenokestenaste kose, gledajući ga jarkim zelenim očima.

- Stigli ste u pravo vrijeme, gospodine Burke.

CIA-in službenik je kimnuo, zureći prema gore u višeg muškarca. Koji je od neobičnoga trojca, koji je sam sebe zvao Horaciji, bio ovaj, pitao se u nelagodi. Trojica velikih muškaraca nisu bila braća po rođenju. Zapravo njihov identični izgled, golema snaga i pokretljivost te veliki spektar vještina kojima su vladali govore da su oni rezultat niza godina bolnih operacija, snažnog fizičkog naprezanja i intenzivne obuke. Burke ih je odabrao kao voditelje sekcija TOCSINA na nagovor njihovog tvoraca, ali nije mogao do kraja potisnuti pomiješani osjećaj straha i divljenja kad god je vidio jednog od Horacija. Niti ih je mogao razlikovati.

- Imao sam puno razloga za žurbu, Prvi - odgovori nagađajući.

Zelenooki je zakimao.

- Ja sam Treći. Nažalost, Prvi je mrtav.

- Mrtav? Kako? - upita Burke oštro.

- Ubijen je u operaciji - Treći mu reče mirno. Iskoraknuo je i uveo Burkea u kolibu. Stube sa sagom vodile su do drugoga kata. Dugačka dvorana od kamena i tamne borovine vodila je dublje u kuću. Jarka svjetlost širila se kroz otvorena vrata odostraga.

- Zapravo, stigli ste baš na vrijeme da nam pomognete odlučiti u vezi s jednom sitnicom povezanom sa smrću Prvog.

CIA-in službenik je slijedio velikog kroz otvorena vrata do velikog trijema u staklu koji je išao oko kuće. Betonski pod koji je imao lagani nagib, metalni odvod u sredini i vješalice na zidovima govorili su mu da je ta soba obično služila kao spremište i sušionica za snijegom prekrivenu skijašku opremu - čizme, skije i pancerce. No sada su je novi vlasnici kolibe upotrebljavali kao ćeliju za pritvor. Mali zdepasti muškarac maslinaste kože i uredno podrezanih brčića nelagodno se meškoljio na stolici postavljenoj usred prostorije, točno iznad odvoda. Imao je povez na ustima, a ruke su mu bile vezane. Noge su mu bile zavezane za noge stolice. Iznad poveza par tamnosmeđih očiju bio je širom otvoren i zurio je prestrašeno u dvojicu muškaraca koji su upravo ušli.

Burke je okrenuo glavu prema Trećem. Podigao je obrvu kao neizgovoreno pitanje.

90

91

- Naš prijatelj Antonio bio je vozač za potporu udarnog tima - reče viši muškarac tiho. - Nažalost, uspaničio se tijekom faze izvlačenja. Napustio je Prvoga.

-1 zatim ste bili prisiljeni eliminirati Prvog? - upita Burke. - Kako biste spriječili da ga uhvate?

- Ne baš. Prvi je bio... konzumiran - reče mu Treći. Mrko je zatresao glavom. - Trebali ste nas upozoriti na kugu koju će naše bombe ispustiti, gospodine Burke. Iskreno se nadam da je vaš propust da to učinite bio samo previd i to nenamjerni.

Službenik CIA-e se namrštitio čuvši implicitnu prijetnju u glasu drugoga muškarca.

- Nitko nije znao koliko su doista opasni ti prokleti nanostrojevi - reče brzo. - Ništa u povjerljivim izvješćima koje sam proučio iz Harcourta, Nomure ili Zavoda nije davalo naznake da bi se išta takvo moglo dogoditi!

Treći gaje proučavao nekoliko trenutaka. Zatim je kimnuo.

- Dobro. Prihvaćam vaša uvjerenja. Za sada. - Jedan od Horacija je slegnuo ramenima. - No, misija se okrenula protiv nas. Lazarov pokret će sada biti jači, a ne slabiji. Želite li nastaviti s obzirom na te okolnosti? Ili bismo se trebali spakirati i iskrasti dok je još vrijeme?

Burke se namrštitio. Previše se "nagnuo kroz prozor", izložio. Ako ništa drugo, sad je bilo važnije nego ikada uništiti pokret. Odlučno je zatresao glavom.

- Idemo dalje. Je li vaš tim spreman aktivirati rezervni plan?

-Je.

- Dobro - reče službenik CIA-e jednolično. - Onda još imamo priliku prišiti Lazaru ono što se dogodilo u Zavodu. Večeras pokrenite rezervni plan.

- Bit će učinjeno - složio se Treći tiho. Pokazao je na vezanog čovjeka. - U međuvremenu trebamo razriješiti ovaj disciplinski problem. Što predlažete da napravimo s Antoniom?

Burke gaje pogledao pozornost.

- Zar odgovor nije očit? - reče. - Ako se jednom slomio pod pritiskom, veliki su izgledi da se ponovno slomi. Ne možemo si to priuštiti. TOCSIN je već dovoljno riskantan. Samo ga dokrajčite i riješite se trupla tako da se ne pronađe nekoliko tjedana.

Vozač je jecao tiho iza poveza. Ramena su mu pala.

Treći je kimnuo.

- Vaše zaključivanje je besprijekorno, gospodine Burke. - Njegove zelene oči bile su vesele. - Ali budući da je to vaše zaključivanje i vaš pravorijek, mislim da sami trebate izvršiti tu presudu. - Ponudio je službeniku CIA-e borbeni nož s dugom oštricom, prvo ga udarivši prijateljski po leđima.

To je test, shvatio je Burke ljutito. Veliki je htio vidjeti koliko će daleko ići u vezanju za prljavi posao koji je naručio. No, upravljati krdom crnih plaćenika nikad nije bilo lako, a on je i prije ubijao da se dokaže u operacijama. Ta je ubojstva pomno skrivao od svojih pretpostavljenih za stolom. skrivajući gađenje, službenik CIA-e je skinuo jaknu i objesio je na jedan od nosača skija. Zatim je zasukao rukave i uzeo nož.

Ne zaustavljajući se da dalje razmisli, Burke je prišao iza stolice, zabacio glavu vezanog vozača unatrag i provukao mu oštricu borbenog noža kroz vrat. Krv je šiknula zrakom, grimizna pod jakom žaruljom stropne svjetiljke.

Umirući čovjek se divlje batrgao, udarajući i vukući užad koja ga je držala. Prevrnuo se, još vezan za stolicu, i ležao trzajući dok mu se život gasio na betonskom podu.

Burke se okrenuo Trećem.

- Zadovoljni? - ledeno je upitao. - Ili hoćete da mu i grob iskopam?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- To neće biti potrebno - reče mirno drugi čovjek. Kimnuo je pre ma velikoj roli platna u suprotnom kutu trijema. - Već imamo grob za sirotog Joachima. Antonio ga može dijeliti s njim. Službenik CIA-e je iznenada shvatio da gleda u drugo truplo, no ono je bilo zamotano u platno.

- Joachim je ranjen pri povlačenju iz Zavoda - objasnio je Treći.

- Pogođen je u rame i nogu. Njegove povrede nisu bile ozbiljne, ali uskoro bi trebale znatnu medicinsku njegu. Učinio sam ono što je bilo potrebno.

Burke je kimnuo, polako shvaćajući. Visoki zelenooki i njegovi drugovi ne bi riskirali vlastitu sigurnost tražeći medicinsku pomoć za bilo koga tko je tako teško ozlijeđen da ih ne može pratiti. Akcijski tim TOCSIN-a ubio bi bilo koga tko je ugrozio njegov zadatak, pa čak i vlastite članove.

92

93

12

Četvrtak, 14. listopada Bijela kuća

Prošla je ponoć, a teške crvene i žute Navajo-draperije bile su čvrsto navučene, štiteći ovalni ured od znatiželjnih pogleda. Nitko izvan Zapadnog krila Bijele kuće nije trebao znati da predsjednik Sjedinjenih Država još naporno radi ili s kim se sastaje.

Sam Castilla sjedio je za svojim velikim stolom od borovine, u košulji, mirno čitajući hrpu na brzinu sastavljenih izvršnih zapovijedi za izvanredne situacije. Velika mjedena svjetiljka na uglu stola bacala je kružnu svjetlost na njegove papire. S vremena na vrijeme načrčkao bi grube bilješke na rubovima ili precrtao loše formuliranu rečenicu.

Naposlijetku se brzim potezom olovke potpisao na dnu nekoliko različito označenih zapovijedi. Čiste primjerke za državni arhiv mogao je potpisati kasnije. Sad je bilo važno da se vladini glomazni kotači nekako počnu brže okretati. Pogledao je prema gore.

Charles Ouray, njegov šef kabineta, i Emily Powell-Hill, njegova savjetnica za nacionalnu sigurnost, sjedili su, slomljeni, u dva velika kožnata naslonjača privučena uz njegov stol. Izgledali su zabrinuto, izmoreni dugim satima trčkanja gore-dolje po kompleksu Bijele kuće i različitim uredima radi pripreme naloga za potpise. Pokušati postići dogovor između pola tuceta različitih odjela izvršne vlasti, svakog s

vlastitim pogledima i omiljenim planovima, nikad nije bilo lako.

- Ima li još nešto što bih trebao znati? - upitao ih je Castilla. Ouray je prvi progovorio.

- Upravo smo bacili pogled na jutarnje novine iz Europe, gospodi ne predsjedniče. - Usne su mu se objesile.

- Da pogodim - reče Castilla kiselo. - Razapeli su nas?

Emily Powell Hill je kimnula. Pogled joj je bio zabrinut.

- I to većina glavnih novina u svakoj europskoj državi: Francuskoj, Njemačkoj, Italiji, Ujedinjenom Kraljevstvu, Španjolskoj i svim ostalima. Svi se uglavnom slažu daje bez obzira na to što se dogodilo u Tellerovu zavodu pokolj izvan Zavoda velikim dijelom naša odgo vornost.

- Na temelju čega? - upitao je predsjednik.

- Postoje suluda nagađanja o nekoj vrsti programa tajnog nanotehnološkog oružja koje čini zlo - reče mu Ouray potihom. - Europski tisak oštro kritizira taj aspekt sa svim senzacionalističkim tvrdnjama na glavnim stranicama, a naše službene demantije daje negdje skroz pri kraju.

Castilla je napravio grimasu.

- Što to oni rade? Prenose riječ po riječ priopćenja Lazarova po kreta?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Upravo to - reče Powell Hill oštro. Slegnula je ramenima. - Njihova priča ima sve točke zapleta koje Europljani vole: velika, zla, tajnovita i nepromišljena Amerika terorizira mirnu, odvažnu skupinu aktivista koji vole majku Zemlju. I kao što možete zamisliti, svaka vanjskopolitička pogreška koju smo počinili u proteklih pedeset godina na ponovno se preživakava.
- Kakve će biti političke posljedice? - upitao ju je predsjednik.
- Loše - reče mu ona. - Naravno, neki od naših "prijatelja" u Parizu i Berlinu uvijek traže priliku da nas optuže. Ali čak i naši pravi europski prijatelji i saveznici moraju pažljivo igrati. Svrstati se na stranu jedine supersile nikad nije jako popularno i većina tih vlada se trenutačno prilično tresu. Ne bi trebalo puno zaokreta u javnom mišljenju pa da ih se sruši.
- Ourayje kimnuo.
- Emily ima pravo, gospodine predsjedniče. Razgovarao sam s ljudima iz Ministarstva vanjskih poslova. Dobivaju zaobilaznim kanalima-

94

95

- ma iz Europe i od Japanaca zabrinute upite. Naši prijatelji žele čvrsta jamstva da su te priče lažne i, što je jednako važno, da možemo dokazati da su lažne.
- Dokazati da nešto nije točno - Castilla je zatresao glavom od frustracije - i nije baš lako.
  - Nije, gospodine - složila se Emily Powell Hill. -Ali moramo dati sve od sebe. Ili to ili gledati kako se naša savezništva ruše i vidjeti kako se Europa još više udaljava od nas.
- Nekoliko minuta nakon što je njegovo dvoje najbližih savjetnika otišlo, Castilla je sjedio prolazeći u mislima nekoliko različitih načina kako da potvrdi pozitivno mišljenje europske javnosti i elite. Lice mu se smračilo. Nažalost, njegove su opcije bile vrlo ograničene. Bez obzira na to koliko su federalnih laboratorija i vojnih baza Sjedinjene Države otvorile javnim inspekcijama, nije se mogao nadati da će to do kraja smiriti buru histerije koju je pothranjivao Internet. Glasine u stilu pokvarenog telefona, prokleta preuveličavanja, namještene slike i laži mogle su kružiti globusom brzinom svjetlosti, nadjačavši itekako istinu. Pogledao je prema gore na zvuk laganog kucanja na vratima.
- Da?
- Njegova izvršna tajnica je provirila.
- Upravo je nazvala Tajna služba, gospodine predsjedniče. Stigao je gospodin Nomura. Vode ga.
  - Nadam se diskretno, Estelle - podsjetio ju je Castilla. Blijedi tračak smiješka prešao je preko njezina obično ozbiljna lica.
  - Dolaze kroz kuhinju, gospodine. Vjerujem daje to dovoljno diskretno.
- Castilla se nasmiješio.
- Trebalo bi biti. Dobro, nadajmo se samo da nitko od novinara iz noćne smjene neće poželjeti noćni zalogaj.
- Ustao je, popravio kravatu i obukao sako. S obzirom na to da su ga progurali kroz Bijelu kuću pokraj kuhinjskih kanta za smeće, što je bilo daleko od impresivne ceremonije koja je obično pratila posjet američkom predsjedniku, najmanje stoji mogao učiniti jest da pozdravi Hideo Nomuru što formalnije.
- Njegova tajnica, gospođa Pike, otvorila je vrata šefu Nomura Phara-maTecha samo minutu ili dvije kasnije, a Castilla mu je krenuo u susret pozdravljajući ga sa širokim osmijehom. Dvojica muškaraca su izmijenila brze, uljudne naklone na japanski način i zatim se rukovala.
- Predsjednik je pokazao svom gostu veliki kožni kauč koji je bio postavljen pravokutno u sredini sobe.
- Zahvaljujem vam što ste mogli doći tako brzo, Hideo. Čujem da ste večeras doletjeli iz Europe?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Nomura se nasmiješio uljudno.

- Uopće nije bio problem, gospodine predsjedniče. To su prednosti brzog kompanijskog zrakoplova. Zapravo, ja bih trebao izraziti svoju zahvalnost. Da mi se vaši ljudi nisu obratili, ja bih bio molio sastanak.

- Zbog katastrofe u Tellerovu zavodu?

Mladi Japanac je kimnuo. Njegove crne oči su bljesnule.

- Moja kompanija neće tako brzo zaboraviti ovaj okrutni teroriistički čin.

Castilla je razumio njegov bijes. Laboratorij Nomura PharmaTecha bio je u potpunosti uništen. Izravni financijski gubitak multinacionalne kompanije sa sjedištem u Tokiju bio je zapanjujući, gotovo 100 milijuna dolara. To nije uključivalo trošak ponovne izrade dugogodišnjih rezultata istraživanja koji su bili izbrisani zajedno s laboratorijem, a ljudski gubitak je čak bio i veći. Petnaest od osamnaest vrsnih znanstvenika i tehničara koji su radili u Nomurinu odjelu nestalo je i pretpostavlja se da su poginuli.

- Pronaći ćemo i kazniti odgovorne za taj napad - obećao mu je Castilla. - Naredio sam našim državnim obavještajnim agencijama te agencijama za provedbu zakona da im to bude prioritet.

- Cijenim to, gospodine predsjedniče - reče Nomura tiho. - I ja sam ovdje da ponudim pomoć koliko mogu. - Japanski industrijalac je slegnuo ramenima. - Ne u lovu na teroriste, naravno. Moja kompanija nema potrebnu stručnost za to. Ali možemo pružiti drugu pomoć koja se možda pokaže korisnom.

Castilla je podignuo jednu obrvu. -Da?

- Kao što znate, moja kompanija ima znatne snage za hitne medicinske intervencije - podsjetio ga je Nomura. - Mogu poslati zrakoplov u Novi Meksiko za nekoliko sati.

97

Predsjednik je kimnuo. Nomura PharmaTech je trošio goleme svote godišnje na dobrotvorni medicinski rad diljem svijeta. Njegov stari prijatelj Jinjiro počeo je tu praksu kad je osnovao kompaniju u davnim šezdesetima. Nakon što je otišao u mirovinu i ušao u politiku, njegov je sin nastavio i čak proširio njegov posao. Nomurin novac je sada financirao sve: od masovnog cijepljenja i programa kontrole malarije u Africi do pročišćavanja voda na Bliskom istoku i u Aziji. Ali humanitarna pomoć kompanije u katastrofama privukla je pozornost javnosti i medija. Nomura PharmaTech je imala flotu sovjetskih teretnih zrakoplova An-124 Condor. Većih nego mamutski C-5 transporteri, koje je imalo američko ratno zrakoplovstvo. Svaki je Condor mogao nositi do 150 metričkih tona tereta. Djelovali su iz središnje baze na Azorima, a Nomura ih je upotrebljavao kao prave pokretne bolnice s operacijskim dvoranama i dijagnostičkim laboratorijima, gdje god je trebala hitna medicinska pomoć. Kompanija se hvalila da su bolnice mogle stići i raditi u roku od dvadeset i četiri sata na mjestu bilo kojeg većeg potresa, tajfunu, izbijanja zaraznih bolesti, požara, ili poplave, bilo gdje u svijetu.

- To je darežljiva ponuda - reče polako Castilla. - Ali bojim se da nema ranjenih i preživjelih pred Zavodom. Ti nanostrojevi su pobili sve koje su napali. Nije ostao nitko živ koga bi vaše medicinsko osoblje moglo liječiti.

- Postoje drugi načini na koje moji ljudi mogu pomoći - reče pa žljivo Nomura. - Imam dva mobilna laboratorija za DNK analizu.

Možda njihovo korištenje može ubrzati tužan rad na...

- Identifikaciji poginulih - Castilla je završio umjesto njega. Razmišljao je o tome. FEMA, Savezna Agencija za upravljanje kriznim stanjima, procjenjivala je da će možda trebati mjeseci da se stave ime na na tisuće ljudskih ostataka koji su ostali ispred uništenog Tellerova zavoda. Što god bi ubrzalo taj spori, tugaljiv napor bilo je vrijedno truda, bez obzira na to koliko bi to imalo pravnih i političkih implikacija. Kimnuo je.

- Imate apsolutno pravo, Hideo. Bilo kakva pomoć s tim u vezi bila bi više nego dobrodošla. - Zatim je uzdahnuo. - Kasno je, umoran sam, i prošla su dva neugodna dana. Iskreno, trebalo bi mi dobro žesto ko piće. Jeste li za čašicu?

- Molim - odgovori Nomura. - Sa zadovoljstvom.
Predsjednik je otišao do bifea pokraj vrata svoje radne sobe. Gospođa Pike je prije postavila poslužavnik s čašama i bocama. Uzeo je jednu od boca. Bila je puna bogate jantarne tekućine. - Može scotch! To je dvadeset godina stari Caol Ila, single malt iz Islavja. Vaš ga je otac jako volio.
Nomura je spustio pogled, činilo se da mu je neugodno zbog emocija koje su izbile s ovom ponudom. Pognuo je glavu u brzom naklonu.
- Iskazujete mi čast.
Dok je Castilla točio, pažljivo je gledao sina svoga starog prijatelja, primjećujući promjene otkad su se zadnji put vidjeli. Iako je Hideo Nomura imao gotovo pedeset godina, njegova kratko podšišana kosa još je bila crna kao ugljen. Bio je visok za Japanca svoje generacije, toliko visok daje lako mogao gledati većini Amerikanaca i Europljanina ravno u lice. Čeljust mu je bila čvrsta i imao je samo nekoliko malih bora oko rubova očiju i usta. Iz daljine, Nomura bi mogao lako proći za punih deset ili petnaest godina mlađeg muškarca. Samo se iz blizine mogao razabrati utjecaj vremena, skrivena tuga i potisnuti bijes.
Castilla je pružio čašu Nomuri, a zatim sjeo i natočio svoju. Slatka tekućina s okusom dima klizila je toplo preko jezika noseći sa sobom tek daleku naznaku hrasta i soli. Primijetio je da je mlađi muškarac kušao svoje piće bez ikakva vidljiva osjećaja uživanja. Sin nije otac, podsjetio se tužno.
- Imao sam još jedan razlog zašto sam vas pozvao večeras - napo sljetku reče Castilla, prekinuvši čudnu tišinu. - Mislim da bi to na neki način moglo biti povezano s tragedijom u Zavodu - birao je pažljivo riječi. - Moram vas pitati o Jinjiru... i o Lazaru.
Nomura se ispravio.
- O mom ocu? I Lazarovu pokretu? Ah, shvaćam - promrmljao je.
Stavio je čašu na jednu stranu. Bila je gotovo puna. - Naravno, reći ću što god znam.
- Protivili ste se očevu upletanju u Pokret, zar ne? - Castilla je upitao, ponovno postupajući oprezno.
Mlađi Japanac je kimnuo.
- Da. - Pogledao je ravno u predsjednika. - Moj otac i ja nikad nismo bili neprijatelji. Niti sam ja skrivao svoja stajališta od njega.

98 ...

99

- Koja su bila? - zapitao se Castilla.
- Da su ciljevi Lazarova pokreta uzvišeni, čak plemeniti - reče Nomura tiho. - Tko ne bi želio vidjeti čist planet, bez onečišćenja i u miru? Ali njegovi prijedlozi? - Slegnuo je ramenima. - U najboljem slučaju beznažno nerealni. Najgori oblik smrtonosne ludosti. Svijet ba lansira na oštrici noža; s masovnom gladom, kaosom i barbarstvom na jednoj strani te potencijalnom utopijom na drugoj strani. Tehnologija održava tu osjetljivu ravnotežu. Sklonite našu naprednu tehnologiju kao što to traži Pokret i sigurno ćete planet obaviti noćnom morom smrti i uništenja iz koje se možda nikada neće probuditi.
Castilla je kimnuo. Uvjerenja mlađeg čovjeka su se poklapala s njegovima.
- Što je Jinjiro rekao na sve to?
- Moj otac se složio sa mnom na početku. Barem djelomično - reče Nomura. - Ali smatrao je da je tempo tehnoloških promjena prebrz. Brinuli su ga razvoj kloniranja, genetičkih manipulacija i nanotehnologije. Bojao se brzine tog napretka, vjerujući da daje nesavršenim ljudima previše moći nad njima samima i nad prirodom. Kad je pomogao osnovati Lazara, nadao se da će iskoristiti Pokret kao sredstvo za uspo ravanje znanstvenoga napretka, ali ne i da se sve to zaustavi.
- No to se promijenilo, zar ne? - upita Castilla.
Nomura se namrštitio.
- Da, jest - priznao je. Podigao je čašu, zagledao se na tren u za

Ludlum Robert - Lazarova osveta

maglvenu jantarnu tekućinu i zatim je ponovno spustio. - Pokret gaje počeo mijenjati. Njegova uvjerenja su postala radikalnija. Njegove su riječi postajale oštrije.

Predsjednik je ostao tih, pažljivo je slušao.

- Kako su drugi osnivači Pokreta umirali ili nestajali, misli moga oca su postajale sve mračnije - nastavio je Nomura. - Počeo je tvrditi daje Lazar napadnut... kako je postao metom tajnog rata.

- Rata? - upita Castilla oštro. - A tko je vodio taj tajni rat?

- Korporacije. određene vlade. Ili određeni članovi među njihovim obavještajnim službama. Možda čak i ljudi iz vaše CIA-e - reče mladi Japanac tiho.

- Blagi Bože.

Nomura je tužno kimnuo.

- U to vrijeme mislio sam da su ti paranoidni strahovi samo do-

kaz narušenoga duševnog zdravlja moga oca. Molio sam ga da potraži pomoć. Odbio je. Njegova retorika postajala je sve silovitija, sve po-remećenija. Zatim je nestao na putu za Tajland. - Lice mu se sružilo.

- Nestao je bez riječi ili traga. Ne znam je li otet ili je nestao svojom voljom. Ne znam je li živ ili mrtav.

Nomura je pogledao u Castilla.

- Kako god bilo, nakon što sam vidio te mirne demonstrante pobjeći ispred Tellereva zavoda, imam još jednu brigu. - Spustio je glas

- Moj je otac govorio o tajnom ratu koji se vodi protiv Lazarova pokreta. A ja sam mu se smijao. A što ako je on imao pravo?

Kasnije, kad je Hideo Nomura otišao, Sam Castilla je otišao do vrata svoje radne sobe, pokucao jednom i ušao u slabo osvijetljen prostor.

Blijedi muškarac dugoga nosa, u zgužvanom tamnosivom odijelu, sjedio je mirno u visokom naslonjaču postavljenom točno do vrata. Svijetle, izuzetno inteligentne oči svjetlucale su iza naočala žicanog okvira.

- Dobro jutro, Same - reče Fred Klein, šef Tajne jedan.

- Čuo si sve to? - upita predsjednik.

Klein je kimnuo.

- Većinu. - Držao je hrpu papira. - I pročitao sam transkript sa sinoćnjeg sastanka Odbora za nacionalnu sigurnost.

- Pa? - upita Castilla. - Što misliš?

Klein se naslonio u naslonjaču i prošao rukom kroz kosu koja se brzo prorjeđivala dok je razmišljao o pitanju svoga starog prijatelja. Činilo mu se kako se svake godine njegova linija kose pomiče za neka dva centimetra. To je bila cijena stresa koji je proživljavao vodeći najtajniju operaciju u cijeloj američkoj vladi.

- David Hanson nije budala - reče napokon. - Znao ga jednako dobro kao i ja. Ima nos za nevolje i dovoljno je pametan i uporan da ide za tim nosom, ma kamo ga vodio.

- Znam to, Frede - reče predsjednik. - Dovraga, zato sam ga i imenovao ravnateljem Središnje obavještajne agencije, unatoč žestokom i čestom protivljenju Emily Powell-Hill, dodao bih. Ali pitam te za mišljenje o onome stoje zadnje smislio: Misliš li doista daje nered u Santa Feu djelo samog Lazarovog pokreta?

100

101

Klein je slegnuo ramenima.

- Ima snažne argumente. Ali ne trebam vam ja to govoriti.

- Ne. Ne trebaš. - Castilla je umorno sjeo u drugi naslonjač pokraj kamina. - Ali kako se CIA-ina teorija poklapa s onim što si saznao od brigadira Smitha?

- Ne baš sasvim - priznao je šef Tajne jedan. - Smith je bio vrlo jasan. Tko god su bili napadači, bili su profesionalci, dobro istrenirani,

Ludlum Robert - Lazarova osveta
dobro opremljeni, i dobro informirani. - Igrao se lulom od vrijesova korijena, zataknutom u džepu sakoa, i borio se s kušnjom daje zapali. Cijela Bijela kuća bila je ovih dana nepušačka zona. - Iskreno, to se ne poklapa s ono malo podataka koje znam o Lazarovu pokretu.

- Nastavi - reče predsjednik.

- Ali nije nemoguće - završio je Klein. - Pokret ima novca. Možda je unajmio profesionalce koje je trebao. Bog zna da ima dovoljno plaćenika istreniranih u specijalnim postrojbama koji se dosađuju ovih dana. Ti ljudi mogli bi biti od bivšeg Stasija iz stare istočne Njemačke, ili bivši KGB-ovci ili tipovi iz Specnaza iz Rusije. Ili bi mogli biti iz drugih komandoskih jedinica bivšega Varšavskog pakta, s Balkana ili Bliskog istoka. - Slegnuo je ramenima. - Najzanimljivija je Smithova tvrdnja kako ništa od nanotehnologije što se razvijala u Zavodu nije moglo ubiti te prosvjednike. Ako ima pravo, tada Hansonovu teoriju možemo baciti u smeće. Naravno, time i svaku drugu razumnu mogućnost.

Predsjednik je sjedio, gledajući dugo u prazni kamin. Zatim se stresao i progundao.

- Čini se da bi to moglo odgovarati, Frede, osobito ako uzmeš u obzir ono što mi je Hideo Nomura upravo rekao. Samo mi se ne sviđa način na koji su se i CIA i FBI usredotočili na tu jednu jedincatu teoriju o onome što se dogodilo u Santa Feu, a isključuju svaku drugu mogućnost.

- To je razumljivo - reče Klein. Lupkao je po transkriptu NSC-a.

- A ja priznajem da imam isti osjećaj nelagode. Najgori grijeh u oba vještajnoj analizi jest kad počneš stavljati prave činjenice u pogrešne rupe samo da se održe omiljene hipoteze. Kad čitam ovo, kao da čujem i Biro i Agenciju kako su već odredili svoje zaključke, ma kakvi bili. Predsjednik je polako kimnuo.

- Upravo to je problem. - Pogledao je duž zasjenjene sobe prema

Kleinu. - Poznat ti je pristup analizi A-tim/B-tim? Šef Tajne jedan se nasmiješio.

- Bolje bi bilo da jest. Naposljetku, to je opravdanje za moje djelo vanje. - Slegnuo je ramenima. - Tamo negdje 1976., tadašnji ravnatelj CIA-e, George Bush stariji, kasnije jedan od vaših svijetlih prethodnika, nije bio u potpunosti zadovoljan CIA-inom analizom sovjetskih namjera koju je dobivao. Stoga je okupio vanjsku grupu, B-tim sastavljen od oštroumnih visokoobrazovanih suradnika, umirovljenih generala i vanjskih stručnjaka za Sovjete kako bi proveo vlastito neovisno istraživanje istih tih pitanja.

- Točno - reče Castilla. - Pa počevši od sada želim da stвориш vlastiti B-tim i da središ ovaj nered, Frede. Nemoj stati na put CIA-i ili FBI-u, osim ako baš moraš, ali želim da netko komu bezuvjetno vjerujem provjeri te njihove zaključke. Klein je polako kimao.

- To se može srediti. - Udarao je nezapaljenom lulom po koljenu nekoliko sekunda, razmišljajući. Zatim je pogledao prema gore. - Brigadir Smith je očiti kandidat. On je već na sceni i zna jako puno o nanotehnologiji.

- Dobro - kimnuo je Castilla. - Izvijesti ga odmah, Frede. Vidi koja odobrenja treba da to učini i pobrini se da ta odobrenja dođu na prave stolove odmah ujutro.

10?

103

13

Cerrillos Hills, jugozapadno od Santa Fea

Stara, ulupljena Honda Civic kretala se južno prema lokalnoj cesti 57, ostavljajući iza sebe dugačak oblak prašine. Neprekidna tama širila se kilometrima u svim smjerovima. Samo je blijedi tračak svjetla što ga je bacao mlađak osvjetljavao

Ludlum Robert - Lazarova osveta

kamena brda i strmine te potoke istočno od puta posipanog šljunkom. U kršu od automobila, prepunom smeća, sjedio je pognut nad upravljačem Andrew Costanzo. Gledao je s vremena na vrijeme na brojač kilometara, micao usnama dok je pokušavao shvatiti koliko je daleko stigao otkako je napustio Interstate 25. Upute koje je dobio bile su precizne.

Malo je ljudi koji su ga poznavali moglo prepoznati neobičnu ushićenost i užasnutost na njegovu blijedu, mesnatu licu.

Costanzo je obično kipio od frustracije i nakupljene gorčine. Bio je debeljuškast, star četrdeset i jednu godinu, neoženjen i zatočen u društvu koje nije cijeniло ni njegov intelekt ni njegove ideale. Radio je teško da stekne dodatni akademski stupanj na području prava okoliša i američkog konzumerizma. Doktorat bi mu trebao otvoriti vrata akademske elite. Godinama je sanjao o radu za trust mozgova iz Was-hingtona D.C., o tome da sam radi na nacrtima važnih društvenih i ekoloških reformi. Umjesto toga, radio je samo na pola radnog vremena u lancu knjižara, dosadan, neambiciozan posao kojim je jedva plaćao

svoj dio najamnine u trošnoj, ruševnoj rančerskoj kući u jednoj od najsiromašnijih četvrti Albuquerquea.

Ali Costanzo je imao druge poslove, tajne poslove, i to je bio jedini dio njegova inače jadnoga života za koji je smatrao da ima smisla. Lizao je nervozno usne. Biti pozvan da pristupi unutarnjem krugu Lazarova pokreta bila je velika čast, ali to je nosilo i ozbiljne rizike. Gledanje vijesti danas popodne to je još jasnije pokazalo. Da mu nadređeni u Pokretu nisu dali izričite naredbe da ostane kod kuće, on bi bio na mitingu kod Tellera. Bio bi jedan od tisuća poklanih paklenim korporacijskim strojevima smrti.

Na trenutak je osjetio kako u njemu kipi dubok bijes koji je nadvladao čak i svakodnevna sitna nezadovoljstva što ih je obično trpio. Ruke su mu se ukočile za upravljačem. Civic se zanio nadesno i gotovo izletio s ceste na rub od mekog pijeska i grmlja na toj strani.

Znojeći se, Costanzo je uzdahnuo. Obrati pozornost na ono što sad radiš, govorio je sam sebi oštro. Pokret će se osvetiti neprijateljima u pravo vrijeme.

Hondin mjerač kilometara pokazivao je da je prevalio još jedan kilometar. Bio je blizu mjesta sastanka. Usporio je i nagnuo se prema naprijed, zureći kroz vjetrobran na vrhove koji su se na nazirali s lijeve strane. To je bilo ondje! Uključivši iz navike žmigavac za skretanje, Costanzo je sišao sa seoske ceste i oprezno vozio prema ulazu u maleni kanjon koji je vijugao dublje u Cerrillos Hills. Hondine gume su škripale pod kamenčićima koje su nanijele periodične iznenadne poplave. Sitne hrpe zaostalog drveća i grmlja kadulje opasno su prekrivale strme padine uz potok.

Polu kilometra niz cestu kanjon je skretao prema sjeveru. Uži tokovi ulijevali su u potok na tom mjestu, vijugajući iz nekoliko smjerova. Bilo je još osušenog drveća koje je izbijalo između ispranih oblutaka i niskih nakupina šljunka. Strme kamene stijene uzdizale su se visoko, sa svih strana išarane naizmjenice mekim pješčenjakom i crvenom glinom.

Costanzo je isključio motor. Zrak je bio tih i miran. Je li uranio? Ili zakasnio?

Nalozi koje je dobio isticali su važnost žurbe. Povukao je rukav preko čela, brišući graške znoja koji je pekao njegove krvave oči s podočnjacima.

Izvukao se iz Honde noseći maleni kovčeg sa sobom. Stajao je

104

105

čudno, čekajući, u nedoumici što sad učiniti.

Iz jednog od uskih bočnih kanjona odjednom su se vidjela svjetla automobilskih farova. Costanzo se iznenađeno okrenuo prema svjetlima, štiteći oči u očajničkom pokušaju da vidi kroz blještavu svjetlost. Nije mogao razabrati ništa osim nejasnog obrisa velikog vozila i dvije ili tri sjene koje su mogle biti ljudi koji su stajali uza nj.

- Spusti torbu - zapovjedio mu je glas govoreći glasno kroz mega fon. - Odmakni se od auta. I drži ruke ondje gdje ih možemo vidjeti!

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Tresući se, Costanzo je poslušao. Hodao je prema naprijed ukočeno, osjećajući mečninu u želucu. Digao je ruke visoko u zrak, s dlanovima prema van.

- Tko ste vi? - upitao je tugaljivo.

- Federalni agenti, gospodine Costanzo - reče glas tiše, sada bez megafona.

- Ali nisam učinio ništa loše! Nisam prekršio ni jedan zakon! - reče on, osjetivši kako mu glas podrhtava i zgrozi se jer je to tako očito otkrivalo njegov strah.

- Ne? - upitao je glas. - Pomaganje i prikrivanje terorističke organizacije je kazneno djelo, Andrew. Teško kaznenog djelo. Zar to nisi znao?

Costanzo je ponovno oblizao usne. Osjetio je kako mu srce snažno lupa. Ispod ruku širile su mu se mrlje znoja.

- Prije tri tjedna muškarac koji je odgovara tvom opisu naručio je dva Forda Excursion od dva odvojena prodavača automobila u Albuquerqueu. Dva crna Fordova džipa. Platitio ih je gotovinom. Gotovinom, Andrew - reče glas. - Bi li bio ljubazan da mi objasniš kako netko poput tebe može imati sto tisuća dolara u gotovu?

- To nisam bio ja - prosvjedovao je.

- Dotični prodavači automobila mogu te identificirati, Andrew - podsjetio gaje glas. - Sve gotovinske transakcije s više od deset tisuća dolara moraju se prijaviti saveznoj vladi. Nisi to znao?

Otupjevši, Costanzo je stajao širom otvorenih usta. Trebao se toga sjetiti, shvaćao je polako. Prijavljivanje gotovine bilo je sastavni dio državnog zakona o drogi, ali zapravo bio je to samo još jedan način da Washington prati i uništi potencijalno odstupanje. Nekako je u svem tom uzbuđenju što je imao posebnu misiju za Lazarov pokret zaboravio na to. Kako je mogao biti tako slijep? Tako glup? Koljena su mu se tresla.

106

Jedna od sjena se pomaknula polako prema naprijed, poprimivši vidljiviji oblik izuzetno visokog i snažno građenog muškarca.

- Suočite se s činjenicama, gospodine Costanzo - reče sjena strpljivo. - Vama su smjestili.

Aktivist Lazarova pokreta stajao je kao ukopan najednom mjestu. To je bilo točno, mislio je sumorno. Izdali su ga. Zašto bi trebao biti iznenađen? To mu se događalo cijeloga života, najprije kod kuće, zatim u školi i sad mu se ponovno dogodilo.

- Mogu identificirati muškarca koji mi je dao novac - reče panično. - Dobro pamtim lica...

Jedini 9-milimetarski metak pogodio gaje točno među oči, prošao kroz mozak i eksplodirao na zatiljku.

Još držeći pištolj s prigušivačem, visoki član Horacija crvenokeste-naste kose pogledao je prema mrtvacu.

- Da, gospodine Costanzo - reče Treći tiho. - Uvjeren sam u to.

Jon Smith je trčao, boreći se za život. Znao je toliko, iako se nije mogao prisjetiti zašto je to tako. Drugi su trčali uz njega. Iznad njihovih prestrašenih krikova čuo je oštro zujanje. Pogledao je preko ramena i vidio golemo jato kukaca kako slijeće na njih, približavajući se brzo. Okrenuo se i trčao još brže. Srce mu je lupalo, a noge su mu bile teške.

Zujanje je postajalo sve glasnije, sve upornije i neugodnije. Osjetio je kako mu nešto leprša po vratu i panično je to pokušao maknuti s vrata. No umjesto toga to nešto mu se zabilo u dlan. Zurio je u krilatu stvar u nevjerici. Bila je to velika žuta osa.

Iznenada se osa promijenila, preobrazila oblik i strukturu u umjetno stvorenje od čelika i titana, opremljeno bušilicama, s vrhovima igli i pilama s dijamantnim oštricama. Osa robot je polako okretala trokutastu glavu prema njemu. Njezine kristalne, višestruko brušene oči svijetlile su sablasnom gladi. Stajao je ukočen, promatrajući sa sve većim užasom kako se osine bušilice i pile pokreću i zabijaju mu se duboko u meso.

Probudio se skočivši i sjeo uspravno u krevetu, još teško dašćući. Reagirajući i dalje na podsvesni poticaj refleksno je zavukao ruku pod jastuk, automatski uhvativši svoj SIG-Sauer pištolj. Zatim je stao. San, pomislio je nervozno. To je bio samo san.

Mobitel mu je ponovno zazvonio, oglasio se s noćnog ormarića gdje gaje stavio prije nego stoje napokon uspio zaspati. Brojevi na digitalnoj budilici pokraj telefona svijetlili su blijedocrveno, pokazujući daje tek prošlo tri sata ujutro. Smith je zgrabio telefon prije nego što ponovno prestane zvoniti.

-Da. Stoje?

- Oprosti što te budim, brigadiru - reče Fred Klein, ne zvučeći kao da se posebno ispričava. -Ali dogodilo se nešto što mislim da bi trebao vidjeti... i čuti.

- Da? - Smith je skinuo noge s kreveta.

- Misteriozni Lazar se naposljetku pojavio - reče šef Tajne jedan.

- Ili se tako čini.

Smith je potiho zviždao. To je bilo zanimljivo. U kratkom izvješću o Lazarovu pokretu bilo je naglašeno da nitko u CIA-i, FBI-ju ili u bilo kojoj drugoj zapadnoj agenciji ne zna tko zapravo upravlja operacijama.

- Osobno?

- Ne - reče Klein. - Bilo bi lakše da ti pokažemo to što imamo.

Imaš li pri ruci svoj laptop?

- Pričekaj - Smith je spustio telefon i upalio svjetla. Njegovo prijenosno računalo je još bilo u torbi pokraj ormara. Brzim pokretima stavio je računalo na krevet i priključio modem u zidnu utičnicu te ga uključio. Laptop je šumio, kliktao i zujao oživljujući. Smith je ukucao posebni sigurnosni kod i lozinku potrebnu da se priključi na mrežu Tajne Jedan. Podigao je telefon.

- Uključen sam.

- Pričekaj tren - rekao mu je Klein. - Upravo skidamo materijal na tvoj stroj.

Zaslon laptopa se osvijetlio pokazujući prvo hrpu elektriciteta, zatim nasumce oblike i boje, i konačno se pročistio da pokaže čvrsto, lijepo lice sredovječnog čovjeka. Gledao je izravno u kameru.

Smith se nagnuo prema naprijed i pažljivo proučavao lik ispred sebe. To mu je lice bilo nekako čudno poznato. Sve na njemu, od lagano kovrčave smeđe kose sa samo malo sijedih na sljepoočnicama do otvorenih plavih očiju, klasično ravnoga nosa i čvrste rupice na bradi, pružalo je sliku goleme snage, mudrosti, inteligencije i kontrolirane snage.

„ 108

Ja sam Lazar, reče lik mirno. Govorim za Lazarovpokret, za Zemlju i za sve čovječanstvo. Govorim za one koje su umrli i za još nerođene. A danas sam ovdje da govorim istinu o pokvarenoj i krvavoj sili.

Smith je slušao savršeni piskutavi zvonki glas dok je muškarac koji je sebe zvao Lazar držao kratak, snažan govor. U njemu je pozivao na pravdu za one ubijene ispred Tellerova zavoda. Zahtijevao je hitnu zabranu sveg nanotehnoškog istraživanja i razvoja. I pozvao je sve članove Pokreta da poduzmu sve potrebne radnje u očuvanju svijeta od opasnosti koju nosi ta tehnologija.

Naš pokret, skup svih naroda, svih rasa, godinama je upozoravao na tu rastuću prijetnju, reče Lazar svečano. Naša upozorenja su se zanemarivala, izrugivala. Naši glasovi su utišavani. Ali jučer je svijet vidio istinu, a to je bila užasna i smrtonosna istina...

Na ekranu se ponovno pojavila neutralna pozadina kad je govor završio.

- Prilično učinkovita propaganda - reče Smith preko telefona.

- Izuzetno učinkovita - složio se Klein. - Ono što si upravo vidio bilo je na svakoj većoj televizijskoj postaji u Sjedinjenim Državama i Kanadi. NSA ga je skinula s komunikacijskog satelita prije dva sata. Svaka agencija u Washingtonu ga od tada analizira.

- Pretpostavljam da ne možemo zaustaviti emitiranje te snimke

- Smith je razmišljao glasno.

- Nakon onog jučer - Klein je zagrmio - niti za milijun godina, brigadiru. Ova Lazarova poruka bit će prva na svakom jutarnjem programu i svim vijestima cijeloga dana, možda i duže.

Smith se složio. Niti jedan urednik vijesti pri zdravoj pameti neće propustiti priliku da prikaže izjavu vođe Lazarova pokreta, osobito kad postoji toliko

misterija oko njega.

- Može li NSA pronaći izvor emitiranja?
- Rade na tome, ali to neće biti lako. Ova je slika došla visoko komprimirana, jako šifrirani signal koji se priključio na jedan od ostalih signala. Kad je stigao na satelit, signal se otvorio i dekodirao sam od sebe te se počeo prebacivati u New York, Los Angeles, Chicago... i ne znam koje sve ne druge gradove.
- Zanimljivo - reče Smith polagano. - Nije li to malo čudno soficilirana metoda komunikacije za skupinu koja tvrdi da se protivi na prednoj tehnologiji?
- Da, čini se - složio se Klein - ali znamo da se Lazarov pokret po-

109

prilično oslanja na računala i različite web-stranice za unutarnju komunikaciju. Možda nas ne bi trebalo iznenaditi što se koristi istim takvim metodama za komunikaciju s cijelim svijetom - uzdahnuo je. - Čak i ako NSA uspije pronaći izvor ovog prijenosa, mislim da će ispasti kako je stigao kao anonimni DVD u neki mali neovisni studio, zajedno s popriličnom gotovinskom isplatom tehničarima koji su uključeni u to.

- Sad barem znamo kako izgleda taj tip - reče Smith. -1 na taj na čin možemo pronaći njegov pravi identitet. Daj, provedi te slike kroz sve naše baze podataka i baze podataka naših saveznika. Netko, negdje, imat će dosje u njemu, tko god da on jest.
- Malo trčiš pred rudo, brigadiru - reče Klein. - To nije bio jedini ubačaj na satelit koji je presrela NSA ovog jutra. Pogledaj... Ekran je pokazivao nekog starijeg Azijca, muškarca tanke sijede kose, s visokim, glatkim čelom i tamnim, gotovo bezvremenim očima. Njegov izgled podsjetio je Smitha na slike starih mudraca, punih mudrosti i znanja. Starac je počeo govoriti, ovaj put na japanskom. Simultani prijevod na engleski išao je po donjem dijelu ekrana: Ja sam Lazar. Govorim za Lazarov pokret, za Zemlju i za cijelo čovječanstvo... Sljedeća slika bila je slika afričkog starješine, još jednog muškarca s držanjem i snagom drevnog kralja ili šamana velike moći. Govorio je na punom, zvonkom swahiliju, ali to su bile iste riječi koje su prenosile istu poruku. Kad je završio, ponovno se pojavio zgodni sredovječni bijelac. Ovaj put je govorio na savršenom idiomatskom francuskom. Smith je, iznenađen, sjedio u tišini, gledajući paradu različitih Lazarovih slika, a svaka je odašiljala istu snažnu poruku tečno, na više od tucе glavnih jezika. Kad je displej naposljetku zasvijetlucao kroz pucketanje i zatamnio se u sivu prazninu, ponovno je tiho zazviždao.
- Čovječe, kako je ovo pametan trik! Možda će čak tri četvrtine svjetske populacije čuti isti govor Lazarova pokreta. I sve to od ljudi koji izgledaju kao oni i govore jezike koje oni razumiju!
- Čini se daje to njihov plan - složio se šef Tajne jedan. - Ali Pokret je još pametniji od toga. Pogledaj još jednom prvoga Lazara. Slika je stigla na Smithovo računalo i smrznula se točno prije nego što je Lazar počeo govoriti. Zurio je u zgodno, sredovječno lice. Zašto mu je bilo toliko poznato?

- Gledam, Frede. Ali što zapravo tražim?
- To nije pravo lice, brigadiru - rekao mu je Klein hladnokrvno.
- Kao niti jedna druga Lazarova slika. Smith je podigao jednu obrvu.
- O? A što su onda?
- Kompjutorska animacija - reče mu ovaj drugi. - Mješavina umjetno stvorenih piksela i komadića na stotine, možda tisuće pravih ljudi, pomiješanih da stvore niz različitih lica. I glasovi su također računalno stvoreni.
- Dakle ne postoji način da ih identificiramo - shvatio je Smith. -1 još nemamo načina da saznamo vodi li Pokret jedan čovjek ili mnogi.
- Točno. Ali ima još - reče Klein. - Vidio sam neke CIA-ine analize. Uvjereni su da su te slike i glasovi posebno sastavljeni da predstavljaju arhetipove ili idealizirane slike za kulture kojima Lazarov pokret odašilje poruku.

To zasigurno objašnjava zašto je tako pozitivno reagirao na prvu sliku, shvatio je

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Smith. Bila je to varijacija drevnog zapadnjačkog ideala pravičnog i plemenitog junaka-kralj a. - Ti ljudi su prokleta dobri u onome što pokušavaju učiniti - reče turobno.

- Svakako.

- Zapravo, počinjem misliti da CIA i FBI točno ciljaju kad prozi vaju te tipove za ono što se jučer dogodilo.

- Možda. Ali vještina zajedno s promidžbom i tajnovitošću ne ot kriva nužno terorističke namjere. Pokušaj razmišljati razumno, briga diru - upozorio je drugi muškarac. - Sjeti se daje Tajna jedan B-tim u ovoj istrazi. Tvoj posao je da budeš đavolji odvjetnik, da se pobrineš da se ne previde dokazi samo zato što se jednostavno ne uklapaju u unaprijed smišljenu teoriju.

- Ne brini se, Frede - reče Smith umirujuće. - Potrudit ću se da istražim gdje puca.

- Diskretno, molim - podsjetio gaje Klein.

- Diskrecija mi je vrlina - reče Smith, kratko se nasmiješivši.

- Je li? - reče šef Tajne jedan oštro. - Ne bih baš rekao.

Zatim je popustio.

- Sretno, Jone. Ako ti štogod zatreba... pristup, informacije, potpora, bilo što, mi smo spremni.

Još se smiješeci, Smith je isključio telefon i računalo i počeo se spremati za dug dan koji gaje čekao.

110

.-JA!

14

Emervville, Kalifornija

Emervville, nekoć usnuli grad pun ruševnih skladišta, trgovina sa zahrđanim strojevima i umjetničkih ateljea iznenada je procvjetao kao jedno od središta suvremene biotehnoološke industrije Bay Area. Multinacionalne farmaceutske korporacije, tvrtke koje su započinjale s genetičkim inženjeringom, poduzetnici koji su se financirali rizičnim kapitalom i koji su tražili nove prilike poput nanotehnologije, svi su konkurirali za uredske i laboratorijske prostore uz prometni međudržavni koridor 80, smješten između Berklevja i Oaklanda. Zakupi, porezi i troškovi života bili su astronomski, ali većina direktora se, čini se, usredotočila na to daje Emervville blizu vrhunskim sveučilištima i glavnim zračnim lukama, a možda najvažnije od svega na njegov spektakularan pogled na San Francisco, Zaljev i Golden Gate.

Nanoelektroničko istraživačko postrojenje Telos Corporation zauzimalo je cijeli kat jedne od novih visokogradnji od stakla i čelika, koje su se izdizale istočno od ulaza na Bay Bridge. Zainteresiran više da profitira od višemilijunskog ulaganja u opremu, materijal i ljude, nego u publicitet, Telos je bio dosta diskretan u usporedbi s drugima. Nikakav skupi i blještavi logotip na zgradi nije reklamirao njegovu nazočnost. Nije trošeno vrijeme na posjete škola, političara i medija. Jedina čuvarska postaja na glavnim vratima osiguravala je korporaciju.

Paul Yiu iz Pacific Security Corporation sjedio je iza mramorom obložene recepcije za osiguranje, listajući neki krimić. Preletio je stranicu lijeno registrirajući smrt još jednog osumnjičenog kojeg je identificirao kao ubojicu. Zatim je zijevnuo i protegnuo se. Ponoć je već davno prošla, ali morao je odraditi još dva sata u svojoj smjeni. Neudobno se premjestio u stolici s pomičnim naslonom, prilagodio kundak pištolja za pojasom na boku i vratio se knjizi. Vjede su mu se sklopile. Prenulo gaje lagano kucanje po staklenim vratima. Yiuje pogledao prema gore, očekujući da će vidjeti jednog od poluludih beskućnika skitnica koji bi katkad pogreškom zalutali ovamo iz Berkleva. Umjesto toga vidio je neku malu crvenokosu, zabrinuta izraza lica. Magla se spustila sa zaljeva pa se činilo da joj je hladno u uskoj plavoj suknji, bijeloj svilenom bluzi i mondenom crnom vunenom kaputu. Čuvar je ustao, izravnao svoju zelenosmeđu košulju i kravatu i krenuo prema vratima. Mlada žena se nasmiješila s olakšanjem kad gaje vidjela i pokušala

Ludlum Robert - Lazarova osveta

otvoriti vrata. Ona su se zatresla, ali ostala su zaključana.

- Žao mi je, gospođo - rekao je iza stakla - zgrada je zatvorena.

Odgovorila je zabrinutim pogledom.

- Molim vas, treba mi telefon da nazovem pomoć - rekla je tužno.

- Auto mi se pokvario tu na ulici, a i mobitel mi je crknuo!

Yiu je razmišljao na trenutak. Pravila su bila sasvim jasna. Nema posjetitelja bez posebne dozvole poslije radnog vremena. S druge strane, niti jedan od njegovih šefova ne mora saznati daje odlučio glumiti dobrog Samaritanca za ovu preplašenu mladu ženu. Neka to bude dobro djelo tjedna, odlučio je. Osim toga, bila je poprilično slatka, a on je uvijek gajio simpatije prema crvenokosim djevojkama. Uzeo je karticu za otključavanje zgrade iz džepa košulje i provukao je kroz bravu. Brava je jednom zazujala i otvorila se uz jasni klik. Povukao je teška staklena vrata sa smiješkom dobrodošlice.

- Izvolite, gospođo. Telefon je pokraj...

Malj je udario Yiuu točno u oči i otvorena usta. Zaturao je, oslijepjen, ušutkan i bespomoćan. Prije nego što je uopće uspio zgrabiti oružje, vrata su se rastvorila uz tresak i odbacila ga unazad na skliski, popločeni pod. Nekoliko ljudi je nagrnulo kroz otvorena vrata u predvorje. Snažne ruke su ga zgrabile, pritisnule mu ruke iza leđa i zatim mu zglobove osigurale njegovim vlastitim lisicama. Netko drugi mu je

11?

113,

prebacio tkaninu preko glave.

Žena se sagnula i šapnula mu u uho:

- Sjeti se ovoga! Lazar živi!

Kad je došla pomoć i Yiu bio oslobođen lisica, napadači su već odavno nestali. Ali Telosov nanotehnoški laboratorij je bio totalna ruševina, pun razbijenog stakla, spaljenih elektronskih skenirajućih mikroskopa, probušenih čeličnih spremnika i prolivenih kemikalija. Slogani Lazarova pokreta bili su sprejem napisani po zidovima, vratima i prozorima i ostavljali su malo sumnje o lojalnosti počinitelja. Ziirich, Švicarska

Dok se slabo jesensko sunce uspinjalo prema zenitu, na tisuće pro-svjednika je već ispunilo strmi brežuljak s drvoredima, koji je gledao na ziiriški stari grad i rijeku Limmat. Blokiral su svaku ulicu oko kam-pusa blizanaca Švicarskog saveznog zavoda za tehnologiju i Sveučilišta u Ziirichu. Grimizne i zelene zastave Lazarova pokreta vijorile su se iznad gomile zajedno s parolama koje su tražile zabranu svih švicarskih nanotehnoških istraživačkih projekata.

Eskadroni specijalne policije s pendrecima i prozirnim štitovima od pleksiglasa čekali su poredani nekoliko blokova dalje od mase pro-svjednika. Oklopna vozila s vodenim topovima i lanserima suzavca bila su parkirana u blizini. Ali činilo se kako policija ne žuri da krene i raščisti ulicu.

Dr. Karl Friedrich Kaspar, šef jednog od laboratorija koji je sad bio pod mirnom opsadom, stajao je odmah iza policijskih barikada, blizu gornje postaje ziiriškog Polvbahna, uspinjače koja je sagrađena prije gotovo jednog stoljeća da služi Sveučilištu i Zavodu. Pogledao je ponovno na sat i stiskao zube od frustracije. Kipeći od bijesa, tražio je najviše rangiranog policijskog službenika kojeg je mogao naći.

- Slušajte, čemu ta odgoda? Bez dozvole, ove demonstracije su protuzakonite. Zašto ne upotrijebite svoje postrojbe i ne prekinete to? Policajac je slegnuo ramenima.

- Ja samo slijedim zapovijedi, Herr Professor Direktor Kaspar. A u ovom trenutku nemam takve zapovijedi. Kaspar je prosiktao od gađenja:

- To je apsurdno! Moji ljudi čekaju da počnu raditi. Moramo pro voditi izuzetno vrijedne i skupe eksperimente.

- To je šteta - reče policajac oprezno.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Šteta - zaurlao je Kaspar. - To je više od štete, to je sramota!
  - pogledao je ljutito policajca. - Gotovo bih pomislio da simpatizirate s tim šupljoglavim neznalicama.
- Policajac se licem okrenuo i susreo se ne trepćući s Kasparovim bijesnim pogledom.
- Ja nisam član Lazarova pokreta, ako ste to mislili - reče tiho.
  - Ali vidio sam što se dogodilo u Americi. Ne želim da se takva kata strofa dogodi ovdje u Ziirichu.
- Lice direktora laboratorija je jasno pocrvenilo.
- Takvo što je nemoguće! Potpuno nemoguće! Naš rad je potpuno drukčiji od bilo čega što su Amerikanci i Japanci radili u Tellerovu zavodu! Tu nema usporedbe!
  - To su sjajne novosti - reče policajac s laganom naznakom sar kastičnog smješka. Prenemagao se nudeći Kasparu megafon. - Možda prosvjednici, ako ih uvjerite u tu istinu, shvate svoju pogrešku i razidu se?
- Kaspar je samo zurio u njega, čudeći se odakle toliko neznanja i bezobrazštine kod javnog službenika.

114

15

Međunarodna zračna luka Albuquerque,
Novi Meksiko

S crvenim suncem koje se uzdizalo iza njega golemi An-124 Kondor grmio je nisko iznad unutarnje signalne crte i spustio se svom težinom na pistu osam. Njegova četiri velika turbopropelera ispod krila zavijala su dok je pilot okretao zrakoplov. Usporavajući, Kondor je poskakivao i klizio niz gotovo 450 metara dugu pistu, loveći svoju dugačku sjenu. U sekundi je protutnjao pokraj hangara i spremišta u kojima su bili F-16 koji su pripadali Novomeksičkoj 150. lovačkoj eskadrili Zračnih snaga Nacionalne Garde. Još usporavajući prošao je zakamufilirane logističke betonske i čelične bunkere koji su služili za skladištenje strateškog i taktičkog nuklearnog naoružanja tijekom hladnoga rata. Pokraj zapadnog kraja staze golemi teretni zrakoplov Antonov, proizveden u Rusiji, skrenuo je na teretni dio i otkotrljao se tromo da bi potpuno stao pokraj mnogo manjeg poslovnog mlažnjaka. Zaglušna buka njegovih motora je prestala. Skupina novinara i snimatelja koji su čekali da snime dolazak zrakoplova u vlasništvu Nomura PharmaTec-ha činila se poput patuljaka u usporedbi sa zrakoplovom. Stražnja teretna rampa An-124, duga 18 metara, se otvorila i spustila na beton zaprljan uljem i mlaznim gorivom. Dva člana posade u

letačkim odijelima sišla su s rampe štiteći oči od jake sunčeve svjetlosti. Kad su bili na tlu, okrenuli su se i počeli se koristiti znakovima, rukama, objašnjavajući kako vode vozače koji su polako spuštali konvoj vozila iz Kondorova golemog teretnog prostora. Pokretni laboratoriji za DNK analizu koje je obećao Hideo Nomura su stigli.

Sam Nomura je stajao među novinarima, gledajući kako se njegovi timovi za potporu i medicinski tehničari brzo i mirno pripremaju za kratku vožnju do Santa Fea. Njihova učinkovitost mu je godila.

Kad je prosudio da su mediji snimili sve što su trebali, zatražio je njihovu pozornost. Trebalo im je neko vrijeme da prefokusiraju kamere i provjere zvuk. Čekao je strpljivo dok nisu bili spremni.

- Želim objaviti još jednu važnu odluku, dame i gospodo - počeo je Nomura. - Nisam je lako donio. Ali mislim da je to jedina razumna odluka, osobito s obzirom na strašnu tragediju kojoj smo jučer svje dočili - zastao je radi dramatskog efekta. - Od ovog trenutka Nomura PharmaTech prekida svoje nanotehnoške istraživačke programe, i one u našim postrojenjima i one u drugim ustanovama po svijetu. Po zvat ćemo vanjske promatrače u naše laboratorije i tvornice da potvrde da smo prekinuli sa svim našim aktivnostima na ovom znanstvenom

području.

Slušao je uljudno mahnuti žamor pitanja koji se podigao nakon ove iznenadne objave, odgovarajući na ona pitanja koja su se činila prikladnijima za njegove ciljeve.

- Je li moja odluka potaknuta jutrošnjim zahtjevima Lazarova pokreta? - Odmahnuo je glavom. - Nipošto. Iako poštujem njihove motive i ideale, ne dijelim predrasude Pokreta protiv znanosti i tehnologije. Ovaj privremeni prekid je potaknut samom razboritošću. Dok ne saznamo što se točno dogodilo u Tellerovu zavodu, bilo bi glupo izvrnuti druge gradove riziku.

- A što je s vašom konkurencijom? - upitao je drsko jedan od novinara. - Druge korporacije, sveučilišta i vlade su dosad uložili na milijarde dolara u medicinsku nanotehnologiju. Trebaju li i oni slijediti vašu kompaniju i zaustaviti svoj rad? Nomura se drsko nasmiješio.

- Ne bih želio diktirati koje će korake drugi poduzeti. To je stvar njihove znanstvene prosudbe ili, možda bolje, savjesti. Što se mene tiče, ja vas samo uvjeravam da Nomura PharmaTech neće nikad dati

117

prednost vlastitom profitu nauštrb nevinih ljudskih života.

Boston, Massachusetts

Golemi, tvrdoglavi James Severin, generalni direktor Harcourt Biosciences gledao je CNN-ovu snimku razgovora s Hideom Nomurom.

- Taj ljigavi, pokvareni, japanski kurvin sin - promrmljao je, na pola diveći se zavidno, napola u bijesu. Oči su mu bijesno žmirkale iza debelih stakala njegovih naočala s crnim okvirima. - Zna da nanotehnološki projekti njegove kompanije zaostaju za svima, toliko zaostaju da uopće nemaju izgleda da uhvate korak!

Njegov viši savjetnik, jednako visok, ali oko pedeset kila lakši, je kimnuo.

- Po onome što mi znamo, Nomurini ljudi zaostaju za našim istraživačima za barem osamnaest mjeseci. Još se bakću s temeljnom teorijom, dok naši laboratorijski timovi razvijaju stvarne aplikacije. To je utrka koju PharmaTech ne može dobiti.

- Da - promrmljao je Severin. - To znamo. I naš prijatelj Hideo to dobro zna. Ali tko će još shvatiti što smjera? Novinari neće, to je sigurno - namrštitio se. - Tako će zaustaviti propale projekte koji su preskupo stajali njegovu kompaniju i pri tome će se zamaskirati u nesebičnog korporativnog viteza na bijelom konju! Zgodno, zar ne?

Sef Harcourt Biosciences je odgurnuo stolicu i teško se podigao na noge, a zatim je zurio neraspoloženo kroz prozore, visoke od poda do stropa, u svom uredu.

- Ta Nomurina eskapada je prebacila javni i politički pritisak na nas ostale. Već imamo dovoljno problema zbog onog nereda u Santa Feu. Sad će biti još gore.

- Možemo malo doći do daha ako pristanemo na PharmaTechov samoproglašeni moratorij - predložio je njegov pomoćnik oprezno.

- Sve dok ne dokažemo da Tellerov laboratorij nije bio kriv za katastrofu.

Severin je nezadovoljno zafrktao.

- Koliko će trebati za to? Mjeseci? Jedna godina? Dvije godine? Zar doista misliš da si možemo priuštiti držati gomilu pametnih znanstvenika da sjede i vrte palcima za to vrijeme? - Nagnuo se prema debelom staklu. Daleko dolje vode bostonske luke djelovale su hladno

zeleno-sivo. - Ne zaboravi da će dosta ljudi u kongresu i u medijima tvrditi da smo praktički priznali krivnju ukidanjem naših ostalih nano-tehnoloških laboratorija. Njegov pomoćnik nije ništa rekao.

Severin se okrenuo od prozora. Sklopio je ruke iza leđa.

- Ne. Nećemo igrati Nomurinu igru. Izdržat ćemo. Odmah pripremi izjavu za tisak. Reci da Harcourt Biosciences odbacuje u cijelosti zahtjeve Lazarova pokreta. Nećemo ustuknuti pred prijetnjama tajne i ekstremističke organizacije. I organizirajmo za medije nekoliko posebnih obilazaka naših nanotehnoloških laboratorija. Moramo pokazati ljudima da apsolutno nemamo što kriti i da se oni apsolutno nemaju čega

bojati.

11«

119

16

Tellerov zavod

Obučen u debelo plastično zaštitno odijelo, rukavice, zatvorenu masku s vlastitim izvorom kisika i plavu kacigu, Jon Smith je oprezno koračao kroz ruševine prvoga kata Zavoda. Sklanjao se u stranu pred velikom nagorenom gredom koja je visjela s uništenog stropa, pazeći da ne razdere odijelo na nekom od čavala koji su virili iz pocrnjelog drveta. Nitko nije znao jesu li nanostrojevi koji su ubili na tisuće pro-svjednika još aktivni. Zasad nitko to nije pokušao saznati na teži način. Malene krhotine usitnjene opeke i komadi slomljenog stakla pucketali su pod njegovim čizmama s debelim donovima.

Došao je na otvoreni dio koji je nekoć bio kantina za zaposlenike. Prostorija je bila uglavnom netaknuta, ali bili su tu znaci oštećenja bombom na dva od četiri zida, a skice kredom na slomljenom popločenom podu pokazivale su odakle su maknuta mrtva tijela.

FBI-ov tim koji je istraživao katastrofu koristio se kantinom kao točkom okupljanja i taktičkim zapovjednim centrom na mjestu događaja. Dva prijenosna računala bila su uključena i na njima se radilo na stolovima blizu sredine prostorije iako je bilo jasno da su agenti koji su se pokušavali koristiti njima imali problema s unosom podataka jer su nosili debele rukavice.

Smith se probio do čovjeka koji je nosio crnu kacigu i pognut pod

jednim od spašenih stolova za jelo proučavao komplet planova. Oznaka na agentovu zaštitnom odijelu je glasila LATIMER, C. Agent je podigao pogled kad je on pristupio.

- Tko ste vi? - upitao je. Zaštitna maska mu je prigušila glas.

- Dr. Jonathan Smith. Ja sam iz Pentagona - Smith je lagano lupnuo po svojoj plavoj kacigi da naglasi tu činjenicu. Plavo je bila boja dodijeljena promatračima i vanjskim savjetnicima. - Imam nalog da motrim i pružam pomoć kakvu god mogu.

- Posebni agent Charles Latimer - predstavio se drugi čovjek. Bio je mršav, svijetle kose i imao je jak južnjački naglasak. Sada je bio otvoreno radoznao. - Kakvu nam to pomoć možete ponuditi, doktore?

- Imam prilično pristojno radno znanje o nanotehnologiji - reče Smith oprezno. - I poznajem raspored laboratorija prilično dobro. Bio sam ovdje stacioniran na privremenom zadatku kad su teroristi napali ovo mjesto.

Latimer je oštro zurio u njega.

- To znači da ste svjedok, doktore, a ne promatrač.

- Sinoć i ranije jutros bio sam svjedok - reče Smith s ironičnim smiješkom. - Zatim sam promaknut u neovisnog savjetnika. - Slegnuo je ramenima. - Znam da to nije baš po pravilima.

- Ne, nije - složio se agent FBI-a. - Gledajte, jeste li to razjasnili s mojim šefom?

- Uvjeren sam da su sve potrebne dozvole i odobrenja upravo sada negdje na stolu zamjenice pomoćnika ravnatelja, Piersonice - reče Smith ljubazno. Nije se nipošto želio početi miješati u vrh FBI-ova zapovjednog lanca. Nije otprije poznao Kit Pierson, ali čvrsto je vje rovio da neće biti zadovoljna što se netko tko nije pod njezinom kontrolom petlja u njezinu istragu.

- Što znači da niste razgovarali o tome s njom - reče Latimer. Zatrebao je glavom u nevjerici. Zatim je slegnuo ramenima. - Divno. No, ništa na ovom sjebanom mjestu ne ide po pravilima.

- Teško je tu raditi - složio se Smith.

- To je malo reći - reče FBI-ov agent s velikim smiješkom. - Pokušati loviti kroz sva ta oštećenja od bombi i vatre je već dovoljno teško

Ludlum Robert - Lazarova osveta
samo po sebi. No to što se moramo zaštititi od tih nanofaga, ili što već
jesu, potpuno onemogućava ovaj posao.
Pokazao je na zaštitnu odjeću koju su obojica nosila.

120

121

- S obzirom na ograničenu opskrbu kisikom i izbjegavanje iscrpljenosti od vrućine, možemo samo tri sata nositi ta svemirska odijela. I moramo izgubiti cijelih pola sata od toga na dekontaminaciju. Tako se naš posao kreće puževom brzinom, baš kad Washington traži brze rezultate. Osim toga, suočavamo se s klasičnom kvakom 22 na svakom dokazu koji prikupimo.
Smith je kimnuo sa žaljenjem.

- Da pogodim: ne smijete odnijeti ništa iz zgrade na laboratorijsku analizu dok nije dekontaminirano. A ako se dekontaminira, vjerojatno ne ostane ništa za analizu.

- Krasno, zar ne? - reče Latimer kiselu.

- Rizik kontaminacije možda nije tako visok - istaknuo je Smith. - Većina nanonaprava je konstruirana za vrlo specifičnu okolinu. Trebaju se početi raspadati prilično brzo nakon što se izlože vanjskom utjecaju, tlaku ili temperaturi koji ne odgovaraju njihovim parametrima. Vjerojatno smo sada savršeno sigurni.

- Zvuči kao lijepa teorija, doktore - reče agent FBI-a. - Javlajte li se dobrovoljno da budete prvi koji će ovdje duboko udahnuti?
Smith se nasmiješio.

- Ja sam medicinar, a ne laboratorijski štakor. Ali pitajte me ponovno za oko dvadeset i četiri sata i onda ću pokušati. Pogledao je prema dolje na komplet nacrti koje je njegov sugovornik pregledavao. Prikazivali su prvi i drugi kat Zavoda. Na nacrtima su bili crveni krugovi različitih veličina. Većina ih je bila koncentrirana u nanotehnoškim laboratorijima u sjevernom krilu i oko njih, ali ostali su bile razbacani po zgradi.

- Točke detonacije bombi? - upitao je.

Latimer je kimnuo.

- One koje smo dosad identificirali.

Smith je pažljivo pregledavao nacрте. Ono što je vidio potvrđivalo je njegove ranije dojmove o nevjerojatoj preciznosti s kojom su teroristi izvršili napad. Nekoliko eksplozivnih nabojâ potpuno je uništilo ured za osiguranje, izbrisalo sve arhivske snimke iz vanjskih i unutarnjih sigurnosnih kamera. Druga bomba je onemogućila sustav za zaštitu od požara. Ostali eksplozivi postavljeni su u računalnom središtu i uništili su sve - od osobnih dosjeka do popisa opreme i dostava materijala znanstvenicima koji su radili u Zavodu.

Na prvi pogled činilo se da su bombe postavljene u nanotehnoškim laboratorijima pokazivale istu odlučnost da nanesu maksimalnu štetu. Koncentrični krugovi su pokrivali planove katova s Nomurinim postrojenjima i postrojenjima Zavoda. Kimnuo je sam sebi. Ti eksplozivi su očito postavljeni da unište svaki komadić glavne opreme u oba laboratorija i to sve - od biokemijskih spremnika u unutarnjim jezgrama do računala. Ali mučilo gaje nešto stoje vidio vezano za detonacije u Harcourtovim laboratorijima.

Smith se sagnuo preko stola. Što nije valjalo? Prošao je niz krugova kažiprstom u rukavici. Eksplozivi postavljeni oko laboratorijske unutarnje jezgre trebali su uzrokovati mnogo manje štete. Čini se da su bili postavljeni da probuše rupe u zaštiti oko Harcourtovih spremnika za proizvodnju nanofaga, ali ne i da potpuno unište spremnike. Je li to bila pogreška! pitao se. Ilije to bilo namjerno! Pogledao je prema gore da pita Latimera je li primijetio isti obrazac. Ali FBI-ov je agent gledao na drugu stranu, pažljivo slušajući nekoga tko mu je govorio u slušalice.

- Razumio - reče Latimer kratko u svoj mikrofon. - Da, gospođo.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Pobrinut ću se da dobije poruku i da postupi po njoj. Kraj. - Svjetlo kosi muškarac se okrenuo prema Smithu. - To je bila Piersonica. Čini se da se napokon posvetila vašim papirima. Želi vas vidjeti u glavnom zapovjednom središtu, vani.

- Odmah? - nagađao je Smith.

Latimer je kimnuo.

- Čak i prije, ako je moguće - rekao je s ciničnim smiješkom. - I lagao bih vam kad bih vam rekao da ćete biti dočekani toplom dobro došlicom.

- Baš krasno - reče Jon ironično.

FBI-ov agent je slegnuo ramenima.

- Samo pripazite što radite kad govorite s njom, dr. Smith. Ledena kraljica je jako dobra u svom poslu, ali nije ono što bi se moglo nazvati "narodna osoba". Ako pomisli da ćete joj sjebati istragu na bilo koji način, sigurno bi mogla naći negdje neku rupu i spustiti vas u nju za to vrijeme. Mogla bi to nazvati preventivno zadržavanje ili pritvor radi zaštite, ali ipak to neće biti sasvim ugodno... ili pak neće biti lako izaći odande.

Smith je proučavao Latimerovo lice, siguran daje pretjerivao radi

122

123

boljeg učinka. No, na njegovo čuđenje, Latimer je bio sasvim ozbiljan. Sigurna kuća bila je visoko na brdašcu koje je gledalo na južne obronke Santa Fea. Izvana se činila kao klasična građevina od opeke, u pueblo stilu, sagrađena oko ograđenog dvorišta. Dekor i oprema u unutrašnjosti bili su u cijelosti moderni, radna soba u blještavom crnom i bijelom kromu. Male satelitske antene bile su postavljene diskretno u jednom uglu ravnoga krova zgrade.

Nekoliko prozora zgrade koji su gledali na zapad imali su izravan pogled na Tellerov zavod koji je bio tri kilometra dalje. Sobe iza tih prozora bile su krcate radio i mikrovalnim prijemnicima, video i običnim kamerama s moćnim telefoto, infracrvenim i termičkim lećama, masom umreženih računala i opremom za sigurnu satelitsku komunikaciju.

Na ovoj opremi za nadzor radio je šesteročlani tim, prateći izlaze i ulaze iz blokiranog područja oko Zavoda. Jedan od njih, mlađi čovjek maslinaste boje kože i tužnih smeđih očiju sjedio je na povišenoj stolici jedne od računalnih radnih jedinica, mrmļajuci bez melodije dok je slušao kroz slušalice koje su bile utaknute u različite prijemnike.

Iznenada se mladić ispravio.

- Imam signal -javio je mirno, unoseći istodobno nizove naredbi na tipkovnici. Monitor ispred njega se osvijetlio i počeo se puniti nizom podataka, složenom i zbunjujućom kombinacijom brojeva, grafi kona, skeniranih fotografija i teksta.

Njegov vođa tima, mnogo stariji, s kratko ošišanom sijedom kosom, proučavao je monitor nekoliko sekunda. Kimnuo je zadovoljno.

- Sjajan rad, Vitore. - Okrenuo se jednom od ostalih ljudi. - Javi Trećem. Obavijesti ga da se čini daje Sektor dva završen i da sad ima mo pristup svim dosad skupljenim istražnim podacima. Također javi da prenosimo te podatke u središte.

Znojeći se u zaštitnom odijelu, Jon Smith se podvrgnuo strogom postupku dekontaminacije za sve koji su napuštali izolirani dio oko Zavoda. To je značilo daje ušao na jedan kraj lanca povezanih kolica i da se micao kroz niz kemijskih tuševa pod visokim tlakom, električki punjenih sprejeva i snažnih sustava usisavača. Oprema posuđena od

Zračnih snaga i obrambenih jedinica za antibiološko djelovanje Domovinske sigurnosti bila je namijenjena za postupanje pri nuklearnoj, kemijskoj i biološkoj kontaminaciji. Nitko nije bio siguran da će to neutralizirati nanostrojeve, kojih su se svi bojali. Ali to je bio najbolji sustav koji je itko mogao smisliti u

Ludlum Robert - Lazarova osveta

ograničenom vremenu koje je bilo na raspolaganju. A budući da još nitko nije umro, Smith je bio voljan okladiti se daje ili dekontaminacijski postupak savršeno funkcionirao ili nije ostalo aktivnih nanostrojeva u izoliranom području.

Ako ništa drugo, minuciozni postupak mu je dao dovoljno vremena da razmisli o onome stoje vidio u Tellerovu zavodu. Ato mu je opet dalo vremena da formuliра izuzetno ružnu hipotezu o onome što se dogodilo. Ta hipoteza mogla bi poprilično oslabiti omiljene teorije koje su kolale u FBI-u i CIA-i.

Kad je napokon završio, Smith je skinuo tešku opremu, ostavio je u zapečaćenoj kanti za opasni materijal i ponovno odjenuo vlastitu odjeću. Dobio je ramenu futrolu i pištolj SIG-Sauer od zabrinutog desetnika Nacionalne garde koji je bio na zadnjoj kontrolnoj točki te izašao.

Bila je sredina poslijepodneva. Vjetar se pomalo podizao, puhao niz šumske planine na istok. Jon je duboko udahnuo zrak ispunjen mirisom borovine, pročistivši zadnje ostatke mirisa oštrih kemikalija iz nosa i pluća.

Uredan mladić poslovna izgleda, u konzervativno skrojrenom an-tracitno sivom odijelu, išao je ravno prema njemu. Imao je ukočeno, bezlično držanje koje su toliko cijenili svježe diplomirani s FBI-eve akademije.

- Dr. Smith?

Jon je kimnuo sa zadovoljstvom.

- Točno.

- Zamjenica pomoćnika ravnatelja Pierson čeka vas u zapovjednom centru - reče mladić. - Sa zadovoljstvom ću vas otpratiti do tamo.

Smith je sakrio cinični smiješak. Očito je žena koju su zvali Ledena kraljica odlučila da ne riskira s njim. Nisu mu dopustili da zbriše, a da ne čuje što FBI misli o tome da im se druga državna agencija, u ovom slučaju Pentagon, mijesha u posao.

Sjetivši se opomene Freda Kleina da radi diskretno, slijedio je ovog čovjeka da ne bi izazvao zbrku. Prolazili su uz mnoštvo prikolica i velikih šatora. Strujni i optički kabeli spajali su privremene radne pro-

124

125

storije. Satelitske antene i mikrovalni releji bili su postavljeni izvana, uokolo. Pokretni generatori zujali su u blizini, opskrbljujući opremu pomoćnom i rezervnom energijom.

Smith je bio zadivljen i protiv svoje volje. Ovaj zapovjedni centar bio je velik gotovo poput divizijskih sjedišta što ih je vidio u Pustinjskoj oluji, ali radio je mnogo bolje. Kit Pierson možda nije bila najšarmantnija i najtoplija osoba, ali očito je znala kako organizirati učinkovitu operaciju.

Imala je vlastiti radni prostor u malom šatoru blizu vanjskoga ruba. Bio je spartanski namješten stolom i jednom stolicom, strujom za osobno prijenosno računalo, sigurnosnim telefonom, električnom svjetiljkom i ležajem na rasklapanje. Smith je jedva prikrio iznenađenje kad je spazio zadnju stvar. Je li to doista bilo ozbiljno?

- Da, dr. Smith - reče Pierson suho, opazivši gotovo neprimjetan treptaj u njegovim očima. - Ja doista planiram spavati ovdje. - Tan ki, nesimpatični smiješak prešao je preko blijedog lica koje bi mnogi smatrali privlačnim da je bilo malo više života u njemu. - Možda je spartanski, ali ovo je apsolutno nepristupačno novinarima, što smatram vrhunskom blagodat.

Govorila je preko ramena mladom agentu koji je stajao pokraj otvorenog ulaza šatora.

- To bi bilo sve, agente Nash. Brigadir Smith i ja bismo htjeli po razgovarati nasamo.

Evo nas, shvatio je Jon, primijetivši namjerni prijelaz na njegov vojni čin. Odlučio je spriječiti njezine prigovore na njegovu nazočnost odmah, u ovom trenutku.

- Prije svega, želio bih da znate da nisam ovdje da bih se petljao u vašu istragu.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Ozbiljno? - upita Piersonica. Njezine sive oči bile su hladne po put leda. - To mi se čini nevjerojatnim... osim ako niste nekakav vojni turist. U kojem slučaju je vaša nazočnost jednako nepoželjna. Toliko o uvodnim ljubaznostima, mislio je Smith škrgućući zubima. Ovo je zvučalo kao predstojeći dvoboj, a ne razgovor.

- Pročitali ste moje naloge i moje dozvole, gospođo. Ovdje sam samo da promatram i da pomognem.

- S dužnim poštovanjem, ne trebam pomoć od Združenog stožera

ili Vojne obavještajne službe ili bilo koga tko je doista izdao te vaše naloge - rekla mu je Piersonica drsko. - Iskreno, ne mogu se sjetiti nikoga tko bi mogao uzrokovati više nevolje nego što ih trebam. Smith se svladavao, ali došao je gotovo do krajnjih granica.

- Doista? A kako to?

- Samim postojanjem - reče. - Možda ste to propustili, ali Internet i tabloidi zatrpani su glasinama daje Teller bio središte tajnog vojnog programa za stvaranje nanotehnološkog oružja.

- I te glasine su sranje - reče Smith snažno.

- Je li?

Smith je kimnuo.

- Vidio sam osobno istraživanje ovdje. Nitko u Telleru nije radio ni na čemu što bi moglo imati bilo kakvu izravnu vojnu primjenu.

- Vaša nazočnost u Zavodu je upravo moj problem, brigadiru Smith - reče Piersonica hladno. - Kako predlažete da objasnimo vaš zadatak praćenja tih nanotehnoloških projekata?

Smith je slegnuo ramenima.

- Lako. Ja sam liječnik i molekularni biolog. Moji interesi ovdje u Novom Meksiku su čisto medicinske i znanstvene naravi.

- Čisto medicinske i znanstvene naravi? Ne zaboravite da sam pročitala i vašu izjavu kao svjedoka i vaš dosje u Birou - uzvratila je.

- Kao liječnik znate prilično lako i učinkovito ubijati. Obuka s oružjem i borbene vještine bez oružja nisu baš uobičajeni predmeti na medicinskom fakultetu, zar ne?

Smith je držao jezik za zubima, pitajući se koliko je Kit Pierson doista znala o njegovoj karijeri. Sve stoje ikad radio za Tajnu jedan bilo je pohranjeno izvan njezina dosega, ali njegov rad za vojnu obavještajnu službu mogao je ostaviti neke tragove koje bi ona mogla nanjušiti. Isto tako i uloga koju je odigrao u rješavanju krize s Faktorom smrti.

- Točnije - nastavila je - možda će jedan od trojice ljudi u ovoj zemlji biti dovoljno pametan da shvati da ste vi povezani s medicinom. Svi ostali, osobito luđaci, će samo vidjeti taj prekrasni vojni kaput koji držite u ormaru, sa srebrnim hrastovim listovima na epoletama.

Piersonica gaje dotaknula po grudima srednjim prstom.

- I zbog toga, brigadiru Smith, ne želim vas ni blizu ove istrage.

Ako i samo jedan novinar zabode nos u vas, imat ćemo pravu nevolju.

Ovaj je slučaj već dovoljno zamršen - reče ona. - Ne želim isprovocirati

127

rati još jednu pobunu Lazarovaca povrh svega ostalog.

- Niti ja - Smith ju je uvjeravao. - I stoga kanim biti neupadljiv

- pokazao je svoju civilnu odjeću, laganu sivu vjetrovku, zelenu polo majicu i zelenosmeđe hlače. - Dok sam ovdje, ja sam samo obični dr.

Smith... i ne razgovaram s novinarima. Nikad.

- To nije dovoljno dobro - odgovorila je odlučno.

- Morat će biti - Jon joj je rekao tiho. Sagnut će se malo da ublaži prirodnu iziritiranost Kit Pierson što je pronašla nekog autsajdera kako se mota po njezinu djelokrugu, ali neće umanjiti svoju dužnost.

- Gledajte - reče - ako se želite žaliti Washingtonu, to je u redu. No u međuvremenu ne možete me se riješiti... Stoga, zašto ne prihvatite moju ponudu za pomoć?

Oči su joj se opasno suzile. Na tren se Smith pitao hoće li krenuti prema preventivnom zadržavanju na koje gaje upozorio agent Latimer. Zatim je ona slegnula

Ludlum Robert - Lazarova osveta

ramenima. Kretnja je bila toliko nevidljiva daju je gotovo zanemario.

- Dobro, dr. Smith - reče hladno. - Igrat ćemo na vaš način, za sada. Ali isti tren kad dobijem dozvolu da vas nogiram odavde, vi le tite.

Kimnuo je.

- Dogovoreno.

- Dakle, ako je to sve, uvjerena sam da sami možete naći izlaz

-predložila je, otvoreno gledajući na sat. - Imam posla.

Smith je odlučio da se još malo nametne.

- Moram vam prvo postaviti nekoliko pitanja.

- Ako baš morate - reče Piersonica ravnodušno.

- Što vaši ljudi misle o čudnom načinu na koji je postavljen eksploziv u Harcourtovim laboratorijima? - upitao je.

Podigla je jednu savršenu obrvu.

- Nastavite. - Slušala je pažljivo njegovo nagađanje kako su bombe samo trebale uništiti sadržaj laboratorija, a ne razoriti ga u cijelosti. Kad je završio, ona je zatresla glavom s hladnim zadovoljstvom.

- Znači da ste i stručnjak za eksplozive, doktore?

- Vidio sam kako ih upotrebljavaju - priznao je. - Ali ne, nisam stručnjak.

- No pretpostavimo da vaš instinkt ima pravo - reče Piersonica.

- Pretpostavljate daje pokolj vani bio namjeran, da su teroristi plani-

rali cijelo vrijeme pustiti te nanofage iz Harcourta na sve u doseg. Što znači daje Lazarov pokret došao s namjerom da sam stvori svoje mučenike.

- Ne baš - ispravio ju je Smith. - Pretpostavljam da su ljudi koji

su to izveli željeli da to tako izgleda - zatresao je glavom. - Duboko

sam razmišljao o tome, ali ne postoji način da su nanostrojevi koje su

Brinker i Parikh stvorili odgovorni za ovo što se dogodilo. Nema šanse.

To je potpuno nemoguće.

Piersoničino lice se smrznulo.

- Morat ćete mi to objasniti - reče ukočeno. - Kako nemoguće?

- Svaki Harcourtov nanofag nosio je biokemijske tvari koje su tre

bale eliminirati specifične kancerogene ćelije, a ne slomiti sva živa tkiva - reče Smith. - Osim toga, svaki individualni fag bio je beskonačno

malen. Trebali bi milijuni, možda desetine milijuna da nanesu štetu

kakvu sam vidio najednom ljudskom biću. Pomnožite to s brojem ubi

jenih ljudi i govorimo o milijardama nanofaga, možda o desetinama

milijardi. To je daleko od broja koji su ljudi u Harcourtu mogli stvori

ti svojom opremom. Ne zaboravite, bili su usredotočeni isključivo na

stvaranje, inženjering i testiranje nečega za što su se nadali da će biti

medicinsko čudo. To nije bilo zamišljeno za masovnu proizvodnju.

- Možete li to dokazati? - upita Piersonica. Njezino lice je i dalje

bilo nečitljiva maska.

- Bez računalnih zapisa? - Smith je zatresao glavom. - Možda

to nije dovoljno, recimo za sudsku tužbu, ali bio sam u laboratoriju

gotovo svaki dan i znam što sam vidio i što nisam vidio. - Pogledao

je znatiželjno blijedu, tamnokosu ženu da vidi hoće li ili neće doći do

istog prokletog zaključka do kojeg je i on došao.

Nije ništa rekla. Njezina usta su bila uska, tanka crta. Čini se da su njezine sive

oči bile prikovane na neku točku negdje daleko izvan uskih granica njezina šatora.

- Shvaćate što to znači, zar ne? - Smith je ustrajao. - To znači da su

teroristi došli u Teller s vlastitim nanonapravama koje su već pripremili

i koje su od početka konstruirali s namjerom da ubiju na tisuće ljudi.

Tko god su bili ti ljudi, zasigurno nisu bili iz Lazarova pokreta, osim

ako ne smatrate da pokret ima vlastite sofisticirane nanotehnoološke la

boratorije!

Piersonica gaje naposljetku ipak pogledala. Mišić na desnoj strani

njezina lica je treptao. Namrštila se.

- Ako su vaše pretpostavke točne, onda bi to i bilo točno, doktore.

- Zatim je zatresla glavom. - Ali to je jedan veliki ako, a nisam još spremna zanemariti sve ostale dokaze o umiješanosti Lazarova pokreta.

- Koje druge dokaze? - upita Smith oštro. - Imate li već čvrstu identifikaciju tih terorista koje smo narednik Diaz i ja ubili? Mora ju biti u nekom od agencijskih dosjea. Ti tipovi bili su profesionalci. Štoviše, bili su to profici koji su imali pristup planiranju i postupcima Tajne službe na visokoj razini. Takvi ljudi ne vise na svakom uglu u potrazi za poslom.

Ponovno Piersonica nije ništa rekla.

- Dobro, a stoje s njihovim vozilima? - Jon ju je pritiskao. - Tim velikim crnim džipovima koje su dovezli. Oni koje su parkirali pred zgradom. Jesu li im vaši agenti uspjeli ući u trag?

Ona se ledeno nasmijevala.

- Ja provodim istragu na organizirani način, brigadiru Smith. To znači da ne trčim uokolo i prerano javljam rezultate svake zasebne istrage. Dakle, dok ne uvjerim neke vlasti da vas izbace odavde, dobro došli ste na sve relevantne brifinge. Kad budem imala činjenice koje želim podijeliti s vama, tada ćete ih čuti. Do tada vam predlažem treni ranje vrline koja se zove strpljivost.

Nakon stoje Smith napustio šator, Kit Piersonje dugo stajala pokraj stola razmišljajući o tvrdnjama koje je on postavio. Je li samouvjereni vojni časnik imao pravo? Je li moguće da su operativci Hala Burkea namjerno pustili strojeve za ubijanje da razaraju! Naglo je zatresla glavom, odbacivši tu misao. To je bilo nemoguće. To je zasigurno nemoguće. Smrt izvan zgrade bila je potpuno nenamjerna. Ništa više.

A smrt u zgradi! pitala ju je njezina savjest. Što s njom? Ratne žrtve, sama je sebi odgovorila hladno, jako se trudeći da vjeruje u to. Ništa se nije moglo dobiti ako se gubi vrijeme na hrvanje s osjećajima krivnje ili žaljenja. Morala se boriti s važnijim problemima, a glavni među njima bio je brigadir Jonathan Smith. On joj se nije činio kao čovjek koji bi se zadovoljio stajanjem po strani, bez obzira na to koliko mu upozorenja dala.

Piersonica se namrštila. Sve je ovisilo o njezinoj sposobnosti da

jedina ima kontrolu nad ovom istragom. Da netko poput Smitha trčkara uokolo namećući teorije koje su proturječile njezinoj službenoj liniji, bilo je neprihvatljivo. I opasno za nju, za Hala Burkea i za cijelu operaciju TOCSIN. Niti na trenutak Piersonica nije povjerovala da Smith radi isključivo kao znanstveni promatrač i časnik za vezu za USAMRIID ili Združeni stožer. Imao je previše neobičnih vještina, preširoki spektar iskustava. Postojale su čudne rupe u FBI-ovu dosjeu koji je pregledala. Dakle, tko su bili pravi Smithovi šefovi? Obrambena obavještajna agencija? Vojna obavještajna? Ili neka od desetak drugih vladinih tajnih jedinica?

Podigla je svoj sigurni telefon i nazvala sedmeroznamenasti broj mobitela.

- Ovdje Burke.

- Ovdje Kit Pierson - reče. - Imamo problem. Provjeri mi detaljno stanovitoga brigadira Jonathana Smitha, vojska Sjedinjenih Država.

- To ime mi je nekako poznato na neugodan način - reče kiselo njezin kolega iz CIA-e.

- I trebalo bi ti biti - odbrusi Kit Pierson. - On je onaj takozvani doktor koji je uspio pobiti pola tvog osobno pažljivo izabranog tima.

Skriveno nanotehnoško proizvodno postrojenje,
unutar Središta

Nikome iz vanjskoga svijeta nije bilo dopušteno da se lako probija kroz osigurana područja Središta. Dok je radio unutra, nitko nije mogao pomirisati slani miris obližnjeg oceana ili čuti buku mlažnjaka koji su brujali dok su se pripremali za polijetanje. Sve je bilo djevičanski, tiho i sasvim sterilno.

Čak su i u vanjskim dijelovima golemog skrivenog laboratorijskog kompleksa tehničari i znanstvenici hodali precizno i oprezno, nosili su kirurške maske ispod sterilnih zaštitnih odijela, maske koje su pokrivala cijeli nos, usta i bradu, sigurnosne naočale i poliesterske kape za glavu koje su nalikovale kacigama franačkih vitezova. Govorili su tiho. Sav pisani rad vodio se elektronički. Bilješke na papiru ili bilježnice nisu smjele ući u bilo koji dio čistih područja. Rizik onečišćenja česticama iz zraka smatrao se prevelikim. Svaki korak bliže okolišu 10. razreda u proizvođačkoj jezgri uključivao je još strože procedure zaštite i sterilizacije. Zračne brave i veliki sustavi za filtriranje spajali su svaku komoru. Kontrolne liste su bile postavljene s vanjske strane svih vrata nepropusne komore zajedno s naoružanim čuvarima kojima je naređeno da se pobrinu da se svaki korak prati i da se postupa pravilno. Nitko nije želio riskirati onečišće-

nje spremnika za proizvodnju nanofaga. Razvojni fagi su bili previše osjetljivi, preranjivi na i najmanju promjenu u njihovu strogo kontroliranom okolišu. Niti je bilo tko u ovom tajnom laboratorijskom kompleksu bio voljan riskirati nezaštićeno izlaganje nanofagima u njihovu završnom obliku.

Trojica muškaraca sjedila su za stolom za sastanke u jednoj od vanjskih prostorija. Prolazili su kroz operativne i eksperimentalne podatke koje su dosad skupili iz "dogadaja" u Zimbabveu i Novom Meksiku. Dvojica su bila specijalisti za nanotehnologiju, među najbriljantnijim molekularnim znanstvenicima u svijetu. Treći, puno viši i širi, imao je drukčiji niz vještina. Taj čovjek, treći Horacije, zvao se Nones.

- Preliminarna izvješća iz Santa Fea pokazuju da su se naše naprave iz Faze II aktivirale unutar, grubo rečeno, dvadeset do trideset posto onih koji su bili izloženi - komentirao je prvi znanstvenik. Njegovi prsti u rukavicama lupkali su po tipkovnici i izvukli grafikon s plazma ekrana pred njima. - Kao što vidite, to nadilazi naše prvotne projekcije. Mislim da možemo sigurno pretpostaviti da je naša modifikacija na kontrolnom fagu temeljno ispravna.

- Točno - njegov kolega se složio. - Isto tako je jasno da su bioke mijska punjenja iz Faze II bila bolje izbalansirana nego ona korištena u Kusasi. Postigla su znatno veću stopu otapanja tkiva i kostiju.

- No, možete li povećati omjer ubijanja? - upitao je oštro visoki čovjek po imenu Nones. - Znate zahtjeve našeg poslodavca. Oni su apsolutni. Oružje koje proždire manje od trećine namjeravanih žrtava ne zadovoljava te zahtjeve.

Iza maski, dvojica znanstvenika su se namrštila od gađenja od ovog neukusnog izbora riječi. Voljeli su razmišljati o sebi kao o kirurzima koji su angažirani za važnu iako, valja priznati, neugodnu operaciju. Okrutno podsjećanje kako je njihov rad na kraju zapravo bio masovno ubojstvo, nije bilo potrebno, niti poželjno.

- Pa? - pitao je Nones. Njegove živahne zelene oči svjetlucale su iza akrilnih sigurnosnih naočala. Znao je koliko su ti ljudi mrzili usre dotočiti se na smrtonosne rezultate svojih znanstvenih napora. Zabavljalo ga je da s vremena na vrijeme izriba njihove fine nosove blatom i muljem njihovih zadataka.

- Očekujemo da će naše stvaranje nanofaga u Fazi III i njihovih kontrola prouzročiti mnogo veću učinkovitost - stariji molekularni

132

133

znanstvenik gaje uvjeravao. - Senzorne zrake iz Faze II bile su ograničene po broju

Ludlum Robert - Lazarova osveta

i tipu. Dodavanjem novih senzora, konfiguriranih za različite biokemijske potpise, možemo u velikoj mjeri povećati broj potencijalnih meta.

Zelenooki je kimao, shvaćajući.

- Uspjeli smo povećati prinos svakog unutarnjeg izvora energija nanofaga - izvijestio je drugi znanstvenik. - Očekujemo proporcionalno povećanje njihovoga efektivnog životnog vijeka i operativnog dometa.

- A što je s problemom onečišćenja terena? - upitao je Nones.

- Vidjeli ste sigurnosne mjere koje su se poduzimale ispred Tellerova zavoda.

- Amerikanci su i suviše oprezni - rekao je prvi znanstvenik od bacujući tu pomisao - Dosad je većina nanofaga iz Faze II uništena i beskorisna.

- Njihovi strahovi nisu važni - reče mu zelenooki hladno. - Zahtjevi našeg poslodavca jesu. Od vas se traži da proizvedete pouzdani mehanizam za samouništenje faga iz Faze III, zar ne?

Drugi znanstvenik je kimnuo naglo, čuvši impliciranu prijetnju u glasu velikog muškarca.

- Da, naravno. I mi smo uspjeli. - Počeo je lupkati po tipkama, prolazio je brzo kroz razne nacрте na ekranu. - Pronaći potreban protokol u oklopu bio je težak problem, ali na kraju, uspjeli smo...

- Poštedite me tehničkih detalja - reče treći član Horacija hladno.

-Ali možete ih prenijeti našem poslodavcu ako želite. Ja se samo brinem za praktične stvari. Ako oružje koje stvarate za nas ubija dovoljno brzo, učinkovito i pouzdano, baš me briga kako zapravo radi.

18

Chicago, Illinois

Svjetla svjetiljke u obliku luka pretvorila su noć u imitaciju dana po većem dijelu zapadnog ruba kampusa Sveučilišta Hyde Park u Chicagu. Podešena su da osvijetle tamno i sivo kameno pročelje novosagrađene Interdivizijske istraživačke zgrade (IRB), mamutske zgrade od pet katova koja je imala gotovo 40 000 četvornih metara laboratorijskog i istraživačkog prostora. Skele su još blokirale većinu pločnika i zelenih površina na južnoj strani 57. ulice i istočne strane Drexelova bulevara. Svjetla su bila upaljena po cijeloj velikoj zgradi dok su električari, stolari, tokari i ostali radili dvadeset četiri sata na dan da završe golemi projekt.

Znanstvenici sa Sveučilišta u Chicagu odigrali su ključne uloge u glavnim znanstvenim i tehnološkim dostignućima u 20. stoljeću, i to od razvoja datiranja pomoću ugljika 14 do nagovijesti kontrolirane nuklearne energije. Sveučilište je i sad bilo odlučno da održi konkurentnost u novim znanstvenim spoznajama 21. stoljeća. IRB je bio kamen temeljac tih nastojanja. Kada bude potpuno u funkciji, biolozi i fizičari će dijeliti najsuvremeniju opremu. Nadali su se da će im rad rame uz rame pomoći preobraziti uske i sve više umjetne granice između ovih dviju tradicionalnih disciplina.

Prikupljena je gotovo milijarda dolara donacija pravnih i fizičkih

135

J

osoba da se plati gradnja, kupnja potrebnih materijala vrhunske tehnologije i zajamči financiranje najvažnijih novih projekata. Jedna od najvećih korporativnih donacija stigla je od Harcourt Biosciences da bi se platio najsuvremeniji nanotehnološki kompleks. S obzirom na uništenje kompleksa u Tellerovu zavodu, uprava kompanije je uvidjela kako hitno treba dovršiti laboratorij IRB-a kao signal stalne odlučnosti da se nastavi s razvojem nanotehnologije. U laboratoriju su tehničari i radne ekipe bili zaposleni instalirajući računala, skenirajuće mikroskope, daljinske manipulatore, filtre i sustave za zračni pritisak, kemijska skladišta i ostalu opremu.

Jack Rafferty je došao u smjenu sa smiješkom, dobro raspoložen. Niski, mršavi električar je putem od svog doma u predgrađu La Grange do ovdje zbrajao u glavi koliko će novca zarađenog od prekovremenih sati na ovom projektu staviti u džep. Izračunao je da može platiti školarinu za blizance u vjerskoj školi i imati još dovoljno da kupi motocikl Harley koji je mjerkao već više od godinu dana. Smiješak je nestao čim je ušao u laboratorij. Čak je s vrata mogao vidjeti da se

Ludlum Robert - Lazarova osveta

netko zajebavao sa žicama koje je upravo jučer postavio. Zidni paneli su visjeli otvoreni, otkrivajući izmiješana klupka kablova označenih bojama. Neuredni navoji i petlje neizolirane električne žice visjeli su iz nepravilnih rupa izrezanih u najnovijim stropnim obloga-ma.

Rafferty je potihom opsovao. Odjurio je do nadzornika smjene, uvijek dobro raspoloženog čovjeka po imenu Koslov.

- Tommy, što znači sve ovo smeće? Je li netko opet promijenio naše specifikacije?

Nadzornik je provjerio svoj fascikl i zatresao glavom.

- Koliko ja vidim nije, Jack.

Rafferty se namrštitio.

- Onda mi ti možeš reći zašto se Levy zajebavao s mojim radom i ostavio sav taj prokleti nered?

Koslov je slegnuo ramenima.

- To nije bio Levy. Netko je javio da je bolestan. Dvojica novih tipova su došli kao zamjena. - Pogledao je po prostoriji. - Vidio sam obojicu prije petnaestak minuta. Valjda su ranije završili.

Električar je zakolutoao očima.

- Krasno. Vjerojatno neki bezveznjaci koji nisu iz sindikata. Ili

možda imaju veze. - Podigao je pojas s alatom i stavio kacigu na usku glavu. - Trebat će mi pola smjene samo da sredim ovo, Tommy. Dakle, ne želim čuti nikakvo kritike na račun toga da kasnimo.

- Od mene nećeš čuti ništa - obećao je Koslov, zaklevši se veselo stavljajući mesnatu šapu na srce.

Rafferty je zadovoljno krenuo na posao pokušavajući najprije od-mrsiti čvor kablova koje su Levjevji zamjenici ostavili iza zidova. Provirio je u jedan otvoreni panel, osvjetlivši baterijom uski prostor ispunjen klupkom žica, cijevima i vodičima svih vrsta i veličina.

Zapeo mu je za oči komad labave zelene žice. Što bi to bilo? Lagano je kucnuo po njoj. S druge strane bio je neki uteg. Polako je namatao žicu, manevrirajući kroz labirint dugim, tankim prstima kako bi zaobišao zapreke. Ugledao je jedan kraj žice. Bio je uključen u čvrsti blok nečega stoje izgledalo kao neka vrsta sive plastelinske tvari.

Rafferty je zbunjeno zurio u blok nekoliko sekunda, pitajući se što bi to moglo biti. Zatim mu je sinulo. Probljedio je.

- Isuse... to je plastični eksploziv...

Šest bombi postavljenih u laboratoriju i oko njega eksplodiralo je istodobno. Opržena bijela svjetlost parala je zidove i stropove. Prvi užasni udarni val raznio je na komadiće Raffertyja, Koslova i ostale radnike u laboratoriju. Plameni zid i pregrijani zrak pustošili su hodnicima poluzavršene zgrade, paleći sve i svakoga na svom putu. Golema snaga udara odjeknula je prema van, uzdrnavši čelične i betonske potpornje i srušivši ih poput šibica.

Prvo polako, a zatim sve većom brzinom, urušavala se jedna cijela strana IRB-a, prelomivši se u prodornoj kakofoniji izobličjenja, trganja čelika i naposljetku se srušila. Masa uništenog kamena i izobličjenog metala urušila se u znanstveni odjel. Debeli, zagušujući oblak dima, smljevenog betona i prašine uspinjao se prema nebu, osvjetljen sablasno iznutra preostalom rasvjetom zgrade.

Sat kasnije i deset blokova dalje trojica vođa udarne čelije Lazaro-va pokreta u Chicagu susrelo se žurno na zadnjem katu stana starinske kamene kuće, poput onih u Hyde Parku. Još vidljivo potreseni, dvojica muškarca i jedna žena, svi u srednjim dvadesetima, stajali su zureći u televizor u dnevnoj sobi, gledajući očajna izvješća kako se emitiraju uživo na svakom lokalnom i nacionalnom kanalu vijesti.

137

Komplete zaštitnih građevinskih odjela, kaciga, kutija s alatom i lažnih iskaznica, koje su marljivo prikupljali tijekom četiri mjeseca intenzivnog planiranja, stavili su na hrpu na stol u pokrajnjoj blagovaonici. Na vrhu je bila siva omotnica. Sadržavala je planove katova IRB-a koje su skinuli s web-stranica Sveučilišta u Chicagu. Čvrsto začepljene staklenke sa smrdljivim tekućinama, sprejevi boje i presavijene zastave Pokreta bile su spakirane u kutije na podu od tvrdog drva, odmah pokraj stola.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Tko bi to učinio? - upitala se glasno Frida McFadden, sva zbu njena. Nervozno je žvakala krajeve svoje ravne kuštravo guste i zelene obojene kose. - Tko bi digao u zrak IRB? Nemoguće da je to bio itko od naših ljudi. Naše zapovijedi su stizale ravno s vrha, od samog La zara.

- Nemam pojma - odgovorio je ogorčeno njezin dečko. Bili Oakes je bio zaokupljen zakopčavanjem košulje koju je nabacio na sebe kad je telefon prvi put zazvonio donoseći užasne vijesti. Stresao je dugu, svijetlu kosu nestrpljivo s očiju. -Ali znam jednu stvar: moramo baciti sve stvari koje smo planirali upotrijebiti za svoju misiju. I to brzo. Prije nego što murija pokuca na naša vrata.

- Ma nemoj - promrmljao je njegov zdepasti kompanjon, treći član udarne ćelije. Rick Avery je češkao svoju bradu. -Ali gdje se možemo otarasiti te opreme na siguran način? Na jezeru?

- Ondje će je naći - reče tihi podrugljivi glas iza njih. - Ili će vas vidjeti kako bacate svoj materijal u vodu.

Troje Lazarovih aktivista zaprepašteno se naglo okrenulo. Nitko do njih nije čuo da su se zaključana prednja vrata otvorila ili zatvorila. Odjednom su ugledali vrlo visokog i vrlo snažno građenog muškarca kako ih promatra iz središnjeg predvorja koje je odvajalo dnevnu sobu od blagovaonice. Nosio je teški vuneni kaput. Oakes se prvi oporavio. Zakoračio je prema naprijed. Vilica mu je gotovo ispala u ratobornom stavu.

- Tko si ti, dovraga?

- Možete me zvati Treći - reče zelenooki mirno. - I imam dar za vas. - Izvukao je lagano ruku iz džepa svoga kaputa. Uperio je 9-milimetarski Walther pištolj s prigušivačem izravno u njih. Frida McFadden je potihom vrisnula od straha. Avery se skamenio, s prstima još zamršenima u bradi. Samo je Bili Oakes bio dovoljno

pribran da progovori.

- Ako ste policajac - zamuckivao je - pokažite nam nalog.

Visoki muškarac se pristojno nasmiješio.

- Nažalost, nisam policajac, gospodine Oakes.

Oakes je osjetio kako ga trnci prolaze u zadnjoj sekundi kad je Walther zakašljao. Metak gaje pogodio u čelo i ubio ga na mjestu. Pao je natraške na televizor.

Treći član Horacija pomaknuo je pištolj malo ulijevo i ponovno opalio. Avery je zastenjao jedanput i pao na koljena, uzaludno pokušavajući zaustaviti krv koja je navirala iz njegova oderanog vrata. Veliki crvenokestenasti muškarac je povukao okidač treći put, nanišanivši hitac ravno u glavu mladog, bradatog aktivista.

Frida McFadden, blijeda od straha, okrenula se i pokušala pobjeći do najbliže spavaće sobe. Visoki ju je pogodio u leđa. Spotaknula se, pala čudno preko futonske sofe i ostala ležati jaučući, bacajući se od boli. Vratio je pištolj u džep kaputa, zakoračio prema naprijed, uzeo njezinu glavu u svoje snažne ruke i zatim je jako povukao, istodobno je oštro zakrenuvši. Vrat je puknuo.

Zelenooki, kojeg su zvali Treći, prelazio je pogledom preko tri trupla nekoliko sekunda, provjeravajući daju li znakove života. Zadovoljan, vratio se do glavnih vrata i širom ih otvorio. Dvojica njegovih ljudi čekala su na ulazu. Svaki je nosio dvije teške torbe.

- Gotovo je - rekao im je veliki. Maknuo se i pustio ih da prođu.

Niti jedan nije gubio vrijeme gledajući trupla. Tko god je surađivao blisko s jednim od Horacija brzo se naviknuo gledati smrt.

Radeći brzo, počeli su odmatati i postavljati blokove plastičnog eksploziva, detonatore i tempirane bombe na jedaći stol. Jedan od njih, niski nabijeni muškarac slavenskih crta lica, pokazao je na odjeću, karte, kemikalije i boju, nagomilane na stolu ili pakirane u kutije na podu od tvrdog drva.

- A što s tim stvarima, Treći?

- Sakrijte ih - naredio je zelenooki - ali ostavite odijela, kacige i njihove lažne iskaznice. Pomiješajte to s materijalima za izradu bombi koje ostavljate.

Nabijeni muškarac je slegnuo ramenima.

- Lukavstvo neće dugo zavarati policiju, to shvaćaš. Kad američke vlasti provedu testove, neće naći ostatke kemijskih tvari ni najednom

od onih koje si ubio. Visoki je kimnuo.

- Znam. - Nasmiješio se hladno. - Ali, opet, vrijeme je na našoj strani, ne na njihovoj.

Rasvjeta u baru međunarodne zračne luke O'Hara bila je veoma prigušena u snažnom kontrastu sa zasljepljujućim fluorescentnim osvjetljenjem u hodnicima i čekaonicama odmah vani. Čak i tako kasno noću aerodrom je bio poprilično pun dok su putnici koji su patili od vremenskom pomaka i bili lišeni sna tražili utjehu u miru, relativnoj tišini i velikim količinama alkohola.

Hal Burke je sjedio neraspoložen za stolom u kutu, točeći rum i Colu koju je naručio prije pola sata. Uskoro je trebao početi ukrcaj na njegov let za Dulles. Pogledao je prema gore kad se Treći spustio na stolac preko puta njega.

-I?

Viši muškarac je pokazao zube, očito vrlo zadovoljan sam sobom.

- Nije bilo problema - reče. - Naše informacije bile su točne u svakom detalju. Čelija Lazarova pokreta iz Chicaga ostala je bez vodstva.

Burke se kiselo nasmiješio. Visokopozicionirani izvori njihova tvorca u Pokretu bili su jedan od glavnih motiva za dovođenje tih sablasnih, gotovo neljudskih Horacija u TOCSIN. Iako je Burke to nevoljko priznao, ti izvori bili su bolji nego bilo koja mreža koju je Burke ikad uspio razviti.

- Čičaška policija će vidjeti ono što želi vidjeti - nastavio je Treći. - Plastične eksplozive. Detonatore. I lažne isprave.

-I još tri trupla - istaknuo je CIA-in čovjek. - Muriya će se možda malo čuditi tom sitnom detalju.

Drugi muškarac je podigao ramena u brzom, negirajućem pokretu.

- Teroristički pokreti često sami sebe žderu - reče. - Policija može misliti da su mrtvace njihovi drugovi smatrali slabim karikama. Ili može posumnjati da su izbile svađe među različitim frakcijama u Pokretu.

Burke je kimnuo. Još jednom je veliki crvenokestenasti muškarac imao pravo.

- Do vruga, događa se - složio se. - Staviš zajedno gomilu radi kalnih luđaka s oružjem u isti uski prostor i pod ozbiljan pritisak... Pa ako se netko od njih slomi i napravi sranje drugima, valjda to baš i nije neka novost.

Potegnulo je još jedan gutljaj svoga pića.

- Barem će izgledati kao daje napad na IRB pripreman mjesecima - promrmljao je. - To bi trebalo pomoći da se Castilla uvjeri da su kr voproliče u Telleru namjestili Lazarovci od početka do kraja. Daje to bila polazna točka za te kurvine sinove, način da radikaliziraju svoju bazu i istodobno naš politički vežu. Uz malo sreće, predsjednik će na pokon proglasiti cijeli Pokret terorističkom organizacijom.

Jedan od Horacija se nasmiješio sumnjičavo.

- Možda.

Burke je škrgutao zubima. Stari ožiljak na vratu pobijelio je dok mu se lice stanjilo.

- Imamo jedan hitniji problem - reče. - u Santa Feu.

- Problem? - upita Treći.

- Brigadir Jonathan Smith, liječnik - reče mu CIA-in čovjek. - Čačka i postavlja neugodna pitanja.

- Još imamo sigurnosni element u Novom Meksiku - reče oprezno Treći.

- Dobro - Burke je ispio zadnju kap ruma i Cole. Ustao je. - Javi mi kad budu spremni za pokret. I neka to bude uskoro. Želim da Smith umre prije nego što mu netko viši u zapovjednom lancu počne pridavati pozornost.

141

19

Petak, 15. listopada Santa Fe

Ranojutarnje sunce prodiralo je kroz prozore hotelskog apartmana Jona Smitha kad je zazujao mobitel. Spustio je šalicu s kavom na kuhinjski šank.

-Da?

- Pogledaj vijesti - predložio je Fred Klein.

Smith je maknuo tanjur s napola pojedenim pecivom, uzeo prijenosno računalo i uključio se na Internet. Čitao je naslove koji su se nizali po ekranu s rastućom nevjericom. Priča je bila glavna vijest na web-stranicama svakog većeg medija.

FBI-ova ISTRAGA O MASAKRU SREDILA JE LAZARA! vikao je jedan naslov. LAZAROV AKTIVIST JE KUPIO DŽIPOVE ZA BLJEG! vikao je drugi.

Svi su članci bili otprilike jednako intonirani. Visoki izvori bliski istrazi FBI-a o masakru u Telleru potvrdili su da je dugogodišnji aktivist Lazarova pokreta iz Albuquerquea kupio vozila kojima su se služili lažni agenti Tajne službe, potrošivši gotovo sto tisuća dolara u gotovini. Zatim, samo nekoliko sati nakon što je Zavod napadnut, susjedi su vidjeli Andrewa Costanza kako odlazi od kuće s aktovkom u stražnjem dijelu auta. Slike Costanza iz dosjea i njegov opis poslani su

saveznim, državnim i lokalnim organima gonjenja.

- Zanimljivo, zar ne? - šef Tajne jedan rekao je Smithu u uho.

- Može se i tako reći - odgovori mu Smith cinično. - Tvoje se barem može printati.

- Pretpostavljam, dakle, kako je to prvi put da si čuo o ovom izu zetnom napretku u slučaju - promrmljao je Klein.

- Dobro pretpostavljaš - reče Smith, mršteći se. Razmislio je o brifinzima FBI-a na kojima je bio. Ni Piersonica, niti njezini najbliži pomoćnici nisu spomenuli ništa tako potencijalno zapaljivo. - Je li to pravo curenje ili bujna mašta kakva novinara?

- Čini se daje ono prvo - reče mu Klein. - Biro se čak niti ne trudi poreći priču.

- Ima li vijesti o izvoru? Je li netko iz Santa Fea? Ili iz D.C.-a? - upitao je Smith.

- Nemam pojma - odgovorio je šef Tajne jedan. Oklijevao je krat ko. - Rekao bih da nikome ovdje u Washingtonu nije posebno žao što je ovo dospjelo u javnost.

- Kladim se da je tako. - Sudeći po nestrpljivosti Kit Pierson da ignorira njegova uznemirujuća pitanja jučer, Smith je znao koliko je FBI zacijelo zadovoljan što je došao do čvrstih dokaza koji povezuju havariju u Tellerovu zavodu s Lazarovim pokretom. To je još točnije nakon preksinoćnih terorističkih napada u Kaliforniji i Chicagu. Pro nalazak toga tipa Costanza činio se kao mana koja je pala s neba.

- Što misliš, brigadiru? - upita Klein.

- Ne nasjedam na to - reče Smith tresući glavom. - Odnosno, ne sasvim. Previše se toga vraški poklapa. Osim toga, ništa u toj priči s Costanzom ne objašnjava kako se Pokret mogao dočepati nanofaga stvorenih da ubiju, odnosno zašto bi ih namjerno pustio, osobito na vlastite pristaše.

- Ne, ne objašnjava - složio se Klein.

Smith je zašutio na tren, čitajući najnoviji članak. Ovaj je davao više pozornosti onome što je predstavnica Lazarova pokreta, Heather Donovan imala reći o Andreji Costanzu. Smith je pomno razmišljao o njezinim tvrdnjama. Ako je samo polovica onoga stoje rekla točno, FBI je njušio na pogrešnom tragu koji je namjerno ostavljen da skrene pažnju. Kimnuo je sam sebi, potvrđujući vlastite misli. Treba provjeriti.

142

- Pokušat ću razgovarati s tom glasnogovornicom Pokreta - rekao je Kleinu. -Ali trebam neko privremeno pokriće, možda kao novinar. S nekom lažnom iskaznicom koja će proći provjere. Nitko iz Lazarove

organizacije neće govoriti slobodno s vojnim časnikom ili znanstvenikom.

- Do kad je trebaš? - upita Klein.

Smith je razmislio o tome. Njegov je dan već bio pun. Kasno sinoć neki članovi FBI-ova istražnog tima su napokon riskirali i radili bez teške zaštitne opreme. Još su bili živi. Kao posljedica toga, medicinski timovi iz lokalnih bolnica i Nomura PharmaTecha počeli su skupljati tijela i dijelove tijela s mjesta. Želio je nazočiti jednoj od patoloških pretraga koje su planirali, nadajući se da će pronaći odgovore na neka pitanja koja su ga još mučila.

- Tijekom večeri - odlučio je. - Pokušat ću dogovoriti sastanak u nekom restoranu ili u baru u centru. Panika je većinom završila i ljudi se vraćaju u grad.

- Reci toj gospođi Donovan da si slobodni novinar - predložio je Klein - američki dopisnik Le Mondea i nekoliko drugih manjih europskih novina, većinom onih koji naginju ljevici.

- Zvuči dobro - reče Smith. Poznavao je dobro Pariz, a Le Monde i njegovi europski pandani su se uglavnom smatrali simpatizerima ekološke, antitehnoške i antiglobalizacijske linije koju je promovirao Lazarov pokret.

- Kurir će dostaviti paket s Le Mondeovom karticom na tvoje ime u hotel danas popodne - obećao je Klein.

Zamjenica pomoćnika ravnatelja FBI-a Kit Pierson sjedila je za stolom na rasklapanje koji joj je služio kao radni stol, listajući povjerljivi CIA-in dosje koji joj je faksirao Hal Burke. Langlev je imao tek malo više podataka o tom Jonathanu Smithu nego Biro. Ali tu su bile povremene i tajne reference o njemu u izvješćima s misija ili dojave službenika Agencije, obično u vezi s nekom rastućom krizom ili postojećim žarištem.

Oči su joj se suzile dok je prolazila kroz dugu i zabrinjavajuću listu. Moskva. Pariz. Shanghai. I sad je, evo, u Santa Feu. Uvijek je postojao neki prikladan izgovor za Smithov iznenadan dolazak na scenu, bilo da je išao posjetiti ranjenog prijatelja, bilo da je bio nazočan na

običnoj medicinskoj konferenciji ili je samo radio posao za koji je bio školovan. Izvana, bio je samo ono stoje tvrdio da jest: vojni znanstvenik i liječnik, koji povremeno iskrsne na pogrešnom mjestu u pogrešno vrijeme.

Piersonica je zatresla glavom. Bilo je tu previše "slučajnih" sastanaka, previše izgovora da bi to mogla progutati. Ono što je vidjela kao obrazac, bio je obrazac koji joj se uopće nije sviđao. Iako je bio na plaći USAMRIID-a, činilo se da Smith ima izuzetnu slobodu u svojim zadacima i lako može uzeti slobodne dane zbog osobnih razloga. Sad je bila sigurna da je bio tajni operativac i to onaj koji radi na vrlo visokoj razini. Ali najviše ju je brinulo što još nije mogla naći njegova pravog poslodavca. Svaki ozbiljni upit o njemu preko službenih kanala nestao je u nestvarnoj birokratskoj zemlji. Činilo se kao da je netko vrlo visoko negdje lupio veliki znak ZABRANJEN PRISTUP preko cijelog života i karijere brigadira dr. med. Jonathana Smitha.

A od toga je postala živčana, veoma živčana. Zato je dala da ga pomno prati tim sastavljen od dvojice ljudi. Čim dobri doktor prijeđe granicu koju je postavila, planirala ga je izbaciti iz istrage omotanog u smolu i perje. I nabodenog na kolac, bude li potrebno.

Ubacila je CIA-in dosje u prijenosni sjekač papira i promatrala kako male isjeckane vrpce papira padaju u košaru s oznakom uništeni materijal. Sigurni telefon na stolu zazvonio je prije nego što su prestale padati.

- Ovdje Burke - zagundao je glas s druge strane. - Prate li tvoji ljudi još Smitha?

- Prate - potvrdila je Piersonica. - Nalazi se u bolnici Sv. Vincent. Radi u patološkom laboratoriju.

- Opozovi ih - reče Burke hladnokrvno.

Ispravila se u stolici, iznenađena zahtjevom.

-Što?

- Čula si me - reče njezin kolega iz CIA-e. - Skini Smithu s vrata agente. Odmah.

- Zašto?

- Vjeruj mi, Kit - reče joj Burke hladno. - Ne želiš znati.

Kad je telefon utihnuo, Piersonica je sjedila u mrtvoj tišini, pitajući se postoji li način da pobjegne iz stupice u koju se činilo da ulazi.

144

145

Jon Smith je ušao kroz pokretna vrata u malenu garderobu pokraj bolničkog patološkog laboratorija. Bila je napuštena. Zijejavajući, sjeo je na klupu i skinuo rukavice i masku. Tutnuo ih je u kontejner koji je već bio pun do vrha. Zatim je na red došlo zeleno kirurško odijelo. Gotovo je završio navlačenje obične odjeće kad je nazvao Fred Klein.

- Je li sreden tvoj intervju s gospođom Donovan? - upitao je šef Tajne jedan.

- Da - reče Smith. Nagnuo se obuvajući cipele. - Imam sastanak s njom večeras u devet. U malom kafiću u Plaža Mercado.

- Dobro - reče Klein. - A kako idu autopsije? Ima li kakvih novosti?

- Nekoliko - reče mu Smith. - Ali proklet bio, ako znam što znače - uzdahnuo je. - Moraš shvatiti da imamo vrlo malo nedirnutih dijelova tijela za proučavanje. Gotovo sve stoje ostalo od mrtvih je čudna vrsta organske juhe.

- Nastavi.

- Pa, postoje čudni obrasci koji se javljaju pri autopsijama koje smo uspjeli provesti - izvijestio je Smith. - Prerano je, a uzorci su pre maleni da bismo mogli definitivno nešto zaključiti, ali mislim da će se trendovi koje zapažamo održati na duži rok.

- Kao na primjer... - požurivao gaje Klein.

- Važne indikacije sustavne zlouporabe droge ili ozbiljne kronične bolesti među ubijenima - reče Smith ustajući s klupe i grabeći svoju vjetrovku. - Ne u svim slučajevima. Ali u velikom postotku, mnogo većem od statističkog standarda.

- Znaite li već što je ubilo te ljude?

- Točno? Ne.

- Pokušaj pogoditi, brigadiru - Klein gaje blago poticao.

- Mogu samo naslućivati - reče Smith umorno. - Ali rekao bih da je većina štete prouzrokovana kemikalijama koje su prenijeli ti nanofagi da slome peptidne veze. Učini to dovoljno puta dovoljnom broju različitih peptida i naći ćeš se u organskom ljepilu u kojem se mi nalazimo.

- Te naprave ne ubijaju svakoga koga zaraze - komentirao je Klein. - Zašto ne?

- Ja mislim da se nanofagi pokreću različitim biokemijskim signalima...

- Kao onima koje pronađeš kod nekoga tko se drogira. Ili tko ima srčanu bolest. Ili možda neku drugu bolest ili, pak, kroničnu bolest.

- Klein je odjednom shvatio. - Bez tih signala, te naprave bi spavale. Pogodio si.

- Ali to ne objašnjava zašto se veliki zelenooki tip s kojim si se borio iznenada srušio - istaknuo je. - Obojica ste protrčali kroz oblak tih nanofaga, a da niste isprva bili zahvaćeni.

- Tip je bio označen, Frede - reče mrko Smith. Zatvorio je oči, od bacujući grozna sjećanja na svog neprijatelja kako se otapa pred njim.

- Prilično sam siguran da ga je netko pogodio iglom namočenom u tvar koja je pokrenula nanofage što ih je prije udahnuo.

- Što znači da su ga njegovi vlastiti ljudi izdali kako bi spriječili njegovo moguće hvatanje - reče Klein.

- Tako i ja mislim - složio se Smith. Napravio je grimasu sjetivši se odjednom zvuka tog hladnog, smrtonosnog siktanja koje mu je prošlo pokraj uha. - I pretpostavljam da su i mene pokušali pogoditi

jednom od tih prokletih igli.

- Pazi što radiš, Jone - Klein reče naglo. - Još ne znamo točno tko je neprijatelj i zasigurno još ne razumijemo njihove planove. Dok ih ne shvatimo, trebaš smatrati sve, uključujući i gospođu Donovan, mogućom prijateljicom.

Sigurna kuća tima za nadzor, predgrađe Santa Fea

Tri kilometra istočno od Tellerova zavoda sve je bilo tiho u kući u kojoj se nalazio tajni tim za nadzor. Računala su potihom bružala i klik-tala i zujala, skupljajući podatke od različitih senzora fokusiranih na zonu oko Zavoda. Dvojica muškaraca dodijeljenih toj smjeni sjedila su u tišini, prateći radioprijenose, držeći istodobno pogled na podacima koji su se slijevali.

Jedan od njih je intenzivno slušao glasove u svojim slušalicama. Okrenuo se prema vodi tima, starijem sjedokosom Nizozemcu po imenu Willem Linden.

- Javlja se akcijski tim. Smith je upravo ušao u Plažu Mercado.

-Sam?

Mlađi muškarac je kimnuo.

Linden se široko osmjehnuo, pokazujući puna usta zuba obojenih

146

147

duhanom.

- To su odlične vijesti, Abrantes. Javi timu da bude spreman. Zatim javi Središtu i obavijesti ih da sve ide prema planu. Reci im da ćemo im se javiti čim Smith bude uklonjen.

Abrantes je djelovao zabrinuto.

- Jeste li sigurni daje to tako jednostavno? Pročitao sam dosje tog Amerikanca. Mogao bi biti vrlo opasan.

- Ne paničari, Vitore - sjedokosi je rekao umirujuće. -Ako staviš metak ili oštricu noža na pravo mjesto, svaki će čovjek umrijeti.

20

Smith je zastao u predvorju kafića Longevity, kratko promotrivši goste zbijene za nekoliko okruglih stolica. Čine se pomalo eklektični, pomislio je s prikrivenim veseljem. Većina njih, posebno oni koji su sjedili kao parovi, doimala se prilično obično, mješavina lijepo odjevenih ljudi koji paze na zdravlje i ozbiljnih studenata. Drugi su imali uočljive razne tetovaže i piercinge po tijelu, koji su plijenili poglede. Neki su nosili turbane ili duge plave rastafarijanske pletenice. Nekoliko gostiju se znatizeljno okrenulo prema vratima, osmatrajući ga. Velika većina je nastavila intenzivno razgovarati.

Sam kafić zauzimao je većinu drugog kata Plaža Mercadoa s velikim prozorima koji su gledali na ulicu West San Francisco. Zidovi su bili oličeni u jaku crvenu boju, zagasito narančastu te žutu, a podovi su bili u živahnoj plavoj i izbljedjelom drvu s neobičnim umjetninama. Većina njih se temeljila na azijskim, hinduskim i zen temama.

Smith je krenuo ravno za stol za kojim je sjedila sama žena, jedna od onih gostiju kafića koji su se okrenuli da ga promotre. Bila je to Heather Donovan. Fred Klein je uključio njezinu sliku i kratak životopis sa Smithovom krivotvorenom iskaznicom Le Monde. Lokalna glasnogovornica Lazarova pokreta bila je u srednjim tridesetima, mršave, dječake figure, nestašnih plavih uvojaka, morsko zelenih očiju i svijetlih pjegica po nosu.

Gledala je sa zbunjenim izrazom lica kako ide prema njoj.

148

.... 149

- Mogu li vam pomoći? - upitala je.

- Ja sam Jon Smith - rekao je mirno, uljudno skinuvši svoj crni

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Stetson. - Mislim da me očekujete, gospođo Donovan.

Jedna fino oblikovana crvenkastozlatna obrva se podigla.

- Očekivala sam novinara, a ne kauboja - promrmljala je na savršenom francuskom.

Smith se osmjehnuo i pogledao na svoju tamnu jaknu od rebrasta samta, usku kravatu, traperice i čizme.

- Pokušavam se prilagoditi lokalnim običajima - odgovorio je na istom jeziku. - Naposljetku, kad si u Rimu...

Ona se nasmiješila i prebacila se na engleski.

- Molim vas, sjednite, gospodine Smith.

Stavio je šešir na stol, izvukao mali notes i olovku iz traperica te sjeo preko puta nje.

- Hvala vam što ste se sastali tako sa mnom, mislim ovako kasno. Znam da ste imali dug dan.

Glasnogovornica Lazarova pokreta je lagano kimnula.

- Doista je bio dug dan. Nekoliko dugih dana, zapravo. Ali prije nego što počnem ovaj intervju, želim vidjeti neku ispravu. To je, naravno, samo formalnost.

- Naravno - Smith je rekao ravnodušno. Predao joj je krivotvorenu novinarsku iskaznicu, pažljivo gledajući dok ju je ona držala prema svjetlu.

- Jeste li uvijek toliko oprezni prema novinarima, gospođo Donovan?

- Ne uvijek - odgovorila je. Slegnula je ramenima. - Ali ovih dana učim imati malo manje povjerenja. Kad vidite nekoliko tisuća ljudi koje je pobila vlastita vlada, onda je to normalno.

- To je razumljivo - reče Smith mirno. Prema dosjeu Tajne jedan, Heather Donovan je relativno nedavno pristupila Lazarovu pokretu. Prije toga radila je u lobističkim krugovima u prijestolnici za ekološke skupine manstreama, kao što su Sierra Club i World Wildlife Federation. Smatrali su je čvrstom, pametnom i politički prepredenom.

- Dobro, čini se da ste pravi - reče naposljetku, gurnuvši mu iskaznicu natrag.

- Što ćete? - prekinuo ih je neenergičan glas. Jedan od konobara, visok i vitak mladić probušenih obrva, primaknuo se njihovu stolu i

sad je strpljivo stajao nad njima.

- Zeleni čaj - rekla mu je glasnogovornica Lazarova pokreta.

-1 čašu crvenog vina za mene - reče Smith. Vidio je njezin sažalni pogled. - Nema vina? Onda pivo?

Zatresla je glavom, gotovo se ispričavajući. Bila je to kretnja koju je ponovio i konobar.

- Oprostite, ali ovdje se ne poslužuje alkohol - rekla je. Usnice su joj se iskrivile prema gore, naznačujući još jedan smiješak. - Možda da kušate jedan od eliksira Longevity.

- Elik্সira? - upitao je sumnjičavo.

- To je mješavina tradicionalnih kineskih biljnih recepta i prirodnih voćnih sokova - reče konobar, prvi put pokazujući neko oduševljenje.

- Preporučujem Virtualnog Buddha. Prilično stimulira.

Smith je niječno zatresao glavom.

- Možda drugi put - slegnuo je ramenima. - Uzet ću isto što i gospođa Donovan - zeleni čaj.

Kad je konobar otišao donijeti im piće, Smith se okrenuo glasnogovornici Lazarova pokreta. Držao je svoj mali notes.

- Dakle, sad kad smo ustanovili da sam dobronamjerni novinar...

- Možete postavljati pitanja - Heather Donovan je završila umjesto njega. Pomno gaje promatrala. - Koja se, koliko shvaćam, okreću oko groteskne konstrukcije FBI-ja kako je pokret odgovoran za uništenje Tellerova zavoda i za ubojstvo tolikih nevinih ljudi.

Smith je kimnuo.

- Točno. Pročitao sam druge novine jutros i ono što ste rekli o tom Andrei Costanzu zaintrigiralo me. Prema onome što sam čuo, moram priznati da mi se taj tip ne čini kao netko tko bi mogao biti tajni

urotnik.

- On to nije.
- To je prilično sigurno - reče. - Možete reći malo više o tome?
- Andy puno priča, a malo radi - rekla mu je. - Nikad ne propušta sastanak Pokreta i uvijek ima puno toga za reći ili se barem požaliti. Stvar je u tome da ga nisam nikad zapravo vidjela da nešto radi! On će trkeljati satima, ali pokažite mu omotnice u koje treba nešto zapakirati i zalijepiti, ili letke koje treba podijeliti, i odjednom je ili prezauzet ili bolestan. Misli daje on originalni kralj filozofije, čovjek čije vizije dopiru izvan dosega običnih smrtnika poput nas ostalih.

.151.

- Znam taj tip - reče Smith na brzinu se osmjehnuvši. - To je ne priznati Platon knjižarskoga skladišta.
  - Upravo to je Andy Costanzo - složila se Heather - i stoga su FBI-ove tvrdnje toliko apsurdne. Svi smo ga tolerirali, ali nitko u Pokretu ne bi Andvju povjerio štogod ozbiljno, a kamoli da mu da sto tisuća dolara gotovine.
  - Netko jest - istaknuo je. - Identifikacija onih prodavača automobila je nepogrešiva.
  - Znam to! - zvučala je frustrirano. - Mislim daje netko dao Andvju novac da kupi te džipove. I čak mislim daje on bio dovoljno glup ili dovoljno arogantan da napravi to što su od njega tražili. Ali novac nije nikako mogao doći od Pokreta! Mi nismo siromašni, ali se sigurno ne valjamo u toliko novca!
  - Znači, mislite daje Costanzu namješteno?
  - Sigurna sam - reče ona odlučno. - Kao način da se udari na Lazaru i na sve ono za što se zauzimamo. Pokret je u potpunosti predan nenasilnim prosvjedima. Nikad ne bismo odobrili ubojstva ili terorizam!
- Smith je bio u kušnji da istakne kako uništavanje laboratorijske opreme automatski prelazi tu granicu nenasilja, ali odlučio je držati jezik za zubima. Došao je tu saznati odgovore na određena pitanja, a ne potpaliti političku debatu. Osim toga, sad je osjećao da ta žena govori istinu, barem o onim elementima Lazarova pokreta s kojima je bila upoznata. S druge strane, bila je samo aktivist srednje razine, nešto poput satnika ili bojnika u vojsci. Koliko je zapravo mogla znati o tajnim potezima koji su se vukli s više razine njezine organizacije? Dolazak zelenog čaja dao joj je vremena da vrati mirnoću. Oprezno je otpila i zatim ga jednako tako oprezno pogledala preko ruba šalice iz koje s pušilo.
- Pitate se je li ili nije novac došao od nekoga iz viših instanci Pokreta, je li tako?
  - Smith je kimnuo.
  - Bez uvrede, gospođo Donovan. Ali vaši su navukli prilično debeli veo tajne oko glavnoga vodstva Lazarova pokreta. Potpuno je prirodno pitati se što se krije iza toga.
  - Taj veo tajne, kako vi to zovete, obična je obrambena mjera,

gospodine Smith - rekla je jednolično. - Znae što se dogodilo našim prvim osnivačima. Živjeli su otvoreno, javno. I zatim su, jedan po jedan, ili ubijeni ili oteti. To su učinile ili korporacije koje su razljutili ili vlade koje su lobirale za te korporacije. Pokret neće dopustiti da ponovno tako lako bude obezglavljen! Smith je odlučio ostaviti njezine sulude tvrdnje bez komentara. Počela je recitirati unaprijed naučeni tekst. Na njegovo iznenađenje, odjednom se nasmijala. Taj je osmijeh osvijetlio njezine živahne zelene oči.

- Dobro, priznajem daje to djelomično retorika. Retorika iz srca, da budemo jasni, ali slažem se kako to nije baš neki uvjerljiv argument. - Srknula je još jedan gutljaj čaja i zatim stavila šalicu na stol između njih. - Pokušat ću umjesto toga logikom: recimo da u potpunosti griješim. Da sam marioneta i da postoje ljudi u Pokretu koji su odlučili iskoristiti tajno nasilje da postignu naše ciljeve. Razmislite o

Ludlum Robert - Lazarova osveta

tome. Da vodite vrhunsku tajnu operaciju čije bi otkrivanje uništilo sve što ste ikad učinili... biste li se koristili nekim poput Andvja Costanza kao svojim agentom?

- Ne, ne bih - složio se Smith. - Ne bih, osim kad bih želio da me ulove.

I to gaje mučilo otpočetak. od prvog trenutka kad je pročitao priče koje su procurile iz FBI-a. Sada, nakon što ju je saslušao, bio je još uvjereniji kako cijela ta priča s džipovima poprilično smrdi. Oslanjati se na umišljenu budalu poput Costanza da bi se kupila vozila za bijeg u terorističkom napadu značilo je samo izazivati velike nevolje. To bi bila krajnje glupa pogreška koja se nikako nije podudarala s nemilosrdnim, proračunatim profesionalizmom kojemu je svjedočio tijekom napada na Zavod. Stojte značilo daje netko manipulirao istragom. Jedan blok zapadnije od Plaze Mercado, Malachi MacNamara strpljivo je čekao, skriven u sjeni natkrivena pločnika. Bilo je kasno, a ulice središta Santa Fea bile su gotovo puste

Mršavi muškarac gruba lica pažljivo je podigao dalekozor marke Kite za noćno promatranje i gledao kroz njega jednim blijedoplavim okom. Poprilično zgodna naprava, mislio je. Britanski jednogled je bio robustan, lagan i davao je oštru, čistu sliku, uvećanu četiri puta. Strpljivo je pretraživao okolicu, provjeravajući još jedanput pokrete

152

153

svog odabranog plijena.

Prvo se usredotočio na muškarca koji je nepomično stajao u mračnom ulazu umjetničke galerije, pedeset metara dalje. Momak obrijane glave nosio je traperice, teške radne čizme i odbačenu vojničku jaknu. Kad god bi prošao automobil, oči bi mu se stisnule kako bi i dalje, bez zasljepljenosti, mogao gledati u mrak. Zadržao se ondje unatoč sve većoj hladnoći. Malo premlad, MacNamara je razmišljao kritički, ali vrlo spreman i poprilično discipliniran.

Još tri promatrača bila su postavljena na različitim točkama duž ulice, ukupno, dakle, četiri. Dvojica su bila smještena zapadno od Plaze Mercado. Dvojica su vrebala prema istoku. Svi su bili dobro zaklonjeni, skriveni od svih pogleda - osim pogleda školovanog promatrača s opremom za noćno motrenje.

Bili su dio skupine koju je MacNamara lovio još od katastrofe ispred Tellerova zavoda. Izgubio ih je odmah nakon pokolja nanonapra-vama, ali ponovno su se pojavili čim se Lazarov pokret pregrupirao i utaborio ispred kordona Nacionalne garde. Ranije te večeri, nedugo nakon zalaska sunca, ta trojica krenula su pješice na sjever, ulazeći sve dublje u uske stare ulice Santa Fea.

Praćenje ih je sa sigurne udaljenosti. To kratko praćenje mu je govorilo poprilično o njegovu plijenu. Ti muškarci nisu bili tek ulične skitnice ili anarhistički grubijani koje je namamio miting Pokreta, kao što je isprva mislio. Njihovi pokreti bili su vrlo precizni, planski i predobro izvršeni. Provukli su se pokraj FBI-a i policijskog nadzora kod Laz-arova kampa. I više nego jedanput bio je prisiljen brzo se prikriti kako bi izbjegao da ga primijeti jedan od njih koji je ostao kao pozadinski čuvar.

Praćenje je bilo kao vrebavanje na veliku divljač ili praćenje patrola elitnih neprijateljskih komandosa koji su izviđali nepoznati teritorij. Na neki način, MacNamara je smatrao taj izazov uzbudljivim. Bila je to igra s velikim ulozima lukavstva i vještine, kakvu je igrao puno puta prije, u mnogim različitim dijelovima svijeta. No sada je bio svjestan pritajenog osjećaja umora, laganog obamiranja osjetila i refleksa. Vjerojatno su napori proteklih nekoliko mjeseci uzeli veći danak od njegovih živaca i izdržljivosti nego stoje isprva mislio. Muškarac obrijane glave kojeg je promatrao iznenada se uspravio i bio u potpunosti spreman. Muškarac je šapnuo nekoliko riječi u mali

radiomikrofon pričvršćen za svoj ovratnik, pažljivo je slušao odgovor i zatim se nagnuo prema naprijed kako bi osmotrio oprezno oko ruba ulaza. MacNamara je brzo skrenuo pogled na ostale promatrače, primijetivši iste

Ludlum Robert - Lazarova osveta

nepogrešive znakove povećane spremnosti. Promijenio je svoj položaj i izdahnuo zrak iz pluća nježno, potiskujući prvi porast adrenalina u svom tijelu dok se spremao za akciju. Čudan osjećaj umora je nestao. Ah, pomislio je, evo ga. Produženo razdoblje nepomičnog čekanja na hladnoći i u mraku gotovo daje završilo.

I dalje vireći kroz opremu za noćno promatranje, proletio je pogledom Plaža Mercado. Neki muškarac i žena upravo su izašli iz zgrade. Stajali su zajedno na pločniku i živahno razgovarali. Prepoznao je odmah mršavu, atraktivnu ženu. Vidio ju je kako užurbano hoda po Laza-rovu kampu. Zvala se Heather Donovan. Bila je lokalni aktivist Pokreta i bavila se novinarskim upitima. Ali, tko je bio tamnokosi muškarac s kojim je razgovarala? Odjeća, čizme i kaubojski šešir upućivali su daje čovjek odavde, ali MacNamara je nekako sumnjao daje to tako. Nešto u tome kako se visoki, plećati muškarac kretao i držao bilo mu je čudno poznato.

Tamnokosi se okrenuo, pokazujući prema betonskoj garaži niz ulicu zapadno. Na tren mu je lice bilo vrlo vidljivo. Zatim se ponovno okrenuo.

Malachi MacNamara je polako spustio noćni dalekozor. Njegove blijedoplave oči bile su i razdragane i iznenađene.

- Do vruga - promrmljao je sebi u bradu - dobri brigadir doista ima talenta da izleti gdje god i kad god ga se najmanje očekuje.

154.

M5

21

Staze izrađene od opeke ispresijecale su središnji trg Santa Fea, okružujući različite spomenike i zavijajući ispod raskošnih krošnji drveća, visokih američkih brijestova i kanadskih topola, jela, javora, akacija i drugog raslinja. Klupe u parku, od kovanog željeza i obojane u bijelo, bile su postavljene u pravilnim razmacima duž staza za šetnju. Tanki pokrov otpalog lišća prostirao se po travnjacima i tvrdoj zemlji.

Okružen niskom željeznom ogradom obelisk koji je obilježavao bitke iz građanskog rata u Novom Meksiku, nalazio se u samom središtu trga. Malo se ljudi sjećalo krvavog rata između Sjevera i Juga, koji se proširio tako daleko na zapad. Na nekim mjestima su se tanke zrake svjetlosti, što su ih bacale ulične svjetiljke koje su okruživale Plažu, probijale kroz drveće, no osim toga taj stoljećima star prostor bilo je mjesto mraka i dostojanstvene tišine.

Jon Smith je pogledao u mršavu, zgodnu ženu koja je hodala pokraj njega. Heather Donovan je dršćući stisnula svoj kaput od crne tkanine čvrsto oko sebe. Kad god bi prešli preko polomljene crte blijede svjetlosti između sjena, vidio je kako se njezin dah pretvara u paru na hladnom noćnom zraku. Kako je sunce već odavna zašlo, temperatura je brzo padala. Nije bilo neobično da amplitude u Santa Feu variraju čak za 15 ili 20 stupnjeva.

Nakon što su ispili čaj u kafiću Longevity, ponudio se daje otprati do automobila koji je bio parkiran u pokrajnjoj uličici, nedaleko od

Guvernerove palače. Iako očito iznenađena ovim staromodnim kavalir-skim činom, prihvatila je njegovu ponudu s očitim olakšanjem. Santa Fe je obično bio vrlo siguran grad, objasnila je, ali još se osjećala pomalo prestrašeno nakon što je vidjela užase pred Tellerovim zavodom.

Bili su nekoliko metara udaljeni od obeliska Građanskog rata kad je Smith iznenada stao. Nešto nije u redu, pomisli. Njegova intuicija slala mu je signal upozorenja. Sad, kad su prestali hodati, čuo je druge korake, procijenio je da se radi o dvojici ili trojici muškaraca koji su im se potihom primicala iza leđa, prateći ih. Mogao je razaznati blagu škripu teških čizama po pločniku od opeke. U istom trenutku primijetio je kako još dvije jedva vidljive sjene ispod stabala prilaze bliže.

Glasnogovornica Lazarova pokreta primijetila je istodobno likove kako im se približavaju.

- Tko su ti ljudi? - upitala je, očito iznenađena.

Smith je djelić sekunde zastao oklijevajući. Jesu li ti tipovi agenti FBI-a koje je poslala Kit Pierson? Bio je siguran da su ga motrili danas popodne. Ali kad je

provjerio prate li ga prije nego što je krenuo u Longevity, ništa nije otkrio. Je li ih propustio?

U tom je trenutku jedan od muškaraca koji su se primicali sprijeda izašao na svjetlo. Imao je obrijanu glavu i nosio staru vojničku jaknu. Smithove oči su se stisnule kad je vidio pištolj s prigušivačem, što ga je muškarac držao spremnim. Toliko o FBI-u, pomislio je hladno.

Bili su opkoljeni, zatočeni na otvorenome ispred Plaze. Instinkti su mu se aktivirali. Morali su pobjeći iz ove klopke prije nego što bude prekasno.

Reagirajući brzo, Smith je zgrabio Heather Donovan za ruku i odvukao je nadesno, oko zavoja obeliska. Istodobno je izvukao pištolj iz futrole za ramenom, koji je bio skriven ispod jakne od rebrasta samta.

- Ovuda - promrmljao je odlučno. - Dođite!

- Što to radite? - glasno je prosvjedovala, previše šokirana njegovom iznenadnom akcijom i bijegom. - Pustite me!

- Ako želite živjeti, podite sa mnom! - odbrusio je Smith, i dalje je vukući s otvorena prostora oko spomenika Građanskom ratu prema tami ispod okolnoga drveća.

Jedan od dvojice muškaraca koji su dolazili iza njega je stao, brzo naciljao i otvorio vatru. Puf! Prigušivač na njegovu pištolju stišao je

156

157

zvuk pucnja u prigušeni kašalj. Metak je proletio pokraj Smithove glave i udario u obližnje deblo visoke topole. Puf. Još jedna serija rafala zatresla je nisku granu. Geleri i lišće padali su po njima.

Gurnuo je glasnogovornicu Pokreta na zemlju.

-Ostanite dolje!

Smith se podigao na jedno koljeno, naciljao svoj Sig Sauer pištolj prema strijelcu i povukao okidač. Oružje je jednom zagrmjelo, glasni prasak je odjeknuo odbijajući se od zgrada koje su okruživale Plazu.

Hitac, ispaljen u žurbi i u pokretu, je promašio. Ali zvuk pucnjave bacio je trojicu od četvorice napadača koje je mogao vidjeti na zemlju. Legli su potrbuške i počeli uzvraćati paljbu, ispaljujući brzo.

Heather Donovan je vrištala prodorno, priljubila se potrbuške uz tvrdnu zemlju.

Meci su letjeli oko nje i zabijali se u debla s obje strane ili su udarali u obližnje klupe u parku u kiši iskri, komadića metala i bijele boje u prahu. Smith je zanemario bliske promašaje te se umjesto toga usredotočio na jedinog revolveraša koji se još micao.

Bio je to onaj muškarac obrijane glave kojega je prvog primijetio. Pognut u čučnju, revolveraš se kretao nadesno pokušavajući se skloniti među drveće i zatim mu doći s boka.

Jon je ispalio tri hica u kratkim razmacima.

Čelavac se spotaknuo. Pištolj s prigušivačem pao mu je na pod. Polako je pao prema naprijed, na ruke i koljena. Krv mu je curila iz usta. Crna na slabašnoj svjetlosti, širila se po pločniku i njegovim opekama u sve veću mlaku.

Još je metaka proletjelo pokraj Smitha kad su ranjenikovi drugovi nastavili pucati. Jedna je runda prošla kroz široki obod njegova najnovijeg Stetsona i zbacila mu ga s glave. Šešir je odletio u sjenu. Previše su se približili, pomislio je nezadovoljno, počeli su ga opkoljavati.

Bacio se na trbuh i ispalio još tri hica iz svoga SIG-Sauera, pokušavajući držati njihove glave dolje ili barem zatresti im metu. Zatim se brzo otkotrljao do mjesta gdje je ležala Heather Donovan s licem pritisnutim na tlo. Prestala je vrištati, ali mogao je vidjeti kako joj se ramena tresu dok joj je tijelo drhtalo od prestrašenih jecaja.

Trojica neozlijeđenih revolveraša primijetila su njegovo kretanje. Sad su pucali niže, uzevši si vremena za ciljanje. Meci su se zabijali u zemlju oko Jona i glasnogovornice Pokreta. Drugi, malo dalje od mete,

slali su u zrak komadiće opeke.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Smith je napravio grimasu. Morali su pobjeći odavde, i to brzo. Stavio je nježno ruku na leđa prestrašene žene. Zadrhtala je, ali ostala je dolje.

- Moramo ići - rekao je užurbano. - Krenite! Puzite, dovraga!

Krenite prema onoj velikoj topoli tamo. To je samo nekoliko metara.

Okrenula je glavu prema njemu. Oči su joj bile velike u mraku. Nije bio siguran je li ga uopće čula.

- Idemo! - rekao joj je ponovno, ovaj put glasnije. - Ako ostanete ležati ovdje, nećete uspjeti.

očajnički je zatresla glavom, prljajući obraze zemljom. Bila je skamenjena, shvatio je, paralizirana od straha.

Smith je napravio grimasu. Ako je ostavi i otkotrlja se u zaklon iza onoga stabla, ona će poginuti. Ako ostane tu s njom, na otvorenom, oboje će poginuti. Pametan potez bio bi daje ostavi. Ali ako on otrči, sumnjao je da će je ubojice ostaviti na miru. Nisu se činili kao ljudi koji vjeruju daje dobro ostaviti potencijalne svjedoke na životu. Nije mogao poslušati razum koji mu je govorio da bježi.

Postojala su ograničenja u onome što bi mogao probaviti, a ostaviti tu ženu da bi sačuvao vlastitu kožu, značilo bi probiti granice.

Umjesto toga, podigao je pištolj i počeo uzvraćati paljbu u gotovo nevidljive revolveraše. Magazin njegova SIG-Sauera se otvorio. Potrošio je trinaest metaka. Okinuo je otklonac, izbacio prazni spremnik i ubacio drugi i posljednji spremnik.

Smith je vidio kako su dvojica ubojica krenula u akciju, brzo se krećući lijevo i desno od njih, a istodobno su bili pognuti. Pokušavali su mu prići s boka. Kad dođu na položaj, mogli bi ga prikovati smrtonosnom unakrsnom paljbom. Drveće je bilo previše razmaknuto da mu pruži zaklon iz svih uglova. U međuvremenu treći muškarac je još ravnomjerno pucao, održavajući Jonovu glavu priljubljenu uz tlo, štiteći obuhvatni manevar svojih drugova.

Smith je opsovao u sebi. Predugo je čekao. Sad je bio prikovan.

Pa dobro, sad će se morati boriti ovdje i vidjeti koliko neprijatelja može povesti sa sobom u grob. Još je jedan hitac udario u zemlju nekoliko centimetara iznad njegove glave. Jon je ispljunuo komadiće otrgnute trave i blata te naciljao, pokušavajući iznenaditi napadača koji se kretao oko njegova desnog boka.

.158

159

Još hitaca se iznenada osulo i odjeknulo po Plazi. Revolveraš koji se kretao s desne strane zavrištao je u agoniji. Pao je, glasno jecajući i stiskao ranjeno rame. Njegovi su se drugovi zagledali u njega, na trenutak u šoku, a zatim se okrenuli, panično gledajući prema sjenovitoj masi drveća duž južnoga ruba trga. Smithove su se oči širom otvorile, u čudu. On nije ispalio te hlice. A zlikovci su imali prigušivače. Tko mu se još pridružio?

Nova vatra iz tajanstvenog oružja se nastavila, udarajući o tlo i drveće oko dvojice revolveraša koji nisu bili ranjeni. Ovaj neočekivani protunapad bio je zacijelo previše za njih. Brzo su se okrenuli, povlačeći se na sjever prema ulici nasuprot Guvernerove palače. Jedan od njih je povukao ranjenika na noge i pomogao mu da odšepa. Drugi je iznenada projurio prema muškarcu kojega je Jon pogodio, ali još je metaka udarilo o pločnik pod njegovim nogama, odbacivši ga natrag u sjenu koja gaje skrivala.

Smith je primijetio pokret na rubu drveća s desne strane. Mršav, sjedokosi muškarac je izašao je na otvoreno, napredujući ravnomjerno dok je ispaljivao metke iz pištolja koji je držao u čvrstom stisku s dvije ruke. Uvukao se u zaklon koji je pružao spomenik Građanskog rata i ponovno napunio svoje oružje, 9-milimetarski Brovning Hi-Power.

Tišina se ponovno spustila na Plazu.

Došljak je pogledao prema Smithu. Slegnuo je ramenima kao da se ispričava.

- Oprosti na kašnjenju, Jon - zazvao gaje potiho. - Trebalo mi je

duže da se probijem s leđa tim momcima nego što sam mislio.

To je bio Peter Howell. Smith se zaprepašteno zagledao u svog starogprijatelja. Bivši britanski časnik specijalnih padobranskih postrojbi i agent MI6 nosio je teški kaput od ovčje kože preko izbljijedjele crveno-zelene flanelne košulje i

Ludlum Robert - Lazarova osveta

traperica. Njegova gusta sijeda kosa, obično kratko podšišana, sada je bila duga, kovrčava i uokvirivala je par blijedoplavih očiju i lice duboko izborano od godina izloženosti vjetru, suncu i drugim vremenskim nepogodama.

Obojica muškaraca su čula zvuk automobila koji je iznenada projurio po sjevernom rubu trga. Kočnice su zaškripale dok je stao nakratko i zatim zarežao u noć te krenuo istočno po Aveniji Palače prema rubnoj cesti Paseo de Paralte.

- Dodavola! - Peter je progundao. - Trebao sam znati da ti momci

imaju potporu i brz izlaz ako im se što izjalovi. Kao što i jest. - Podigao je svoj Browning. - Pazi, Jone, dok ja brzo izvidim situaciju.

Prije nego stoje Smith mogao nešto reći, stariji muškarac je skočio prema naprijed i nestao u sjeni.

Glasnogovornica Lazarova pokreta oprezno je podignula glavu. Suze su joj tekle niz lice, kroz blato kojim je bila poprskana njezina blijeda koža.

- Gotovo je? - prošaptala je.

Smith je kimnuo.

- Nadam se - rekao je, još pretražujući tamu oko njih i uvjerivši se da nema nikoga.

Polako, tresući se, mršava žena je sjela. Zurila je u Jona i u pištolj u njegovoj ruci.

- Vi uopće niste novinar?

- Ne - reče on blago. - Nažalost, nisam.

-Onda tko...

Povratak Petera Howella presjekao je njezino pitanje.

- Nestali su - reče Peter iziritirano. Pogled mu je pao na muškarca obrijane glave kojeg je Smith ubio. Kimnuo je od zadovoljstva. - Ali barem su morali ostaviti ovoga za sobom.

Sagnuo se i okrenuo tijelo. Zatim je zatresao glavom.

- Jadničak je mrtviji nego Juda Iškariot - Peter je hladno objavio.

- Pogodio si ga dvaput. Prilično dobro ciljaš za običnog seoskog doktora, rekao bih.

Ispreturao je mrtvačeve džepove, tražeći novčanik ili papire koji bi mu pomogli da ga identificira.

- Bilo što? - upita Smith.

Peter je zatresao glavom.

- Niti šibica. - Pogledao je Amerikanca. - Tko god je unajmio ovog jadnika, pobrinuo se da bude čist prije nego što gaje poslao da te ubije.

Jon je kimnuo. Nesuđeni ubojica bio je lišen bilo čega što bi ga povezalo s onima koji su izdali zapovijedi.

- To je loše - reče, mršteći se.

- Šteta je kad opozicija misli unaprijed - složio se Peter. - Ali još nije sve izgubljeno.

Bivši SAS-ovac izvukao je malenu kameru iz jednog od džepova

161

kaputa i okinuo nekoliko fotografija mrtvačeva lica izbliza. Koristio je film super-visoke brzine tako da nije trebao fleš. Zatim je maknuo kameru i izvukao još jednu malu napravu veličine meko ukoričene džepne knjige. Imala je ravni, čisti ekran i nekoliko dugmadi sa strane. Primijetio je da Smith zuri, zadivljen.

- To je digitalni skener za otiske prstiju - objasnio je Peter. - Radi s ovim krasnim čistim elektronima, umjesto one prljave stare tinte.

- Zubi su mu bijelo sjajili u tami. - Što će ljudi znanstvenici sljedeće smisliti, a?

Radeći brzo, pritisnuo je mrtvačeve ruke na površinu skenera, prvo desnu, a zatim lijevu. Zasvijetlilo je, zabrujalo i zazujalo. Pohranjivao je slike svih deset otisaka prstiju u memorijsku karticu.

- Skupljaš uspomene za stare dane, zar ne? - upita Smith upirući prstom, znajući vrlo dobro da njegov prijatelj ponovno radi za London.

Iako je bio tobože umirovljen, Petera su s vremena na vrijeme vraćali u službu i to obično MI6, britanska tajna obavještajna služba. Bio je plaćenik koji je više volio raditi sam, nasljednik ekscentričnih, katkad

Ludlum Robert - Lazarova osveta

gusarskih engleskih pustolova koji su prije mnogo vremena pomogli izgraditi imperij.

Peter se samo nasmiješio.

- Nisam te htio požurivati - reče Smith - ali ne bismo li trebali dati petama vjetra? Osim ako doista želiš objašnjavati sve ovo policiji Santa Fea. - Zamahnuo je i pokazao na truplo na tlu i drveće izrešetano mecima.

Englez gaje pažljivo pogledao.

- Prava znatiželja - reče podigavši se. Lupnuo je na mali radioprijemnik u svom uhu. - Ovo je namješteno na policijsku frekvenciju. I mogu ti reći da su lokalni drotovi bili vrlo zauzeti nekoliko posljednjih minuta - odgovarali su na hitne pozive iz svih smjerova... i uvijek u najdalja predgrađa. Najbliži patrolni automobil još je udaljen desetak minuta.

Smith je zamahnuo glavom, u nevjerici.

- Bože! Ti ljudi se ne igraju?

- Ne, Jone - reče Peter tiho. - Ne igraju. Stoga predlažem da nađeš novo prenoćište večeras. Nešto diskretno i neprimjetno.

- O moj Bože - reče tanašni glasić iza njih.

Obojica muškaraca su se okrenula. Heather Donovan je stajala

ondje, zureći u užasu u mrtvaca pod svojim nogama.

- Poznajete ga? - upita Smith nježno.

Nevoljko je zakimala.

- Ne osobno. Čak ne znam ni njegovo ime. Ali vidjela sam ga oko kampa Pokreta i na mitingu.

-I u zapovjednom šatoru Lazara - reče Peter oštro - kao što dobro znate. Mršava žena se zacrvenjela.

- Da - priznala je. - Bio je u grupi aktivista koju su naši organizatori doveli... za, kako su oni rekli, posebne zadatke.

- Poput rezanja ograde Tellerova zavoda, kad je miting postao grublji - podsjetio ju je Peter.

- Da, to je točno. - Ramena su joj se spustila. - Ali nisam nikad mislila da nose oružje. Ili da će pokušati nekoga ubiti. - Pogledala ih je uplašena pogleda i posramljena. - Nije se to tako trebalo dogoditi!

- Sumnjam da postoji puno stvari kod Lazarova pokreta koje nikad ne biste mogli ni zamisliti, gospođo Donovan - rekao joj je sjedi Englez. -I mislim da ste se izvukli za dlaku i uz puno sreće.

- Ona se ne može vratiti u kamp Pokreta, Peter - shvatio je Smith. - Bilo bi to preopasno.

- Možda i bi - složio se stariji muškarac. - Naši prijatelji pod oružjem su zasad pobjegli, ali možda ima drugih koji neće biti sretni kad vide gospođu Donovan tako zdravu i živu.

Lice joj je probljedilo.

- Imate li neko mjesto gdje možete ostati neko vrijeme izolirani, obitelj ili prijatelje? S ljudima koji nisu u Lazarovu pokretu? - upita Smith. - Možda negdje daleko?

Polako je kimnula.

- Imam tetu u Baltimoreu.

- Dobro - reče Smith. - Mislim da trebate odmah odletjeti tamo. Noćas, ako je moguće.

- Ostavi to meni, Jone - reče mu Peter. - Tvoje lice i ime su poprilično poznati tim ljudima. Ako stigneš u zračnu luku s gospodom Donovan, samo ćeš joj naslikati metu na leđima.

Smith je kimnuo.

- I vi ste bili na mitingu - iznenada je rekla, gledajući pažljivije lice Petera Howella. -Ali rekli ste da se zovete Malachi. Malachi Mac-

Namara!

Kimnuo je s laganim smiješkom koji je dodatno izbrazdao njegovo duboko naborano lice. - Pseudonim, gospođo Donovan. Možda nezgodna varka, ali potrebna.

- Tko ste vi zapravo? - upita ona. Najprije je pogledala mršavog Engleza gruba lica pa zatim Smitha i opet natrag. - CIA? FBI? Netko drugi?

- Nemojte nas ništa pitati i mi vam nećemo lagati - reče Peter.

Njezine intenzivno zelene oči su uznemireno žmirkale. -Ali mi jesmo vaši prijatelji. Budite uvjereni u to. - Izraz lica mu se smračio. - Što je daleko više nego što mogu reći za neke od vaših bivših drugova iz Pokreta.

22

Subota, 16. listopada Sjedište CIA-e, Langley, Virdžinija

Neposredno nakon ponoći, ravnatelj CIA-e David Hanson naglo je uletio u svoj ured sa sivim tapisonom, smješten na sedmom katu. Unatoč ukočenom, osamnaestosatnom radnom danu, još je bio besprijekorno odjeven u lijepo skrojeno odijelo, s uštirkanom čistom košuljom i savršeno svezanom leptir mašnom. Svrnuo je oprezno pogled na izgužvanog, izmorenog muškarca koji gaje čekao.

- Moramo razgovarati, Hal - reče napeto - nasamo.

Hal Burke, šef CIA-ina tima za Lazarov pokret je kimnuo.

- Da, trebamo.

Ravnatelj CIA-e krenuo je prema unutaršnjem uredu i bacio aktovku na jedan od dva udobno podstavljena naslonjača ispred svoga stola. Mahnuo je Burkeu da sjedne u drugi. Zatim je Hanson skupio ruke i spustio laktove na голу površinu velikoga stola. Proučavao je detaljno svog podređenog.

- Upravo sam došao iz Bijele kuće. Kao što možete zamisliti, pred sjednik trenutačno nije posebno zadovoljan ni s nama, ni s FBI-om.

- Upozorili smo ga što će se dogoditi ako Lazarov pokret pomahnita - reče Burke drsko. - Tellerov zavod, Telosov laboratorij u Kaliforniji i ova eksplozija bombe u Chicagu samo su bili uvod. Moramo se prestati mrvati uokolo. Moramo oštro odmah udariti u Pokret, prije nego što to

164

.165

postane još gore. Neki od srednje rangiranih aktivista još su vani. Ako možemo uloviti te ljude i slomiti ih, još imamo priliku upasti unutra. To je naša najbolja prilika da uništimo Lazarov pokret iznutra.

- To sam snažno istaknuo - rekao mu je Hanson. A ja nisam jedini. Castilla dobiva toga napretek od vodećih ljudi u Senatu i Kongresu iz obje stranke.

Burke je kimnuo. Govorkalo se u CIA-i da Hanson po cijeli dan šeće po Capitol Hillu i nasamo se sastaje s predsjednicima obavještajnih odbora Senata i Kongresa i s vođama oporbe i opozicije u oba doma. Posljedica toga jest da su njegovi moćni saveznici iz Kongresa zatražili da predsjednik Castilla službeno proglasi Lazarov pokret terorističkom organizacijom. Kad se to jednom dogodi, mogu se skinuti rukavice i savezne agencije za provođenje zakona i obavještajne agencije mogu oštro reagirati protiv Pokreta, krenuti na njegove vođe, bankovne račune i javne komunikacijske kanale.

Ali zaobilazeći predsjednika i Kongres, Hanson se igrao s vatrom. Ravnatelji CIA-e nisu se smjeli koristiti politikom da manipuliraju s programom predsjednika kojemu su služili. Ali Hanson je uvijek bio voljan riskirati kad su uložili bili visoki i on je očito mislio kako je njegova potpora u Kongresu i Senatu dovoljno snažna da ga zaštiti od Castellina bijesa.

- Ima li sreće? - Burke je upitao.

Hanson je odmahnuo glavom.

- Za sada, ne.

Burke se namrštitio.

- Zašto, dođavola?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Još od krvoprolića u Telleru, Lazar i njihovi sljedbenici jašu na velikom valu javne simpatije i potpore. Osobito u Europi i Aziji - podsjetio gaje ravnatelj CIA-e. Slegnuo je ramenima. - Ti zadnji akti nasilja mogu to malo ublažiti, ali previše ljudi će povjerovati Lazaru da su napadi u Telosu i Chicagu lažirani kako bi se diskreditirala njihova borba. Tako vlade diljem svijeta vrše ozbiljan diplomatski pritisak na nas da se ne petljamo u Pokret. Govore predsjedniku da će agresivne radnje prema Lazarovu pokretu potaknuti snažne antiameričke nemire u njihovim vlastitim zemljama.

Burke se namrštitio od gađenja.

- Hoćete mi reći daje Castilla voljan pustiti Pariz ili Berlin ili kakvu

drugu jeftinu stranu silu da uloži veto na našu vlastitu protuterorističku politiku?

- Ne baš veto - reče Hanson. - Ali neće krenuti otvoreno, sve ne dok ne podnesemo čvrste dokaze kako Lazarov pokret vuče konce ovih terorističkih napada.

Nekoliko je sekunda Burke sjedio šutke zureći u svog nadređenog. Zatim je kimnuo.

- To se može srediti.

- Pravi dokazi, Hal - upozorio gaje šef CIA-e. - Činjenice koje će izdržati i najdetaljniju provjeru. Razumijete me?

Ponovno je Burke kimnuo. O, shvaćam te, Davide, mislio sam na to možda više nego ti sam. U mislima je već bjesomučno radio na novim načinima kako popraviti situaciju koja je počela izmicati njegovoj kontroli u Tellerovu zavodu.

Na selu u Virginiji, dalje od glavne autoceste

Tri sata prije zore kapi hladne kiše padale su jedna za drugom po seoskim pejzažima Virginije, natapajući već natopljena polja i šume. Jesenje obično bila doba sušeg vremena, osobito nakon vlažnih, tropskih, grmljavinom praćenih pljuskova ljetnih mjeseci, ali vremenski obrasci su iskočili iz kolotečine ove godine.

Šezdesetak kilometara jugozapadno od Washingtona D.C. mala farma na maloj uzvisini s koje se vidjelo nešto rijetkog drveća, bila je okružena ustajalom barom i sa 16 hektara travnjaka, sada uglavnom ugušenih korovom i gustim raslinjem. Pocrnjele ruševine stare staje bez krova bile su blizu kuće. Ostaci ograde okruživali su prazna zarasla polja farme, ali većina drevnih ograda i stupova bila je prepolovljena ili je trunula u visokoj travi, raslinju i korovu. Utabani šljunčani put prolazio je od podnožja do isto tako šljunčane seoske ceste, paralelne s ogradom. Završavao je na uljem zamrljanom betonu izvan vanjskih vrata farme.

Na prvi pogled, mala satelitska antena na krovu i mikrovalni odašiljač na obližnjem brdu bili su jedini dokazi daje ta urušena farma imala bilo kakve veze s modernim dobom. U stvarnosti, suvremeni alarmni sustav osiguravao je farmu koja je iznutra bila opremljena najnovijim CIA-inim računalnom i elektroničkom opremom.

167

Hal Burke je sjeo za stol radne sobe, slušajući kako kiša udara o krov nečeg što je on sarkastično zvao povremena seoska utočišta za vikend. Jedan od njegovih prastričeva obrađivao je ovu bijednu zemlju desetljećima, a naposljetku su ga ubili stalni napor i frustracija. Nakon njegove smrti prošla je kroz ruke nekoliko debilnih rođaka i prije deset godina završila kod službenika CIA-e kao djelomična otplata starog obiteljskog duga.

On nije imao ni vremena ni novca da posadi nešto, ali cijenio je izdvojenost koju je pružala farma. Nepozvani gosti nikada nisu pokucali na vrata, čak ni lokalni Jehovini svjedoci. Bila je toliko daleko od puta da su je čak i brzorastući krakovi sjevernih predgrađa Virginije zaobišli. Kad je vrijeme bilo lijepo Burke je mogao hodati noću vani i vidjeti bolesni narančasti sjaj od svjetala Washingtona D.C. i njegovih sve brojnijih zajednica spavaonica. Zamrljali su nebo u golemu luku na sjeveru, sjeveroistoku i istoku, stalni podsjetnik na kulturu mnoštva i nepreglednu birokraciju koju je toliko prezirao.

Po jadnim seoskim cestama i zagušenim autocestama put do Lang-leyja i iz Langleyja često je bio dug i mučan, ali gomila opreme za sigurnu komunikaciju, koja je bila instalirana o saveznom trošku, omogućavala mu je rad s farme - ako nastane kakva iznenadna kriza. Oprema je funkcionirala dovoljno dobro za službenu uporabu u CIA-i. Napredniji dijelovi računale opreme i programa koje su mu naknadno

Ludlum Robert - Lazarova osveta

dostavili, omogućili su mu da sigurnije nadzire udaljene elemente TOCSINA. Došao je ravno ovamo nakon ponoćnog sastanka s Han-sonom. Događaji su se brzo smjenjivali i trebao je ostati u vezi sa svojim agentima.

Računalo je zazvonilo, što je upozoravalo na dolazak šifriranog izvješća o stanju iz sigurnosne jedinice koja je radila u Novom Meksiku. Namrštio se. Zakasnili su. Burke je protrljao oči i ukucao lozinku. Mješavina naizgled slučajno nabacanih znakova, slova i brojki odmah je promijenila oblik, stvarajući koherentne riječi i zatim cijele rečenice dok je program za dekodiranje radio svoj posao. Čitao je poruku sa sve većom zabrinutošću.

- Prokletstvo - promrmljao je. - Tko je, dovraga, taj kurvin sin?

- Zatim je podigao sigurnosni telefon, smješten odmah do računala, i nazvao svoju kolegicu iz FBI-a.

- Kit, slušaj - rekao je nervozno. - Imam problem koji mi trebaš

168

srediti. Truplo treba nestati. Zauvijek i odmah.

- Brigadir Smith? - upita Pierson jednolično.

Burke se namrštio.

- Kad bi barem bio.

- Ispričaj mi - reče ona. Mogao je čuti šuštanje u pozadini dok je skidala odjeću. - I bez izvrđavanja. Samo činjenice.

Službenik CIA-e ju je kratko izvijestio o propaloj zasjedi. Pierson je slušala u ledenoj tišini.

- Već sam postala prilično umorna od pospremanja nereda što ga ostavlja tvoja privatna vojska, Hal - reče ogorčeno nakon što je on završio.

- Smith je imao potporu - Burke je odbrusio. - To je nešto što nismo predvidjeli. Svi smo mislili da radi kao vuk samotnjak.

- Imate li opis toga drugog čovjeka? - upita ga ona.

- Ne - priznao je službenik CIA-e. - Bilo je premračno da ga moji ljudi dobro pogledaju.

- Prekrasno - reče Pierson hladno. - To postaje sve bolje i bolje, Hal.

Sad će Smith biti siguran da nešto smrdi u vezi s kupnjom terorističkih džipova, koju sam povezala s Pokretom. Zašto ne bi nacrtao veliku, široku metu na mom čelu?

Burke se odupirao potrebi da zalupi slušalicu.

- Konstruktivni prijedlozi bili bi poželjniji, Kit - reče naposljetku.

- Zatvori TOCSIN - rekla mu je. - Ta cijela operacija bila je katastrofa već od početka. A uz Smitha koji je još živ i njuška u blizini, nemam potrebnog manevarskog prostora da gurnem ovu istragu prema Lazaru.

On je zatresao glavom.

- Ne mogu to učiniti. Naši ljudi već imaju sljedeće zapovijedi. U većoj smo opasnosti ako pokušamo sada prekinuti nego ako nastavimo.

Nastupila je duga tišina.

- Da razjasnimo jednu stvar, Hal - reče Piersonica odlučno. - Ako TOCSIN padne, ja neću biti jedina koja će potonuti, razumiješ?

- Je li to prijatnija? - upita Burke polako.

- Nazovi to činjenicom - odgovorila mu je. Telefon je zamuknuo.

Hal Burke je sjedio, zureći nekoliko minuta u ekran i razmišljajući o svom sljedećem potezu. Je li Kit Pierson gubila živce? Nadao se da

169

nije. Nikad nije volio tamnokosu ženu, ali uvijek je poštivao njezinu hrabrost i volju da pobijedi pod svaku cijenu. Bez toga, bila bi samo teret koji si TOCSIN nije mogao priuštiti.

Odlučio je i počeo brzo tipkati, izdajući novi niz naredbi ostacima jedinice u Novom Meksiku.

Sigurna videokonferencija Lazarova pokreta

Po cijelom svijetu potajno su se okupljale male skupine muškaraca i žena svih boja i rasa. Sastajali su se ispred satelitski povezanih monitora i videokamera. To je

Ludlum Robert - Lazarova osveta

bila elita Lazarova pokreta, vođe najvažnijih udarnih ćelija. Svi se djelovali napeto, željni pokrenuti akcije koje su planirali tolike mjesece. Muškarac zvan Lazar stajao je opuštano ispred velikog displeja koji mu je pokazivao slike što ih je odašiljala svaka skupina. Znao je da nitko od njih neće vidjeti njegovo pravo lice, niti čuti pravi glas. Kao i uvijek, njegovi napredni računalni i programski sustavi sastavljali su različite, idealizirane slike koje su slane svakoj ćeliji Pokreta. Jednako sofisticirani program omogućavao je simultano prevođenje.

- Došlo je vrijeme - reče Lazar. Nasmiješio se lagano, videći strepnju na licu svakog člana udaljene publike. - Milijuni ljudi u Euro pi, Aziji, Africi i Americi prihvaćaju našu stvar. Politička i financijska snaga Pokreta raste brzinom svjetlosti. Ukratko, cijele vlade i korpo racije drhtat će pred našom sve većom snagom.

Njegova samouvjereni izjava izazvala je bujicu odobravanja i oduševljenja članova Pokreta i divljenje njegovom vođi.

Lazar je podignuo ruku u znak upozorenja.

-Ali ne zaboravite da su naši neprijatelji također u akciji. Njihov tajni rat protiv nas nije uspio. Tako je sada počeo otvoreni rat, koji sam dugo predviđao. Masakri u Santa Feu i Chicagu su zasigurno samo prvi među mnogim zvjerstvima koja planiraju.

Zurio je izravno u kamere, znajući da će se svakoj od širom razasutih ćelija činiti da su mu oči usredotočene isključivo na njih.

- Počeo je rat - ponovio je. - Nemamo izbora. Moramo uzvratiti udarac, brzo i sigurno, bez zadržke. Gdje god je to moguće, u svojim operacijama trebate izbjegavati uzimanje nevinih života, ali moramo uništiti te nanotehnološke laboratorije, sjeme smrti, prije nego što naši

neprijatelji puste još užasa na svijet i na nas.

- A što je s postrojenjima Nomura PharmaTecha? - upitao je vođa tokijske ćelije. - Ta se korporacija sama, unatoč svima, već složila s našim zahtjevima. Njihov istraživački rad uskoro će biti zaustavljen.

- Poštedjeti Nomura PharmaTech? - reče Lazar hladno. - Mislim da ne. Hideo Nomura je prepreden mladić, previše prepreden. Povija se kad je vjetar jak, ali ne slama se. Kad se smije, to je smijeh morskoga psa. Nemojte da vas zavara Nomura, predobro ga poznam.

Vođa tokijske ćelije je pognuo glavu, prihvaćajući kritiku.

- Bit će kako ti kažeš, Lazare.

Kad se naposljetku konferencijski ekran zamračio, čovjek po imenu Lazar ostao je sam, uživajući u trenutku svog trijumfa. Godine planiranja i pripreme urodile su plodom. Uskoro će početi teški i opasni posao reforme svijeta. I uskoro će teške, ali potrebne žrtve koje je prinio, biti iskupljene.

Oči su mu nakratko odlutale, pune prisjećanja i boli. Tiho je recitirao haiku pjesmu koja mu je često bila na rubu probuđene svijesti:

Tuga pada na
Oca, napustio ga
Taj bezvjerni sin

170

17.1

23

Sjeverno od Santa Fea

Jutarnje sunce koje se sve više uzdizalo na ažurnom nebu prošaranom oblacima, stvaralo je privid da izlazi iznad velikog brda ravna vrha, koje se nadvilo nad Rancho de Chimay&. Duž vrha brda ocrtavale su se pinije i borovnice na jakoj, zlatnoj svjetlosti. Sunce se spuštalo niz strme padine i bacalo duge sjene na stare raskošne voćnjake jabuka, na hacijende i trijemove.

I dalje u trapericama, čizmama i u jakni od rebrasta samta, Jon Smith je prošao kroz pune blagovaonice stare kuće od pečene opeke i izašao na trijem. Smješten u podnožju brda, četrdesetak kilometara sjeverno od Santa Fea, Rancho de Chimayo bio

Ludlum Robert - Lazarova osveta

je jedan od najstarijih restorana u Novom Meksiku. Njegovi vlasnici su vukli korijene još od prvoga vala španjolskih kolonista na sjeverozapadu. Njihova obitelj se prva doselila u Chimavo 1680. godine, tijekom duge i krvave pobune Pueblo Indijanaca protiv španjolske vladavine.

Peter Howell je već sjedio ondje, čekajući za jednim od stolova. Mahnuo je starom prijatelju da sjedne na praznu stolicu preko puta njega.

- Sjedni, Jone - reče ljubazno. - Proklet bio, ne izgledaš baš prisebno.

Smith je slegnuo ramenima, odupirući se potrebi da zijeвне.

- Imao sam dugu noć.

- Nešto gadno?

Jon je zatresao glavom. Skupljanje laptopa i ostale opreme iz apartmana u Fort Marcyju pokazalo se neočekivano lakim. Pazeći isprva da ga ne prati FBI ili teroristi, iskoristio je svaki trik koji je znao da zametne trag i da ga ne primijete. Ali, trebalo mu je dosta vremena. Što znači da nije otišao u svoj novi smještaj, neki jeftini bijedni motel u predgrađu Santa Fea, gotovo do zore. Zatim je nazvao Freda Kleina i ispričao mu o neuspješnom napadu. Sve u svemu, jedva je imao vremena zatvoriti oči prije nego što gaje Peter nazvao da dogovori ovaj tajni sastanak.

- I nitko te nije slijedio? Ni tada, ni sada? - pitao je Englez nakon stoje pažljivo saslušao Smithovo nabranje svega stoje učinio.

- Ni živa duša.

- Baš čudno - reče Peter, podigavši gustu sijedu obrvu. Namrštio se. -1 poprilično zabrinjavajuće.

Smith je kimnuo. Koliko god se trudio, nije mogao shvatiti zašto je FBI toliko intenzivno pratio sva njegova kretanja jučer cijeli dan, a zatim je očito otkazao ekipu samo nekoliko sati prije nego što su ga trojica revolveraša pokušala ubiti. Možda su agenti Kit Pierson samo pretpostavljali da je u sobi i ostavili to za noć, ali to se činilo neuobičajeno aljkavim.

- A što je s Heather Donovan? - upitao je Smith. - Jesi li imao problema daje sakriješ?

- Nimalo - reče Peter spremno. Pogledao je na sat. - Sad ljupka gospođa Donovan leti negdje iznad Amerike prema domu svoje tete na obalama Chesapeakea.

- Nisi nikad mislio da je u ozbiljnoj opasnosti, zar ne? - upita Smith potihom.

- Misliš, otkad je prestala pucnjava? - reče stariji muškarac. Slegnuo je ramenima. - Nisam, ne baš, Jone. Ti si bio primarna meta, ne ona. Gospođa Donovan je upravo onakva kakvom se čini, nekako naivna mlada žena dobra srca i pristojna mozga. Budući da nema prave spoznaje o onome što planiraju gornji slojevi Lazarova pokreta, sumnjam da će je smatrati ozbiljnom prijetnjom. Dokle god mlada dama bude daleko od tebe, bit će vrlo sigurna.

- I to ti je priča o mom ljubavnom životu - reče Smith s kiselim

172

1.73

osmijehom.

- Profesionalni rizici, nažalost - reče Peter veselo. Nasmijao se.

- Mislim medicinski, naravno. Možda bi se trebao baviti obavještajnim radom. Koliko sam čuo, špijuni su u trendu ove sezone.

Smith je zanemario lagano podbadaње. Znao je daje Englez siguran kako on radi za jednu od brojnih američkih obavještajnih agencija, ali Peter je smatrao profesionalnom pristojnošću da nikad ne zabada nos previše. Baš kao što je i on sam nastojao izbjeći postavljanje previše neugodnih pitanja o povremenom radu starijeg muškarca za vladu Njezina Veličanstva.

Peter je pogledao dok se približavala nasmiješana konobarica u čipkastoj bijeloj bluzi i dugoj ljupkoj suknji, noseći veliki pladanj napunjen tanjurima i lonac

vruće, svježe kave.

- Klopa - reče sretno. - Nadam se da ti ne smeta, ali bio sam toliko slobodan da naručim za obojicu.

- Ne, ni najmanje - reče Smith, iznenada shvativši kako je očajnički gladan.

Nekoliko minuta dvojica muškaraca su brzo jela, gosteći se jajima pečenima s ploškama ljute kobasice, crnim grahom i ljutim pico de gallo umakom od crvene i zelene paprike, rajčice, luka, korijandera i kiselog vrhnja. Da pomogne zatomiti žestoki okus umaka, restoran je davao košaricu domaćih sopaipillas, laganih jastučića masnog, jače pečenog kruha koji se poslužuje topao s nakapanim medom i otopljenim maslacem, gurnutim u pecivo kroz rupu na vrhu.

Kad su pojeli, Peter se zavalio zadovoljna izraza lica.

- U nekim dijelovima svijeta, dobro podrigivanje bi se smatralo pohvalom kuharu - reče. - Oči su mu bljesnule - Ali za sad ću se suzdržati.

- Vjeruj mi, zahvalan sam ti - reče mu Smith ironično. - Volio bih da me puste jesti ovdje još koji put.

- Onda, na posao - reče Peter. Pokazao je masu duge sijede kose na svojoj glavi. - Sigurno se čudiš mom promijenjenom izgledu.

- Samo malo - priznao je Smith. - Izgledaš poput proroka iz Staroga zavjeta.

- Pa da - složio se Englez zadovoljno. - Pogledaj sada zadnji put moju dugu sijedu kosu i plači jer će mi, poput Samsonove, uskoro biti odrezana. - Nasmijao se. - Ali to je sve bilo u dobroj namjeri. Prije

nekoliko mjeseci stari znanac me zamolio da gurnem svoj dugi nos u aktivnosti Lazarova pokreta.

"Stari znanac" znači MI6, britanska tajna obavještajna služba, mislio je Smith.

- Zvučalo je dosta zabavno, tako da sam zamrsio malo stare uvojke, promijenio svoje ime u nešto prikladno biblijski, tako da zvuči im presivno, i onda malo zalutao u vanjski krug Pokreta kao umirovljeni kanadski šumarski dužnosnik s radikalnim protivljenjem znanosti i tehnologiji.

- Jesi li imao sreće? - upita Smith.

- U ubacivanju u unutarnji krug Pokreta? Ma kakvi - reče Peter.

Izraz lica mu se uozbiljio. - Vodstvo je vrlo fanatično što se tiče si gurnosti. Nisam nikad zapravo uspio probiti njihove sigurnosne mjere.

Ipak, saznao sam dovoljno da budem zabrinut. Većina tih Lazarovih

sljedbenika je pristojna, ali postoje neki teški tipovi koji manipuliraju s njima, iza scene.

- Poput onih tipova koji su me pokušali srediti sinoć?

- Možda - reče Peter razmišljajući. - Iako bih ove od sinoć karakterizirao više kao snagu nego kao um. Pratio sam ih nekoliko dana prije nego što su te napali - zapravo još otkad su došli na Lazarov miting.

- Zbog nekog posebnog razloga?

- Isprva zbog načina na koji su se kretali - objasnio je Peter. - Ti tipovi su bili poput čopora vukova koje prolazi kroz stado ovaca na paši. Znaš što mislim. Previše oprezni, previše kontrolirani... cijelo vrijeme previše svjesni svoje okoline.

- Poput nas? - sugerirao je Smith uz blagi smiješak.

Peter je kimnuo.

- Točno.

- I jesu li tvoji "prijatelji" u Londonu mogli napraviti išta od materijala koji si im poslao? - Jon je upitao, prisjetivši se digitalnih fotografija i otisaka prstiju koje je uzeo Howell od obrijanog revolveraša kojeg je ubio.

- Nažalost, ne - reče Peter žaleći. - Za sada moja istraživanja nisu dala nikakav rezultat. - Posegnuo je u džep svog kaputa od ovčje kože i zatim gurnuo disketu po stolu prema Smithu. - Zato sam mislio da bi ti mogao ovo dati svojim da identificiraju momka kojeg si ti tako učinkovito smirio prošle noći.

174

175

Smith je mirno gledao u njega. -O?

- Ne trebamo se igrati skrivača, Jone - Peter mu je rekao, zabavljajući se. - Prilično sam siguran da imaš prijatelje ili prijatelje prijatelja koji mogu provesti te slike i otiske kroz svoje baze podataka... iz usluge tebi, naravno.

- To je možda moguće - Smith je polako priznao. Uzeo je disketu.

- Ali prvo moram naći vezu za svoje računalo.

Stariji muškarac se otvoreno nasmiješio.

- Onda će ti biti drago čuti da naši domaćini imaju pristup bežičnom internetskom čvoru. Ova šarmantna hacienda možda datira još iz sedamnaestoga stoljeća, ali poslovni smisao njezinih vlasnika je vrlo čvrsto ukorijenjen u suvremeno doba. - Peter je gurnuo stolicu unatrag i ustao. - Znam da želiš malo privatnosti, pa kao dobar pas čuvar idem pronjuškati ostatak terena.

Jon je gledao kako odlazi, mašući glavom u beznadnom divljenju prema sposobnosti Engleza da dobije ono što hoće od gotovo bilo koga. Peter Howell može natjerati pleme kanibala da postanu vegetarijanci, jednom mu je rekla Randi Russell iz CIA-e, njihova zajednička prijateljica. / vjerojatno ih još nagovoriti da mu plate za tu povlasticu.

I dalje dobro raspoložen, Smith je nazvao broj Freda Kleina svojim kodiranim mobitelom.

- Da, brigadiru - reče šef Tajne jedan.

Smith je prenio Peterov zahtjev za pomoć u identificiranju mrtvoga revolveraša. - Imam disketu s fotografijama i otiscima kod sebe

- završio je.

- Sto Howell zna? - upita Klein.

- O meni? Nije pitao - reče Smith uvjerljivo. - Peter je siguran da radim za Vojnu obavještajnu ili za neki drugi pentagonski odjel, ali ne traži detalje.

- Dobro - reče Klein. Nakašljao se. - Dobro, Jone, pošalji mi datoteke i vidjet ću što mogu iskopati. Možeš li ostati gdje jesi? To bi moglo potrajati.

Smith je pogledao oko tihe, mirne terase. Sunce je bilo dovoljno visoko da pruži pravu toplinu. I slatki miris cvijeća visio je u svježem zraku. Signalizirao je konobarici da mu donese još jednu šalicu kave.

- Ne brini se, Frede - reče u telefon laganim, opuštenim glasom.

- Ja ću samo sjediti ovdje i trpjeti.

Šef Tajne jedan nazvao je za jedan sat. Nije gubio vrijeme na formalnosti.

- Imamo ozbiljan problem, brigadiru - reče mrko.

Smith je vidio da se Peter Hovvell šetucka oko vrata na terasi i mahnulo mu da pride.

- Nastavi - reče Kleinu - pretvorio sam se u uho.

- Muškarac kojeg si ubio bio je Amerikanac, zvao se Michael Dolan. Bivši pripadnik vojnih specijalca. Odlikovani vojni veteran.

Napustio je službu s činom satnika prije pet godina.

- Sranje - reče Jon tiho.

- O, ima još gore, brigadiru - Klein ga je upozorio. - Kad je izašao iz vojske, Michael Dolan se prijavio na akademiju FBI-ja u Quanticu. Odmah su ga odbili.

- Zašto? - Smith je pitao glasno. Bivši vojni časnici bili su na visokoj cijeni u FBI-u koji je vrednovao njihove vještine, fizičku spremnost i disciplinirani pogled na svijet.

- Pao je na psihološkoj procjeni na Akademiji - rekao mu je Klein tiho. - Čini se da je pokazivao jasne tragove sociopatskih tendencija i stajališta. Profileri u FBI-ju su primijetili izraženu sklonost ubijanju

bez posebnog susprezanja ili žaljenja.

- Nije baš netko tko bi trebao nositi značku prevoditelja zakona i oružje, čini mi se - reče Smith.
- Ne - složio se Klein.
- Dobro, FBI ga nije htio - Smith je bio nestrpljiv. - Tko gaje onda uzeo? Kako je završio u Lazarovu pokretu?
- Tu dolazimo do srži ozbiljnoga problema - reče polako šef Tajne jedan. - Čini se da je pokojni i neprežaljeni gospodin Dolan radio za CIA-u.
- Isuse! - Smith je zatresao glavom u nevjerici. - Langlev je unajmio toga tipa?
- Ne službeno - odgovorio je Klein. - Čini se da ga je Agencija mudro držala na distanci. Na papiru, Dolan je bio zaposlen kao neovisni savjetnik za sigurnost. Ali njegova plaća je kanalizirana kroz veliki broj CIA-inih lažnih tvrtki. Radio je za njih povremeno od odlaska iz vojske, većinom provodeći visokorizične protuterorističke operacije,

176

177

obično u Latinskoj Americi ili Africi.

- Slatko. Znači Langlev uvijek može zaniijekati da je bio njihov, ako operativac zakaže - Smith je shvatio, mršteći se.
- Točno - reče Klein.
- I, je li Dolana sinoć plaćala CIA? - raspitivao se Smith, pitajući se u koliko će još nevolja sada upasti. Je li pucnjava sinoć bila rezultat totalne pogreške, grozan incident prijateljske vatre između dviju tajnih službi koje djeluju na istom području bez adekvatne komunikacije?
- Ne, ne vjerujem - rekao mu je šef Tajne jedan. - Pretpostavljam daje njegov zadnji ugovor s Agencijom završio prije nešto manje od šest mjeseci.
- Smith je osjetio kako su mu se zrgčeni mišići na licu malo opustili. Bučno je izdahnuo zrak iz pluća.
- Drago mi je što to čujem. Prokleta drago.
- Ima još, brigadiru - upozorio je ponovno Fred Klein. Nakašljao se. - Informacije koje sam upravo prenio dolaze iz naše baze podataka, niz spisa koje sam napravio koristeći se visoko povjerljivom građom izvučenom od CIA-e, FBI-ja, NSA-e i drugih agencija. Bez njihova znanja, naravno.
- Smith je bio zadovoljan. Kleinova sposobnost da skupi informacije iz nekoliko konkurentskih frakcija američke obavještajne zajednice bila je jedan od razloga zašto je predsjednik Castillla toliko visoko cijenio rad Tajne jedan.
- Radi unakrsne provjere, proveo sam slike i otiske koje si mi po slao kroz baze podataka CIA-e i FBI-a - nastavio je Klein. Glas mu je bio ravan i hladan. - Ali ni jedna ni druga potraga nije donijela rezultate. Što se tiče Langlevja i Biroa, Michael Dolan nikad nije išao na FBI-ov ispit i nikad nije radio za CIA-u. Zapravo, njihovi dosjei ga uopće ne spominju.
- Što? - Smith je iznenada uzviknuo. Vidio je da Peter podiže obrvu u čuđenju i brzo je spustio glas. - To je nemoguće!
- Nije nemoguće - rekao mu je Klein tiho. - Samo nevjerojatno. I vrlo zastrašujuće.
- Hoćeš reći da su dosjei CIA-e i FBI-a očišćeni? - Smith je shvatio. Osjetio je kako ga prolaze trnci. - To bi mogli napraviti samo ljudi koji rade na vrlo visokoj razini. Ljudi u našoj vlastitoj vladi.
- Bojim se daje tako, brigadiru - složio se Klein. - Očito je netko

preuzeo golemi rizik da izbriše te zapise. Dakle, sad moramo postaviti pitanje tko i zašto.

Skriveno postrojenje za nanotehnologiju

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Tehničari koji su radili u središtu proizvodnje nanofaga nosili su zaštitna odijela, svako s vlastitim dovodom zraka. Debele rukavice i teška odijela usporavala su svaki pokret i oduzimala im dosta pokretljivosti. Ipak su strog trening i intenzivna praksa pomogli svakom čovjeku da izvede osjetljive zadatke utovara na stotine milijardi u potpunosti formiranih nanofaga za Fazu III u malene cilindre debelih stjenki.

Dok su se cilindri punili, oni su ih polako i oprezno odvajali od proizvodnih spremnika od nehrđajućeg čelika. Tehničari su radili u parovima i stavljali cilindre na robotizirana kolica koja su ih prenosila kroz uski tunel, zapečaćen s oba kraja masivnim zračnim komorama, a zatim van, u drugu zapečaćenu komoru. Ondje je drugi tim tehničara, koji je nosio maske, rukavice i zaštitna odijela, preuzimao nadzor nad smrtonosnim teretom.

Jedan po jedan, kanistri napunjeni nanofagima pretakali su se u veće šuplje metalne spremnike, koji su oprezno zapečaćeni i zatim zavareni kako bi bili sigurno zatvoreni. Kad je taj posao završen, ti veći metalni spremnici postavljeni su na paletu za teški teret, obloženu stiroporom. Kao posljednji korak, velike bijele i crvene etikete postavljene su posvuda po kutijama: APPROVISIONNEMENTS MEDI-CAUX DE L'OXYGENE. AVERTISSEMENT: CONTENU SOUS PRESSION!

Visoki, snažno građeni muškarac, koji se zvao Nones, stajao je izvan proizvodne jezgre, promatrajući utovar kroz višestruke slojeve zapečaćenog prozora za promatranje. Okrenuo je glavu prema mnogo nižem znanstveniku pokraj sebe.

- Hoće li taj vaš sustav dostave donijeti povećanu učinkovitost koju naš poslodavac traži?

Znanstvenik je jasno potvrdio.

- Apsolutno. Za Fazu III stvorili smo nanofage s dužim životnim vijekom i za mnogo veći spektar vanjskih uvjeta. Naša nova metoda koristi se prednostima tih poboljšanja konstrukcije, omogućujući nam da provodimo sljedeći terenski test s mnogo većih visina i na pro-

178

.. 179

mjenjivijem vremenu. Naše računalno modeliranje predviđa znatno učinkovitiju disperziju nanofaga kao rezultat tih kretanja.

- Znatno veću stopu smrtnosti? - Nones, treći Horacije, upitao je drsko.

Znanstvenik je nevoljko kimnuo.

- Naravno. - Progutao je knedlu. - Sumnjam da će u zahvaćenom području puno ljudi preživjeti.

- Dobro - zelenooki se hladno nasmiješio. - Naposljetku, to i jest cilj sve te vaše nove tehnologije, zar ne?

180

TREĆI DIO

24

Shinjuku ward, Tokio

Nomura Pharma-Tech, multinacionalna korporacija koja vrijedi gotovo 50 milijardi dolara imala je tvornice, laboratorije i skladišta po cijelom svijetu, ali i dalje je zadržala znatnu prisutnost u Japanu. Komplex kompanije u Tokiu zauzimao je četrdeset rali u samom središtu prostranog okruga Shinjuku. Tri identična nebodera sadržavala su urede i laboratorije za tisuće predanih radnika Nomure. Svako ostakljeno pročelje tornjeva reflektiralo je noću živahna treperava tokijska neonska svjetla i pretvaralo ih u stupove dragulja na kojima je počivalo noćno nebo grada. No, ostatak kampusa bio je miran seoski krajolik pošumljenih perivoja, potočića i mirnih jezercica. Jinjiro Nomura, Hideov otac, inzistirao je dok je bio izvršni direktor i predsjednik uprave na stvaranju oaze prirodne ljepote i mira oko svog korporativnog sjedišta, bez obzira na to koliko to stajalo njegovu kompaniju ili dioničare.

Troja glavna vrata nadzirala su pristup ograđenom kompleksu. Od svakih vrata vodile

su staze s drvoredom i ceste za pješački, automobilski i kamionski promet do jednog od triju tornjeva.

Mitsuhara Noda cijeli je život radio za Nomura PharmaTech. Tijekom tih dvadeset i pet godina, niski i mršavi muškarac koji je volio red i rutinu, uzdigao se polako, gotovo neprimjetno s položaja nižeg

noćnog čuvara do nadzornika sigurnosti na trećim vratima. Posao je bio jednako jednoličan i jednako neatraktivan. Osim što se brinuo da njegovi čuvari provjeravaju značke radnicima, Nodin dan se sastojao uglavnom od brige da hrana, uredski materijal i laboratorijske kemikalije dolaze na vrijeme i da se upućuju na prikladno mjesto za utovar. Uvijek bi dolazio rano prije početka svoje smjene kako bi imao dovoljno vremena upamtiti dogovorene dolaske, odlaske i terete za svako vozilo koje je trebalo proći kroz "njegova" vrata tijekom sljedećih osam sati. Zato je neočekivani zvuk teškog kamiona s prikolicom, koji je glasno mijenjao brzine dok je skretao s glavne ceste, natjerao Mitsu-haru Nodu da izleti iz svoga malenog ureda u čuvarskoj kućici. Prema njegovim kalkulacijama, nikakve pošiljke nisu trebale stići barem sljedeća dva sata i dvadeset i pet minuta. Crne obrve malog čovjeka su se nabrale dok je gledao kako se približava golemi kamion, a motor grmi stalno povećavajući brzinu.

Iza njega nekoliko je drugih čuvara nervozno šaputalo, glasno se pitajući što učiniti. Jedan je otkopčao futrolu na boku, pripremajući pištolj za brzo potezanje. Nodine oči su se suzile. Pristupna cesta kroz treća vrata vodila je ravno do tornja posvećenog naporima Nomura PharmaTecha u istraživanju nanotehnologije. U njegovu uredu stajalo je nekoliko okružnica o sigurnosti, koje su upozoravale sve zaposlenike na prijetnje Lazarova pokreta. I nije bilo nikakvih korporativnih oznaka na prikolicu ili kabini kamiona koji se približavao velikom brzinom. odlučio je.

- Spusti vrata! - viknuo je. - Hoshiko, nazovi glavni ured i javi o mogućem sigurnosnom incidentu.

Noda je iskoračio na cestu, signalizirajući vozaču kamiona da stane. Iza njega je pao čvrsti čelični stup, s iskrenjem, i zaustavio se na mjestu. Ostali čuvari su se počeli hvatati za oružje.

No, kamion je nastavio put. Gume su škripale dok je golemi motor sve jače grmio, ubrzavajući na više od šezdeset kilometara na sat. U prvi tren Noda nije mogao vjerovati svojim očima. Maleni nadzornik vrata stajao je kao ukopan i panično mahao rukama, vičući golemom kamionu da stane.

Kroz zamagljeni vjetrobran uhvatio je na tren lice muškarca iza

.183

upravljača. Vozačevo lice bilo je bezizražajno, nije bilo znakova raspoznavanja u njegovim staklenim očima koje nisu vidjele. Kamikaza! Noda je shvatio u užasu. Prekasno se okrenuo da pobjegne.

Prednji dio golema kamiona udario ga je smrtonosnom snagom, uništivši svaku košćicu u gornjem dijelu njegovog tijela. Ne mogavši čak ni proizvesti vrisak iz slomljenih pluća, bio je potisnut unatrag, uz čelični stup. Udarac mu je prepolovio kralješnicu. Noda je već bio mrtav kad je kamion uz škripu raspucanog metala protutnjao ravno kroz vrata.

Dvojica šokiranih čuvara reagirala su dovoljno brzo da otvore vatru. Ali njihovi hici su se samo odbili od improviziranog oklopa i oklopnih stakala golemog kamiona. Kamion je nastavio voziti prema drvenom kompleksu Nomure, ravno do visokog ostakljenog tornja u kojem je bilo tokijsko nanotehnološko istraživačko postrojenje.

Jedva sto metara od glavnog ulaza u neboder kamion s prikolicom punom je brzinom udario u red masivnih čeličnih i betonskih barijera, koji je kompanija na brzinu postavila nakon terorističkih napada na Tellerov zavod. Golemi komadi otkinutog betona letjeli su oko točke udara, ali barijere su izdržale.

Veliki kamion se slomio i zatim eksplodirao.

Golema narančasta i crvena vatrena lopta digla se visoko u zrak. Udarni val uništio je prozore na cijelom prednjem dijelu laboratorijskog kompleksa. Krhotine stakla kotrljale su se pločnicima i travnjacima, daleko dolje. Bombom uništeni dijelovi kamiona i prikolice razletjeli su se u širokom luku, bušeći rupe u čeličnim vlaknima zgrade i rušeći stabla u okolnim šumarcima.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Međutim, sami nanotehnoški laboratoriji, bez ljudi, zapečaćeni i pod nadzorom japanske vlade, bili su većim dijelom netaknuti. Žrtve, osim vozača samoubojice i nesretnog Mitsuhara Node, bile su izuzetno male. Trideset minuta kasnije u urede svake veće medijske kuće u To-kiu stigla je e-mail, poruka Lazarova pokreta. U njemu je japansko desno krilo pokreta preuzelo odgovornost za ono što je nazvalo misija junačkog samozrtvovanja u obrani planeta i cijelog čovječanstva.

Nadzorni tim, sigurna kuća u predgrađu Santa Fea
Dva velika kombija bila su parkirana blizu prednjeg ulaza izolirane kuće na brdu. Stražnja vrata kombija bila su širom otvorena, otkrivajući asortiman kutija i opreme, nabacanih na stražnjim sjedalima svakoga vozila. Petorica muškaraca su stajala pokraj kombija, čekajući vođu.
Stariji sjedokosi Nizozemac koji se zvao Linden bio je unutra, hodajući iz sobe u sobu i provjeravajući nisu li ostavili za sobom štogod sumnjivo ili nešto što bi ih moglo optužiti. Ono što je vidio ili, bolje rečeno, ono što nije vidio, oduševilo gaje. Sigurna kuća bila je ogoljena i očišćena. Osim nekoliko malih rupa izbušenih u zidu, nije bilo nikakvih tragova velikih kamera, radio i mikrovalnih odašiljača, računala i komunikacijske opreme, koje su instalirali kako bi prisluškivali svaki djelić istrage o Telleru. Svaka glatka površina i komad drvenog ili metalnog pokućstva su blještali, u potpunosti očišćeni od svih otisaka prstiju i drugih tragova nedavne nastanjenosti ljudi.
Izašao je iz kuće i stajao žmirkajući na zlatnoj sunčevoj svjetlosti. Pokazao je prstom na jednog od svojih ljudi, prozivajući ga.
- Je li sve spakirano, Abrantes?
Mladi muškarac je kimnuo.
- Spremni smo.
- Dobro, Vitore - reče Linden. Vođa nadzornog tima je pogledao na sat. - Onda idemo. Moramo stići na zrakoplov. - Pokazao je zube uprljane duhanom u brzom, neljubaznom smiješku. - Satnica Središta za novu misiju je vrlo tijesna, ali bilo bi dobro da ostavimo ovu visoku i suhu pustinju za sobom i vratimo se u Europu.

184

1&5

25

Santa Fe

Policijska uprava Santa Fea imala je sjedište na Camino Entrada, na zapadnom rubu grada, nedaleko od okružnog zatvora i odmah do gradske sudnice. Pola sata nakon što je stupio u zgradu, Jon Smith je sjedio u uredu dežurnoga policajca. Na dva ravna bijela zida visjelo je nekoliko fotografija koje su prikazivale lijepu ženu i troje male djece. Drugi zid zauzimao je akvarel koji je oslikavao jedan od obližnjih puebla. Slučajevi u smeđim fasciklima bili su uredno organizirani na jednom kutu ravnoga stola, odmah do računala. Zvonjava telefona u pozadini, razgovori i udaranje po tipkovnicama dopirali su kroz otvorena vrata obližnje sobe gdje je bio tim uposlenih.

Poručnik Carl Zarate pogledao je Smithovu iskaznicu američke vojske i zatim njega, namrštivši se začuđeno.

- Dakle, što točno trebam učiniti za vas, brigadiru?

Smith je zadržao ležeran ton. Zarateu gaje poslao narednik na recepciji, koji se izuzetno znojio i kojemu je bilo nelagodno od njegovih pitanja.

- Tražim određene podatke, poručnice - rekao je mirno. - Neko liko činjenica o bitki koju je netko vodio na Plazi sinoć kasno.

Zarateovo usko, koščato lice pokazivalo je zbunjenost.

- Kakva bitka? - upitao je oprezno. Njegove tamnosmeđe oči po-

zorno su gledale.

Smith je nagnuo glavu na jednu stranu.

- Znaite - reče naposljetku. - Bio sam pomalo iznenađen kad se no

Ludlum Robert - Lazarova osveta

vinari nisu raspisali o špekulacijama o pucnjavi u središtu grada. Zatim sam pomislio daje netko tražio od lokalnih novina te TV i radiopostaja da se malo suzdrže, samo malo, toliko dok traje istraga. S obzirom na to da su stvari toliko napete nakon katastrofe u Telleru, to je vjerojatno normalno. Ali bio bih vrlo iznenađen kad bih saznao da vi iz policije Santa Fea igrate istu igru.

Policajac ga je gledao u oči još trenutak. Zatim je slegnuo ramenima.

- Ako postoji zapovijed o šutnji, brigadiru Smith, proklet bio ako bih znao zašto bih prekršio pravila radi vas.

- Možda zato jer se ta pravila ne odnose na mene, poručnice Zarate? - Jon je sugerirao lagano. Pružio je policajcu hrpu ovlasti za istragu, koje mu je sredio Fred Klein. Kimuo je prema njima. - Ti nalozi zahtijevaju da promatram i prijavim svaki aspekt istrage u Telleru. Sva ki aspekt. I ako pogledate zadnju stranicu, vidjet ćete potpis načelnika združenog stožera. Dakle, želite li doista da vas ukliješte između Pen tagona i FBI-a, osobito zato jer bismo svi trebali biti na istoj strani u ovom neredu?

Zarate je brzo pogledao papire, mršteći se sve više. Gurnuo ih je natrag s izrazom gađenja.

- Postoje vremena, brigadiru, kad jako želim da savezna vlada drži svoje velike, nezgrapne šape dalje od moje nadležnosti. Smith je kimnuo u znak suosjećanja.

- U D.C.-u ima ljudi s taktom i gracioznošću gorile od 250 kila i razumom prosječnog dvogodišnjaka.

Zatate se iznenada nacerio.

- Jake riječi, brigadiru. Možda bi bilo bolje da pazite što govorite pred tim birokratima. Čujem da ih baš nije puno briga za nedisciplinirane vojnike.

- Ja sam prije svega liječnik i znanstvenik, a onda vojnik - reče Smith. Slegnuo je ramenima. - Sumnjam da sam u ičijem užem izboru da postanem general.

- Aha - reče skeptično policajac. - Zato trčite uokolo s nalozi ma koje je potpisao načelnik združenog stožera. - Raširio je ruke.

186

187

- Nažalost, nemam vam puno toga za reći. Da, bila je neka pucnjava na Plazi prošle noći. Jedan momak je ubijen. Možda ima još ranjenih. Provjeravali smo tragove krvi kad je moj forenzički tim opozvan. Smith je iznenada skočio na to.

- Vaš tim je opozvan?

- Da - reče Zarate ravnodušno. - FBI je upao i preuzeo istragu. Rekli su da je to stvar državne sigurnosti i da spada u njihovu nadležnost.

- Kad je to bilo? - upita Jon.

- Možda sat nakon što smo mi prvi došli na mjesto zločina - reče mu policajac. - Ali nisu nas samo izbacili, nego su nam oduzeli i svaku čahuru, svaki papirić i svaku fotografiju mjesta zločina. Čak su uzeli snimke dispečerskih poziva upućenih jedinicama koje su kretale na mjesto zločina i od njih!

Smith je potihom zazviždao, iznenađen. To je bilo više nego obična razmirica o nadležnosti. FBI je uklonio svaki djelić službenog dokaza.

- Temeljem čije ovlasti? - upitao je tiho.

- Zamjenica pomoćnika ravnatelja Katherine Pierson potpisala je zapovijedi - odgovorio je Zarate. Usne su mu se suzile. - Ne želim se pretvarati da sam sretan što sam podvio rep i poslušao, ali nitko u uredu gradonačelnika ili u Gradskom vijeću ne želi trenutačno izazivati federalce.

Jon je kimnuo, shvaćajući. S obzirom na katastrofu pred vratima, Santa Fe je jako ovisio o saveznom novcu i pomoći. Lokalni ponos i prkos samo bi odgodio zadovoljavanje hitnih potreba.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Još samo jedno pitanje - obećao je Zarateu. - Kažete daje tu bilo truplo. Zna li što se dogodilo s njim? Ili tko radi na autopsiji? Policijski poručnik je zbunjeno zatresao glavom.

- Tu baš ta sjebana situacija postaje vrlo čudna - namrštitio se. - Nazvao sam nekoliko mrtvozornika i bolnica, provjeravao sam radi vlastita prosvjetljenja. I koliko mogu reći, nitko nije ništa učinio da pokuša identificirati truplo. Umjesto toga, čini se kao daje FBI ugurao mrtvacu ravno u kola hitne pomoći i otpremio ga u mrtvačnicu u Albuquerque da ga odmah kremiraju. - Pogledao je ravno u Smitha. - Što, dovraga, kažete na to, brigadiru? Jon se borio da zadrži kontrolu izraza na svom licu. Pobijedio je, zadržavši kameni, bezosjećajni izraz, ne odajući ono o čemu je grozničavo razmišljao. Stoje točno Kit Pierson radila u Santa Feu?

- pitao se. Koga je ona štitila?

Bilo je malo prije podneva kada je Smith napustio policijsku stanicu u Santa Feu i izašao na Camino Entrada. Oči su mu nakratko bljesnule lijevo i desno, provjeravajući ulicu u oba smjera, ali inače nije pokazivao veliko zanimanje za okolinu. Umjesto toga, očito još duboko u mislima, ušao je u unajmljeni tamnosivi Mustang kupe i odvezao se. Nekoliko brzih skretanja po ulicama dovelo gaje do popunjenog parkirališta gradskog trgovačkog centra Villa Linda Mali. Kad je stigao onamo, krenuo je kroz nekoliko redova parkiranih automobila, ponašajući se kao da traži slobodni parking. Naposljetku je otišao s parkirališta trgovačkog centra, prešao wagon Road koja gaje okruživala i parkirao se u sjeni drveća stoje raslo pokraj plitke gudure, označene na njegovoj karti kao Arrovo de las Chamisos. Dvije minute kasnije drugi automobil, ovaj je bio bijeli Buick s četirima vratima, pojavio se točno iza njega. Peter Howell je izašao i protegnuo se, oprezno provjeravajući okolicu. Zadovoljan što su neprimijećeni, lagano je krenuo, otvorio suvozačka vrata Mustanga i ubacio se na sjedalo do Smitha.

U međuvremenu, nakon onog zajedničkog doručka, Englez je našao vremena i skratio kosu po zadnjoj modi. Također se presvukao, skinuo je izbljedjele traperice i tešku flanelnu košulju koje je nosio kao Malachi MacNamara i zamijenio ih parom žućkastosmeđih hlača, solidnom plavom košuljom i sportskim kaputom od tkanine s uzorkom riblje kosti. Nestao je žestoki fanatik Lazarova pokreta, zamijenio gaje mršavi, preplanuli britanski iseljenik koji je krenuo u poslijepodnevni šoping.

- Jesi li primijetio što god? - upitao gaje Jon.

Peter je zatresao glavom.

- Ništa osim jedne glave koja se sumnjivo okrenula. Čist si. Smith se malo opustio. Drugi je muškarac djelovao kao udaljena potpora, bio je u pozadini dok je on ušao u policiju i pazio prati li ga netko nakon izlaska.

- Jesi li ti nešto uspio saznati? - upita Peter. - Ili su tvoja dobro formulirana pitanja naišla na tvrdo tlo?

- Dosta toga sam saznao - reče Jon mrko. - Možda i više nego što sam tražio.

188

^ 189

Peter je upitno podigao obrvu, ali je šutio, slušao je pažljivo dok mu je Smith pričao o onome stoje saznao. Kad je čuo daje Dolanovo tijelo kremirano, zatresao je glavom, kiselo se osmjehnuvši.

- Dobro, dobro... prah prahu, zemlja zemlji. I nema više otisaka prstiju ili nezgodnih zubarskih otisaka koji odgovaraju nečijim podacima u dosjeima. Mislim da koliko god su detaljno očišćene baze podataka CIA-e i FBI-ja, netko je negdje sigurno mogao prepoznati momka.

- Da - Jonovi prsti su lupkali po upravljaču automobila. - Krasno, zar ne?

- To nameće više zanimljivih pitanja - složio se Peter. Postavljao

Ludlum Robert - Lazarova osveta

ih je nabrajajući na prste. - Za koga zapravo rade ti momci poput po kojnog i neprežaljenog Michaela Dolana, a koji se bave tajnim opera cijama? Za Lazarov pokret, kako se naizgled čini? Ili potajno za neku drugu organizaciju? Možda čak za tvoju CIA-u? Sve je to zbunjujuće, zar ne misliš tako?

- Jedno je sigurno - reče mu Smith. - Kit Pierson je zasigurno do grla u tom sranju. Vjerojatno ima ovlast da preuzme mjesto zločina na Plazi. Ali nema šanse da opravda kremiranje Dolanova tijela, ne po standardnoj praksi i proceduri FBI-a.

- Igra li možda za \jxax2P. - upita Peter tiho. - Radi na sabotazi FBI-eve istrage iznutra?

- Kit Pierson kao krtica za Lazara? - Jon je oštro zatresao glavom.

- Ne čini mi se baš moguće. Ako ništa drugo, ona je previše inzistirala na Pokretu kao krivcu za sve što se dogodilo u Zavodu. Peter je kimnuo.

- Točno. Dakle, ako ne radi za Lazara, onda radi protiv njih, što bi značilo da štiti neslužbenu operaciju protiv Pokreta koju vode FBI ili CIA, ili oboje.

Smith gaje pogledao.

- Misliš li da doista vode tako osjetljivu operaciju bez predsjed nikova odobrenja?

Peter je slegnuo ramenima.

- Događa se, Jone, kao što dobro znaš. - Nasmiješio se ironično.

- Sjećaš se sirotog Henrija II.? Popizdio je jedne večeri i zaurlao: Zar me nitko neće osloboditi toga gnjavatora od svećenika? I zatim, go tovo prije nego što se otriježnio, prolivena je krv po podu katedrale u

Canterburvu. Thomas Becket je iznenada postao svetac, mučenik. A jadni, tužni kralj koji pati od mamurluka, završava kažnjen, u košulji od kostrijeti i na javnom pokajanju. Smith je polako kimnuo.

- Da, znam. Obavještajni odjeli katkad prekorače ovlasti. Ali to je vrlo opasna igra koju igraju.

- Naravno da jest - reče Peter. - Karijere se mogu uništiti. Čak i visokorangirani službenici mogu otići u zatvor. Baš zato su i odlučili da te ubiju.

Jon se namrštio.

- Mogu shvatiti tajnu operaciju CIA-e ili FBI-a s ciljem da se uništi Lazarov pokret iznutra. To bi bilo glupo i potpuno protuzakonito, ali mogu to razumjeti. I mogu razumjeti pokušaje Pokreta da sabotira labo ratorije Zavoda. Ali u ovaj scenarij mi se ne uklapa puštanje nanofaga koji su poubijali sve te prosvjednike.

- Da - reče Peter polako, očiju punih užasa. - To je dio koji se uopće ne želi uklopiti u zagonetku. I to prilično krvavi dio.

Kimajući, Smith je sjeo za upravljač i izvukao telefon.

- Možda je vrijeme da se prestanemo zajebavati izvana. - Ukucao je broj. Dobio je odgovor nakon prvog signala. - Ovdje brigadir Jonathan Smith, agente Latimer - rekao je strogo. - Želim razgovarati sa zamjenicom pomoćnika ravnatelja Pierson. I to odmah.

- Diraš lavicu dok spava? - Peter je promrmljao. - Nije baš fino, pa čak ni od tebe, Jone.

Smith mu se nasmiješio.

- Prepuštam finoću vama Britancima, Peter. Katkad moraš staviti bajunete i krenuti u pravi staromodni juriš. - I dok je slušao glas s druge strane, osmijeh mu je lagano nestajao. - Shvaćam - reče tiho.

-A kad je to bilo?

Spustio je slušalicu.

- Problemi? - upita Peter.

- Možda - namrštio se Smith. - Kit Pierson se već vraća u Washin- gton na neke hitne i nespecificirane konzultacije. Polijeće posebnim zrakoplovom danas kasno popodne iz Albuquerquea.

- Dakle, ptičica je odlepršala? Zanimljiva podudarnost, zar ne?

- reče Peter s iznenadnim sjajem u oku. - Počinjem sumnjati da je gospođa Pierson primila prilično uznemirujući poziv iz lokalne polici-

_ 190

191

je-

- Vjerojatno imaš pravo - složio se Smith prisjetivši se nervoznog pogleda policajca koji ga je uputio Zarateu. Narednik na recepciji je vjerojatno javio FBI-u daje brigadir imenom Jonathan Smith čeprkao po incidentu koji je Biro želio zataškati. Pogledao je Engleza. - Jesi li za brzi put do D.C.-a? Znam da je to izvan tvojeg sadašnjega operativnog područja, ali mala pomoć bi mi dobro došla. Kit Pierson je jedini čvrsti trag koji imam i nemam namjeru samo promatrati kako odlazi.

- Računaj na mene - Peter je odgovorio s polaganim, krvoločnim smiješkom. - Ne bih to propustio ni za što na svijetu.

26

Bijela kuća

- Shvaćam vas jako dobro, gospodine predsjedniče Kongresa - urao je na telefon predsjednik Samuel Adam Castilla. Pogledao je prema gore i vidio Charlesa Ourava, svog šefa kabineta kako je provirio u Ovalni ured. Castilla mu je dao znak da uđe i okrenuo se telefonu. - Sad je vrijeme da vi razumijete mene. Neću da me tjeraju da prihvatim tim uredbu koju smatram nerazumnom. Niti CIA niti FBI. Niti Senat. Niti vi. Je li to jasno? Dobro. Doviđenja i vama. Castilla je spustio slušalicu, opirući se potrebi daje tresne na njezino mjesto. Protrljao je svojim velikim dlanom umorno lice.

- Kažu da je Andrew Jackson zaprijetio kako će prebiti nekog momka iz Bijele kuće. Mislio sam daje stari opet poludio i dopustio da prevlada njegov poznati temperament. Ali sad sam u kušnji da slijedim njegov primjer.

- Dobivate li još korisnih savjeta od Kongresa? - upitao je Ouray ironično kimajući prema telefonu. Predsjednik je napravio grimasu.

- To je bio predsjednik Kongresa - reče. - Ljubazno predlaže da odmah potpišem uredbu kojom Lazarov pokret proglašavam terorističkom organizacijom. -Ili?

... 192

193

- Ili će Kongres i Senat donijeti zakon na svoju inicijativu - završio je Castilla.

Ouray je podigao obrvu.

- Uz većinu koja je otporna na veto?

Predsjednik je slegnuo ramenima.

- Možda da. Možda ne. U svakom slučaju, mi gubimo. Politički.

Diplomatski. Kako god okreneš.

Njegov šef kabineta je trijezno kimnuo.

- Valjda uopće nije bitno hoće li antilazarovski nacrt zakona ikad postati zakon. Ako prođe Kongres, naši sve više labavi međunarodni savezi dobit će još jedan snažan udarac.

- Istina, Charlie - reče Castilla uzdišući. - Većina ljudi u svijetu vidjet će takav zakon samo kao dodatni dokaz da smo prejako reagirali, postali paranoični i uspaničili se. O, pretpostavljam da će neki od naših prijatelja, onih koje su zabrinule bombe u Chicagu i Tokiu, potihovati likovati, ali većina ljudi će smatrati da samo pogoršavamo stvari. Da gu

Ludlum Robert - Lazarova osveta

ramo mirnu grupu u nasilje ili da prikrivamo vlastite zločine.

- To je užasna situacija - složio se Ouray.

- Da, jest - uzdahnuo je Castilla. - I sve se više pogoršava. - Osjećajući se kao daje blokirani iza stola, ustao je i došao do prozora. Nakratko je pogledao prema Južnoj tratini, primijetivši kako tuda pa troliraju odredi teško naoružanih stražara u kacigama i pancirkama. Nakon napada Lazarova pokreta u Tokiu, tajna služba je tražila da se pojača osiguranje oko Bijele kuće.

Pogledao je prema Ouravu.

- Prije nego što mi je predsjednik Kongresa dao svoj mali zakono-davni ultimatum, primio sam još jedan poziv: veleposlanika Nicholisa iz UN-a.

Šef kabineta Bijele kuće se namrštio.

- Zar se nešto se događa u Vijeću sigurnosti?

Castilla je kimnuo.

- Nichols je upravo dobio nacrt rezolucije koju će predložiti neke nesvrstane zemlje u Vijeću. U osnovi, tražit će da otvorimo sva svoja nanotehnoška istraživačka postrojenja, i privatna i javna, za pune međunarodne inspekcije, uključujući i pregled svih tehničkih postu-paka. Kažu daje to jedini način da budu sigurni kako ne vodimo tajni nanotehnoški program naoružavanj a. Nichols misli kako blok ne-

svrstanih ima dovoljno glasova u vijeću da to prođe. Ouray je napravio grimasu.

- Ne smijemo dopustiti da to prođe.

- Ne, ne smijemo - Castilla se složio umorno. - U osnovi, to je dozvola za krađu cijelog nanotehnoškog razvoja koji smo ostvarili. Naše kompanije i sveučilišta su potrošili milijarde na istraživanja. Ne mogu dopustiti da taj rad ode u vjetar.

- Možemo li nagovoriti jednu od stalnih članica da ulože veto na tu rezoluciju? - upita Ouray.

Castilla je slegnuo ramenima.

- Nichols je rekao da su Rusija i Kina spremne prilijepiti to nama. Žele znati koliko daleko došli s nanotehonomologijom. Bit ćemo sretni ako Francuzi budu suzdržani. To ostavlja samo Britance. A ja nisam siguran koliko daleko sada premijer može ići pružajući nam političku zaštitu. Njegova nadzor nad parlamentom je u najboljem slučaju tanak.

- Onda ćemo morati sami uložiti veto - Ouray je shvatio. Čeljust mu se stegnula. -Ato će izgledati loše. Doista loše.

Castilla je sumorno kimnuo.

- To bi samo potvrdilo najgora strahovanja u svijetu o onome što radimo. Ako uložimo veto na rezoluciju Vijeća sigurnosti o nanotehnologiji, odmah ćemo dati vjerodostojnost najluđim tvrdnjama Laz-
arova pokreta.

Vojna zrakoplovna baza Kirtland, Albuquerque, Novi Meksiko

Još vozeći unajmljeni Mustang, Smith je skrenuo sa stražarnice Tru-man Gatea i krenuo južno prema raštrkanoj zračnoj bazi, prošavši kroz terene za baseball za školarce, prepune momčadi i roditelja navijača. Bio je gotovo kraj sezone i lokalna prvenstva su bila u punom jeku.

Slijedeći upute koje mu je dao policajac iz osiguranja Zračne baze, probio se kroz labirint ulica i zgrada te stigao do malenog parkirališta pokraj hangara. Bijeli Buick Lesabre Petera Howella stao je točno do njega.

Smith je izašao iz Mustanga i prebacio laptop i malu putnu torbu preko jednog ramena. Bacio je ključeve na prednje sjedalo i ostavio vrata nezaključana. Vidio je da Peter slijedi njegov primjer. Nakon što

194.

195

oni odu, jedan od povremenih kurira Freda Kleina organizirat će siguran povratak

dvaju unajmljenih automobila.

Nisko iznad njihovih glava tutnjili su komercijalni putnički zrakoplovi jarkih boja, polijećući i slijećući u točno određenim razmacima. Kirland je dijelio piste s albuquerqueškom međunarodnom zračnom lukom. Valovi topline izbijali su iz betona, a u vrućem zraku osjetio se oštar miris mlaznog goriva.

Motori velikoga transportnog zrakoplova C-17 Globemaster, blijedeće maskirne boje američkog ratnog zrakoplovstva, već su se okretali na stazi. Jon i Peter su se uputili prema mlažnjaku koji je čekao.

Viši zrakoplovni dočasnik četvrtastog, grubog lica i gustih obrva, zadužen za ukrcaj tereta, došao im je u susret.

- Je li jedan od vas brigadir Jonathan Smith? - upitao je nakon što je pogledao u fascikl u ruci da se uvjeri da su ime i čin točni.

- To sam ja, narednice - reče mu Jon. - A ovo je gospodin Howell.

- Onda vas molim da obojica pođete za mnom - rekao je dočasnik zadužen za utovar nakon dugog i sumnjičavog promatranja Smithove civilne odjeće. - Imamo samo razmak od pet minuta za polijetanje, a bojnici Harris kaže kako ne želi izgubiti mjesto i završiti u redu čekajući iza proklete gomile aerodromskih autobusa punih turista.

Smith je prikiro smiješak pun pokajanja. Posumnjao je daje pilot C-17 rekao znatno više kad je čuo da treba neplanirano letjeti preko cijele države samo da preveze jednog brigadira i stranog civila u Washington D.C.. Još jednom je Fred Klein zamahnuo čarobnim štapićem Tajne jedan, ovaj put radeći preko kontakata u Pentagonovoj birokraciji. On i Peter slijedili su člana posade C-17 do velikog teretnog prostora zrakoplova, a zatim do putničke kabine.

Pilot i kopilot su ih čekali u kokpitu, prolazeći zadnju provjeru prije nego što će poletjeti. Obojica su imali aktivne displeje na slušalicama, pričvršćene ispred sebe. Na kontrolnoj konzoli ispod vjetrobrana četiri velika multifunkcionalna računalna displeja svjetlila su, na različite načine pokazujući stanje motora, hidraulike i ostalih kontrola.

Bojnik Jarris, koji je bio pilot, okrenuo je glavu kad su stigli.

- Jeste li, gospodo, spremni za polazak? - upitao je škrgućući zubima i naglašavajući riječ gospodo da da do znanja kako to nije riječ koju bi volio koristiti.

Smith je kimnuo, opravdavajući se.

- Spremni smo, bojnice - reče. - I žao mi je zbog kratkog roka. Ako vam je to ikakva utjeha, to je istinski kritična misija, ne samo nekakva šminkerska VIP misija.

Pomalo ukočen, Harris je pokazao palcem na dva promatračka sjedala desno iza sebe.

- Zavežite se. - Okrenuo se prema svom kopilotu. - Pokrenimo ovaj sanduk, Sam. Na vrijeme smo.

Dvojica časnika zrakoplovstva bili su zauzeti komandama, pokrećući veliki zrakoplov i rulajući polako prema glavnoj poletno--sletnoj stazi. Grmljavina četiriju turbo motora C-17 postajala je sve glasnija dok je Harris gurao upravljačke ručice prema naprijed lijevom rukom.

Nakon što su se Jon i Peter smjestili, dočasnik im je svakom predao kacigu s ugrađenim radioprijemnikom.

- Prijenosi zrak-zemlja sve su što se tiče zabave tijekom leta - reče im povisivši glas da nadglasa buku motora.

- Što? Hoćete reći da nema stjuardesa, šampanjca ili kavijara?

- upitao je Peter s preplašenim pogledom.

Gotovo protiv svoje volje član posade C-17 se nasmiješio. -Ne, gospodine. Samo ja i moja kava, nažalost.

- Svježe skuhana, vjerujem? - upita Englez.

- Ne. Instant, bez kofeina - odgovori narednik ratnog zrakoplovstva smijući se još šire. Nestao je uputivši se prema svom sjedalu niz golemi teretni prostor zrakoplova.

- Blagi bože! Kakve žrtve moram podnijeti za kraljicu i domovinu

- promrmljao je Peter namignuvši Smithu.

Mlažnjak je oštro zaokrenuo, postavio se duž glavne piste. Ispred njega, Southwest Airline 737 je uzletio i krenuo na sjever.

- Ratno zrakoplovstvo Charlie jedan--sedam, smijete odmah pole

Ludlum Robert - Lazarova osveta

tjeti - glas kontrolora zračnog prometa zakrčao je iznenada u Smithovim slušalicama.

- Može, toranj odgovori Harris. - Charlie jedan-sedam se kotrlja.

- Gurnuo je ručice sva četiri motora prema naprijed.

C-17 je klizio niz poletnu stazu, dobivajući brzo na brzini. Jon je osjetio kako je pritisnut na jastučaste stolice. Za manje od minute bili su u zraku, dižući se strmo iznad šarenila kuća, cesta i parkova Albu-

- 196

1Q7

querqea.

Letjeli su na 11 tisuća metara negdje iznad Zapadnog Teksasa kad se kopilot nagnuo unazad i potapšao Smitha po koljenu.

- Evo sigurnog prijema za vas, brigadiru - reče - prenijet ću ga na vaše slušalice.

Smith je zahvalno kimnuo.

- Imam novosti o problemu, brigadiru - reče poznati glas Freda Kleina. - Vaša meta je također u zraku i ide na istok prema Vojnoj zračnoj bazi Andrews. Nalazi se negdje šesto kilometara ispred vašeg zrakoplova.

Jon je to izračunao u glavi. C-17 je imao krstareću brzinu od oko petsto čvorova, što je značilo da će FBI-ev službeni mlažnjak s Kit Pierson sletjeti u Andrews u barem četrdeset i pet minuta prije nego što on i Peter uspiju stići tamo. Namrštio se.

- Ima li šanse da malo zakasni? Možda da kontrola leta ostavi njezin zrakoplov u privremenoj orbiti dok se mi ne spustimo.

- Ne - reče Klein odrješito. - Odali bismo se. Već je bilo dovoljno škakljivo organizirati ovaj zrakoplov.

- Prokletstvo.

- Situacija nije tako tragična kako misliš - reče mu Klein. - Po tvrdila je prvo sastanak u Hoover Buildingu i ima spreman službeni automobil koji će je odvesti ravno tamo. Sto god planira, dogoditi će se kasnije, što ti još uvijek daje dovoljno vremena da joj uđeš u trag u D.C.-u.

Smith je razmišljao o tome. Šef Tajne jedan vjerojatno je imao pravo, zaključio je. Iako je bio prilično siguran daje prava svrha povratka Kit Pierson u Washington bila mnogo važnija od dostave osobnog izvješća na visokoj razini nadređenima u Birou, ona je morala igrati igru kao da to jest.

- Što je s vozilima i opremom koju sam ja zatražio? - upitao je.

Čekat će te - obećao je Klein. Glas mu se izoštrio. -Ali imam još neke vrlo ozbiljne dvojbe o bliskom uključivanju Howella u ovu operaciju, brigadiru. On je bistar momak... jako bistar, ali njegov temeljni osjećaj odanosti pripada drugoj zemlji.

Smith je pogledao u Petera. Englez je gledao kroz prozore sa strane kokpita, kao da se zadubio u promatranje prostrane panorame putujućih

oblaka i, kako se činilo, beskonačno ravnog smeđeg seoskog krajolika nad kojim su letjeli.

- Morat ćeš mi vjerovati - šapno je Kleinu. - Kad si mi dao ulogu u ovoj predstavi, rekao si mi da trebaš svojevrzne čudake, ambiciozne i samostalne ljude koji se baš ne uklapaju u tuđe male zgodne organizacijske sheme. Ljude koji su spremni suprotstaviti se sustavu radi rezultata, sjećaš se?

- Sjećam se - reče Klein - i to sam i mislio.

- Pa, upravo sada se suprotstavljam sustavu - reče Smith odlučno.

- Peter je već uglavnom usredotočen na isti problem kao i mi. Osim toga, ima vještinu, instinkt i mozak koji možemo upotrijebiti u svoju korist.

Na drugoj strani je nekoliko sekunda bila tišina dok je Klein to razrađivao.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Uvjerljivo argumentirano, brigadiru - reče naposljetku. - Dobro, surađuj s Hovveldom koliko bliskije možeš, ali sjeti se: ne smije nikad saznati za Tajnu jedan. Nikad. Je li jasno?

- Neću progovoriti, šefe, ni pod kojim uvjetima - odgovori Smith.

Klein je otpuhnuo.

- Dobro, Jone. - Nakašljao se. - Javi mi kad budeš na zemlji, u redu?

- Hoću - odgovori Smith. Nagnuo se prema naprijed da vidi navigacijski displej koji je pokazivao njihov položaj, udaljenost od Andrews-a i trenutačnu brzinu. - Čini se da će to biti oko devet popodne po tvom vremenu.

- .., 1Q8

199

27

La Courneuve, pokraj Pariza

U mračnoj noći uzdizale su se sive višekratnice bez duše u pariškim slamovima, citeima. Njihov izgled, masivan, nesnosno ružan i namjerno sterilan, bio je spomenik grotesknim idealima švicarskog arhitekta Le Corbuisiera koji je mislio samo na hladan, utilitaristički način. Projekti su svjedočili o škrtim francuskim birokratima koji su željeli natrpati što više neželjenih useljenika, većinom muslimana, u što manje prostora.

Nekoliko svjetala je gorjelo oko grafitima išaranog betonskog bloka Cite des Quatre Mille, grada četiri tisuće, zloglasnog raja za lopove, propalice, narkodilere i islamske radikale. Poštenji siromašni svijet bio je zatočen defacto u zatvor koji su vodili kriminalci i teroristi. Većina uličnih svjetiljki je pregorjela ili je bila razbijena. Pouglijene olupine ogoljenih automobila onečišćavale su ulice pune dubokih rupa. Nekoliko trgovina u susjedstvu bilo je zabarikadirano čeličnim rešetkama ili svedeno na opljačkano, pocrnjelo ruševinu.

Ahmed ben-Belbouk je lutao kroz noć, poput sjene među drugim sjenama. Nosio je dugu crnu kabanicu koja je vijorila na noćnom zraku i kufi kapu koja mu je dobro pokrivala glavu. Bio je visok nešto manje od metar osamdeset i njegovao je gustu bradu koja je prikrivala dio ožiljaka od akni, a koji su obilježavali njegovo okruglo, meko lice. Rođenjem Francuz, podrijetlom Alžirac, a vjerom sljedbenik radikal-

nog islama, ben-Belbouk je regrutirao ljude za džihad protiv Amerike i dekadentnog Zapada. Operirao je iz pozadinskog ureda jedne od lokalnih džamija, tiho i oprezno tražeći one koji su shvaćali ozbiljno poziv u sveti rat. Onima za koje je prosudio da najviše obećavaju davao je lažne putovnice, novac, karte za zrakoplov i slao ih izvan Francuske, na usavršavanje.

Sad, nakon dugog dana, naposljetku se vraćao u tmurni, mračni, socijalni stan što mu ga je velikodušno dala država. Kad bi se izbrojila tajna sredstva koja su mu bila na raspolaganju, imao je dovoljno novca da živi na nekom boljem mjestu, ali ben-Belbouk je vjerovao da je bolje živjeti među onima čiju je vjernost tražio. Vidjevši kako dijeli njihove tegobe i njihovo beznađe, bili su skloniji slušati njegove govore mržnje i njegove pozive za osvetu nad njihovim zapadnjačkim tlačiteljima.

Odjednom je unovačitelj terorista primijetio kretanje po mračnoj ulici pred sobom. Stao je. To je bilo čudno. Bilo je vrijeme kad su ulice njegova okruga obično bile prazne. Sramežljivi i poštenji su se već skrivali kod kuće iza zaključanih vrata, a kriminalci i narkodileri još su spavali ili su bili zaokupljeni uživanjem u svojim pokvarenim navikama.

Ben-Belbouk je kliznuo iza tamnih vrata spaljene pekare i stao promatrajući. Gurnuo je desnu ruku u džep kabanice i napipao držak kompaktnog pištolja Glock 19. Ulične bande i ostali sitni kriminalci koji su pljačkali stanovnike Citea obično su u širokom luku zaobilazili ljude poput njega, ali on je ipak dao prednost mogućnosti da se i sam pobrine za svoju sigurnost.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Iz svoga skrovišta motrio je aktivnosti sa sve većom sumnjom. Kombi je bio parkiran pod jednom od razbijenih uličnih svjetiljki. Dvojica muškaraca u zaštitnim odijelima bila su izvan vozila, držeći ljestve trećem tehničaru koji je radio na nečemu blizu vrha tamne metalne motke. Je li to trebala biti ekipa iz državne elektroprivrede? Koju su poslali ovamo na neku donkihotovsku misiju popravljjanja uličnih svjetiljki koje su već deset puta uništili lokalni stanovnici? Oči bradatog muškarca su se suzile i on je pljunuo šutke u stranu. Sama pomisao je bila smiješna. Predstavnici francuske vlade prezirali su ovaj okrug. Policiju su maltretirali čim su ih vidjeli. BAISE LA POLICE, jebi policiju, bio je najpopularniji grafit. Gruba, opscena fraza

,,.,.,., ion

201

bila je sprejem našarana na svakoj zgradi u vidokrugu. Čak su i vatrogasci koje su slali da gase često podmetnute požare bili očekivani rafalima Molotovljevih koktela i kamenja. Morala su ih pratiti oklopna kola. Zasigurano se niti jedan električar pri zdravoj pameti ne bi usudio doći u La Coraeuve. Ne nakon mraka i sigurno ne bez teško naoružanih policijskih postrojbi za suzbijanje nereda, da ga čuvaju.

Dakle, tko su bili ti ljudi i što su zapravo radili? Ben-Belbouk je pogledao pažljivije. Činilo se da je tehničar na ljestvama postavljao komad opreme, neku malu sivu pravokutnu plastičnu kutiju.

Pogledao je po drugim svjetiljkama u vidokrugu. Na svoje iznenađenje, primijetio je identične sive kutije montirane na nekoliko svjetiljki u preciznim, pravilnim razmacima. Iako mu je bilo teško provjeriti pri slabašnoj svjetlosti, mislio je da može razabrati crne okrugle otvore na kutijama. Jesu li to bile leće kamera? Njegove su se sumnje pretvorile u sigurnu tvrdnju. Ti cochons, te svinje, nešto su postavljali, novi nadzorni sustav koji će stegnuti vladin stisak u ovoj zoni bezakonja. Nije mogao dopustiti da to prođe bez otpora.

Nekoliko trenutaka je razmišljao da li da klisne i probudi lokalna islamska bratstva. Zatim je malo bolje razmislio. Pri neizbježnom kašnjenju ti špijuni bi mogli lako završiti svoj posao i nestati. Osim toga, bili su nenaoružani. Bolje je i sigurnije da ih sam sredi.

Ben-Belbouk je izvukao mali pištolj Glock iz džepa kaputa i krenuo na otvoreno, držeći oružje neprimjetno sa strane. Stao je nekoliko koraka od trojice tehničara.

- Hej, vi, tamo! - viknuo je. - Što to radite?

Dvojica koja su držala ljestve zaprepašteno su se okrenula prema njemu. Treći muškarac koji je bio zauzet zavrtnjem vijaka na sponama koje su držale kutiju na stupu, nastavio je raditi.

- Pitao sam što to radite? - ben-Belbouk je ponovio, ovaj put glasnije.

Jedan od dvojice na ljestvama slegnuo je ramenima.

- Naš posao se vas ne tiče, m sieur - rekao je odbojno. - Idite svojim putem i ostavite nas na miru.

Bradati islamski ekstremist je pocrvenio. Njegove tanke usne su se spustile uz mrki pogled dok je vadio Glock da bude jasno vidljiv.

- Ovo me se tiče - zarežao je uperivši u njih pištolj. - Primaknuo se bliže. -A sad odgovori na pitanje, smeće jedno, prije nego što izgu-

bim strpljenje!

Nikada nije čuo prigušeni pucanj koji gaje ubio.

Puščani metak 7.62 mm pogodio je Ahmeda ben-Belbouka iza desnog uha, probio se kroz mozak i napravio golemu rupu na lijevoj strani lubanje. Komadići kosti pretvoreni u prah i komadići mozga razletjeli su se po pločniku.

Unovačitelj terorista srušio se mrtav.

Siguran među sjenama koje su ga skrivale u uličici zatrpanoj smećem, visoki muškarac širokih ramena, koji je sam sebe zvao Nones, potapšao je lagano svoga snajperista po ramenu.

- To je bio dobar pogodak.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Drugi muškarac je spustio svoju pušku Heckler & Koch PSG-1 i zahvalno se nasmiješio. Riječi pohvale od bilo kojeg Horacija bile su rijetkost. Nones je uključio svoj radiomikrofon i govorio je paru promatrača koje je postavio na obližnje krovove da čuvaju njegove tehničare.

- Ima li još kakvih znakova pokreta?

- Nema - odgovorila su obojica. - Sve je tiho.

Zelenooki je kimuo sam sebi. Incident je bio nesretan, ali očito nije bio ozbiljna prijetnja njegovoj operacionaloj sigurnosti. Ubojstva i nestanci su bili relativno uobičajene pojave u ovom dijelu La Cour-neuvea. Jedan više značio je malo ili ništa. Prebacio se na frekvenciju tehničara.

- Koliko još? - pitao je oštro.

- Uskoro smo gotovi - vođa je javio. - Još dvije minute.

- Dobro. - Nones se okrenuo snajperistu. - Ostani spreman. Shiro i

ja ćemo se riješiti tijela. - Zatim je pogledao na mnogo nižeg muškarca koji je čučao iza njega. - Pođi sa mnom.

Stotinjak metara od mjesta gdje je Ahmed ben-Belbouk sada ležao mrtav, mršava žena je ostala ležati na trbuhu, skrivena između ogoljene i spaljene šasije malog Renault sedana. Bila je odjevena od glave do pete u crno. Crno pamučno padobransko odijelo za poprsje, ruke i noge, crne rukavice, crne čizme i crna kapa koja je sakrivala njezinu zlatnu kosu. Zurila je u sliku u svom noćnom dalekozoru.

- Kurvin sin! - proklela je u sebi. Zatim je tiho progovorila u vla-

202

203

štiti radio. - Jesi li ti to vidio, Max?

- O da, vidio sam - potvrdio je njezin podređeni, smješten nešto dalje u zaklonu hrpice srušenog drveća. - Ne znam da li da vjerujem, ali doista sam vidio.

Agentica CIA-e Randy Russel uperila je dalekozor u trojicu muškaraca okupljenih oko ulične svjetiljke. Promatrala je u tišini dok su još dvojica muškaraca -jedan vrlo visok, crvenokestenaste kose i drugi, Azijac - prešli cestu i pridružili se ostalima. Radeći brzo, dvojica pridošlica zamotala su truplo ben-Belbouka u crnu plastičnu plahu i počeli je vući.

Randy je škrgutala zubima. S mrtvacom su otišli plodovi teškog, koncentriranog istraživanja, složenog planiranja i riskantnog tajnog nadzora. Toliko je dugo njezina sekcija CIA-e pariške postaje radila na problemu novačenja budućih islamskih terorista u Francuskoj. Usredotočiti se na ben-Belbouka bilo je kao naći vrč sa zlatnicima. Prateći njegove kontakte, počeli su sastavljati detaljne dosjee vrlo gadnih likova, upravo one vrste bolesnih kurvinih sinova koji bi se uzbudili pri ubijanju tisuća nevinih ljudi.

I sad je cijela operacija izbrisana, u potpunosti uništena jednim prigušenim hicem. Protrljala je svoj savršeno ravan nos jednim prstom u rukavici, bijesno razmišljajući.

- Tko su, dovraga, ti tipovi? - promrmljala je.

- Možda DGSE? Ili GIGN? - Max je nagađao glasno, imenujući i francusku stranu obavještajnu službu i protuterorističke specijalce te države.

Randy se složila. To je bilo moguće. Francuska obavještajna služba i protuterorističke jedinice bile su poznate po gruboj igri, vrlo gruboj. Je li upravo svjedočila prljavom poslu koji je odobrila vlada, namijenjenom rješavanju sigurnosnih prijetnji u Francuskoj, pri čemu se isključivala gnjavaža, troškovi uhićenja i javnog suđenja?

Možda, razmišljala je hladno. Ako je tako, onda je to bila izuzetno glupa stvar. Dok je bio živ, Ahmed ben-Belbouk bio je prozor izravno u smrtonosni podzemni svijet islamskoga terorizma u koji je američkim i drugim obavještajnim službama bilo nemoguće prodrijeti. Mrtav, bio je beskoristan svima.

- Povlače se, šefice - čula je Maxov glas u uhu.

Randy je pogledala izbliza dok su trojica muškaraca u zaštitnoj

204

odjeći spremala ljestve, ubacila ih u stražnji dio kombija i odvezla se. Trenutak kasnije, dva automobila, tamnoplavi BMW i manji Ford Escort, izašla su na mračnu aveniju i krenula za kombijem. - Jesi li zabilježio brojeve registarskih tablica na tim vozilima? - upitala je.

- Da, imam ih - odgovorio je Max. - To su sve lokalni brojevi.

- Dobro, provući ćemo ih kroz računalo kad završimo ovdje. Možda će nam to dati ideju zašto su nas ovi seronje ponizili - reče ona mrko.

Randy je još malo ležala nepomično, a onda je uperila dalekozor na male sive kutije postavljene na velikom broju svjetiljki gore i dolje niz aveniju i u obližnjim ulicama. Stoje duže proučavala kutije, činile su joj se čudnije. Izgledale su poput spremnika - zbog raznih vrsta senzo-ra, smatrala je - s nekoliko kućišta za kamere, s otvorima za sprave za testiranje zraka i kratke, tupaste antene za prijenos podataka na vrhu.

Čudno, pomislila je. Vrlo čudno. Zašto bi itko bacao novac na postavljanje cijele mreže skupih znanstvenih instrumenata u kriminalom ogreznom slamu poput La Courneuvea? Te kutije su bile prilično neprimjetne, ali ne i nevidljive. Jednom kad ih lokalci primijete, njihov životni vijek, kao i životni vijek opreme koju su sadržavale, mjerit će se najviše u minutama. Zašto ubiti ben-Belbouka samo zato što je počeo galamiti? Zatresla je glavom, frustrirana. Bez još dijelova ove zagonetke ništa od onog stoje vidjela večeras nije imalo smisla.

- Znaš, Max, mislim da bismo trebali bolje pogledati što su ti tipo vi instalirali - rekla je svom podređenom. - Ali moramo se vratiti s ljestvama da to učinimo.

- Ne, večeras nećemo - upozorio ju je drugi muškarac. - Luđaci, narkici i momci iz džihada trebali bi svaki čas izaći na ulice, šefice. Brišimo dok još možemo.

- Da - složila se Randy. Maknula je dalekozor i kliznula ljupko unazad ispod pougljenjenog Renaulta. Um joj je još radio ubrzano. Sto je više razmišljala o tome, manje vjerojatnim joj se činilo kako je ubojstvo ben-Belbouka bilo primarni cilj ljudi koji su postavljali te čudne senzore. Možda je ubojstvo bilo samo nenamjeravana kolateralna šteta. Ali tko su onda oni, pitala se, / što zapravo smjeraju!

205

28

Nedjelja, 17. listopada Virginija, na selu

Zamjenica pomoćnika direktora FBI-a, Kit Pierson, vidjela je izlizani znak pomoću dugih svjetala svoga zelenog Volkswagen Passata. HARDSCRABBLE HOLLOW - 500 m. To joj je bila sljedeća oznaka. Stisnula je lagano kočnicu, usporavajući. Nije htjela riskirati da promaši skretanje za trošnu farmu Hala Burkea.

Seoski pejzaž Virginije bio je obavijen gotovo potpunom tamom. Samo mlađak je bacao jedva primjetnu svjetlost kroz čvrsti sloj oblaka visoko iznad glave. Bilo je tu još nekoliko farma i kuća, razasutih po niskim šumovitim brežuljcima, ali prošla je ponoć i njihovi stanovnici su već odavno spavali. S obzirom na poslove i ranojutarnju misu koja ih je čekala, većina ljudi u ovom je kraju rano lijegala. Pred njom se pojavio utabani šljuncani prilaz do vikendice njezina kolege iz CIA-e i ona je još više usporila. Prije nego što je skrenula, još je jednom pogledala u retrovizor. Ništa. Nije bilo drugih svjetala na vidiku u ovom izdvojenom dijelu seoske ceste. Bila je još sama.

Djelomično se pouzdajući u to, Piersonica je skrenula Passatom na stazu i pošla njome uzbrdo, do kuće. Upaljena svjetla što su prodirala kroz djelomično navučene zastore osvjetljavala su korovom i kupinama zaraslo brdo. Burke ju je očekivao.

Parkirala je do njegova automobila, starog Mercury Marquisa, i brzo krenula prema glavnom ulazu. Vrata su se otvorila prije nego što je mogla pokucati. Nabijeni agent CIA-e četvrtaste čeljusti stajao je pred njom u košulji. Doimao se umorno i neuredno, zasjenjenih, krvlju podlivenih očiju.

Burke je sumnjičavo pogledao uokolo provjeravajući je li sama, a zatim je zakoraknuo unatrag pustivši je da uđe u uski hodnik.

- Jesi li imala kakvih problema? - upitao je oštro.

Kit Pierson je čekala da zatvori vrata prije nego stoje odgovorila.

- Na putu ovamo? Nisam - reče hladno. - Na sastanku s ravnateljem

i njegovim pomoćnicima? Jesam.

- Kakve probleme?

- Nisu bili posebno oduševljeni što me vide u D.C.-u umjesto na terenu - reče ravnomjernim glasom. - Zapravo, dali su nekoliko jasnih naznaka daje moje preliminarno izvješće bilo "pretanko" da opravda moj osobni dolazak.

Agent CIA-e je slegnuo ramenima.

- To je bila tvoja zamisao, Kit - podsjetio ju je. - Nismo se trebali ovdje osobno sastati. Mogli smo riješiti taj problem telefonski da si htjela ostati na mjestu.

- Uz Smitha koji mi je počeo dahtati za vratom? - odbrusila je.

- Ne baš, Hal - zatresla je glavom. - Ne znam koliko je do sada saznao, ali previše se približio. Zatvaranje istrage policije Santa Fea bilo je pogrešno. Trebali smo pustiti lokalnu policiju da radi i pokuša identificirati truplo tvoga čovjeka.

Burke je zatresao glavom.

- Previše rizično.

- Naši dosjei su očišćeni - Piersonica je tvrdila. - Nije bilo mogućnosti da se taj Dolan poveže s bilo kim od nas. Ili čak s Agencijom ili Biroom u cjelini.

- Još uvijek previše rizično - rekao joj je. - Druge agencije imaju svoje baze podataka nad kojima mi nemamo kontrolu. Vojska ima svoje dosjee u tom predmetu. Do vruga, Kit, ti si ta koja se uspaničila zbog Smitha i njegovih tajanstvenih poslodavaca! Znaš dobro kao i ja da će se, ako bilo tko shvati daje Dolan bivši specijalac, početi postavljati neka prilično neugodna pitanja.

Burke ju je uveo u radnu sobu. Mala soba obložena tamnim drvom

206

20.7

bila je zakrčena stolom, monitorom i tipkovnicom, dvjema stolicama, s nekoliko ormara za knjige, televizorom i policama punim računalne i komunikacijske opreme. Otvorena poluprazna boca viskija Jim Beam i čaša stajale su na stolu, odmah do tipkovnice. U zraku se osjećao ustajali miris znoja, neopranog suda, plijesni i općeg nemara.

Pierson je zafrktnala nosom od gađenja. Čovjek se raspada pod pritiskom TOCSINA koji je propadao, pomislila je hladno.

- Jesi li za piće? - progundao je Burke, sjevši umorno u stolicu na okretanje ispred svoga stola. Mahnuo joj je da sjedne u drugu stolicu, trošnog naslona, s kvrgavom i oštećenom presvlakom.

Zatresla je negodujući glavom, a zatim ipak sjela, gledajući kako si on toči piće. Viski se prelio preko ruba i ostavio mokar prsten na stolu. Zanemario je to prolijevanje i iskapio piće u brzom gutljaju. Spustio je čašu lupnuvši i pogledao je.

- Dobro, Kit, zašto si zapravo došla?

- Da te nagovorim da zatvoriš TOCSIN - reče ona bez oklijevanja.

Krajičkom usana agent CIA-e pokazivao je negodovanje.

- Već smo prošli kroz to. Moj odgovor je uvijek isti.

- Ali situacija više nije ista, Hal! - reče Piersonica energično.

Njezine usne su se stanjile. - I ti to znaš. Napad na Teller trebao je prisiliti predsjednika Castilla da reagira protiv Lazarova pokreta prije nego što bude prekasno, da to bude buđenje bez relativno puno prolijevanja krvi. To nije trebalo ojačati Lazara. I zasigurno nije trebalo pokrenuti nekontrolirana podmetanja bombi i ubojstva diljem svijeta!

- Ratovi uvijek imaju neočekivane posljedice - reče Burke kroz zube. - A mi ratujemo protiv Pokreta. Možda si zaboravila koji su ulozi u pitanju.

Zatresla je niječno glavom.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Nisam ništa zaboravila. Ali TOCSIN je samo sredstvo k cilju, a ne sam cilj. Cijela operacija se razvija brže nego što možeš zamisliti. Dakle, predlažem da srežemo gubitke dok još možemo. Opozovi svoje akcijske timove. Reci im da prekinu sa svim tekućim operacijama i da se pritaje. Kad to učinimo, možemo planirati sljedeći potez. Kako bi dobio na vremenu prije nego što odgovori, Burke je uzeo bocu viskija i natočio si još jedno piće. Ali ovaj put je ostavio čašu netaknutu. Pogledao ju je pažljivo.

-Ne možeš pobjeći od ovog, Kit. Predaleko je otišlo. Čak i ako sad isključimo TOCSIN i povučemo topove, naš dragi prijatelj, dr. Jona-than Smith će i dalje postavljati pitanja na koja ne želimo odgovoriti.

- Znam to - reče ona ogorčeno. - Pokušaj Smithova ubojstva bio je pogreška. A neuspio pokušaj je katastrofa.

- Što je bilo, bilo je - reče Burke sliježući ramenima. - Jedna od mojih sigurnosnih jedinca lovi brigadira. Kad ga pronađu, sredit će ga-

Piersonica gaje gledala bez daha.

- Što znači da uopće nemaš pojma gdje je sada.

- Ponovno se povukao - priznao je Smith. - Poslao sam ljude u policiju Santa Fea nakon što si me obavijestila da Smith njuška, ali nestao je prije nego što su došli.

- Prekrasno.

- Njuškalo ne može daleko pobjeći, Kit - reče agent CIA-e povjerljivo. - Moji agenti prate zrakoplove i u Santa Feu i u Albuquerqueu. I imam vezu u Domovinskoj sigurnosti koja je provjerila njegovo ime na svim komercijalnim letovima. Čim se pojavi, znat ćemo. A tada na stupaju naši momci - nasmiješio se jedva vidljivo. - Vjeruj mi. Dobro? Što se toga tiče, Smith je hodajući mrtvac.

Nešto niže niz lokalnu cestu, vozači dvaju tamnih automobila koji su putovali polako, bez upaljenih svjetala, stali su sa strane, nedaleko od šljunčanog puta koji je vodio uzbrdo. Držeći još uvijek u rukama noćne naočale američke vojske AN/PVS 7 koje su se upotrebljavale pri vožnji bez svjetla, Jon Smith je izašao ukočeno iz drugog automobila i krenuo prema vozilu ispred sebe.

Peter Howell je spustio prozor dok se Smith približavao. Ispod njegovih naočala, koje još nije skinuo, Englezovi zubi su bijelo svijetlili u gotovo totalnoj tami.

- Prilično uzbudljiva vožnja, zar ne, Jone?

Smith je umorno kimnuo.

- Savršena. - Zakrenuo je vrat i ramena s jedne strane na drugu slušajući kako pucketaju napeti mišići i zglobovi. Zadnjih petnaest minuta vožnje deralo je živce.

Oprema za noćno gledanje bila je vrhunska, ali ipak slike koje su te naočale treće generacije davale nisu bile savršene. Bile su jednobojne,

208

209 ...,, A

s laganom naznakom zelene boje i pomalo zrnaste. Mogli ste voziti bez svjetala, ali trebao je ozbiljan napor i koncentracija da izbjegnute slijetanje s ceste ili da se ne sudarite s vozilom ispred sebe.

S druge strane, slijediti vladin Sedan koji je odvezao Kit Pierson iz sjedišta FBI-a, do Hoover Buildinga i do njezina stana u Upper Georgetownu bilo je dječja igra. Čak i kasno noću subotom washing-tonske ulice bile su pune automobila, kamiona, kombija i taksija. Bilo je prilično lako biti iza Sedana za dvije ili tri dužine automobila i pritom ostati neprimijećen.

Ni Jon ni Peter nisu bili iznenađeni kad je Piersonica krenula samo nekoliko minuta kasnije, koristeći se ovaj put vlastitim automobilom. Obojica su bili sigurni od početka daje taj iznenadni briefing prepostavljenih bio samo varka, način da se prikrije pravi razlog naglog leta iz Novog Meksika. Zadatak diskretnog praćenja bio je relativno lagan, barem ispočetka. Postao je samo jako težak kad je skrenula s

Ludlum Robert - Lazarova osveta

autoceste na niz manjih sporednih cesta, gdje je promet u najmanju ruku bio sporadičan. A Kit Pierson nije bila glupa. Postala bi sumnjičava kad bi vidjela ista dva para automobilskih farova kako svijetle u njezinu retrovizoru, savladavajući kilometar za kilometrom mračnog, gotovo pustog kraja.

Tada su i Smith i Peter Howell bili prisiljeni staviti noćne naočale i ugaziti svjetla. Čak i tako, morali su biti dalje od njezina Passata nego što su to željeli, nadajući se cijelo vrijeme kako neće promašiti nijedno skretanje ili križanje kojim je ona išla na svoj sastanak.

Smith je pogledao prema šljunčanoj stazi. Mogao je samo razabrati kućicu na vrhu niskog brijega. Svjetla su bila upaljena i mogao je vidjeti dva automobila parkirana vani. To je izgledalo kao mjesto koje su tražili.

- Što misliš? - upitao je tiho Petera.

Englez je pokazao zemljovid Američkog geološkog istraživanja u mjerilu 1:20 000, otvoren na sjedalu do njega. To je bio dio kompleta koje su dobili u Zračnoj bazi Andrews. Infracrveni osvjetljivači na naočalama omogućavali su im čitanje zemljovida.

- Ovaj mali prilaz ne ide nikamo drugdje osim na onu farmu gore

- rekao je. -A ja jako sumnjam da gospođa Pierson namjerava voziti svoj Passat daleko izvan ceste.

- Koji je, onda, plan? - upita Smith.

- Predlažem da stanemo oko pola kilometra dalje - reče Peter. - Primijetio sam nisko drveće koje možemo iskoristiti kao zaklon za automobile. Kad budemo imali ostalu opremu, možemo se tiho probiti do te farme. - Ponovno je pokazao zube. - Ja bih, ako ništa drugo, jako volio znati koga je gospođa Pierson odlučila posjetiti toliko kasno noću. I o čemu točno razgovaraju.

Smith je mrko kimnuo. Iznenada je bio prilično siguran da su neki od odgovora koje je trebao biti zaključani u slabo osvijetljenoj kućici na brdu.

710

211

29

Pokraj Meauxa, istočno od Pariza

Ruševine dvorca Montceaux, poznatog kao Dvorac kraljica, bile su skrivene šumom Montceaux koja se izdizala iznad južne obale valovite rijeke Marne, pedesetak kilometara istočno od Pariza. Sagrađena sredinom 15. stoljeća po nalogu moćne, lukave i spretne kraljice Ca-tarine Medici, žene jednog francuskog kralja i majke još trojice, elegantna seoska palača te njezin golemi park i lovište bili su napušteni oko 1650. godine. Sada, nakon stoljeća nebrige, malo toga je ostalo, samo prazni kostur velebnog kamenog paviljona na ulazu, okrugli stupovi i dijelovi urušenih zidina s rupama umjesto prozora.

Kapi rose curile su između okolnog drveća, polako nestajući dok se uzdizalo jutarnje sunce. Zvona katedrale St-Etienne u Meauxu, sedam kilometara dalje, zvonila su pozivajući vjernike - kojih je, doduše, bilo malo ovih dana - na nedjeljnu misu. Druga zvona odzvanjala su mirnim seoskim krajolikom, dok je u malim župnim crkvama u obližnjim selima odjekivao taj zov.

Dva kamiona s prikolicom bila su na velikoj čistini nedaleko od ruševina. Znakovi na vozilima identificirali su ih kao dio organizacije nazvane Groupe d'Apergu Meteorologique, Skupina za meteorološka istraživanja. Nekoliko tehničara bilo je zaposleno pri kraju svake prikolice podizanjem dviju kutnih lansirnih rampi usmjerenih na za-

pad. Svaki lanser je sadržavao pneumatski sustav katapultiranja koji je pokretao komprimirani zrak. Drugi muškarci bavili su se parom bespilotnih letjelica s propelrom, UAV-ima, od kojih je svaka bila duga oko metar i po, s rasponom krila od dva i po metra.

Visoki crvenokestenjasti muškarac koji se zvao Nones stajao je blizu, gledajući kako njegov tim završava posao. U slušalicama spojenima na radio krčala su periodična izvješća stražara postavljenih u šumi oko čistine. Nije bilo znakova

Ludlum Robert - Lazarova osveta

neželjenog promatranja lokalnih farmera.

Jedan od tehničara bespilotne letjelice, Azijac spuštenih ramena i prorijeđene crne kose, polako je ustao. Okrenuo se trećem Horaciju s izrazom olakšanja na svom izboranom i izmorenom licu.

- Teret je osiguran. Motor, elektronika, UHF i autonomni kontrolni sustavi su testirani i uključeni. Svi sustavi za globalno navigacijsko pozicioniranje su konfigurirani i potvrđeni. Obje letjelice spremne su za let.

- Dobro - odgovorio je Nones. - Onda se možete pripremiti za lansiranje.

Maknuo se s puta dok su tehničari polako dizali UAV-e, koji su težili 50-ak kilograma svaki, i odnijeli ih do lansirnih rampi. Njegove zelene oči slijedile su ih s poštovanjem. Te dvije bespilotne letjelice bile su modelirane poput letjelica kojima se služila američka vojska za kratkodometno taktičko izviđanje, onesposobljavanje komunikacija i otkrivanje zračnog nuklearnog, biološkog i kemijskog oružja. On i njegovi ljudi će sad biti pioniri jedne potpuno nove upotrebe tih roboti -ziranih letjelica.

Nones je promijenio frekvencije i kontaktirao novopridošli tim za nadzor koji je bio smješten u Parizu.

- Jeste li dobili podatke iz područja mete, Linden? - upitao je.

- Jesmo - Nizozemac je potvrdio. - Svi udaljeni senzori i kamere su spremni.

- Kakvi su vremenski uvjeti?

- Temperatura, tlak, vlaga, smjer vjetrova i brzina vjetrova su unutar zadanih parametara misije -javio je Linden. - Središte preporuča da krenete kad budete spremni.

- Primljeno - reče Nones tiho. Okrenuo se tehničarima UAV-a koji su čekali. - Stavite maske i rukavice - naredio je.

Brzo su poslušali, stavivši gas-maske, disalice i debele rukavice

212

koje su im trebale dati dovoljno vremena da pobjegnu iz tog područja ako se jedan od zrakoplova sruši pri lansiranju. Treći član Horacija učinio je isto stavivši vlastitu zaštitnu opremu.

- Katapultni su pod tlakom i spremni - rekao mu je azijski tehničar.

Čučnuo je pokraj kontrolne konzole postavljene između dviju kutnih rampa. Prsti su mu se vrtjeli iznad niza prekidača.

Nones se nasmiješio.

- Nastavite.

Tehničar je kimnuo. Pritisnuo je dva prekidača.

- Start motora i propelera.

Dvostruki propeleri na oba UAV-a iznenada su se zavrtjeli, okrećući se s tihim zujanjem koje je bilo gotovo nemoguće čuti na udaljenosti od nekoliko metara.

- Motori su na najvećoj snazi.

- Lansiraj! - zapovjedio je visoki zelenooki muškarac.

Prvi pneumatski katapult je opalio, gurnuvši UAV zakvačen za njega uz kutnu lansirnu rampu u zrak u visokom luku. Na tren se na kraju toga luka činilo da će bespilotna letjelica pasti natrag na zemlju, ali ponovno se popela, sada lebdeći pod potiskom koji su joj davala vlastita krila i propeler. Još se penjući, prešla je drveće i uputila se na zapad u programiranom smjeru.

Deset sekunda kasnije druga bespilotna letjelica slijedila je svoju partnericu u zrak. Obje, sada gotovo nevidljive sa zemlje i premalene da bi ih registrirala većina radara, penjale su se ravnomjerno prema krstarećoj visini od sto metara, leteći prema Parizu brzinom od oko 150 kilometara na sat.

Virginija, na selu

Ostavši pognut, Jon Smith je slijedio Petera Howella na zapad preko širokog polja zagušenog visokim korovom i trnovitim grmljem. Njihova okolina je lagano zeleno svjetlucała kroz noćne naočale. Dvjesto metara nalijevo asfaltirana cesta je rezala ravnu crtu po mračnom krajolik. Ispred njih zemlja se uspinjala, uzdižući se lagano iznad bare prekrivene prljavštinom, smještene s desne strane. Šljunčana pristupna cesta na koju je skrenula Kit Pierson vijugala je gore-dolje, uzdižući se po niskom brežuljku ispred njih.

Nešto oštro je razderalo Smithovo rame i prošlo kroz debelu tkaninu dovoljno da poteče krv. Zaškrgutao je zubima i nastavio. Peter se trudio da ga vodi kroz raslinje, ali postojala su mjesta gdje su se jednostavno morali probiti zanemarujući trnje i bodlje koji su im derali tamnu odjeću i crne kožne rukavice. Na pola puta uzbrdo Englez je kleknuo na jedno koljeno. Pretražio je pomno teren uokolo i mahnuo Smithu da mu se pridruži. Svjetla su još gorjela na farmi na vrhu. Obojica su bila odjevena i opremljena za noćno izviđanje po lošem terenu. Osim naočala AN/PVS, svaki je nosio pancirku s opremom za pretraživanje, kamere i različite naprave za prislušivanje koje su ih čekale u zračnoj bazi Andrews. Smith je imao korice za pištolj SIG Sauer postavljen uz bok, dok je Peter imao istu opremu za svoj omiljeni Browning Hi-Power. Za dodatnu vatrenu moć u pravoj nuždi svaki je nosio strojnicu Heckler & Koch MP5 prebačenu preko leđa.

Peter je skinuo jednu rukavicu i podigao navlaženi prst da provjeri smjer blagog, hladnog povjetarca koji je šaputao oko njih. Kimnuo je, zadovoljan rezultatom.

- Ipak imamo i malo sreće. Vjetar puše sa zapada.

Smith je čekao. Drugi muškarac je proveo desetljeća na terenu, prvo za SAS, a zatim za MI6. Peter Howell je više zaboravio o kretanju kroz potencijalno neprijateljski teritorij nego što je Smith ikada naučio.

- Taj vjetar neće nositi naš miris ispred nas - objasnio je Peter.

-Ako ima pasa ondje, neće nanjušiti da dolazimo.

Peter je navukao natrag rukavicu i ponovno vodio. Obojica muškaraca su čučnula još niže dok su dolazila na vrh plitke uzvisine. Bili su na nekoliko metara od stare uništene staje, šupljikave ruševine bez krova, koja je više bila hrpa slomljenih, trulih dasaka nego stabilna građevina. Iza toga, mogli su razaznati obrise dvaju parkiranih automobila, Volkswagen Passata koji je pripadao Kit Pierson i drugog, neke starije američke marke. Dovoljno se svjetla probijalo kroz većinom zatvorene zastore njihove mete, malene seoske jednokatnice, da bljesne u njihovoj opremi za noćno promatranje.

Smith je vidio da se, tkogod to bio, vlasnik kuće potrudio ukloniti najviši korov i trnje u grubom krugu oko zgrade. Slijedio je Petera na trbuhu i gmizao kroz nisku travu iza njega, prelazeći otvoreni prostor

914

.215

što je brže mogao, hvatajući zaklon koji su pružali parkirani automobili.

- Kamo sad? - promrmljao je.

Peter je kimnuo prema velikom oslikanom prozoru na toj strani kuće, nedaleko od glavnih vrata.

- Tamo, rekao bih - reče tiho. - Mislim da sam upravo vidio sjenku kako se miče iza tih zastora. Vrijedi pogledati, u svakom slučaju. - Po gledao je u Smitha. - Možeš me štiti, Jone?

Smith je izvukao SIG-Sauer iz futrole.

- Kad god si spreman.

Drugi muškarac je kimnuo. Zatim je počeo brzo puzati po betonskoj stazi zaprljanoj uljem i nestao među visokim grmljem koje je raslo točno na rubu farme. Samo su naočale za noćno promatranje koje je nosio omogućile Smithu da ga prati. Bilo kome tko bi gledao bez dodatne opreme Peter bi se činio tek kao pokretna sjenka koja je jednostavno nestala u mraku.

Englez se podigao na koljena, pažljivo motreći prozor iznad sebe. Zadovoljan, spustio se na trbuh i dao znak Jonu da priđe.

Smith je puzao kako bi mu se pridružio najbrže što je mogao, osjećajući se strašno izloženim svakim centimetrom puta. Odgmizao je zadnji metar kroz korov i ležao mirno, teško dišući.

Peter se nagnuo blizu njegova uha i pokazao prema prozoru.

- Piersonica je sigurno unutra.

Smith se napeto nasmiješio.

- Drago mi je što to čujem. Ne bih volio da sam bez veze uništio koljena. - Otkotrljao se u stranu i izvadio iz velikih džepova na pan-

Ludlum Robert - Lazarova osveta

cirki ručnu lasersku opremu za prisluškiavanje. Izvukao je zataknute slušalice, gurnuo tipku aktivirajući niskonaponski infracrveni laser i pažljivo naciljao spravu na prozor iznad njih. Ako ga uspije držati dovoljno mirno, laserska zraka će se odbiti od stakla i pokupiti vibracije koje proizvodi onaj tko razgovara u sobi. Zatim, pod pretpostavkom da sve uspije kako treba, elektronički paket bi mogao pretvoriti te vibracije u razumljive zvukove u slušalicama. Gotovo iznenađen, otkrio je da sustav radi.

- Prokletstvo, Kit - čuo je iznutra muški glas kako ljutito reži. - Ne možeš se sada povući iz operacije. Idemo naprijed, htjela ti to ili ne. Nema drugog izbora. Ili ćemo uništiti Lazarov pokret ili će on uništiti nas!

30

Lazarov privatni ured

Čovjek zvan Lazar sjedio je mirno za čvrstim, od starosti potam-njelim stolom od tikovine u svom privatnom uredu. Soba je bila tiha, hladna i slabo osvijetljena. U pozadini je tiho šumio ventilacijski sustav, unoseći zrak temeljito pročišćen od bilo kakva tračka vanjskoga svijeta.

Veći dio stola zauzimao je veliki displej na računalni pogon. Laganim pokretom prsta po tipkovnici Lazar je brzo mijenjao slike koje su prenosile kamere diljem svijeta. Jedna kamera, očito postavljena na zrakoplov, pokazivala je vijuganje rijeke 600 do 1000 metara ispod sebe. Vidjela su se sela, ceste, mostovi i šumska područja, a zatim bi nestajala ispred kamere. Druga kamera je pokazivala mračnu ulicu punu pougljenjenih i porazbijanih automobila. Uz ulicu su bili poredani sivi betonski blokovi zgrada. Prozori i vrata bili su teško zabarikadirani čeličnim rešetkama.

Ispod slika na njegovu displeju, tri digitalna očitavanja pokazivala su lokalno vrijeme u Parizu i vrijeme duž istočne obale Sjedinjenih Država. Sigurni satelitski telefonski sustav bio je postavljen do računala. Dva zelena svjetla što su treptala pokazivala su vezu s dva njegova posebna akcijska tima.

Lazar se osmjehnuo, uživajući u vrhunskom doživljaju promatra-

217

nj a vrlo složenog, pomno razrađenog plana koji se ostvarivao apsolutno savršeno prema zadanim rokovima. Jednom zapovjedi pokrenuo je posljednji od potrebnih terenskih eksperimenata, toliko potrebnih testova da se izbruse njegovi instrumenti za spas planeta. Drugom će početi niz akcija koje će baciti CIA-u, FBI i britansku tajnu službu u kaos samouništenja.

Uskoro, mislio je hladno, vrlo skoro. Kad danas izađe sunce, užasnut svijet će vidjeti kako se potvrđuju njegovi najgori strahovi o Sjedinjenim Državama. Savezi će se raspasti. Ponovno će se otvoriti stare rane. Dugogodišnja suparništva prerast će u otvoreni sukob. Čak i kad bude jasan pun opseg onoga što se zapravo događa, nitko ga neće moći zaustaviti.

Njegov interfon je zazvonio jedanput. Lazar je uključio mikrofona.

-Da?

- Naše letjelice su na pedeset kilometara od mete - javio je glas višeg tehničara. - Obje rade prema očekivanim normama.

- Vrlo dobro. Nastavite po planu - zapovjedio je Lazar. Pritisnuo je dugme, završivši prijenos. Još jedan lagani udarac prstom prekinuo je satelitsku vezu s jednim od udarnih timova.

- Pariška operacija je u tijeku - rekao je muškarcu koji je strpljivo čekao na drugom kraju. - Budite spremni izvršiti upute na moj sljedeći signal.

Virginija, na selu

Dva velika kamiona 4x4 bila su parkirana među grmolikim borovima koji su rasli na vrhu brijega, nekoliko stotina metara zapadno od Burkeove trošne farme. Dvanaestorica muškaraca obučenih u crne jakne, majice i tamne traperice čekali su u zaklonu tog zakržljalog drveća. Četvorica među njima bila su postavljena kao čuvari na različitim točkama oko vanjskoga ruba i pomno su promatrala kroz dalekozore Simrad, namijenjene za noćno izviđanje, britanske proizvodnje. Sedmorica su strpljivo ležala na pješčanom tlu u nešto daljem šumarku. Bili su zauzeti

Ludlum Robert - Lazarova osveta

posljednjim provjerama oružja u svom izboru jurišnih pušaka, strojnica i pištolja. Dvanaesti, visoki zelenooki, nazvan Treći, sjedio je u kabini jednog od kamiona.

- Razumio - rekao je u svoj sigurni mobilni. - Pripravni smo.

218

- Poklopio je i vratio se praćenju burnog razgovora koji se prenosio u njegove slušalice. U slušalicama mu je odjekivao ljutiti glas. - Ili ćemo mi uništiti Lazarov pokret - ili će on uništiti nas!

- Melodrama ti ne pristaje, Hale - odgovorio je hladno ženski glas.

- Ne predlažem da se mi predamo Pokretu. Ali TOCSIN više nije vrijeme dan cijene koju plaćamo ili rizika s kojima se suočavamo. I mislila sam ono što sam već rekla preko telefona: Ako mi se ova posrana operacija obije o glavu, ne planiram biti jedina koja će pasti.

Slušajući prijenos preko prislušnog uređaja koji je instalirao već ranije te noći, član Horacija je bio zadovoljan. Agent CIA-e je imao potpuno pravo. Pomoćnica zamjenika ravnatelja FBI-a Katherine Pier-son više nije bila pouzdana. Nije baš da to više nešto znači, pomislio je s tračkom mrkog veselja.

Treći je automatski provjerio magazin na svom Waltheru, pritegnuo prigušivač i vratio pištolj u džep kaputa. Pogledao je na osvijetljeni brojačnik svoga sata.

Preostalo je najviše nekoliko minuta prije nego što će morati početi djelovati. Meki, uporni bip signalizirao je prioritetni poziv jednog od čuvara. Promijenio je kanal.

- Reci.

- Ovdje McRae. Nešto se miče uz kuću - upozorio je izviđač me kim nizinskim škotskim naglaskom.

- Krećem - reče Treći. Veliki je kliznuo iz kamiona, izmičući glavu da izbjegne okvir i požurio na rub borove šume. Pronašao je McRaea kako čuči iza srušenog stabla na kojem je rasla loza i stao prignut do njega.

- Pogledaj sam. U onom grmlju i visokoj travi blizu prednjih vrata reče niski, mršavi Škot pokazujući. - Ne mogu ništa razabrati sada, ali vidio sam pokret prije nekoliko minuta.

Zelenooki je podigao vlastiti dalekozor polako pretražujući južnu stranu Burkeove kuće. U fokus su mu odmah upale dvije mrlje nalik na muškarce, jarko bijele termalne željezne šipke koje su se isticale prema hladnijem sivom gustom raslinju u kojem su ležali skriveni.

- Imaš dobre oči, McRae - reče Treći mirno. Oprema za noćno pro matranje koju su rabili njegovim čuvari radila je tako što je pojačavala svu okolnu svjetlost. Pretvarala je noć u sablasni, zeleno obojeni dan, ali nisu mogli vidjeti toplinu, kao stoje mogla njegova posebna oprema.

219-

Njegov francuski dalekozor Sophie za termalni imaging, težak gotovo dvije i pol kile i vrijedan gotovo šezdeset tisuća dolara, bio je vrhunski na svaki način i mnogo učinkovitiji. Noću, pri oblačnom vremenu, najbolji sustavi za pojačavanje pasivne svjetlosti imali su maksimalni domet od tristo do četiristo metara, a često i manje. Suprotno tomu, koristeći se termalnim oslikavanjem mogao je pronaći termalni "potpis" koji je davalo ljudsko biće na tri kilometra udaljenosti, čak i kroz debeli pokrov.

Treći se pitao je li to puka slučajnost što su se ta dva špijuna pojavila čim je došla Kit Pierson. Ili ih je ona dovela sa sobom, bilo namjerno ili slučajno? Veliki je odbacio tu pomisao. Nije vjerovao u slučajnosti. Niti je u to vjerovao njegov pravi poslodavac.

Treći je razmislio o opcijama. Na trenutak je požalio odluku Središta da se prebaci njegov specijalistički snajperist u parišku jedinicu sigurnosti. Bilo bi jednostavnije i mnogo manje opasno eliminirati ovu dvojicu neprijatelja s dva dobro nacišnjana dugometna puščana pogotka. Zatim je brzo shvatio kako želje neće promijeniti trenutačne okolnosti. Njegov je tim bio treniran i opremljen za borbu izbliza. To je, dakle, bila taktika kojom se mora koristiti.

Treći je predao dalekozor McRaeu.

- Pripazi na onu dvojicu - zapovjedio je hladno. - Javi mi ako se naglo pomaknu. - Zatim je izvukao mobilni i birao memorirani broj. Telefon s druge strane zazvonio je samo jednom.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Ovdje Burke.
  - Ovdje Treći - reče tiho. - Ne reagiraj otvoreno na bilo koji način na ono što ću sada reći. Razumiješ me?
- Nastala je kratka pauza.
- Da, razumijem te - reče Burke naposljetku.
  - Dobro. Dakle, slušaj pažljivo. Moje osiguranje je otkrilo neprijateljsku aktivnost u blizini tvoje kuće. Motre te. Vrlo blizu. Na neko liko metara, zapravo.
  - To je vrlo... zanimljivo reče agent CIA-e napeto. Oklijevao je kratko. - Mogu li tvoji ljudi sami srediti situaciju?
  - Svakako - uvjerio gaje Treći.
- Imate li neki vremenski okvir za to? - upitao je Burke.
- Jarko zelene oči velikoga svijetlile su u tami.
- Minute, gospodine Burke. Samo minute.
- 220

- Shvaćam - ponovno je Burke oklijevao. Na kraju je upitao:
  - Trebam li to smatrati međuglavinjskom stvari?
- Treći je znao da Burke pita je li Kit Pierson bila nekako odgovorna za njuškala koja su mu sada doslovno bila na pragu. On se nasmiješio. U ovom trenutku nije bilo važno je li to istina ili nije. - Mislim da bi bilo mudro gledati to tako.
- To je jako loše - reče napeto CIA-in agent. - Uistinu jako loše.
  - Da, jest - složio se veliki. - Za sada ostani gdje jesi. Kraj.
- Treći je poklopio telefon. Zatim je uzeo od McRaea svoj dalekozor za termalno oslikavanje.
- Vрати se do vozila i dovedi ostale ovamo - reče. - Ali želim da dođu tiho. - Nacerio se poput vuka. - Reci im da idemo u lov...
- Tko je to bio, Hal? - upita Kit Pierson, očito zbunjena.
- Dežurni u Langlevju - reče joj Burke, govoreći polako i jasno. Njegov je glas zvučao napeto i neprirodno. - NSA je upravo poslala kurira s nekoliko presretanja povezanih s Pokretom...
- Jon Smith je pažljivo slušao. Namrštio se. Držeći laserski mikrofon uperen u prozor iznad sebe pogledao je Petera Howella.
- Nešto nije u redu - prošaptao je. - Burke je upravo primio poziv i sad se sav ukočio. Samo nešto serucka, zapravo ništa ne govori.
  - Misliš da nas je uočio? - Peter upito tiho.
  - Možda. Ali ne shvaćam kako.
  - Možda smo podcijenili tog momka - reče Peter. Kutovi njegovih usana su se spustili. - Kardinalni grijeh u ovom poslu, bojim se. Rekao bih da gospodin Burke iz CIA-e ima mnogo više izvora ovdje nego što smo mi mislili.
  - Što bi značilo da ima potporu?
  - Vrlo moguće. - Englez je izvukao zemljovid USGS-a iz jednog od džepova na prsluku i proučavao ga prateći obrise i značajke terena prstom u rukavici. Pokazao je prstom na prikaz šumskog prstena ne daleko na zapadu. - Ako bih želio imati dobar pogled izbliza na ovu kuću, tu bih postavio promatračnicu.
- Smith je osjetio kako mu se diže kosa na zatiljku. Peter je imao pravo. S tog brda jasno se vidjela većina terena oko farme, uključujući njihov trenutačni položaj.
- Što predlažeš?
- Hitno povlačenje-reče kratko muškarac blijedih očiju, uguravajući

221

- zemljovid natrag u džep prsluka. Skinuo je strojnicu MP5 Heckler& Koch iznad glave i naglo trgnuo naperenu ručicu ubacivši jedan 9-milimetarski metak u cijev. - Ne znamo koliko je jak otpor i ne vidim svrhe da to saznamo na teži način. Došli smo do nekih korisnih informacija. Ne izazivajmo više sreću, Jone.
- Smith je kimnuo, spremajući laserski mikrofon i popratnu opremu.
- Dobro si rekao. - Pripremio je svoju strojnicu.
  - Onda me slijedi. - Peter se podigao na noge i dalje jako sagnut, gotovo dvostruko u odnosu na svoju normalnu visinu, te se sakrio u za

Ludlum Robert - Lazarova osveta

klon dvaju automobila parkiranih blizu kuće. Smith gaje slijedio, kre-
tao se brzo koliko god je mogao, također nisko uz tlo. Svake sekunde
očekivao je kako će čuti strašan uzvik ili osjetiti iznenadni pogodak.
Ali čuo je i osjetio samo tišinu u noći i otkucaje vlastitog ubrzavajućeg
pulsa.

Odande su se kretali uz uništene staje i niz padinu, u polje obraslo kupinama,
nastojeći da brdašce ostane između njih i visokog vrha na zapadu. Peter je vodio,
tiho se šuljajući kroz zamršenu šikaru od trnja i korova, koja mu je sezala do
struka, s lakoćom stečenom školovanjem i dugogodišnjim iskustvom.

Bili su blizu ruba bare kad je Englez iznenada legao na zemlju iza grmlja
borovnice. Smith je legao na trbuh do njega i zatim počeo puzati prema naprijed,
koristeći se laktovima i koljenima i držeći MP5 na grudima. Trudio se da ne diše
preduboko. Bili su ispod razine hladnog povjetarca koji je šuštao poljem, a zrak je
bio zasićen smradom algi i trulog voća.

- Isuse - promrmljao je Peter. - Gotovo je! Poslušaj!

Smith je čuo slabašan šum snažnog motora, koji je postajao sve glasniji. Oprezno je
podigao glavu provirujući iznad vrha najbližeg grma. Dvjestotinjak metara dalje
veliki crni 4x4 krstarilo je polako seoskom cestom, krećući se na istok. Vozio je
bez svjetala.

- Misliš li da će primijetiti naše aute? - upitao je tiho.

Peter je mrko kimnuo. Šumarak u kojem su parkirali neće zaštititi njihova vozila od
odlučnog pretraživanja.

- Sigurno hoće - reče - i tada će nastati pakao, ako već nije. - Po
gledao je iza sebe. - Zapravo, već jest - promrmljao je. - Pogledaj
dobro iza nas, Jone. Ali učini to polako.

Smith je polako okrenuo glavu i vidio napadačku liniju petorice muškaraca koji su
nosili naočale za noćno promatranje i tamnu odjeću, kako se polako spušta niz blagu
padinu iza njih. Svaki je muškarac nosio strojnicu ili jurišnu pušku, stišćući je
objema rukama.

Jon je osjetio kako mu se usta suše. Najbliži od naoružanih ljudi koji ih je lovio
bio je već nešto manje od sto metara ispred njih. On i Peter bili su u klopci.

- Imaš ideju? - prosiktao je Smith.

- Da. Prisilimo ovu petoricu da padnu na zemlju i onda obojica
potrčimo poput zečeva - odgovorio je Peter. - No, kloni se ceste. Nema
dovoljno zaklona u tom smjeru. Idemo na sjever. - Okrenuo se i prišao
najednom koljenu, sa spremnom strojnicom, a sekundu kasnije Smith
gaje slijedio.

Na tren je Smith oklijevao, zaustavivši prst na okidaču u nedoumici treba li pucati
da ubije ili samo da zaplaši. Jesu li to neki od istih onih ljudi koji su ga već
pokušali ubiti? Ili su povezani s njima? Ili je to bilo regularno CIA-ino osoblje?
Ili privatno osiguranje koje je uzeo Burke da mu čuva imanje?

Njihov iznenadni pokret privukao je pozornost jednog od revolveraša koji se spuštao
niz brdo. Sledio se.

- Kontakt, naprijed! - povikao je na engleskom, s jakim naglaskom.

Zatim je otvorio vatru iz svoje strojnice ispalivši kišu metaka prema
dvojici muškaraca koji su klečali.

Smithove dvojbe su nestale čim su meci počeli udarati i zujati kroz zrak oko njih.
Ti tipovi su bili plaćenici koji ne pokušaju uzeti zarobljenike. On i Peter
uzvratili su vatru ispalivši niz ciljanih rafala svojim MP5 na suprotnim krajevima
neprijateljske napadačke linije, pomičući je prema sredini. Jedan od petorice
revolveraša odjednom je jauknuo i savio se pogođen u trbuh. Drugi su se bacili u
zaklon.

- Idemo! - reče oštro Peter, potapšavši Smitha po ramenima.

Obojica muškaraca su skočila na noge i potrčala u mrak, prema
sjeveru, daleko od ceste. Ponovno je Englez vodio, ali ovaj put nije gubio vrijeme
pokušavajući naći lakše staze kroz šikaru i trnje. Umjesto toga, išao je ravno pa
bilo to i kroz najgušće trnje. Prednost su dali brzini, a ne skrivanju. Trebali su
odmaknuti što više prije nego što se preživjeli revolveraši oporave od iznenađenja
i počnu ponovno pucati. Smith je brzo trčao, a srce mu je udaralo dok je slijedio
Peterov trag.

222

223

Držao je ruke u rukavicama i strojnicu ispred sebe, nastojeći izbjeći da mu lice razderu otkinute grane i oštro trnje. Kupine su ga greble i derale po rukama i nogama, udarajući ga i ranjavajući kroz debelu tkaninu. Znoj koji mu se cijedio niz ruke pekao je poput žive vatre kad se pomiješao s novim ubodnim ranama, porezotinama i modricama.

Iza njih, začula se pucnjava. Meci su zujali kroz debelo raslinje s obje strane, podižući lišće i grančice i bacajući komadiće u svim smjerovima.

Dvojica muškaraca su se bacila na zemlju i okrenula se da vide put kojim su došli tražeći zaklon u laganom uleknuću nastalom ispiranjem s brda iznad njih.

- Odlučni kurvini sinovi - komentirao je Peter hladno, dok su hici iz pušaka i strojnice letjeli iznad njihovih glava. - Vratit ću im ja to. - Slušao je pažljivo. - Pucaju samo dvojica. Pogodili smo jednog. Gdje su druga dvojica?

- Okružuju nas, - reče Smith mrko - a kompići ih štite.

- Vrlo vjerojatno - složio se Peter. Odjednom se nasmiješio. -

Naučimo ih da to nije baš tako dobra ideja, hoćemo li?

Jon je kimnuo.

- Dobro - složio se Peter mirno. - Idemo.

Zanemarujući metke koji su derali grmlje oko njih, obojica su se digla i ispucala ponovno po tri rafala u polje ispred sebe. Smithu se učinilo kako zapanjeni uzvici i jedva vidljive sjene izranjaju iza visokog korova i kupina. Pucalo se iz još oružja uz zaglušni prasak, revolveraši koje su prisilili da legnu počeli su uzvraćati paljbu.

Smith i Peter su se bacili u plitki kanal i brzo puzali po njegovu vijugavu tragu. Padao je prema istoku, prateći lagani nagib davno napuštenog polja. Nakon što su prošli pedesetak metara, usudili su se podići glave da još jednom brzo bace pogled.

Jedan od njihovih progonitelja još je ispaljivao kratke rafale u njihovu smjeru, nastojeći ih onesposobiti. Ostala trojica revolveraša bila su ponovno u pokretu, ali išli su također na istok i širili se brzo po raspršenoj liniji vatre širom polja od četrdeset rali.

Prokletstvo - progundao je Peter. - Što su sad smislili?

Smithove oči su se suzile. Njihovi neprijatelji, čini se, više nisu bili zainteresirani da im se približe. Umjesto toga zlikovci su postavljali kordon koji će ih odrezati od ceste i njihovih vozila, skrivenih iza

drveća još nekoliko stotina metara daleko.

- Vode nas! - shvatio je iznenada.

Englez je zurio u njega nekoliko sekunda. Zatim mu se čeljust steg-nula i iznenada je kimnuo.

- Imaš pravo, Jone. Trebao sam to prije uvidjeti. Oni su goniči

i naumili su nas dovesti do ostatka strijelaca. - Zatresao je glavom

zgađen. - Postupaju s nama kao s jatom gusaka ili kokoši.

Gotovo protiv volje Smith mu se nasmiješio, potiskujući potrebu da se glasno

nasmije. Njegov stari prijatelj zvučao je istinski uvrijeđeno što su ga tako

sramotno izmanipulirali neprijatelji.

Peter je okrenuo glavu, razmišljajući. Promatrao je još grublji, čak obrasliji, komad starog zemljišta na sjeveru.

- Sigurno su postavili zasjedu negdje na tom putu - reče, maknuvši iskorišteni magazin strojnice i stavivši novi spremnik s trideset metaka.

- Proći pokraj toga bit će teško.

- Sigurno - reče Smith. - Ali imamo jednu prednost.

Peter je podigao jednu obrvu od iznenađenja.

- O? A da me prosvijetliš?

- Da - Smith je potapšao svoju MP5. - Posljednji put kad sam

provjeravao, guske i kokoši nisu uzvraćale paljbu.

Ovaj put Peter je suspregnuo grohotni smijeh.

- Točno - složio se tiho. - Dobro, Jone, idemo vidjeti možemo li pretvoriti lovce u lovinu.

Napustili su kanal i otpuzali na sjever. Njihova staza kroz gusto raslinje bila je zaobilazan put. Slijedili su dugačke, uske tragove malenih životinja koje su napravile rupe i labirinte u zaraslim poljima. Obojica muškaraca su ostala vrlo nisko, tik uz tlo i koristila se stopalima, koljenima i laktovima da što brže napreduju puzeći, a da ne stvaraju previše buke i ne tresu travu i grmlje oko sebe. S obzirom na spoznaju da neprijateljska sila vreba nevidljiva negdje naprijed u tami, tajnost njihova položaja ponovno je postala jednako vitalna kao i brzina. Smith je osjetio kako mu se graške znoja kotrljaju niz zaprljano čelo. Nestrpljivo ih je otresao jer nije želio da mu uđu u oči ispod maske koja je držala naočale za noćno gledanje. Stabljike i loza iznenada su se pojavile u zeleno obojenom pogledu, a zatim su nestale dok je prolazio uz njih. Duboko u sredini te šikare vidno polje mu je bilo

224

225

svedeno na jedan metar. Zrak je bio topao i težak, s mirisom vlažne zemlje i svježih životinjskih izlučevina.

S vremena na vrijeme zafijukali bi meci iznad njihovih glava ili odrezali grmlje i šikaru s obje strane. Sva četiri plaćenika iza njih sada su pucali, ispaljivali povremeno rafale u polje, prisiljavajući svoje nevidljive žrtve da ulete u zasjedu postavljenu da ih ubije.

Smith je počeo otežano disati zbog fizičkih napora koje je nametalo puzanje tako daleko i tako brzo. Usredotočio se na to da slijedi što bliže Petera, pažljivo je promatrao da vidi kamo stariji muškarac stavlja svoje laktove i noge i tako izbjegne raslinje kroz koje su prolazili.

Iznenada se Peter sledio. Nekoliko dugih sekunda stajao je apsolutno nepomično, gledajući i osluškujući. Zatim je polako i oprezno izvukao jednu ruku u rukavici i mahnuo Jonu da dođe naprijed, na njegovu stranu.

Smith je oprezno provirio kroz zaslon od visoke trave, proučavajući teren ispred njih. Bili su vrlo blizu sjevernog ruba polja. Uništeni i truli ostaci stare ograde protezali su se prema istoku i zapadu. Odmah iza srušene ograde teren se lagano spuštao u malu rupu prije nego što se ponovno izdigao u niskom nasipu koji je išao na sjeveroistok. Nekoliko grmova i male breze rasli su niz padine te uzvisine, ali priroda je ovdje bila otvorenija, pružajući manje mogućnosti zaklona i skrivanja. Peter je pokazao prstom prema toj uzvisini. Zatim je dao signal rukom za "neprijatelja".

Smith je kimnuo. Taj nasip bio je vjerojatno mjesto za zasjedu prema kojoj su ih gonili. Tko god je bio smješten iza tog vrha, imao je dobru mogućnost promatranja i pucanja duž većeg dijela te strane ruševne farme. Namrštio se. Izgledi su im bili sve nepovoljniji.

Peter je vidio pogled na njegovu licu i slegnuo ramenima.

- Tu nema pomoći - promrmljao je. Izvadio je potrošeni magazin svog MP5 iz spremišta za streljivo na svojoj pancirki. Čekao je dok je Jon slijedio njegov primjer.

- Dobro - reče Peter vrlo tiho. - Evo plana. - Držao je prazan magazin. - Radi odvlačenje pozornosti bacit ćemo ovo što dalje na desno. Zatim ćemo otrčati do vrha, skrenuti desno i napasti sa stražnje padine, poubijati neprijatelje na koje naiđemo. Smith je zurio u njega. -To je to?

- Nema vremena za nešto maštovitije, Jone - rekao mu je strpljivo Englez. - Moramo ih udariti snažno i brzo. Brzina i odvažnost su je dine karte na koje igramo. Ako jedan od nas padne, drugi mora nas taviti sam. Dogovoreno?

Smith je kimnuo. Nije mu se to svidjelo, ali Peter je imao pravo. U ovoj situaciji svako odgađanje iz bilo kojeg razloga, čak radi pomaganja ranjenom prijatelju, bilo bi kobno. Bili su brojčano toliko slabiji da je njihova jedina šansa za bijeg bila

Ludlum Robert - Lazarova osveta

probiti se kroz zasjedu ispred njih, ma kakva ona bila, i nastaviti se kretati. Držeći prazan magazin u lijevoj ruci i stišćući MP5 u desnoj, polako se podigao na jedno koljeno, spremivši se da jurne preko srušene ograde i otvorenog polja iza nje. Peter je učinio isto.

Iza njih začuo se još jedan rafal, ispaljen nasumce. Utihnuo je, ostavivši samo tišinu.

- Krećemo - Peter je prošiktao. - Priprema. Pozor. Sad!

Obojica su bacila prazne magazine što su jače mogla, visoko u zrak i na desnu stranu. Zaobljeni metalni magazini sletjeli su naglo, stvarajući štropot u noći.

Istog trena Smith je skočio i potrčao naprijed. Skočio je preko raspolovljene ograde, pao na tlo kotrljajući se i dočekao se na noge, dok je Peter bio samo nekoliko metara ispred njega.

Smith je začuo zapanjene povike iza njih i s desne strane, ali neprijatelj ih je primijetio prekasno. Još trčeći, on i Peter jurišali su uz laganu padinu, do vrha niske uzvisine.

Smith se odmah bacio nadesno, čvrsto držeći objema rukama strojnicu, tražeći mete u čudnom zelenom polusvjetlu što mu gaje davala njegova oprema za noćno gledanje.

Ondje! Vidio je sjenu kako se miče ispod niskih grana breze na udaljenosti manjoj od deset metara. Bio je to muškarac koji je ležao i virio preko vrha, mahnito se okrećući prema njima i pokušavajući nanišanići svoj Uzi.

Reagirajući brže, Jon je naciľjao svoj MP5 na metu i povukao okidač ispalivši tri metka na neprijateljskog revolveraša iz blizine. Sva tri su udarila u cilj izuzetnom snagom. Udar je bacio čovjeka unazad. Pao je na zemlju i ležao ničice uz stablo breze, bijelo poput krede.

Nastavili su, slijedeći nasip koji je skretao na sjeveroistok i krećući se odvojeno, tako da jedan neprijateljski rafal ne može pogoditi obojicu. Na ovoj strani padine rasle su breze, borovi i grmlje, a između njih

226

227

bila je čistina. Zbunjeni iznenadnom pucnjavom, četvorica plaćenika koji su angažirani kao "goniči" koji ih trebaju dovesti u zasjedu sad su otvorila žestoku vatru, zasipajući pogrešnu stranu uzvisine. Meci su se odbijali od drveća i preokretali se visoko iznad glava, zujeći ljutito poput pčela.

Smith se oprezno pomaknuo na malu čistinu i uhvatio krajičkom desnog oka iznenadni treptaj pokreta. Osvrnuo se i vidio crnu cijev jurišne puške M16 kako viri iza lozom prekrivenog debila. Okretala se u njegovu smjeru! Bacio se dolje baš kad je skriveni revolveraš opalio. Jedan 5.56-milimetarski metak okrznuo mu je lijevo rame, nanijevši mu krvavu ranu kroz tkaninu i kožu. Još dva puščana metka napravila su duge brazde u zemlji blizu njega.

Jon se otkotrljao, očajnički pokušavajući izmaknuti neprijatelju. Za njim je ispaljeno više hitaca koji su ponovno udarili o zemlju tek nekoliko centimetara od njegove glave. Dok se kotrljao, tražio je bilo kakav zaklon u svom dosegu. Nije bilo ničega. Bio je uhvaćen u klopku na otvorenom.

U tom se trenu Peter pojavio iza njega i otvorio vatru, metodički udarajući deblo kontroliranim rafalima. Komadići kore i oguljene loze letjeli su zrakom. Skriveni strijelac zavrištao je jednom prodorno i zatim pao u tišini.

- Jesi li dobro, Jone? - Peter gaje zazvao tiho.

Smith se pregledavao. Rana na ramenu je krvarila i uskoro će boljeti kao sam vrag. Ali, začudo, to je bila jedina rana koju je zadobio.

- Dobro sam - javio se, još uvijek teško dišući dok se oporavljao od šoka stoje umalo mogao biti tako lako pokošen. Shvatio je kako je izlazak na tu čistinu bila velika pogreška, onakvo sranje kakvo bi neiskusni ročnici napravili na obuci. Zatresao je glavom, ljut na samoga sebe zbog glupe pogreške.

- Onda kreni i provjeri je li taj kurvin sin doista pao i je li mrtav. Ja te štitim - reče Peter požurujući. - Ali budi brz.

- Krećem - Smith se podigao na noge i uputio prema malenom

Ludlum Robert - Lazarova osveta

dijelu otvorenoga polja, kružeći kroz šipražje kako bi se primaknuo deblu odostraga i ostao izvan Englezove vatrene linije. Provlačio se oprezno kroz splet visokog raslinja i vidio tijelo na tlu, lica okrenuta prema dolje. MI6 je ležala metar dalje.
Je li revolveraš doista bio mrtav ili teško ranjen ili se samo pravio?

pitao se. Na trenutak, Jon je razmišljao treba li opaliti brzi rafal u tijelo i tako sigurno završiti posao. Prst mu se stegnuo na okidaču. Zatim ga je opustio, mršteći se. U žaru borbe mogao je ubiti neprijatelja bez oklijevanja, ali neće ubiti nekoga tko možda leži bespomoćan i u užasnoj boli. Ne može to učiniti i ostati vjeran prisezi koju je dao i možda, što je još važnije, vlastitom shvaćanju onoga stoje dobro i loše.

Smith se primaknuo, držeći spremnu MP5. Mogao je vidjeti krv na zemlji kako teče ispod muškarčeva lesa. Pali čovjek s puškom bio je nizak i mršav, s čuperkom crvenkaste kose na zatiljku sitne okrugle glave. Jon se približio, spreman da klekne i opipa puls.

Začulo se još hitaca negdje, ne tako daleko od njih. Na njih je odmah odgovorio kratak rafal iz Peterova oružja.

Zaokupljen time, Smith se okrenuo da vidi odakle dolazi paljba. Čučnuo je tražeći zaklon. U tom je trenutku "mrtvac" skočio na njega brzinom munje. Udario je glavom u Jonov želudac i oborio ga. Strojica je odletjela u grmlje. Smith se okrenuo i vidio nož kako juri prema njemu. Otkotrljao se u stranu i podigao se na vrijeme da blokira još jedan udarac vanjskim rubom lijeve ruke. Oštrica mu je prorezala rukav i zarezala kožu ispod njega. Ostrugala je kost, izazvavši val boli od koje mu je gorjelo u glavi. Ostavio je agoniju po strani i uzvratio udarac rubom desne ruke, čvrsto lomeći zglob crvenokosog muškaraca. Iz muškarčevih iznenada paraliziranih prstiju ispao je nož.

Smith je nastavio napadati, promijenivši udarce. Desnim laktom opalio je nos nižeg čovjeka s puškom. Osjetio je mučninu vidjevši kako se hrskavica od udarca rasprsnula u komadiće koji su se zabilili u mozak neprijatelja. Crvenokosi je pao nećujno i ležao nepomično, ovaj put uistinu mrtav.

Jon je sjeo, duboko dišući. Osjetio je kako mu krv teče iz duboke rane na lijevoj ruci. Bolje da to odmahprevijem, pomislio je tupo. Nije bilo smisla ostaviti sigurni krvavi trag zlikovcima koji ga slijede. Izvukao je zavoje iz jednog od džepova pancirke i brzo previo ranjenu ruku gazom i pamukom.

Čuo se meki zvižduk iz šume. Pogledao je dok se Peter pojavljivao iz mraka.

- Oprosti zbog ovoga - reče Peter. - Još je jedan provirio glavu i pucao na mene.

- Jesi li ga sredio?

228

229

- O da - reče Peter sa zadovoljstvom. - I to dobro. - Čučnuo je i okrenuo na leđa crvenokosog kojeg je Smith ubio. Peterove blijedo-plave oči su se lagano razrogačile kad je vidio lice muškarca, a zatim mu je zastao dah.

- Prepoznaješ tog tipa? - upita Jon gledajući njegovu reakciju. Peter je kimnuo. Pogledao je mrkim, zabrinutim izrazom svog izboranog lica.

- Momak se zvao McRae - reče tiho. - Poznavao sam ga kao padobranca u SAS-u. Bio je na glasu kao izazivač nereda. Bio je sjajan u svakoj borbi, gadan kurivn sin izvan nje. Prije nekoliko godina prevršio je mjeru i dobio nogu iz pukovnije. Posljednje što sam čuo bilo je daje radio kao plaćenik u Africi i Aziji, a povremeno je honorarno radio za različite obavještajne službe.

Ustao je i krenuo po Smithovu strojnicu.

- Uključujući MI6? - upita Jon tiho, uzevši oružje od njega i ustajući ukočeno na noge. Peter je kimnuo, oklijevajući.

- Povremeno.
- Misliš li da bi neki od tvojih ljudi u Londonu mogli biti uključeni u ovaj tajni rat što ga vode Piersonica i Burke? - reče Smith. Peter je slegnuo ramenima.
- U ovom trenutku doista ne znam što da mislim, Jone. - Pogledao je prema gore dok je s druge strane niskoga nasipa ponovno odjekivalo zvonko štekatanje iz automatskog oružja. - Trenutačno naši prijatelji postaju nemirni. I uskoro će doći u ovom smjeru u punoj snazi. Mislim daje najbolje da se udaljimo dok možemo. Moramo naći mjesto gdje možemo na miru organizirati novi transport.
- Smith je kimnuo. To je bilo pametno. Njihovi neprijatelji su sad već sigurno pronašli automobile koje su dovezli sa sobom iz zračne baze Andrews. Pokušati vratiti dva vozila značilo bi samo vraćanje u stupicu iz koje su se upravo izvukli. Opipao je zavoje na lijevoj ruci, provjeravajući jesu li se već natopili krvlju. Bili su još suhi s vanjske strane. Okrenuo se Englezu.
- Dobro, vodi, Peter. Ja ću paziti na pozadinu.
- Dvojica muškaraca su se okrenula i uputila se brzo na sjever, ulazeći dublje u tamna polja i koristeći se drvećem i visokim raslinjem kao zaklonom gdje god je to bilo moguće. Iza njih je polako utihnula oštra jeka paljbe.

31

Kit Pierson je grozničavo poskočila od zvuka prvog rafala iz automatskog oružja izvan kuće na farmi. Izvukavši svoj 9-milimetarski pištolj Smith & Wesson, agentica FBI-a pomaknula se brzo do prozora, zureći kroz uski razmak između zastora. Nije mogla ništa vidjeti, ali zvuk pucnjave se nastavio, odjekujući glasno niskim brežuljcima vir-ginijskoga krajolika. Kleknula je, dok joj je srce snažno udaralo. Sto god se događalo, imalo je sva obilježja planirane borbe koja se vodila negdje u blizini.

- Imaš problema, Kit? - čula je Hala Burkea kako govori s nekom neugodnom oštrinom u glasu.
- Piersonica je pogledala preko ramena prema njemu. Razrogačila je oči. Agent CIA-e četvrtastih čeljusti izvukao je svoju Berettu. Uperio ju je ravno u nju.
- Kakvu to igru igraš, Hale? - upitala je, držeći se savršeno mirno i znajući vrlo dobro kako on ni pijan ne može promašiti na toj udaljenosti. Usta su joj bila suha. Vidjela je kako na Burkeovu čelu izbijaju graške znoja. Mišići oko njegovog desnog oka lagano su titrali.
- Ovo nije igra - odbrusio joj je. - Znam da to znaš. - Mahao je s cijevi Berette. - Želim da spustiš oružje na pod, ali oprezno... veoma oprezno. Sad bih htio da sjedneš na svoju stolicu. Tako da ti mogu vidjeti ruke.
- Polako, Hale - reče Piersonica blago, trudeći se da pomiri svoj strah i iznenadnu spoznaju da je Burke izgubio vezu sa stvarnošću.

231

- Ne znam što misliš da sam učinila, ali tvrdim da...
- Njezine je riječi nadglasao novi zvuk pucnjave izvan kuće.
- Učini što ti kažem, dovraga! - zaurlao je agent CIA-e. Njegovi su prsti opasno stiskali okidač. - Makni se!
- Oblivena hladnim znojem, Piersonica je polagano kleknula i stavila svoj Smith & Wesson na pod, prvo kundak.
- Gurni ga sada prema meni, ali nježno! - zapovjedio je Burke.
- Pristala je, odgurnuvši pištolj prema njemu po prljavom drvenom podu.
- Sjedni!
- Ljuta i na drugog čovjeka i na sebe što ga se toliko prestrašila, Piersonica je poslušala i spustila se u nezgrapno, izlizano naslonjač. Držala je ruke u zraku, dlanove otvorene tako da on može vidjeti kako ona nije nikakva prijetnja.
- Ipak želim znati što moram činiti, Hale, i čemu sva ta pucnjava.
- Burke je skeptično podignuo obrvu.
- Zašto pokušavaš izigravati nedužnost, Kit? Prekasno je za to. Nisi idiot. A nisam ni ja. Zar si doista mislila da se ekipa za nadzor FBI-a može ušuljati na moje imanje, a da ja to ne znam?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Zatresla je glavom, ovaj put očajnički.

- Ne znam o čemu govoriš. Nitko nije došao sa mnom, niti me slijedio. Bila sam čista čitavim putem od D.C.-a do ovdje!

- Laž te neće nikamo odvesti - reče on hladno. Desno oko mu je opet zatitralo, trepćući brzo kako su se mišići grčili i opuštali. - Za pravo, jebe mi se.

Telefon na njegovu stolu je jedanput zazvonio. Ne skidajući ni pogled ni smjer cijevi pištolja s nje, Burke je zgrabio slušalicu prije nego što je još jednom zazvonilo.

- Da? - rekao je strogo. Slušao je na trenutak, a zatim zatresao glavom. - Ne, držim situaciju pod kontrolom. Možeš doći. Vrata su otključana. - Spustio je slušalicu.

- Tko je to bio? - pitala je.

Agent CIA-e se nasmiješio lagano, bez imalo humora.

- Netko tko bi te volio upoznati - reče.

Gorko zažalivši zbog svoje ranije odluke da se sastane osobno s Burkeom, Kit Pierson je sjedila u naslonjaču, smišljajući brzo različite planove kako da se izvuče iz te nevolje, a zatim ih je jednako brzo

odbacivala kao nepraktične, samoubilačke, ili ijedno i drugo. Čula je kako se prednja vrata otvaraju, a zatim opet zatvaraju.

Razrogačila je oči kad je neki visok i plečat muškarac mirno ušao u sobu, krećući se s opasnom dražešću tigra. Njegove neobično zelene oči sjajile su na prigušenoj svjetlosti što ju je bacala svjetiljka na Burke-ovu stolu. Na trenutak je pomislila daje to isti onaj muškarac kojega je opisao pukovnik Smith u svom izvješću nakon katastrofe u Tellerovu zavodu, vođa terorističke jedinice koja je izvela napad. Zatim je zatresla glavom. To je bilo nemoguće. Vođu toga napada uništili su nanofagi što su ih ispuštale bombe koje su razorile zavodske laboratorije.

- To je Treći - reče Hal Burke naglo. - On zapovijeda jednim od mojih timova za akciju TOCSIN. Njegovi su ljudi bili vani, na straži. Primijetili su tvoje momke za tajni nadzor koji su obilazili oko ove kuće.

- Tko god je ondje vani, nema veze sa mnom - ponovila je Piersonica, trudeći se da zvuči što uvjerljivije. Svaki priručnik FBI-a o psihologiji urota spominjao je prirodne i snažne strahove osoba uključenih u izdaju iznutra. Kao šefica protuterorističke jedinice FBI-a ona se često koristila tim strahovima, igrajući na njih kako bi razdvojila sumnjive čelije, okrenuvši tobožnje teroriste jedne protiv drugih poput štakora uhvaćenih u klopku. Ugrizla se za donju usnu, kušajući okus vlastite krvi. Sada su ovdje bile na djelu iste sile paranoje i sumnjičavosti i ugrožavale njezin život.

- Nemaš šanse, Kit - reče joj Burke hladno. - Ne vjerujem u koincidencije. Ti ili lažeš ili si nešto pobrkala. Ovu operaciju ne može izvesti jedna osoba.

Krupan čovjek po imenu Treći isprva nije ništa govorio. Umjesto toga se sagnuo i pokupio njezin pištolj s poda. Spustio ga je u jedan od džepova svoje crne vjetrovke, a zatim se obratio agentu CIA-e.

- Predajte mi svoje oružje, gospodine Burke - rekao je gotovo nježno. - Molim lijepo.

Manji muškarac je iznenađeno žmignuo, nimalo spreman na takav zahtjev. -Što?

- Dajte mi svoje oružje - ponovio je Treći. Prišao je bliže Burkeu, prijeteci se nadvivši iznad agenta CIA-e. - Bit će... sigurnije. Za sve nas.

232

.233

- Zašto?

Muškarac zelenih očiju kimnuo je prema napola praznoj boci Jima Bima na stolu.

- Zato što ste pili malo više nego stoje pametno, gospodine Burke,

Ludlum Robert - Lazarova osveta

i ja trenutačno nemam puno povjerenja ni u vaš sud ni u vaše reflekse.

Možete se mirno opustiti. Moji ljudi drže situaciju pod kontrolom.

U daljini se čula vatra iz oružja, sada iz veće udaljenosti.

U razmaku od jednog otkucaja srca Burke je pogledao prema višem muškarcu. Oči su mu se stisnule od ljutnje. No, učinio je ono što se od njega tražilo. Pružio je Trećem Berettu, zlovoljno se mršteći.

Kit Person je osjetila kako joj napetost polako popušta. Odahnula je. Ma što bio, vođa te akcije TOCSIN nije budala. Razoružati Burkea tako brzo bio je zdrav potez. Taj bi joj mogao pomoći da olabavi tu smiješnu i napetu situaciju. Naslonila se naprijed.

- Pogledajmo što možemo učiniti da pametno riješimo ovu zavrz
lamu - rekla je mirno. - Prvo, ako me tko od FBI-a ovdje uhodio, oni
su to sigurno učinili bez moga znanja ili pristanka...

- Tišina, gospodo Pierson! - reče zelenooki muškarac hladno. -
Mene nije briga kako vas ili zašto vas prate. Vaši motivi i vaša stručnost
ili nestručnost nisu važni.

Kit Pierson je uzvratila pogled, odjednom svjesna da joj od toga čovjeka prijeti
opasnost kao i od Burkea, ako ne i veća.

Blizu Pariza

Motori su blago zujali, dvije bespilotne letjelice letjele su na visini od tri
tisuće stopa. Ispod njih su promicale šume, ceste i sela i zatim nestajale u
ranojutarnjoj izmaglici. Sunce koje izlazi istočno iznad dubokih valovitih dolina
Seine i Marne bilo je velika crvena vatrena lopta što se ocrtavala u sivoj i blagoj
magli.

Bliže Parizu krajolik se počeo mijenjati, postajući gušće naseljen i zakrčen.
Nekadašnja sela okružena šumama i poljoprivrednim površinama ustupila su mjesto
većim, suvremenijim predgrađima okruženima spletom autocesta i željezničkih pruga.
Pojavile su se visoke stambene zgrade koje su stršile u nepravilnim razmacima u
velikom luku oko unutarnjeg središta samoga grada. Dugačke bijele pruge tvorile su
na nebu, visoko iznad dvaju zrakoplova robota, široke

tragove ledenih kristala što su lebdjeli na čistom, hladnom zraku, od kojih je
svaki označavao prolaz velikoga putničkog mlažnjaka. Letjelice su se približavale
poletno-sletnim stazama zračnih luka Le Bour-get i Charles de Gaulle. S obzirom na
njihove veoma malene dimenzije, izgledi da ih radari otkriju bili su veoma mali,
ali oni koji su ih kontrolirali nisu vidjeli nikakav smisao u tome da se izlože
nepotrebnim rizicima. Odgovarajući na programirane upute, svaka se letjelica
spuštala, silazeći na točno petsto stopa i smanjujući gas kako bi se zadržala
približno konstantna brzina od oko sto milja na sat.

Prostorija za operacije pokusa na terenu, u Središtu

Prostorija za operacije u Središtu bila je smještena duboko u kompleksu, sigurna
iza mnogo zaključanih vrata, dostupnih samo onima s najvišim dozvolama. U
zatamnjenoj komori nekoliko je znanstvenika i tehničara sjedilo ispred velikih
konzola, stalno motreći slike i podatke koji su stizali iz Pariza, od zemaljskih
senzora postavljenih na različitim točkama te od onih na dvjema bespilotnim
letjelicama. Najnoviji podaci o smjeru vjetrova, brzini, vlazi i atmosferskom tlaku
automatski su se prenosili u sofisticirani program za ciljanje. Dva široka zaslona
pokazivala su teren iznad i ispod dviju letjelica. Brojevi u donjem desnom kutu
svakog prikaza, koji su označavali udaljenost do cilja, padali su žmigajući s
vremena na vrijeme, dok je program precizno izračunavao prilagodbe za ciljnu točku
svake robotske letjelice. Osoblje kontrolne sobe sjedilo je ukočeno, gledajući sa
sve većom napetošću i uzbuđenjem kako su se brojke raspona ustalile i počele
kliziti sve brže prema nuli.

0,4 km, 0,3 km, 0,15 km... zapovijed "počni" zabljesnula je crveno na oba zaslona.
U trenutku je program ciljanja prenio kodirani radio-signal, odašiljući ga kroz
komunikacijski satelit visoko iznad Zemlje, a zatim natrag do letjelica u zraku,
točno sjeverno od Pariza.

Le Courneuve

Sve više ljudi izlazilo je na bijedne i jadne ulice oko siromašnih stambenih
blokova La Courneuvea. Nekoliko ih se uputilo prema najbližoj postaji podzemne
željeznice, krećući na bilo koji jednosta-

234

235

van posao koji su mogli naći. Više je bilo žena koje su nosile košare i torbe; majke, žene i bake koje su krenule kupovati hranu za taj dan. Bile su tu i obitelji koje su lutale prema šumama i parkovima sjeverno od predgrađa. Nedjeljno prijepodne bilo je rijetka prilika roditeljima da odvedu djecu na svjež zrak, daleko od ulica i prolaza obilježenih zločinima i išaranih grafitima te veža Citea des Quatre Mille prepunih smeća. Lopovi, razbojnici, narkodileri i narkiči većinom su spavali zabarikadirani u praznim betonskim stanovima koje su dobili od socijalnih fondova francuske države.

Leteći usporednim putanjama, dvije su se letjelice opet popele, dižući se točno na tisuću stopa. Krećući se još uvijek brzinom od stotinu milja na sat, prešle su preko široke avenije i ušle u zračni prostor iznad La Courneuvea. Najprije u prvoj, a zatim u drugoj bespilotnoj letjelici, kontrolni releji su se okrenuli u krugu, ispalivši dva kanistra obješena ispod krila letjelica. Uz zlokoban pisak svaki je kanistar počeo rigati svoj sadržaj u nevidljivom mlazu.

Stotine milijarda nanofaga iz Faze III padalo je duž golemog područja La Courneuvea, spuštajući se polako s neba u neotkrivenom oblaku smrti i prijetećeg ubijanja. U najvećem broju padali su među tisuće ljudi koji nisu ništa sumnjali, ništa znali, tek su se zatekli vani. Ništa ne sluteći, ljudi su ih udisali, unosili u svoja pluća sa svakim novim udahom. Još deseci milijarda mikroskopskih faga ušli su u goleme zračne kanale na vrhu višekatnica u sirotinjskoj četvrti i proširili se preko ventilacijskih otvora u stanove na svakom katu. Kad su fagi jednom bili unutra, zračne struje su ih prenosile kroz svaku prostoriju i oni su nevidljivo slijetali na one koji su spavali, drijemali ošamućeni lijekovima ili gledali televiziju ništa ne sluteći.

Većina faga stajala je nepomično, čuvajući svoju ograničenu snagu, tiho se šireći kroz krv i tkiva onih koje su zarazili dok su čekali signal koji će ih osloboditi. Međutim, poput nanouređaja iz Faze II koji su se rabili u Tellerovu zavodu, jedva je jedan na svakih stotinu tisuća bio kontrolni fag tj. veća silicijska kugla omotana širokim spektrom sofisticiranih biokemijskih senzora. Njihovi pretvarači su se odmah aktivirali. Poharali su tijela domaćina, tražeći svaki trag jednog od dvanaestak unaprijed kodiranih uvjeta: bolesti, alergija i sindroma. Prvo pozitivno očitavanje bilo kojeg pojedinačnog senzora izazvalo je odmah eksploziju molekula glasnika koje će poslati manje fage ubojice

u mahnito razaranje.

Nekoliko milja južno i zapadno od La Courneuvea šesteročlana ekipa za nadzor zauzela je gornji kat i tavan stare sive kamene zgrade u središtu pariške četvrti Marais. Mikrovalne i radioantene bile su načičkane na strmom krovu od crjepova, skupljajući svaki podatak što su odašiljali senzori i kamere postavljeni oko ciljnog područja nanofaga. Oдавde su podaci potekli dalje - prema bankama umreženih računala. Ondje će se pohraniti i ocijeniti kako bi se na kraju poslali kodiranim signalom i satelitom do udaljenog središta. Kako bi se sačuvala širina pojasa i zajamčila sigurnost operacije, samo su se ključne informacije prenosile u stvarnom vremenu.

Sjedokosi muškarac po imenu Linden gledao je preko ramena jednoga od svojih ljudi, promatrajući kako podaci ulaze u njegove strojeve. Linden je pažljivo izbjegavao gledati preblizu u monitor koji je pokazivao slike snimljene na ulicama što su okruživale Cite des Quatre Mille. Neka znanstvenici promatraju svoj vlastiti ručni rad, pomislio je nepokolebljivo. On je morao obavljati svoj posao. Umjesto toga, prešao je pogledom na drugi ekran, a taj je pokazivao slike što su se prenosile iz dvije bespilotne letjelice. Završile su svoje putanje iznad La Courneuvea i sada su letjele na istok, usporedno s Canal de l'Ourcq.

Spojio je radiomikrofon pričvršćen uz svoje slušalice i javio se Nonesu na mjestu za lansiranje blizu Meauxa.

- Terenski pokus III napreduje. Skupljanje podataka je zadovoljavajuće. Vaše letjelice su na programiranom kursu i brzini.

Procijenjeno vrijeme dolaska je približno za dvadeset minuta.

- Postoji li neki znak detekcije? - upita mirno Treći od Horacija.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Linden je pogledao Vitora Abrantesa. Mladi Portugalac bio je zadužen za motrenje policije, vatrogasaca, hitne pomoći te kontrolu frekvencija zračnoga prometa. Računala postavljena da pregledavaju određene ključne riječi pomagala su mu u toj zadaći.

- Ima li išta? - upita Linden.

Mladić je zatresao glavom.

- Još ništa. Pariški operateri za hitne slučajeve primili su nekoliko poziva iz ciljnoga područja, ali ništa što su do sada mogli razumjeti.

Linden je kimnuo. On i njegova ekipa primili su kratku informaciju o učincima nanofaga Faze III, što je dovoljno da zna kako se meka

._ 236

237

tkiva usta i jezika prva otapaju. Ponovno je pritisnuo svoj mikrofoni. - Za sada ste slobodni - rekao je Nonesu. - Vlasti još spavaju.

Nouria Besseghir, smeđooka, smeđokosa, još vitka i zgodna uhvatila je čvrsto za ruku svoju petogodišnju kćer Tasu, sileći djevojčicu da brzim korakom prijeđe cestu. Znala je da joj je kći znatiželjna i lako joj se mogla skrenuti pozornost. Prepuštena sama sebi, Tasa je mogla bez problema stajati ravno na sredini ceste i proučavati napeto neki zanimljivi uzorak u raspucanom i udubljenom cementu ili neki intrigantni grafit na obližnjoj zgradi. Naravno da u to vrijeme nije bilo mnogo vozila na ulicama La Courneuvea, ali ono malo vozača nije previše poštovalo prometne propise i sigurnost pješaka. U toj sredini bez zakona, čiji su dio Francuzi nazivali Zona, vozači koji pobjegnu s mjesta nesreće bili su prilično česta pojava, sigurno mnogo češća nego bilo kakva policijska istraga o takvim "nezgodama".

Gotovo isto tako važna bila je Nouriji njezina želja za stalnim kretanjem kako bi izbjegla privlačenje neželjene pozornosti grabežljivih muškaraca koji su se vucarali tim prljavima ulicama ili sjedili u sjeno-vitim uličicama. Prije šest mjeseci muž joj se vratio u svoj rodni Alžir radi, kako joj je rekao, "obiteljskog posla". Sada je bio mrtav, ubijen u sukobu između alžirskih snaga sigurnosti i islamskih pobunjenika koji su u pravilnim razmacima izazivali državnu autoritarnu vlast. Vijest o njegovoj smrti trebala je tjedne i tjedne da stigne do nje, ali ona i dalje nije znala koja gaje od zaraćenih frakcija ubila.

Tako je Nouria Besseghir postala udovica. Budući da je rođena u Francuskoj, imala je pravo na skromnu novčanu potporu francuske vlade. U očima lopova, makroa i skitnica, koji su uglavnom vladali u četvrti Cite des Quatre Mille, ova malena tjedna nadnica činila ju je vrijednom robom. Svatko od njih bio bi presretan kad bi joj mogao ponuditi svoju sumnjivu "zaštitu" u zamjenu za priliku da joj opljačka tijelo i novac.

Usne su joj se razvukle od gađenja pri toj pomisli. Samo je Alah znao kako njezin pokojni muž Hakkim nije bio neka premija, ali bi ipak više voljela umrijeti, nego da je pipaju i zatim opljačkaju ovi ljudski paraziti koje je vidjela kako je stalno vrebaju. I tako je Nouria hodala brzo kad god i kamo god bi otišla iz svog malenog stana, držeći uvijek pogled prikovan na tlo pred sobom. I ona i kći nosile su hijab, široku

odjeću i rubac za glavu koji je značio da su čedne i pristojne muslimanske žene.

- Mama, vidi! - uzviknula je Tasa odjednom, pokazujući prema plavom nebu iznad njih. Glas malene djevojčice bio je uzbuđen, kričav i prodoran.

- Velika ptica! Pogledaj veliku pticu koja leti iznad nas! Golema je! Je li to kondor? Ili možda ruk? Poput onog iz priča? Kako bi otac volio vidjeti ga!

Noria je uzrujano stišavala kćer. Sada im najmanje treba da budu upadljive. I dalje brzo hodajući, primila je Tasu za ruku, vukući je po prljavu pločniku. Bilo je prekasno.

Neki pijanac raščupane brade i lica izbrazdanog aknama zateturao je iz obližnjeg prolaza, zapriječivši im put. Nouria je stisnula usta dok ju je zapuhivao smrad

Ludlum Robert - Lazarova osveta

kisele tekućine i neoprana tijela. Nakon njezina prvog prestrašenog pogleda prema toj olupini koja se gegala spustila je pogled i pokušala zaobići muškarca. On je zateturio prema njima, prisilivši je da uzmakne. Pijanac izbuljenih očiju zakašljao je i pljunuo, a zatim zastenjao ispuštajući duboki grleni jecaj koji je bio više nalik psećem nego ljudskom.

Nouria je s gađenjem napravila grimasu i dalje uzmicala, vukući Tasu sa sobom. Boljelo ju je stoje njezina lijepa djevojčica bila izložena tolikoj prljavštini, degradaciji i pokvarenosti. Zašto je taj cochon bio tako zatrovan da ne može čak ni govoriti?! Okrenula je pogled od toga prizora, pitajući se što da učini da se makne od tog smrdljivog divljaka. Zar da uzme Tasu u naručje i pojuri natrag ulicom? Ili će to samo privući još više neželjene pozornosti?

- Mama! - promrmljala je njezina kći. - Nešto strašno mu se do godilo. Vidiš li? Sav krvari!

Nouria je pogledala i ustanovila s užasom kako Tasa ima pravo. Pijanac se srušio pred njom, pavši na ruke i koljena. Krv je šiknula po pločniku, cureći iz njegovih usta i iz strašnih rana što su se širile duž njegovih ruku i nogu. Komadi mesa otpadali su mu s lica i padali na tlo, pretvarajući se u crvenkastu prozirnu sluz. Opet je zastenjao, daščući divljački dok su grčevi agonije razdirali njegovo tijelo u raspadnutom stanju.

Gušeći vlastite užasne krikove, Nouria se okrenula od čovjeka na umoru, položivši ruku na kćerine oči kako bi je zaštitila od jeziva

23?

prizora. Čuvši još prestrašenih urlika iza sebe, vrtoglavo se okrenula. Mnogo drugih muškaraca, žena i djece, koji su se također našli na ulici, klečali su ili se svijali u agoniji, vrišteći, jecajući i razdirali sami sebe u besmišlenoj, ubrzanoj mahnitosti. Deseci su već bili napadnuti. Pred njenim razrogačenim očima sve je više njih padalo kao plijen nevidljivog užasa koji je vrebao u njihovoj blizini.

Nekoliko naizgled beskonačnih sekunda Nouria je samo gledala oko sebe u sve većem strahu, jedva shvaćajući razmjere ubijanja koje se upravo događalo pred njezinim uspaničenim očima. Zatim je zgrabila Tasu u naručje i počela bježati, probijajući se prema najbližem ulazu, u mahnitom naporu da nađe sklonište.

Bilo je prekasno.

Nouria Besseghir osjetila je prve žestoke navale boli što su nadi-rale iz njezinih pluća koja su se nadimala, šireći se sa svakim udisajem. Bol se širila kroz ostatak tijela. Vrišteći glasno, u strahu, spotaknula se i pala, pokušavajući uzalud zaštititi kćer od udara rukama koje su se već raspadale raskomadane - kožno i mišićno tkivo odvajalo se od kostiju.

Oči su joj probadali vatreni noževi. Pogled joj se zamaglio, zatam-nio i zatim nestao. S posljednjim tragovima živaca, koji su se zadržali u onome stoje ostalo od njezina nekoć lijepa lica, osjetila je kako nešto mokro i meko klizi iz njezinih očnih šupljina. Pala je na pločnik moleći za oprost, moleći za smrt koja će zaustaviti razornu bol u njezinu tijelu što se trzalo i treslo. Molila je očajnički i za svoju kćer, nadajući se, unatoč svemu, da će njezina djevojčica biti pošteđena te patnje.

Naposljedku, prije nego što ju je progutala konačna tama, znala je kako joj je čak i ova posljednja molitva odbijena.

Mama - čula je Tasu kako jeca. - Mama, to boli... jako boli...

JML

32

Seosko područje Virginije

Treći se naslonio na zid Burkeove malene radne sobe, obložene tamnim drvom. Stav mu je bio opušten, gotovo ležeran, ali pogled mu je bio napet i usmjeren. Još je držao Berettu koju je uzeo agentu CIA-e. Pištolj kalibara 9 mm izgledao je malen u njegovoj krupnoj desnici u rukavicama. Hladno se smiješio, osjećajući sve veću nelagodu dvoje Amerikanaca koji su sjedili nepomično pod njegovim budnim okom. Ni Hal Burke ni Kit Pierson nisu se potpuno podvrgavali volji drugoga. Trećega je zabavljalo da drži ovo dvoje viših obavještajaca potpuno pod svojom vlasti. Pogledao je na maleni starinski sat na Burkeovu stolu. Posljednja pucnjava vani utihnula je prije nekoliko minuta. Sada bi špijuni koje je on progono trebali biti

Ludlum Robert - Lazarova osveta

mrtvi. Bez obzira na to kako su dobro školovani, nijedan par FBI-evih agenata ne može se mjeriti sa snagom i spremnošću bivših komandosa.

Iz slušalica je zatreštao glas.

- Ovdje Uchida. Imam izvješće o stanju.

Treći se uspravio, krijući iznenađenje. Uchida, bivši japanski zrakoplovni vojnik bio je jedan od petorice ljudi koje je on odredio da oprezno dovedu dvojicu uljeza u zasjedu postavljenu duž sjevernoga ruba Burkeove farme. Neka izvješća trebala su stići od osoblja iz za-

241 _

sjede.

- Nastavi - odgovorio je.

Slušao je u tišini priču drugoga čovjeka o krajnjoj katastrofi, obuzdavajući svoj sve veći bijes. Četvorica njegovih ljudi bili su mrtvi, uključujući McRaea, njegova najboljeg tragača i izviđača. Zasjeda koju je planirao bila je sužena s boka i zbrisana. To je bilo prilično loše. Najgora od svega bila je vijest da su šokirani preživjeli iz njegova tima sigurnosti potpuno izgubili kontakt s Amerikancima koji su se povlačili. Vijest kako su njegove snage našle i onesposobile dva automobila koji su pripadali uljezima bila je slaba utjeha. Sada su uljezi nedvojbeno bili u vezi sa svojim stožerima i izvještavaju sve što su čuli te traže hitno pojačanje.

- Hoćemo li nastaviti? - upitao je na kraju Uchida.

- Ne - odbrusio je Treći. - Povucite se u vozila i čekajte moje upute. - Imao je previše povjerenja u svoj plan, a rezultat je taj daje njegova ekipa platila visoku cijenu. U mraku su izgledi da ponovno uspostave vezu s Amerikancima prije nego što oni dobiju pomoć bili vrlo slabi. Pa čak i u ovoj otvorenoj nenaseljenoj zemlji, buka tolike pucnjave logično je privukla neželjenu pozornost. Bilo je vrijeme da napusti to mjesto prije nego što FBI ili druge službene agencije počnu stvarati kordon oko njega.

- Problemi? - upita Kit Pierson ledeno. Tamnokosa žena je otkrila srdžbu i nesigurnost u njegovu glasu. Sjela je uspravnije u naslonjaču.

- Manji zastoj - slaže Treći blago, trudeći se da prikrije i kontrolira svoju sve veću uznemirenost i nestrpljenje. Sve njegovo školovanje i psihološki trening naučili su ga da su emocije beskorisne. Dao joj je znak da sjedne, služeći se malenom, gotovo neprimjetnom kretnjom Berettom. - Smirite se, gospođo Pierson. Sve će se razjasniti u dogledno vrijeme.

Drugi od Horacija je ponovno pogledao na sat na stolu, u mislima se prilagođavajući vremenskoj razlici od šest sati između Virginije i Pariza. Poziv će uskoro stići, pomislio je. No hoće li stići dovoljno brzo? Treba li djelovati bez posebnih zapovijedi? Odbacio je tu pomisao. Njegove su upute bile jasne. Odjednom je zazvonio njegov sigurni mobitel. Javio se.

-Da?

Glas na drugom kraju, lagano izobličen programom za kodiranje i

višestrukim satelitskim prijenosima, govorio je mirno, izdajući zapovijed koju je čekao.

- Terenski eksperiment III je započeo. Možete postupiti kao što je planirano.

- Razumijem - rekao je Treći. - Vani.

Smiješeći se lagano, gledao je preko sobe prema tamnokosoj agentici FBI-a.

- Nadam se da ćete primiti moju ispriku unaprijed, gospođo Pierson.

Ona se namrštila, očito u nedoumici.

- Vašu ispriku? Za stol

Treći je slegnuo ramenima.

- Za ovo. - Laganom kretnjom podigao je pištolj koji je zaplijenio Burkeu i dvaput potegnuo okidač. Prvi metak pogodio ju je usred čela. Drugi joj je prošao ravno kroz srce. S blagim uzdahom srušila se u naslonjač, sada obojen krvavim mrljama. Njezine mrtve, poput skriviljevca sive oči gledale su opet u njega, zauvijek zaustavljene u izrazu krajnjeg čuđenja.

- Dobri Bože! - Hal Burke uhvatio se za rukohvate svoga naslonjača.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Krv joj je tekla niz lice, ostavljajući bolesnu boju. Skrenuo je svoj užasnut pogled s ubijene žene, okrećući se prema velikom muškarcu koji je bio iznad njega. - Što... što to radiš, dovraga? - mucao je.

- Slijedim svoje upute - rekao je Treći jednostavno.

- Nikada nisam tražio daje ubiješ! - vikao je CIA-in agent. Gutao je grčevito, potiskujući mučninu.

- Ne, niste - složio se zelenooki. Lagano je stavio Berettu na pod uz svoje noge i izvukao iz svoga džepa Smith & Wesson Kit Pierson.

Ponovno se nasmijao. -Ali to znači da ne razumijete istinski situaciju, gospodine Burke. Vaš tzv. TOCSIN bio je samo paravan za mnogo širu operaciju, ali nikad stvarnost. A vi niste ovdje gospodar, nego samo sluga. Beznačajan sluga, da.

Burkeove oči su se širom otvorile jer je odjednom, užasnut, shvatio. Pomaknuo se natrag, očajnički pokušavajući ustati, učiniti nešto, bilo što, uzvratiti udarac. Nije uspio.

Treći je ispalio tri hica u trbuh CIA-ina agenta iz neposredne blizine. Svaki je metak ostavio rupu na njegovim leđima iz koje je frcala krv, dijelovi kostiju i komadići unutarnjih organa, padajući po stolici

242

243

na okretanje, stolu i računalnom zaslonu iza njega.

Burke se pao natrag na stolicu. Prsti su mu uzalud grebli po strašnim ranama u trbuhu. Usta mu se otvorila i zatvorila poput ribe uhvaćene u mrežu, koja mahnito traži način za disanje.

S prezrivo lakoćom Treći je ispružio nogu i prevrnuo okretnu stolicu, stresavši agenta CIA-e na umoru na pod od tvrda drva. Zatim je zakoraknuo i spustio Smith & Wesson u krilo Kit Pierson, natopljeno krvlju.

Kad se okrenuo, vidio je Burkea kako nepomično leži, skvrčen u svojoj konačnoj smrtnoj agoniji. Visoki zelenooki muškarac posegnuo je u džep svoga ogrtača i izvadio paketić umotan u plastiku, s digitalnim timerom pričvršćenim na vrh. Mičući ga brzo s uvježbanom lakoćom, namjesto je timer na dvadeset sekunda, pokrenuo ga i stavio paketić na stol, upravo ispod polica s Burkeovom računalnom i komunikacijskom opremom. Digitalno očitavanje počelo je odbrojavati.

Treći je koračao oprezno oko mrtvoga tijela CIA-ina agenta i zatim izašao u uski hodnik. Iza njega, timer je otkucao nulu. Uz blagi fijuk i iznenadnu bijelu usijanu svjetlost naprava za podmetanje požara, što ju je instalirao, eksplodirala je.

Izašao je zadovoljno i zatvorio prednja vrata za sobom.

Zatim se okrenuo. Plamenovi su već bili vidljivi kroz gotovo sasvim zatvorene zastore na prozoru radne sobe. Plesali su i rasli dok su se brzo širili po pokućstvu, knjigama, opremi i truplima unutra. Otipkao je memorirani broj u svom mobitelu i strpljivo čekao odgovor.

- Daj izvješće - zapovjedio je isti miran glas koji je čuo prije.

- Tvoje su upute izvršene - rekao mu je Treći. -Amerikanci će naći samo dim i pepeo te dokaz svog sudjelovanja. Kao stoje zapovjedbno, moja ekipa i ja vraćamo se odmah u Središte.

Nekoliko tisuća milja dalje čovjek zvan Lazar nasmiješio se sjedeći u hladnoj, zatamnjenoj sobi.

- Vrlo dobro - rekao je mirno. Zatim se vratio promatranju po dataka koji su se slijevali iz Pariza.

ČETVRTI DIO

244

33

Pariz

Šef ekipe za nadzor Središta, Willem Linden tipkao je užurbano po tipkovnici, prelazeći brzo sa slike na sliku na velikom monitoru postavljenom ispred sebe,

Ludlum Robert - Lazarova osveta

pregledavajući na brzinu snimke koje su prenosili paketi senzora postavljenih na stupove uličnih svjetiljki oko La Cour-neuvea. Slike su bile gotovo identične. Svaka je otkrivala dugačke dijelove pločnika i priljavih ulica zasute malim otužnim hrpama odjeće zaprljane slinom i izbljedjelim kostima. Snimke s nekoliko kamera smještenih oko ciljnog područja prikazivale su uništena policijska i vatrogasna vozila te vozila hitne pomoći. Kod većine su još radili motori i svijetlila rotirajuća svjetla. Prve ekipe za spašavanje, koje su pohitala na mahnite pozive u pomoć, krenule su ravno u nevidljiv oblak nanofaga i umrle zajedno s onima kojima su trebale pružiti pomoć.

Linden je govorio u mikrofon šaljući izvještaj udaljenom Središtu.

- Čini se da nema preživjelih među onima koji su bili vani.
- To su sjajne vijesti - rekao je lagano izobličeni glas čovjeka po imenu Lazar. - A što je s nanofagima?
- Trenutak - reče Linden. Unio je niz kodova u tipkovnicu ispred sebe. TV slike su nestale sa zaslona, a zamijenila ih je serija grafika na, jedan za svaki upotrijebljeni paket senzora. Svaka siva kutija uključivala je hvatač zraka i komplet za prikupljanje reprezentativnih

uzoraka nanofaga koji su padali iz zraka oko njih. Dok je sjedokosi muškarac gledao, crte na svakom grafikonu su se odjednom uspravile.

- Upravo su se aktivirale njihove autodestruktivne sekvence - izvijestio je.

Poluvodička kuglasta ljuska svakog nanofaga Faze III sadržavala je samorazorni mehanizam za presretanje njegove radne jezgre, kemijska punjenja koja su zdrobila peptidna veziva. Te mikroskopske bombice ispuštale su pri detonaciji malenu količinu intenzivne vrućine. Infracrveni detektori u kompletima za prikupljanje otkrivali su te eksplozije vrućine.

Linden je vidio kako crte svih grafikona padaju natrag na nulu.

- Autodestrukcija nanofaga završena - rekao je.
- Dobro - odgovorio je Lazar. - Prijeđi na završnu fazu Eksperimenta III.

- Razumio - reče Linden. Unio je drugu seriju naredba na tipkovnici. Na zaslonu su se pojavila crvena slova koja su bljeskala. - Naboji aktivirani.

Nekoliko kilometara prema sjeveru i istoku eksplodirali su naboji za rušenje, postavljeni u bazu svake sive kutije sa sensorima. Vodoskoci blještavih bijelih plamenova propinjali su se visoko u zrak kako se palio bijeli fosfor u svakom naboju. Temperature u sredini svakoga vatrenoga stupa postizale su u tisućinkama sekundi 2600°C, trošeći svaki odvojeni element senzorskih kutija i nerazmrsivo miješajući njihove metale i plastiku sa svježe otopljenim čelikom i željezom s rasvjetnih stupova. Kad su dim i plamenovi nestali, nije ostalo upotrebljivih tragova na instrumentima, kamerama i komunikacijskim napravama kako bi se mogao proučavati pokolj u La Courneuveu.

Bijela kuća

Uprorna zvonjava telefona probudila je predsjednika Sama Castilla iz njegova nemirna sna. Tapkao je za naočalama, stavio ih na nos i vidio na satu koji je držao na svom noćnom ormariću daje skoro pola pet ujutro. Nebo iznad obiteljskih stanova u Bijeloj kući bilo je još crno kao ugljen, bez ikakvih naznaka nadolazeće zore. Zgrabio je slušalicu.

- Castilla ovdje.
- Oprostite što vas budim, gospodine predsjedniče - reče Emi-

246

247

ly Powell-Hill. Njegova savjetnica za nacionalnu sigurnost zvučala je zabrinuto i potišteno. - Ali oko Pariza se razvija situacija za koju morate znati. To je udarna vijest na svim TV postajama: CNN-u, Foxu, BBC-ju. Sve one donose iste stravične pojedinosti.

Castilla je sjeo u krevetu, automatski pogledavši nalijevo i htijući se ispričati

Ludlum Robert - Lazarova osveta

zbog buđenja rano ujutro, ali tada se sjetio da mu je žena Cassie otišla na još jednu međunarodnu turneju dobre volje, ovaj put u Aziju. Osjetio je bolnu samoću, a zatim se počeo boriti protiv tuge koja je slijedila. Od predsjednika se traži nemoguće, pomislio je. To je neizbježno. Ne možeš to zanemariti. Možeš samo nastaviti i nastojati opravdati povjerenje koje ti je narod pružio. Među ostalim, to je značilo i prihvatiti povremena odvajanja od voljene žene.

Stisnuo je daljinski upravljač za televizor i na ekranu se pojavio jedan od nekoliko konkurentskih dvadesetčetverosatnih kanala vijesti. Pokazivao je prazne ulice pariškoga predgrađa, snimljene iz helikoptera koji ih je nadlijetao. Kamera je odjednom zumirala, otkrivajući stotine grotesknih klupka rastopljenog mesa i kostiju, koji su nekoć bili živi ljudi.

- Strahuje se da je poginulo mnogo tisuća ljudi, iako francuska vlada energično odbija spekulirati o razlozima i razmjerima ove očite katastrofe. Vanjski promatrači su, međutim, komentirali šokantne sličnosti između strašnih žrtava o kojima se ovdje izvještava i onih za koje se optužuju nanofagi pušteni iz Tellerova zavoda za vrhunsku tehnologiju u Santa Feu u Novom Meksiku, prije nekoliko dana. Međutim, za sada je nemoguće potvrditi njihove sumnje. Samo je nekolicini ekipa civilne zaštite, opremljenima punim kemijskim zaštitnim odijelima, bilo dopušteno ući u La Courneuve u sumanutoj potrazi za preživjelim i odgovorima...

Duboko potresen, Castilla je isključio televizor.

- Bože - promrmljao je - opet se dogodilo.

- Da, gospodine - odgovorila je Powell-Hill tužno. - Nažalost, jest.

Još držeći telefon, Castilla se digao iz postelje i navukao jutarnji ogrtač preko pidžame.

- Sazovite sve ovamo, Emily - rekao je, prisiljavajući se da zvuči mirnije i pribranije nego što se osjećao. - Želim što prije sastanak cijelog NSC-a u Sobi za krizna stanja.

Prekinuo je razgovor i birao novi broj. Telefon na drugom kraju zazvonio je samo jednom prije nego što se netko javio.

- Klein ovdje, gospodine predsjedniče.

- Zar ti nikada ne spavaš, Frede? - upitao ga je Castilla.

- Kad imam prilike, Same - odgovorio je šef Tajne jedan. - Što je mnogo rjeđe nego što bih želio. Jedan od rizika posla, bojim se, kao i tvoj.

-Vidio si vijesti?

- Jesam - potvrdio je Klein. Oklijevao je. - Zapravo, upravo sam te htio nazvati.

- U vezi s ovim novim užasom u Parizu? - upita predsjednik.

- Ne baš - reče drugi čovjek mirno. - Iako se, nažalost, tu može naći neka poveznica koju baš ne razumijem u cijelosti. - Nakašljao se.

- Primio sam maločas zabrinjavajući izvještaj brigadira Smitha. Sjećao li se što je rekao Hideo Nomura u vezi s mišljenjem njegova oca kako CIA vodi tajni rat protiv Lazarova pokreta?

- Da - reče Castilla. - Koliko se sjećam, Hideo je najprije mislio kako je to naznaka Jinjirina sve lošijeg duševnog stanja. I mi smo se obojica složili s njim.

- Jesmo. Oprosti što ti moram reći kako se čini da Jinjiro Nomura ima pravo - reče Klein tužno. - A naš dvojica smo imali krivo. Sto pos to krivo, Same. Bojim se da viši dužnosnici CIA-e i FBI-a, a možda i drugih službi, vode ilegalnu kampanju sabotaze, ubojstava i terorizma, namijenjenu diskreditiranju i rušenju Pokreta.

- To je ružna optužba, Frede - reče Castilla kritizirajućim tonom.

- Uistinu ružna optužba. Reci mi radije - kakvo točno imaš uporište zato?

Poglavar nacije slušao je iznenađen, u tišini, dok je Klein pričao o prokletim dokazima koje su skupili John Smith i Peter Howell u Novom Meksiku i oko ladanjske kuće Hala Burkea.

- Gdje su Smith i Howell sada? - pitao je Castilla kad je šef Tajne jedan završio, osjećajući kako ljutnja u njemu raste.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- U autu na putu za Washington - reče drugi čovjek. - Uspjeli su se spasiti od plaćenika koji su im postavili zasjedu prije nekih sat vremena. Poslao sam pomoć i prijevoz čim je Jon mogao stupiti u sigurnu vezu sa mnom.

- Dobro - reče Castilla. - Što je s Burkeom, Piersonicom i nji-

249

hovim unajmljenim oružjem? Moramo ih uhititi i istražiti taj kaos.

- Imam još loših vijesti - reče Klein polako. - Moje osoblje prisluškuje frekvencije policije i vatrogasaca za taj dio Virginije. Burkeova kuća na farmi gori. Vatra je još izvan kontrole. A odjel mjesnoga šerifa ne može naći nikoga tko je odgovoran za svu tu pucnjavu koju su prijavili susjedi. Nisu našli nikakva trupla na terenu oko kuće.

- Pobjegli su - shvatio je Castilla.

- Netko je pobjegao - složio je šef Tajne jedan. - Ali tko i kako daleko, to tek moramo vidjeti.

- Koliko točno daleko ide ta glupost? - pitao je Castilla. - Sve do Davida Hansona? Zar moj ravnatelj Središnje obavještajne vodi tajni rat meni pred nosom?

- Kamo sreće da mogu odgovoriti na to pitanje, Same - reče Klein sporo. - Ali ne mogu. Ništa što je Smith našao ne dokazuje njegovu umiješanost. - Oklijevao je. - Želim reći kako ne vjerujem da su Burke i Katherine Pierson sami mogli organizirati operaciju poput toga TOCSIN-a. S jedne strane, to je preskupo. Ako uzmemo u obzir ono malo što znamo, cijena se zacijelo penje do više milijuna dolara. A nijedno od njih nema ovlasti za raspolaganje tajnim fondovima takva opsega.

- Taj Burke je bio jedan od Hansonovih najvažnijih ljudi, zar ne? - upita predsjednik strogo. - Dok je još vodio CIA-inu upravu za operacije?

- Da - prizna Klein. - Ali ja sam oprezan u donošenju zaključaka. CIA-ine financijske kontrole tvrde su poput stijene. Ne vidim kako se netko u Agenciji može nadati da će skrenuti savezni novac, a da ne ostavi trag širok dva kilometra. Ilegalno mijenjati računalni sustav osoblja Agencije, jedna je stvar. Izbjegavanje njezinih revizora je nešto sasvim drugo.

- Možda je novac dolazio iz drugog izvora - Castilla je razmišljao. Smrknuo se. - Čuo si što je još Jinjiro Nomura mislio: da korporacije i druge obavještajne službe, osim same CIA-e, progone Lazarov pokret. Vjerojatno i u tome ima pravo.

- Možda - složio se Klein. - Ima još jedna zagonetka koju treba razmotriti. Kratko sam provjerio Burkeove najnovije zadatke. Jedan od njih bio je očit. Prije nego stoje preuzeo radnu grupu CIA-e za Lazarov pokret, Hal Burke je vodio jedan od CIA-inih timova koji je tragao za Jinjirom Nomurom.

- Dovraga - promumljao je Castilla. - Pustili smo lisicu da čuva kokoši u kokošinjcu, a da to nismo znali...

- Nažalost, da - reče Klein mirno. - Ali ne razumijem nikako vezu između ispuštanja nanofaga u Santa Feu i sadašnjeg mogućeg ispuštanja u Parizu te operacije TOCSIN. Ako Burke i Piersonica i drugi pokušavaju uništiti Lazarov pokret, čemu orkestrirani masakri koji će ga samo ojačati? I kako bi se oni domogli tog oružja supersofisticirane nanotehnologije?

- Nema šale - složio se predsjednik. Prošao je rukom kroz svoju kuštravu kosu, pokušavajući je zagladiti. - To je gadno. I sada još doznajem kako se ne mogu pouzdati u CIA-u ili FBI u otkrivanju istine. Prokletstvo, morat ću izvršiti pritisak na Hansona, njegove najviše pomoćnike i sve više dužnosnike FBI-a prije nego što procuri i jedna riječ o tom ilegalnom ratu protiv Pokreta. Jer, procurit će. - Uzdahnuo je. - A kada procuri, Kongres i mediji će se toliko uzbuditi da će afera Iran-Contra u usporedbi s tim biti bura u čaši vode.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Još uvijek imaš Tajnu jedan - podsjetio gaje Klein.

- Znam - prizna Castilla. - I računam na tebe i tvoje ljude, Fred. Moraš to otkriti i naći potrebne odgovore.

- Potruditi ćemo se maksimalno, Same - uvjeravao ga je Klein.

- Uistinu maksimalno.

Chiltern Hills, Engleska

U rano nedjeljno jutro promet je bio slab na višetračnoj autocesti M40 koja je povezivala London i Oxford. Srebrni Jaguar Olivera Lathama jurio je velikom brzinom prema jugoistoku kroz krajolik zelenih vapnenačkih brežuljaka, malenih sela s normanskim crkvama od sivoga kamena, pojaseva netaknute šume i dolina zastrtih maglom. Ali žilavi Englez upalih obraza nije posvećivao pozornost prirodnim ljepotama oko sebe. Umjesto toga, šef sekcije MI6 za nadzor Lazarova pokreta bio je sav usredotočen na vijesti koje su izlazile iz njegova autoradija.

Čini se da prva izvješća francuske vlade povezuju smrtnu slučajevu u La Courneuveu s onima ispred američkoga istraživačkog zavoda u Novom Meksiku, čitao je spiker BBC-ja mirnim, kultiviranim tonom, rezerviranim za ozbiljne događaje. / deseci tisuća stanovnika okolnih

251

pariških predgrađa navodno su pobjegli u panici i zakrčili avenije i autoceste, napuštajući grad. Angažirane su vojne jedinice i snage sigurnosti radi kontroliranja evakuacije i održavanja reda i zakona...

Latham je pružio ruku i ugasio radio, nesretan što vidi kako mu se ruke lagano tresu. Upravo je bio čvrsto zaspao u svojoj vikendici izvan Oxforda kad je primio prvi očajnički poziv iz središnjice MI6. Otada je doživio cijeli niz šokova. Prvi je bila nemogućnost da stupi u vezi s Halom Burkeom i vidi koji se to vrug uistinu dogodio u Parizu. Baš kad se činilo da se TOCSIN raspada po šavovima, Amerikanac je potpuno nestao s vidika. Sljedeće je bilo užasno otkriće kako je njegov pretpostavljeni, Sir Gareth Southgate podmetnuo vlastitog agenta Pe-tera Howella u Lazarov pokret bez Lathamova znanja. To je bilo jako loše. A sada je šef MI6 postavljao ciljana pitanja o lanu Me Raeu i drugim vanjskim suradnicima koje je Latham povremeno angažirao za različite zadatke.

Englez je napravio grimasu, razmatrajući sve opcije. Koliko How-ell zna? O čemu je izvijestio Southgatea? Ako je TOCSIN bio kompletno izdan, kakvu će priču izmisliti kao pokriće za svoju umiješanost s Burkeom?

Duboko u mislima Latham je pritisnuo snažno papučicu Jaguarova gasa, skrećući lijevo kako bi u djeliću sekunde pretekao teški kamion koji se sporo kretao. Vratio se oštro u isti vozni trak, s jednim metrom razmaka. Vozač kamiona mu je ljutito signalizirao svjetlima, a zatim se naslonio na trubu, šaljući prodorni zvuk koji je tušnjo autocestom. Zvuk automobilske trube odjekivao je okolnim padinama.

Latham se nije obazirao na ljutite pokrete, usredotočivši se na to da što prije stigne u London. Bude li imao sreće, mogao bi se izvući bez posljedica iz te neprilike. Ako ne, možda bi se mogao nagoditi: prodat će informacije o TOCSIN-u, a za uzvrat dobiti obećanje da neće biti sudski gonjen.

Jaguar je odjednom zaklopotao i prasnuo, potresen nizom malenih eksplozija. Njegova desna prednja guma pukla je i raznijela se. Komadići gume i metala poskakivali su i kotrljali se, odbijajući se od površine ceste. Iskre su letjele visoko u zrak, frcajući iznad poklopca motora i vjetrobrana. Automobil je skrenuo oštro udesno. Glasno psujući, Latham je zgrabio upravljač objema rukama i ispravio ga, pokušavajući ponovno steći kontrolu nad klizanjem. Nije

bilo reakcije. Isti niz sitnih eksplozija koji je digao u zrak prednju gumu uništio je i upravljački sustav. Oštro je vrisnuo i dalje očajnički uzaludno okrećući upravljač.

Automobil, potpuno izvan kontrole, sada se nagnuo na autocesti pri velikoj brzini i zatim se prevrnuo, klizeći preokrenut nekoliko stotina metara duž popločene površine. Jaguar se napokon zaustavio kao hrpa slomljenog metala, razbijenih stakala i zgnječene plastike. Za manje od sekunde još je jedna mala eksplozija zapalila gorivo koje je curilo iz prošupljenog spremnika, pretvorivši olupinu u plamenu u posmrtnu lomaču.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Kamion je prošao uz zapaljenu olupinu ne zaustavivši se. Nastavio je vožnju prema jugoistoku, duž M40, prema kratkim londonskim ulicama. U kabini je vozač, sredovječni muškarac visokih slavenskih jagodica, spustio daljinski upravljač natrag u putnu vreću uz noge. Naslonio se udobno, zadovoljan rezultatima svoga jutarnjeg rada. Lazar će biti oduševljen.

252

253

34

Washington, D.C.

Pukovnik Jonathan Smith pogledao je dolje prema Ulici K s prozora svoje sobe na osamnaestom katu u Capital Hiltonu. Zora je iščezla i prve zrake sunca počele su tjerati sjene s vashingtonskih ulica. Kombiji s novinama i dostavna vozila tutnjili su praznim avenijama, prekidajući tišinu ranoga nedjeljnog jutra. Netko je pokucao na vrata. Maknuo se s prozora i povukao se sobu u nekoliko dugih koraka. Oprezno je pogledao kroz špijunku i vidio poznato blijedo lice, duga nosa. Pripadalo je Fredu Kleinu.

- Lijepo je vidjeti te, pukovniče - reče šef Tajne jedan kad je ušao i kad su vrata bila sigurno zatvorena i zaključana za njim. Pogledao je po sobi, primijetivši neraspoređeni krevet i televizor bez tona, namješten na sve programe vijesti. Prikazivao je snimke uživo iza vojnih i policijskih kordona postavljenih oko La Courneuvea. Gomile Parižana okupljale su se iza barikada jednoglasno vrišteći i skandirajući. Plakati i transparenti optuživali su Les Americains i njihovo armes diaboliques, njihovo đavolje oružje za katastrofu koja je, prema najnovijim procjenama, uzela najmanje dvadeset tisuća života.

Klein je podigao jednu obrvu.

- Još si previše uzbuđen da bi spavao?
Smith se slabašno nasmiješio.

- Mogu spavati u zrakoplovu, Frede.

- Da? - upita Klein mirno. - Zar planiraš neko putovanje?

Smith je slegnuo ramenima.

- Zar da ne planiram?

Drugi je čovjek popustio. Stavio je aktovku na krevet i smjestio se u kut.

- Zapravo, imaš pravo, Jone - priznao je. - Ja želim da odletiš u Pariz.

- Kada?

- Čim te budem mogao izvesti do zračne luke Dulles - reče mu Klein. - Lufthansa leti na Charles de Gaulle oko deset. Tvoje karte i putni dokumenti su u mojoj torbi. - Pokazao je na zavoj omotan oko Smithove lijeve ruke. - Hoćeš li imati problema zbog te rane od noža?

- Možda bih trebao nekoliko šavova - reče Jon oprezno. - I trebao bih preventivno uzimati antibiotike.

- Sredit ću to - obeća Klein. Pogledao je na sat. - Susrest ćeš se s drugim liječnikom u zračnoj luci prije polijetanja. Diskretan je i činio je dobra djela za nas u prošlosti.

- Što je s Peterom Howelom? - upita Smith. - Njegova pomoć dobro bi mi došla na bilo kojem zadatku koji si isplanirao za mene u Parizu.

Klein se namrštitio.

- Howell će morati ići svojim putem - rekao je odlučno. - Ne želim kompromitirati Tajnu jedan organizirajući putovanje za poznatog britanskog obavještajca. Osim toga, moraš zadržati fikciju da radiš za Pentagon.

- To je u redu - reče Smith. - A moj identitet za taj kratki izlet?

- Nema identiteta - reče Klein. - Putovat ćeš kao ti sam, kao dr.

Ludlum Robert - Lazarova osveta
Jonathan Smith iz USAMRIID-a. Sredio sam za tebe privremenu akreditaciju za američko veleposlanstvo u Parizu. Uza svu tu političku hysteriju koja se stvara - pokazao je prema TV-ekranu na kojem su prosvjednici upravo spaljivali nekoliko američkih zastava - francuska vlada si ne može dopustiti da bude viđena kako radi s nekom američkom obavještajnom službom ili američkom vojskom. Ali voljni su dopustiti medicinskim i znanstvenim stručnjacima da uđu i promatraju. Barem tako dugo dok to čine maksimalno diskretno. Dakako, ako

254

255

se ondje uvališ u neku nevolju, vlasti će opovrgnuti da si ikada dobio službeni poziv.

Smithje zastenjao.

- Naravno. - Krenuo je natrag prema prozoru, gledajući i dalje nemirno prema dolje. Zatim se okrenuo. - Imaš li što posebno što bih trebao vidjeti kad jednom budem ondje? Ili se pretpostavlja da samo njuškam uokolo i pratim što se zbiva?

- Nešto posebno - reče Klein mirno. Izvadio je smeđi fascikl iz aktovke. - Pogledaj ovo.

Smithje otvorio fascikl. Sadržavao je dva pojedinačna lista papira, svaki je bio kopija STROGO POVJERLJIVE informacije iz pariške postaje CIA-e za njezinu središnjicu u Langlevju. Obje su poslana u posljednjih deset sati. Prva je obavještavala o seriji zanimljivih motrenja koje je obavila ekipa za nadzor prateći nekog sumnjivog terorista u La Courneuveu. Smith je osjetio kako se nakostriješio dok je čitao opis "senzorskih kutija" na rasvjetnim stupovima u kvartu. Druga je obavještavala o napretku postignutom u traganju za registarskim tablicama vozila koja su vozile osobe upletene u sve to. Pogledao je Kleina začuđeno.

- Isuse! Pa to je skroz novo. Što su momci u Langlevju poduzeli u vezi s tim?

- Ništa.

Smith je poludio.

- Ništa?

- CIA je sada - objašnjavao je Klein strpljivo - previše zauzeta istražujući krupna kaznena djela, ubojstva, pranje novca, sabotaze i terorizam. Pa je za te stvari zadužen FBI.

- Zbog Burkea i Piersonice - shvatio je Smith.

- I vjerojatno drugih - složio se Klein. - Ima pokazatelja da je barem jedan viši dužnosnik MI6 možda također umiješan u TOCSIN.

Sef njihove sekcije za nadzor Lazara ubijen je u prometnoj nesreći u kojoj je sudjelovalo samo jedno vozilo prije nekoliko sati... U prometnoj nesreći koju je mjesna policija već okvalificirala kao sumnjivu.

- Pogledao je na vrške svojih prstiju. - Moram ti reći i da je šerifov odjel pronašao i Hala Burkea i Kit Pierson.

- Pretpostavljam da su i oni poginuli - rekao je Smith s užasom. Klein je kimnuo.

-Njihova trupla otkrivena su među pougljenjenim ostacima Burke-ove kuće na farmi. Čini se, kako preliminarni forenzični nalazi upućuju, da su poubijali jedno drugo prije nego što je izbio požar. - Frknuo je nosom. - Iskreno govoreći, mislim daje to prejednostavno. Netko igra prljave igre s nama.

- Fino.

- Situacija je loša, Jone - složio se šef Tajne jedan mrko. - Kolaps ove ilegalne operacije paralizira tri najbolje obavještajne službe u svijetu upravo u trenutku kad su njihove sposobnosti i njihovi naponi najpotrebniji. - Potražio je u džepu svoje jakne lulu i vrećicu s duhanom, no vidjevši na vratima znak za zabranjeno pušenje, tutnuo ih je natrag, namrgodivši se zbunjeno. - Čudno, zar ne? Smithje blago zazviždao.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Misliš da je to sve bilo namjerno? Tko je uistinu odgovoran za ove masovne napade nanofagima?
Klein je slegnuo ramenima.

- Možda. Ako ne, sve je to ružna koincidencija.

- Ja baš ne vjerujem puno u koincidencije - reče Smith ravno dušno.

- Ni ja. - Dugački, mršavi šef Tajne jedan je ustao. - Što znači da ovdje imamo posla s veoma opasnim protivnikom, Jone. S nekim tko ima goleme resurse i dovoljno je bezobziran da se koristi svakim djelićem moći koju ima. Što je još gore - reče blago - to je neprijatelj čiji nam je identitet još potpuno nepoznat. Što znači da nemamo načina da prepoznamo njegove namjere ili se obranimo od njih. Smith je kimnuo, osjećajući kako se ježi do kosti od Kleinova upozorenja. Vratio se do prozora gledajući ponovno dolje na mirne ulice glavnoga grada države. Što je bila prava namjera dvaju odvojenih ispuštanja nanofaga u Santa Feu i u Parizu? Sigurno je to da su u oba napada poginule tisuće nevinih civila, ali bilo je jednostavnijih i jeftinijih načina da se počine masovna ubojstva takvih razmjera. Nano-naprave upotrijebljene na ta dva mjesta imale su nevjerojatno sofisticiranu razinu bioinženjeringa i proizvodne tehnologije. Njihov razvoj stajao je desetke milijuna dolara, možda čak i stotine milijuna. Zatresao je glavom. Ništa od onoga što se dogodilo nije imalo mnogo smisla, barem ne površinski. Terorističkim skupinama s toliko novca bilo bi mnogo sigurnije i jednostavnije kupiti nuklearno oružje

257

ili otrovni plin ili postojeće biološko oružje na svjetskom crnom tržištu. Običnim teroristima ne bi bilo lako imati pristup ni ovakvoj laboratorijskoj opremi vrhunske tehnologije, ni prostoru potrebnom da se proizvedu nanofagi ubojice. Smith se uspravio, odjednom siguran kako taj nevidljivi neprijatelj ima na umu mnogo dublji i mračniji cilj prema kojemu se kreće brzo i precizno. Krvoprolića u Novom Meksiku i u Francuskoj bila su samo početak, pomislio je hladno, više uvod u još dijaboličnija i razornija djela.

35

Pogon za proizvodnju nanofaga, u Središtu

Beskonačan niz brojeva i grafikona, prenošen satelitskom vezom iz Pariza, klizio je polako preko velikoga računalnog ekrana. U zatamnjenoj sobi brojevi i grafikoni koji su pristizali reflektirali su se sablasno na debelim sigurnosnim naočalima što su ih nosili molekularni znanstvenici. Ti ljudi, glavni arhitekti programa razvoja nanofaga proučavali su svaki novi podatak kako je stizao.

- Jasno je da je ispuštanje nanofaga s visine bilo veoma uspješno - primijetio je stariji član para. - Povećane količine senzora kod naših kontrolnih faga dale su također optimalne rezultate. Što se toga tiče, to je učinio i naš novi autodestruktivni sustav.

Njegov podređeni je kimnuo. Uz svaku praktičnu mjeru preostali problemi inženjeringa njihovih nanofaga prijašnje konstrukcije bili su riješeni. Njihove naprave za Fazu III nisu više trebale specifične komplete pobliže definiranih bioloških potpisa kako bi slijedile svoje mete. Jednim kratkim korakom njihova stopa ubijanja porasla je sa samo oko jedne trećine kontaminiranih do gotovo svake osobe koju je uhvatio oblak nanofaga. Osim toga, popravljena kemijska opterećenja, sadržana u svakoj ljusci, pokazala su svoju učinkovitost gotovo potpunim konzumiranjem svih onih koje su napali. Blijedi ulašteni komadi kostiju, ostavljeni na pločnicima La Courneuvea, bili su nešto sasvim

259

drugo od napuhanih poluizjedenih trupla koja su onečistila kusu ili od neugodne sluzi obojene krvlju na tlu ispred Tellerova zavoda.

- Preporučujem da oružje proglasimo potpuno operativnim i da odmah krenemo na punu proizvodnju - reče mlađi čovjek povjerljivo.

- Sve druge promjene konstrukcije što ih predlažu novi podaci mogu se obaviti poslije.

- Slažem se - reče glavni znanstvenik. - Lazar će biti zadovoljan.

Izvan Središta

U pratnji dvojice tjelesnih čuvara u civilu, prvi put u gotovo godinu dana, izašao je van Jinjiro Nomura. Na trenutak je maleni stariji Japanac stao kao ukopan, žmigajući, nakratko zaslijepljen pogledom u sunce, visoko iznad sebe. Hladni morski povjetarac mrsio mu je pramenove sijede kose na glavi.

- Izvolite, gospodine - promumljao je uljudno jedan od čuvara pružajući mu sunčane naočale. - Spremni su za nas. Približava se prvi prototip Thanotosa.

Jinjiro Namura je hladno kimnuo. Uzeo je naočale i stavio ih.

Iza njega zatvorila su se masivna vrata, ponovno zapečativši glavni hodnik koji je vodio do dijelova za dnevni boravak Središta, kontrolnoga središta, administrativnih ureda i napokon pogona za proizvodnju nanofaga, skrivenih duboko u golemoj zgradi. Izvana i iz zraka cijeli kompleks činio se kao najobičnije betonsko skladište s metalnim krovom, slično tisućama drugih jeftinih industrijskih skladišta rasutih diljem svijeta. Njegove zamršene sustave kemijskog uskladištavanja i cijevi, zračne komore, koncentrične slojeve sve strože održavanih čistih soba i razrađene baze s povezanim superračunalima potpuno je zamaskirao jednostavan, hrđavi eksterijer išiban vremenskim nepogodama. Prolazeći uz svoje čuvar, Nomura je koračao niz šljunčanu stazu po rubu asfaltne prevlake, dijelu užasno dugačke betonske staze koja se protezala na sjever i jug stotinama metara. Veliki zrakoplovni han-gari i spremnici s gorivom bili su vidljivi na svakom njenom kraju, zajedno s nekoliko parkiranih teretnih i putničkih mlažnjaka. Visoka metalna ograda, s navojima bodljikave žice na vrhu, okruživala je uzletišta i zgrade koje su bile s njim povezane. Zapadni horizont bio

je neprekinuti prizor valova što su se kotrljali, sudarali i pjenili duž obale. Odavde na istok pružala su se kilometrima ravna zelena polja po kojima su pasle ovce i goveda, i koja su se uzdizala prema dalekom vrhu, obraslom stablima. Prišao je malenoj skupini inženjera i znanstvenika u bijelim kutama koji su znatiželjno promatrali sjeverni horizont.

- Uskoro - rekao je jedan od njih ostalima, pogledavši na sat. Okrenuo je glavu, provjeravajući položaj sunca i stišnuvši oči zbog bliještanja. - Sustav sunčane energije na letjelici funkcionira savršeno. A ćelije za gorivo završavaju kruženje u stanje spremnosti.

- Evo ga! - rekao je drugi znanstvenik, uzbuđeno pokazujući na sjever. Odjednom se pojavila tanka mračna crta, isprva jedva vidljiva na vedrom plavom nebu, a zatim sve veća dok je polako silazila prema stazi.

Jinjiro Nomura pažljivo je promatrao kako se približava neobična letjelica kojoj su njezini konstruktori dali kodno ime Thanatos. Bio je to golemi zrakoplov s krilima, ali bez trupa ili repa, a raspon krila bio je veći od onoga Boeinga 747. Četrnaest malenih propelera s dvostrukim lopaticama postavljenima duž golema krila okretali su se gotovo bešumno, prolazeći zrakom brzinom manjom od četrdeset i pet kilometara na sat. Kad se zrakoplov počeo lagano naginjati u stranu prolazeći uz stazu, šezdeset tisuća sunčanih ćelija postavljenih na njegovu gornju površinu, tanku poput paučine, žarko je bljesnulo na suncu.

Iza njega su meko asfaltom odjekivali koraci. Nomura je stajao nepomično, gledajući golemu letjelicu kako slijeće. Prvi su put specifikacija inženjeringa i crteži koje je proučavao poprimili oblik u njegovoj glavi.

Thanatos - modeliran po prototipovima kojima je prvo letjela NASA - bio je ultralagana letjelica, građena od kompozitnog materijala koji apsorbira radarski signal: ugljena vlakna, grafitna epoksi smola, zavojnice od kevlar i nomeksa i sofisticirana plastika. Čak i uz punu nosivost, težio je manje od tone. Mogao je doseći visinu od blizu sto tisuća stopa i ostati u zraku vlastitom energijom tjednima i mjesecima, protežući svoju rutu preko cijelih kontinenata i oceana. Pet aerodinamičnih spremnika ispod krila prevozili su njegova računala za kontrolu leta i instrumentaciju podataka, pričuvne sustave ćelija za gorivo za noćne letove i priključke za višestruke cilindre koji sadržavaju

njegov smrtonosni teret.

NASA je nazvala svoj pokusni zrakoplov Helios, po bogu Sunca starih Grka. Bilo je to prikladno ime za letjelicu s pogonom na sunčevu energiju, namijenjenu letenju kroz gornje slojeve. Jinjiro se namrštitio. Isto je tako Thanatos, grčka personifikacija smrti, bio savršen naziv za planiranu namjenu ove letjelice.

- Lijepo, zar ne? - reče mu više nego poznati glas u uho. - Tako širok. I tako osjetljiv... tako dražestan... lak poput pera. Sigurno možeš vidjeti da je Thanatos više oblačić što ga je napuhnulo dah bogova, nego djelo sirova čovjeka.

Jinjiro je ozbiljno kimnuo.

- Tako je. Naprava jest sama po sebi lijepa.

S užasom se okrenuo prema čovjeku koji je stajao uz njega.

- Ali tvoje zle namjere su ga preobratile, kao što to čine sa svim stvarima koje dotakneš... Lazare.

- Počastio si me tim imenom... oče - odgovori Hideo Nomura smiješeći se usiljeno. - Sve što sam učinio, učinio sam da postignem naše zajedničke ciljeve, naše snove koje dijelimo.

Stariji muškarac je snažno zatresao glavom.

- Naši ciljevi nisu isti. Moji drugovi i ja htjeli smo obnoviti i osloboditi Zemlju da spasimo taj poharan i svijet od opasnosti koja mu prijeti od nekontrolirane znanosti. Pod našim vodstvom pokret je bio posvećen životu, a ne smrti.

- Ali ti i tvoji drugovi učinili ste temeljnu pogrešku, oče - reče mu Hideo mirno. - Pogrešno ste shvatili prirodu krize s kojom je suočen svijet. Znanost i tehnologija ne ugrožavaju opstanak Zemlje. One su samo alat, sredstva za nužan kraj. Alat za one poput mene, s hrabrošću i jasnom vizijom kako ih iskoristiti.

- Kao oružje za masovno ubijanje - odbrusi Jinjiro. - Uza sve tvoje uzvišene riječi, ti si samo običan ubojica!

- Učinit ću što valja učiniti, oče. U svom sadašnjem stanju ljudska rasa je neprijatelj, istinska prijetnja svijetu koji obojica volimo.

- Hideo je slegnuo ramenima. - U duši znaš da imam pravo. Zamisli sedam milijardi pohlepnih, gramzivih, divljih životinja kako lutaju ovim malenim, krhkim planetom. One su jednako opasne za Zemlju kao što bi svaki nekontrolirani karcinom bio za tijelo. Svijet ne može podnijeti tako težak teret. Zato, poput svakog raka što mutira, valja

eliminirati najgori dio ljudske vrste, bez obzira na to kako će to biti bolna i neugodna dužnost.

- Uz upotrebu tvojeg đavoljeg oružja, tih nanofaga - reče njegov otac strogo.

Nomura mladi je kimnuo.

- Zamisli Thanatos i još tucete takvih. Zamisli ih kako lebde iznad površine zemlje, tihi i gotovo potpuno nevidljivi radarima. Iz njih će padati nježna kiša, tako sitne kapljice da će ostati neprimijećene... baš dok ne bude prekasno.

- Gdje? - upita Jinjiro pepeljaste boje lica.

Hideo mu je pokazao zube.

- Prvo? Thanatos i njegovi rođaci poletjet će u Ameriku, zemlju bez duše, moćnu i pokvarenu. Ona se mora razoriti kako bi ustupila mjesto novom svjetskom poretku koji će doći. Slijedit će Europa, drugi izvor materijalističke zaraze. Zatim će moji nanofagi očistiti Afriku i Srednji istok, taj mulj terora, bolesti, umiranja od gladi, okrutnosti i vjerskog fanatizma. I Kina, napuhana i previše usredotočena na svoju bivšu moć, mora se poniziti.

- A koliko će ljudi poginuti prije nego što završiš? - šapnuo je njegov otac.

Hideo je slegnuo ramenima.

- Pet milijardi? Šest milijardi? - nagađao je. - Tko može točno reći? No, oni koji će ostati na životu ubrzo će shvatiti vrijednost dara koji su dobili: svijet u kojem je uspostavljena ravnoteža, svijet čije su

resurse i infrastrukturu ostavili netaknute ratno ludilo ili potrošačka pohlepa.

Stariji muškarac je dugo s užasom motrio svoga sina, čovjeka koji je sada bio Lazar.

- Sramotiš me - rekao je naposljetku. - I sramotiš naše pretke.

- Okrenuo se čuvarima. - Vratite me u moju zatvorsku ćeliju - rekao je

blago. - Mučno mi je od prisutnosti ove nakaze u ljudskom liku.

Hideo je kratko dao znak dvojici muškaraca bezizražajna lica.

-Učinite kako traži stara budala- rekao je ledeno. Zatim se povukao i stajao u tišini, gledajući oca kako odlazi u ponovno zatočeništvo.

Vjeđe su mu se spustile. Kao i tako često do sada, Jinjiro ga je razočarao, čak i izdao površnošću svojih misli i nedostatkom hrabrosti. Čak i sada njegov je otac bio previše slijep da bi se divio postignućima

263

vlastita sina. Ilije možda, mislio je Hideo osjećajući staru i gorku ljutnju svog nestalog djetinjstva, njegov otac bio jednostavno previše ljubomoran ili bezdušan da mu oda dužno priznanje.

Jer, priznanje je doista zavrijedio; u to je bio uvjeren.

Godinama je mlađi šef Nomura PhramaTecha radio gotovo danonoćno, ostvarujući svoju viziju čistog, manje naseljenog i mirnijega svijeta. Najprije mu je pomno planiranje omogućilo da stvori, opremi osobljem i financira ovaj skriveni nanotehnoški laboratorij, a da ne privlači nepoželjnu pozornost svojih dioničara ili bilo koga drugoga. Nijedan od mnogih njegovih konkurenata nikada nije posumnjao daje Nomura, koji prividno zaostaje u utrci za primjenama nanotehnologije, zapravo mjeseci ili godine ispred njih.

Slijedeće je bio zamršeni zadatak podrivanja Lazarova pokreta, usmjeravanja labave organizacije polako i nemilosrdno prema njegovoj nevidljivoj volji. Vođe Pokreta koji su mu se suprotstavili bili su gurnuti u stranu ili ubijeni. Obično bi to učinio jedan od Horacija, tria ubojica čije je stvaranje i školovanje on financirao. Najbolje od svega bilo je to što je svaka neobjašnjena smrt djelovala je kao poticaj za daljnji radikalizam preživjelih.

Organizirati tajanstveni nestanak vlastita oca, posljednjega od originalnih Lazara Devet, bilo je, u usporedbi s tim, dječja igra. Kad je i to bilo obavljeno, Hideo je slobodno mogao potajice držati sve uzde zastrašujućeg Pokreta u svojim rukama. Najbolje od svega je to što gaje CIA-ina potraga za Jinjirom dovela u vezu s Halom Burkeom. A time je posljednji dio Hideova plana odjednom dobio smisao.

Hideo se nasmijao hladno i mirno, sjećajući se s kakvom je lakoćom prevario agenta CIA-e i preko njega ostale u američkim i britanskim obavještajnim službama, igrajući na njihove paranojne strahove od terorizma. Opskrbljujući ih sve štetnijim informacijama o Pokretu, manipulirao je Burkeom i njegovim partnerima u lansiranju njihova suludog i ilegalnog rata. Od toga dana svi su događaji bili podređeni njegovoj volji i samo njoj.

Rezultati govore za sebe. Svjetsko stanovništvo bilo je sve zastrašenije i tražilo je žrtvenog jarca. Njegovi konkurenti poput Har-court Biosciences bili su bespomoćni i zatrpani lavinom novih vladinih restrikcija u svojim istraživanjima. Lazarov pokret rastao je sve jače i snažnije. A američke i britanske obavještajne službe postale su

bespomoćne zbog skandala i sumnji koje su ih nagrizale. Kad prva ubilačka kiša nanofaga padne na Washington D.C., New York, Chicago i Los Angeles, nitko više neće moći skrivati strašnu istinu.

Hideo Namura se nasmiješio sam sebi. Napokon, pomislio je okrutno, koliko je ugodnije pobijediti u igri, nego igrati na obje strane odjednom.

264

365

36

Lazarovo obraćanje

Nova Lazarova digitalna videosnimka koju je objavio Pokret bila je ponovljeni obrazac njegova prve poruke svijetu, emitirane u obzor masakra u Tellerovu zavodu. Materijali sa snimkama nepoznata podrijetla stigli su istodobno u TV studije diljem svijeta, svaki s različito digitalno konstruiranom slikom Lazara, namijenjenom za obraćanje posebnoj publici.

- Više nije moguće kriti istinu - govorio je Lazar tužno. - Užasi kojima smo svjedočili potvrđuju da je na čovječanstvo bačeno novo oružje koje je iskovala okrutna i neprirodna znanost. Ljudska vrsta na lazi se na raskrižju. Duž jedne ceste što ju je trasirao naš Pokret na lazi se svijet mira i spokoja. Duž druge, a to je staza što su je položili pohlepni ljudi opsjednuti moći i profitom, nalazi se svijet poharan ra tom i genocidom, svijet pokolja i katastrofe.

Lazarov lik gledao je ravno u kameru.

- Moramo odabrati koju ćemo od tih dviju budućnosti prihvatiti - reče on. - Destruktivni napredak nanotehnologije, genetičko miješanje i kloniranje valja napustiti ili ukinuti prije nego što nas sve unište. Prema tome, Pokret poziva sve vlade, osobito one u takozvanim civiliziranim državama zapada i posebno Sjedinjenih Američkih Država, da odmah zabrane proučavanje, razvoj i upotrebu ovih zlosretnih ra-

zornih tehnologija.

Lazarovo se lice smrknuo.

- Ako neka vlada odbije razmatrati taj zahtjev, stvar ćemo uzeti u svoje ruke. Moramo djelovati. Moramo spašavati sebe, svoje obitelji, svoju rasu i zemlju koju svi volimo. To je borba za budućnost čovječanstva, a mi nemamo vremena da dalje kasnimo, nema više prostora za neutralnost. U tom sukobu je svatko tko nam se ne želi pridružiti, protiv nas. Neka oni koji su mudri poslušaju ovo upozorenje!
Berlin

Tisuće demonstiranata slijevalo se na veliki središnji berlinski bulevar, Unter den Linden, i njihov se broj povećavao svake minute. Gomila grimiznih i zelenih zastava Lazarova pokreta vijorila se ispred mnoštva stoje skandiralo krećući se istočno od Brandenburških vrata. Iza njih dolazio je sve veći niz drugih zastava, transparenata i postera. Zeleni i ostale glavne njemačke ekološke i antiglobalizacijske skupine pridružili su se pokretu, manifestirajući svoju snagu. Njihovo se skandiranje odbijalo od kamenih pročelja golemih javnih zgrada uz široku aveniju. NE NANOTEHNOLOGIJI! ZAUSTAVITE LUDILO! SLOMITE AMERIČKI RATNI STROJ! NEKA LAZAR VODI!

Ekipa CCN-a koja je izvještavala o prosvjedu odmaknula se do strmog stubišta Staatsopere, državne opere, otmjene građevine iz 19. stoljeća ispred koje su se nalazili masivni stupovi, tražeći bolju poziciju i zaklon od bijesne gomile. Reporterka, vitka, zgodna brineta u ranim 30-ima morala je vikati u mikrofon kako bi nadglasala metež koji se širio ulicama njemačkoga glavnoga grada. Čini se da su vlasti ovdje potpuno izenađene demonstracijama, Jone! Ono što je počelo prije dva sata kao šačica demonstiranata na-dahnutih najnovijim Lazarovim snimkama, sada je postao jedan od najvećih političkih skupova otkad je srušen Zid! I sada shvaćamo kako se slična masovna okupljanja protiv nanotehnologije i američke politike događaju u gradovima diljem svijeta, u Rimu, Madridu, Tokiu, Kariu, Rio de Janeiru, San Franciscu i mnogim drugima.

Pogledala je preko mora zastava i transparenata što su lepršali uz zgradu Opere.

266

267

Do sada je gomila ovdje bila relativno mirna, ali dužnosnici se boje da bi se anarhisti mogli odvojiti u svakom trenutku i početi uništavati trgovine i uredske zgrade u vlasništvu američkih korporacija koje Lazarov pokret naziva "dijelom mrtve kulture stroja". Kako se stanje bude razvijalo, mi ćemo vam ga prenositi uživo!

Blizu Cape Towna, Južna Afrika

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Dvadeset i pet kilometara južno od Cape Towna debeli stupovi crnoga dima propinjali su se visoko iznad poslovnog i tehnološkog parka Capricorn i bojili crveno večernje nebo. Gotovo tuce nekoć blještavih zgrada u pogonu industrijske i istraživačke vrhunske tehnologije bilo je u plamenu. Tisuće izgrednika vrvjele su duž kružne ceste oko središnjega jezera razbijajući prozore, prevrćući automobile i podmećući nove požare gdje god su mogli. U početku je razbješnjela gomila usmjerila svoje napore prema biotehnološkim laboratorijima u vlasništvu Amerikanaca, ali sada, obuzeti histerijom i bijesom, okomili su se na svaki posao i tvrtku čiji se rad temeljio na znanosti, a koji su im bili u vidnom polju, uništavajući u totalnom očaju nekretnine i opremu vrijedne desetke milijuna dolara. Iako brojčano znatno nadmoćnija, policija se nije željela suprotstaviti smrtonosnom silom rulji koja je urlala, pa se povukla s Capricorna okupivši se na vanjskom rubu izvan kompleksa, nadajući se samo da će zaustaviti razaranje kako se ne bi prenijelo na susjedna predgrađa. Više stupova dima počelo se izdizati iz uništenog tehnološkog parka dok je sve jači vjetar šibao nove plamenove kroz opljačkane zgrade.

CBS News - izvanredna vijest: Američki tajni rat

Američki TV gledatelji koji su se tijekom dana uključili kako bi pratili svoje omiljene kvizove ili sapunice umjesto toga gledali su neprekinute vijesti, kao da se velike TV mreže i kabelski kanali natječu s događajima diljem svijeta.

Dok se nasilje širilo zemljama na pet kontinenata, čak ni iskusni voditelj CBS-a nije mogao suspregnuti svoje sve veće uzbuđenje.

Ostanite mirni, ljudi, reče on, otežući južnjački sve više svake minute. Jer taj sirovi bijes postaje sve siroviji. Francuska televizija je up-

268 ...

ravo isпустиła bombu optužujući CIA-u i FBI da uz pomoć Britanaca provode tajnu kampanju ubijanja i sabotaze protiv Lazarova pokreta. Reporteri u Parizu kažu kako mogu dokazati da su bivši američki i britanski komandosi i špijuni odgovorni za smrt Lazarovih voda i aktivista diljem svijeta, pa i ovdje u SAD-u. Oni također tvrde kako su ti napadi mogli biti odobreni na "najvišim razinama" američke i britanske vlade.

Voditelj je pogledao govoreći ravno u kameru, stroga izraza lica.

Kad su naši reporteri zamolili dužnosnike u Washingtonu i Londonu za komentar, dobili su košaricu. Svatko, od predsjednika i premijera naniže, odbija izjaviti bilo što što bi zanimalo novinare. Nitko ne zna je li to samo uobičajena praksa da se ne komentiraju obavještajne operacije i kriminalističke istrage, ili je to zbog toga što ispod sveg tog dima ima i vatre. No, jedno je sigurno - ljutiti ljudi u cijelom svijetu, koji spaljuju američke zastave i uništavaju tvrtke u američkom vlasništvu, neće čekati da to otkriju.

Soba za krizna stanja u Bijeloj kući

- Slušajte pažljivo, gospodine Hanson. Ne želim čuti nikakva na klapanja ni birokratske fraze. Želim istinu i to sada - gundao je pred sjednik Sam Castilla. Gledao je duž dugačkog stola prema neobično šutljivom ravnatelju CIA-e. Obično uredan i dotjeran čak i u naj osjetljivijim okolnostima, David Hanson izgledao je oronulo. Ispod očiju su mu bile duboke sjene, a zgužvano odijelo izgledalo je kao daje spavao u njemu. Držao je čvrsto stisnutu kemijsku olovku među prstima desne ruke u uzaludnom naporu da prikrije činjenicu kako mu ruke lagano drhte.

- Rekao sam vam ono malo što znam, gospodine predsjedniče - izjavio je oprezno. - Kopamo koliko dublje možemo po našim dosjeima, ali do sada nismo našli ništa što bi imalo bilo kakve veze s takozvanom operacijom TOCSIN. Ako je Hal Burke bio upleten u bilo što ilegalno, siguran sam da je to učinio na svoju ruku, bez odobrenja ili pomoći ikoga drugog u CIA-i.

Emily Powell-Hill se nagnula naprijed u svojoj stolici.

- Što misliš, Davide, koliko su ljudi glupi? - upitala je jetko sa vjetnica za nacionalnu sigurnost. - Zar misliš da će bilo tko vjerovati

269

kako su Burke i Piersonica platili tajnu operaciju vrijednu više milijuna dolara iz svoga džepa? Uza sve svoje privatne uštede i vladine plaće?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Razumijem probleme! - odbrusi Hanson frustrirano. -Ali moji ljudi i ja radimo na tome vrlo intenzivno i hitno. Upravo sada dao sam svojem osoblju za sigurnost nalog da pročesljaju arhivu i dnevnik svake operacije. Burke je uvijek bio uključen u to, pazeći na sve što bi bilo iole sumnjivo. Osim toga, provodili smo poligrafske testove za svakog policajca i analitičara u Burkeovu odjelu za Lazarov pokret. Ako je bilo tko drugi u CIA-i bio uključen, locirat ćemo ga, ali za to će trebati vremena. - Namrštio se. - Poslao sam također zapovijedi svakoj postaji CIA-e u svijetu da smjesta prekine svaku operaciju koja uključuje Pokret. Sada ne bi smjelo biti nikakve ekipe CIA-e za nadzor u blizini bilo koje Lazarove zgrade ili operative.

- To nije baš dobro - reče mu savjetnica. - To će nas ubiti, i u zemlji i u inozemstvu.

Glave su kimnule duž stola za sastanke u Sobi za krizna stanja. Novinska izvješća objavljena neposredno nakon pokolja nanofagima u La Courneuveu o ilegalnoj tajnoj operaciji protiv Lazarova pokreta bila su savršeno sinkronizirana kako bi nanijela maksimalnu štetu američkoj vjerodostojnosti u svijetu. Pala su na svjetsku pozornicu poput žigice ubačene u prostoriju punu bačvi benzina koje, uz to, i cure. A Pokret je bio savršeno pozicioniran, profitirajući od eksplozije bijesa i gnjeva koja je iz toga proistekla. Relativno manji problem za većinu vlada i gospodarstava prerastao je ubrzo u veliku silu u globalnoj politici. Sve više zemalja svrstavalo se uz zahtjeve Pokreta za neposrednom zabranom svih nanotehnoloških istraživanja.

- I sada svjetski mediji poput BBC-ja drugih europskih mreža, al-Jazeera i ostalih, postupaju s poštovanjem sa svakim luđakom koji tvrdi da mi testiramo svojevrsno oružje za genocid bazirano na nanotehnologiji - nastavila je savjetnica za nacionalnu sigurnost. - Francuzi su već pozvali svoga veleposlanika na takozvane konzultacije. Mnoge druge države postupit će jednako i u krajnjoj žurbi. Što se dulje bude otezalo s time, to ćemo veću štetu nanijeti svojim saveznicima i svojoj mogućnosti utjecaja na događaje.

Castilla je kratko kimnuo. Telefonski poziv koji je primio od francuskoga predsjednika bio je pun ružnih optužbi i otvorenog prezira.

- Mi u Capitol Hillu smo u gotovo istim nevoljama - dodao je

Charles Ouray. Šef ureda Bijele kuće je uzdahnuo. - Praktički svaki kongresnik i senator koji nas je optuživao da progonimo Lazarov pokret već se okrenuo za punih 180 stupnjeva. Sada se svi natječu tko će prije sastaviti istražno povjerenstvo u stilu Watergatea. Novinarčići već raspravljaju o mogućem postupku za opoziv, pa su se čak i naši stari prijatelji pritajili čekajući da vide u kojem će smjeru puhati politički vjetrovi.

Castilla je napravio grimasu. Previše ima muškaraca i žena koji služe u Kongresu i koji su politički oportunisti po običaju, sklonosti i iskustvu. Kad je neki predsjednik bio popularan, oni su se gurali oko njega, nadajući se da će podijeliti s njim svjetla pozornice. No, na prvi znak neprilika ili slabosti pohitali su pridružiti se gomili koja traži njegovu krv.

Bijela kuća

Estelle Pike, dugogodišnja predsjednikova izvršna tajnica, otvorila je vrata ovalnog ureda.

- Gospodin Klein je ovdje, gospodine - rekla je zajedljivo. - Nije najavljen, ali tvrdi da ćete ga ipak primiti.

Castilla se okrenuo od prozora. Lice mu je bilo izaborano i umorno. Činilo se da se postarao za deset godina u posljednja 24 sata.

- Došao je jer sam ja tražio da dođe, Estelle. Uvedite ga, molim.

Ona je frknula s nosom u znak negodovanja, ali zatim je ipak poslušala.

Klein je prošao uz nju mumljajući zahvalu, stoje prošlo nezapaženo. Zastao je čekajući da se za njim zatvore vrata. Zatim je slegnuo ramenima.

- Mislim da me tvoja gospođica Pike ne voli previše, Same.

Predsjednik se na silu nasmiješio.

- Estelle nije baš topla i mila osoba, Frede. Tko god poremeti njezin dnevni raspored dobiva isti tretman. Nije to ništa osobno.

- Sad mi je lakše - reče Klein hladno. Pogledao je pomno svoga starog prijatelja. - Naslućujem iz tvog izmučenog izraza da sastanak

NSC-a nije prošao dobro.

Castilla je prezirivo dobacio.

- To je gotovo jednako kao da pitaš gospođu Lincoln kako joj se

271

svidjela predstava.

- Zar je bilo tako loše?

Predsjednik je kimnuo zlovoljno.

- Tako loše. - Gurnuo je Kleina prema jednoj od dviju garnitura za sjedenje ispred golema stola koji mu je služio kao pisani stol. - Viši dužnosnici u CIA-i, FBI-u, NSA-i i drugim agencijama vraški su za uzeti manevarima kojima pokušavaju izbjeći sramotu zbog ovog fijaska s TOCSIN-om. Nitko ne zna koliko je visoko stigla urota na ljestvici, pa nitko ne zna koliko se komu može vjerovati. Svatko oprezno kruži oko onog drugoga, čekajući da vidi tko će slomiti vrat. Klein je mirno kimnuo, ne baš iznenađen. Čak i u najbolja vremena glupi ratovi, poput onih uličnih bandi, bili su životna činjenica u američkoj obavještajnoj zajednici. Njihova dugotrajna konkurencija i bratoubilački sukobi bili su glavni razlog zašto ga je Castilla zamolio da organizira Tajnu jedan. A sada, kad veliki skandal potresa dvije najveće inozemne i domaće obavještajne agencije, napetosti će ubrzano rasti u okolnostima kad nitko tko ima karijeru do koje mu je stalo ne želi riskirati.

- Je li pukovnik Smith na putu u Pariz? - upita Castilla napokon prekidajući tišinu.

- Jest - odgovori Klein. - Očekujem ga ondje kasno večeras po našem vremenu.

- I ti doista vjeruješ kako Smith ima izgleda otkriti s čime smo mi ovdje zapravo suočeni?

- Izgleda? - ponovi Klein. Oklijevao je. - Mislim da ima. - Namrštio se. - Ja se barem tako nadam.

- Ali, on je tvoj najbolji? - upita Castilla oštro. Ovaj put Klein nije oklijevao.

- Za taj zadatak? Da, apsolutno. Jon Smith je pravi čovjek za taj posao.

Predsjednik je zatresao glavom, u očaju.

- To je smiješno, zar ne?

- Smiješno?

- Ja ovdje sjedim - objasni Castilla - kao glavni zapovjednik najjače oružane sile u povijesti čovječanstva. Ljudi u SAD-u očekuju od mene da upotrijebim tu silu da ih zaštitim. Ali ne mogu. Ne ovaj put. Barem sada, još ne. - Njegova široka ramena su se spustila. - I

svi bombarderi, projektili, oklopna vozila i sva vojska na svijetu nisu važni ni koliko crno ispod nokta ako im ja ne dam metu. A to je nešto što im ne mogu dati. Klein je pogledao svoga prijatelja. Istinski, nikad nije zavidio predsjedniku ni na jednoj od povlastica ni blagodat njegovog položaja. Sad mu je samo bilo žao umornog muškarca tužnih očiju ispred sebe.

- Tajna jedan izvršit će svoju dužnost - obećao je. - Naći ćemo ti metu.

- Molim Boga da imaš pravo - reče Castilla mirno. Ubrzo će nam ponestati vremena i mogućnosti.

.272.

271

37

Ponedjeljak, 18. listopada Pariz

Jon Smith gledao je kroz prozor taksija, crnog Mercedesa, koji je jurio južno od međunarodnog aerodroma Charles de Gaulle prema uspavanom gradu. Svanut će tek za nekoliko sati i samo je mutan sjaj svjetala na obje strane višetračne autoceste A-1

Ludlum Robert - Lazarova osveta

osvjetljavao predgrađa raštrkana oko francuskoga glavnoga grada. Sama autocesta bila je gotovo prazna, omogućujući taksistu, niskom Parižaninu kisela izraza lica i očiju podlivenih krvlju, da raspali Mercedes do dopuštenog ograničenja brzine, a zatim i dobrano iznad njega.

Krećući se brzinom većom od 120 kilometara na sat, prošli su više zamračenih prigradskih četvrti u kojima su se crveni i narančasti plamenovi propinjali prema nebu u crnoj noći. Ruševni stambeni blokovi bili su u plamenu, bacajući treperav sjaj kroz susjedne zgrade. Blizu tih područja bale bodljikave žice i na brzinu pripremljenih betonskih zapreka blokirale su sve ulazne i izlazne rampe ispred autoceste. Svaka kontrolna točka imala je svoju posadu, uz tešku koncentraciju policije i vojske u punoj ratnoj spremi. Oklopna vozila opremljena minobacačima sa suzavcem i automatskim pištoljima, oklopni transporteri s gusjeni-cama, pa čak i višetonski glavni borbeni tenkovi Leclerc bili su parkirani na strateškim točkama duž ceste.

- Les Arabes! - Taksist je prezrivo frknuo nosom, stresajući ciga retu u prepunu pepeljaru. Slegnuo je uskim ramenima. - Oni se bune protiv onoga što se dogodilo u La Courneuveu. Spalili su njihove domove i trgovine, kao obično. Bah!

Zastao je da bi objema rukama zapalio još jednu cigaretu bez filtra, koristeći se koljenima pri upravljanju teškom njemačkom limuzinom.

- Oni su idioti. Nitko se više ne brine što se događa u tim štakorskim gnijezdima. Ali, pustimo ih da stave jednu nogu van i... puf. - Povukao je crtu preko grkljana. - Progovorit će puškomitraljezi, zar ne?

Smith je šutke kimao. Nije doista bila tajna da su pretrpani i zločinom obilježeni stanovi izvan Pariza bili projektirani tako da su se mogli brzo i lako izolirati ako se dogode teški nemiri.

Mercedes je skrenuo s autoceste A1 na bulevar Peripherique, zavijajući južno i istočno oko zakrčenih gradskih labirinata aleja, ulica, avenija i bulevara. I dalje gundajući zbog gluposti vlade koja mu je odredila da plaća socijalnu pomoć lopovima, razbojnicima i za les Ara-bes, taksist je napustio svoju prstenastu ulicu na Porte de Vincennes. Taksi je naglo skrenuo zapadno, prošao oko Place de la Nation, pro-tutnjao duž Rue du Faubourg-St. Antoine, zaškripio oko Place de la Bastille i zatim si krčio put dublje u uske jednosmjerne ulice četvrti Marais u trećem gradskom okrugu.

Nekoć močvara, ovaj dio Pariza bio je jedan od rijetkih koje nisu dotaknuli golemi projekti rušenja i obnove iz 19. stoljeća, što ih je provodio barun Hausmann po nalozima cara Napoleona III.. Mnoge od tih zgrada potječu još iz srednjega vijeka. Otrcan i trošan Marais sredinom 20. stoljeća doživio je preporod. Sad je jedno od najpopularnijih rezi-dencijalnih turističkih i trgovačkih područja. Elegantne kamene palače, muzeji i knjižnice stajali su uz trendovske kafiće, antikvarnice i salone moderne odjeće.

Zadnjim pokretima ruku čiji su prsti požutjeli od duhana vozač je stao ispred prednjih vrata Hotel des Chevaliers, malenog hotela udaljenog jedva blok zgrada od stare elegancije Place des Vosgesa.

- Stigli, m sieur\ I to u rekordnom roku! - objavio je. Kiselo se smiješio. - Možda bismo trebali zahvaliti izgrednicima, ne? Jer mi slim da su flics - upotrijebio je riječ iz francuskoga slenga za policajce - previše zaposleni lomeći ruke kako bi uručili ulaznice za promet poštenim ljudima poput mene!

274

- Moždaje tako - složio se Smith, sav sretan stoje stigao u jednom komadu. Tutnuo je taksistu šaku eura, zgrabio svoju malenu putnu torbu i neseker koji je pokupio prije nego što se ukrcao na let u Dullesu te se izvukao na pločnik. Mercedes je odjurio u noć gotovo iste sekunde nakon što je on zatvorio suvozačka vrata.

Smith je stajao mirno, na trenutak uživajući u tišini i miru mokre ulice. Ovdje je nedavno padala kiša, a hladni noćni zrak donosio je čist, suh, osvježavajući miris. Ispružio je udove koji su se ukočili od zgrčenog sjedenja u zrakoplovu, a zatim je duboko udahnuo nekoliko puta kako bi očistio indirektno tragove taksistova oštrog duhana iz svojih pluća. Osjećajući se bolje i živahnije, zabacio je prtljagu preko

Ludlum Robert - Lazarova osveta

ramena i krenuo prema hotelu. Ovdje je gorjelo svjetlo iznad vrata, a noćni portir, koji je telefonski bio obaviješten iz zračne luke i zamoljen da ga čeka, pustio gaje unutra bez problema.

- Dobro došli u Pariz, dr. Smith - reče portir blago na čistom, tečnom engleskom. - Dugo ostajete kod nas?

- Možda nekoliko dana - reče Jon oprezno. - Možete li me smjes titi tako dugo?

Noćni portir, uredno odjeveni sredovječni muškarac, budan unatoč kasnim noćnim satima, uzdahnuo je. - Za dobrih vremena ne bih mogao. - Slegnuo je ramenima znakovito. - Ali ove neugodnosti u La Courneuveu prouzročile su mnoga otkazivanja i ranije odlaske. Tako da neće biti problema.

Smith je potpisao prijavu, automatski provjeravajući imena iznad svoga da vidi ima li što sumnjivo. Nije vidio ništa što bi ga moglo zabrinuti. Bilo je samo nekoliko gostiju, većina iz drugih europskih zemalja ili iz same Francuske. I većina je, čini se, poput njega, putovala sama. Ovdje nisu bili niti zbog hitnog posla, niti su bili neki znanstvenici koji bi prekapali po raznim obližnjim povijesnim arhivima i muzejima, ocijenio je. Parovi na romantičnom putovanju zacijelo su među prvima napustili Pariz nakon napada nanofaga i uoči nemira koji su nastali kao posljedica toga.

Portir je izvadio malenu četvrtastu kartonsku kutiju i stavio je na stol.

- Ovaj paket je došao poštom za vas prije jedan sat. - Pogledao je bilješku na vrhu. - Od MacLean Medical Group iz Toronta, Kanada. To ste očekivali, pretpostavljam?

Smith je kimnuo, smiješeći se u sebi. Vjeruj Fredu Kleinu da će biti budan, pomislio je zahvalno. MacLean bila je jedna od mnogih "praznih kompanija" kojima se služila Tajna jedan za tajne pošiljke svojim agentima u svijetu.

Gore, u intimi njegove malene, ali elegantno namještene sobe, otpečatio je kutiju i prerezao vrpcom na paketu. Unutra je našao tvrdnu plastičnu kutiju koja je sadržavala potpuno novi 9-milimetarski SIG-Sauer pištolj, kutiju sa streljivom i tri rezervna magazina. Kožna ramena futrola za pištolj došla je posebno zamotana.

Smith je sjeo na udoban bračni krevet, rastavio pištolj na sastavne dijelove, pomno očistio svaku komponentu, a zatim ih opet sastavio. Zadovoljan, tutnuo je unutra napunjeni magazin i stavio SIG-Sauer u ramenu futrolu. Otišao je do prozora koji je gledao na maleno dvorište iza hotela. Iznad krovova od tamnog škrljjevca na starim zgradama s obje strane, istočno je nebo dotaknuo prvi slabi nagovještaj sivila. Svjetla su počela svjetlucati iza nekih drugih prozora nasuprot malenoj kamenoj ogradi. Grad se budio.

Pritisnuo je Kleinov broj na svom mobitelu, javivši mu da je sigurno stigao u Pariz.

- Ima li što novo? - upitao je.

- Ovdje ništa - rekao mu je šef Tajne jedan. - Ali čini se da je ekipa CIA-e u Parizu otkrila jedno od vozila koje je primijetila i u La Courneuveu na nekoj adresi koja nije daleko od one gdje si ti sada.

Smith je čuo nesigurnost u Kleinovu glasu.

- Čini se? - rekao je iznenađen.

- Oni su vrlo bojažljivi - objasnio je drugi muškarac. - Najnoviji signal ekipe u Langlevju govori o početnom uspjehu, ali propustio je svaku specifičnu lokaciju.

Smith se namrštio. -To je čudno. Da - reče Klein mirno. - Veoma čudno. I ja nemam zadovolj avaj uće rješenje za propust.

- Zar Langlev ne pritišće parišku postaju za pojedinosti?

Klein je frknuo.

- Šef CIA-e i njegovi najviši suradnici previše su zaposleni provođenjem hitne revizije cijele Uprave za operacije, a da bi posvećivali mnogo pozornosti svojim agentima na terenu.

- A zašto misliš da se ekipa za nadzor usredotočila na zgradu u Maraisu ili oko njega? - upita Jon.
- Zato što su svoju prvu točku za sastanke postavili na Place des Vosges - reče Klein.
- Smith je kimnuo samom sebi, shvaćajući kako razmišlja drugi čovjek. Točka za sastanke ekipe za tajni nadzor koja radi u gradu bila je gotovo uvijek postavljena tako da se pješice može stići od namjera-vane mete. To je obično bilo prilično javno mjesto, dovoljno posjećeno da kamuflira diskretne sastanke između agenata dok su razmjenjivali informacije ili slali nove naloge. Place des Vosges, sagrađen 1605. godine, bio je najstariji trg u Parizu i savršen za tu namjenu. Posjećeni restorani, kavane i trgovine uz njegove četiri strane, pružaju idealan zaklon.
- To ima smisla - složio se. - Ali znamo da mi to mnogo ne koristi, zar ne? Oni bi mogli njuškati oko bilo koje od nekoliko stotina zgrada u susjedstvu.
- To je problem - složio se Klein. - Zato ćeš morati imati direktnu vezu s ekipom CIA-e.
- Smith je iznenađeno podigao obrvu.
- Da? A kako predlažeš da to učinim? - upitao je. - Da paradiram gore-dolje po Place des Vosges, mašući velikim transparentom i tražeći sastanak?
- Zapravo, otprilike tako nekako - odgovori Klein suho.
- Sa sve većim iznenađenjem i uživanjem Smith je slušao drugog čovjeka koji mu je objašnjavao što misli. Kad su završili, Smith je prekinuo vezu i birao drugi broj.
- Delights of Pariš, LLC - odgovorio je raskošni, zvučni engleski glas. - Ni jedna usluga nije premala. Ni jedan krevet nije ostavljen nepospremljen. Nijedna razumna molba nije odbijena.
- Razmišljaš o pomaku u karijeri, Peter? - upita Smith smiješeći se.
- Peter Howell se smijuljio.
- Nipošto. Više o mogućem poslu sa strane, kako bih nadopunio svoju mršavu mirovinu. - Zatim se uozbiljio. - Pretpostavljam da imaš novosti?
- Imam - potvrdio je Smith. - Gdje si?
- Zgodan mali pansion na lijevoj obali - odgovori Peter. - Blizu Bulevara Saint Germain. Došao sam ovamo prije pet minuta, tako da ti je tajming savršen.
- Što ste se dogovorili za opremu?
- Nema problema - uvjeravao ga je Englez. - Svratio sam do staro ga prijatelja na putu iz zračne luke.
- Smith je bio zadovoljan. Činilo se da Peter Howell ima pouzdane veze po cijeloj Europi, stare prijatelje i ratne drugove koji će ga opskrbiti oružjem, ostalom opremom i uslugama ne postavljajući nezgodna pitanja.
- Dakle, gdje i s kim se sastajemo? - upita Peter mirno. - I u koju svrhu?
- Smith gaje obavijestio predajući mu informacije koje je dobio od Kleina, no on ih je opisao kao da ih je dobio od nekog "prijatelja" s dobrim vezama u CIA-i. Kad je završio, mogao je čuti neprikriveno iznenađenje u glasu drugoga čovjeka.
- To je neobičan stari svijet, Jone, zar ne? - Peter je napokon rekao.
- 1 prokleta malen.
- Svakako - složio se Smith smiješeći se. Njegov je smijeh nestao dok je razmišljao o terorizmu koji se sprema upasti u ovaj male ni međusobno povezan svijet ako on i Englez budu lovili u slijepoj ulici. Tu negdje su oni koji su projektirali nanofage, sigurno zauzeti spremanjem još smrtonosnije partije svoga novog oružja. Osim ako ne budu pronađeni i zaustavljeni, uskoro će mnogo nedužnih ljudi umrijeti, pojest će ih žive novi valovi ubilačkih strojeva koji su premaleni da bi ih se vidjelo.

279

38

Pariz

Jesenski povjetarac šušкао je među lišćem kestenova zasađenih oko čisto oblikovanih rubova Place des Vosges. Maleni udari vjetra šibali su kroz rasprši vač jednog od vodoskoka što su tiho žuborili. Fina maglica vodenih kapljica naginjala se u stranu, močeći široke pločnike i svjetlucajući poput ranojutarnje rose na sočnoj, zelenoj travi.

Povjetarac je nestašno plesao i svijao se oko trošnih sivih i svijetloružičastih kamenih pročelja zatvorenih galerija i arkada oko trga. Na sjeverozapadnom uglu trga, stolnjaci pričvršćeni vrčevima za vodu lepršali su oko finih pletenih stolova pivnice Ma Bourgogne.

Jon Smith sjedio je sam za stolom u kutu arkada, zavalivši se udobno u jedan od crvenih kožnih naslonjača restorana. Gledao je prema ograđenom trgu, obraćajući pomno pozornost na mnogo ljudi koji su tumarali pločnicima ili zauzimali klupe u parku bacajući mrvice kruha golubovima što su gukali.

- Un cafe noir, m 'sieur - reče neki zlovoljni glas u blizini.

Smith je pogledao.

Jedan od konobara, neki ozbiljni stariji muškarac bez smiješka, koji je nosio leptir kravaru i crnu pregaču - zaštitni znak Ma Bourgogne, spustio je šalicu crne kave na stol.

Smith je pristojno kimnuo.

- Merci. - Stavio je nekoliko eura na stol.

Tiho gundajući konobar je spremio novac u džep, okrenuo se i pošao prema drugom stolu za kojim su sjedila dva mjesna poslovna čovjeka koja su se oko nečega dogovarala na, čini se, ranom ručku. Smith je osjetio zamaman miris s tanjura natrpanih sa saucissons de Beaujolais i pommes frites. Potekle su mu sline. Prošlo je mnogo vremena od doručka u Hotel des Chevaliers, a dvije šalice jake kave koje je popio dok je ovdje čekao potrošile su se već u njegovu želucu.

Na trenutak je razmišljao da li da pozove konobara da se vrati, ali odlučio je da ipak neće. Prema Kleinu, ovo je bila prva točka za sastanke ekipe za nadzor CIA-e. Bude li imao malo sreće, može se dogoditi da neće dugo sjediti ovdje nezaposlen. Smith je ponovno počeo gledati ljude koji su prolazili trgovom i između okolnih zgrada. Čak i usred prijepodneva Place des Vosges bio je prilično natrpan, pun učenika i nastavnika iz obližnjih škola na odmoru, mladih majki koje u kolicima voze djecu i djece koja su vrištala veselo kopajući u pješčaniku u sjeni kipa Luja XIII. na konju. Stariji muškarci koji su se svađali oko svega, od politike do sporta i šansi za dobitak na sljedećoj državnoj lutriji, stajali su uokolo u gru-picama, režući zrak širokim snažnim kretnjama dok su iznosili svoja mišljenja. Prije Francuske revolucije, kad se još zvala Place Royale, ova lijepa mala površina na otvorenom bila je mjesto brojnih dvoboja. Na svakom četvornom centimetru gdje su sada obični Parižani uživali na jesenjem suncu i puštali svoje pse ljubimce da slobodno trče, kavaliri i mladi plemići borili su se i umirali udarajući jedan drugoga mačevima ili razmjenjujući pogotke iz pištolja na blizinu, a sve to kako bi dokazali hrabrost ili obranili čast. Iako je sada bilo moderno izrugivati se tim dvobojima kao značajkama divljeg i krvoločnog razdoblja, Smith se pitao nije li to bilo izuzetno pošteno vrijeme. Napokon, kako bi moderni povjesničari okarakterizirali ovo takozvano moderno razdoblje, vrijeme kada su neki ljudi bili odlučni da ubijaju nedužne kad god i gdje god mogu?

Jednostavna, nezgrapna, tamnokosa mlada žena u crnom ogrtaču do koljena i plavim trapericama prošla je tik uz njegov stol. Primijetila je njegov pogled i pocrvenjela. Prošla je žurno, spustivši glavu. Jon ju je slijedio pogledom, raspravljajući sa samim sobom. Je li ona bila

281

kontakt koji je čekao?

- Ovo sjedalo? Je li slobodno, m 'sieur - osorno je rekao neki težak glas, promukao od desetljeća pušenja tri ili četiri kutije cigareta na dan.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Smith je okrenuo glavu i vidio mršavu, poput šipke ravnu figuru neke ostarjele pariške matrone koja gaje promatrala. Imao je površan dojam o masi savršeno počesljane sijede kose, duboko naborana lica, markantnog orlovskog nosa i krvooločnog, grabežljivog pogleda.

Podigla je fino oblikovanu obrvu kao da joj se ne sviđa njegova sporost i glupost.

- Vi ne govorite engleski, m sieur? Pardon. Sprechen Sie Deutsch?

Prije nego što se mogao snaći, ona se okrenula prema svom psu, malenom i isto tako starijem pudlu koji kao daje sav bio usredotočen na to da do kraja oglođe jedan od praznih naslonjača. Trgnula je njegovom uzicom.

- Hej, Pascal! Pusti da se prokletu pokućstvo samo raspadne!

- otresla se na idiomatskom francuskom.

Očito zadovoljna što Smith nije bio ni gluh, ni glup, ni imbecil, stara je žena sjela na suprotni kraj stola, lagano mumljajući dok je polako spuštala svoje pucketave kosti u naslonjač. On je zbunjeno svrnuo pogled.

- Dovraga, što radiš na mom terenu, Jone? - Čuo je neki poznati i vrlo iziritiran glas kako mirno pita. - I molim te, nemoj mi prodati neku nevjerojatnu priču kako si došao ovamo gledati ljepote Pariza?

Smith se okrenuo prema staroj ženi, iznenađen. Negdje iza mase sijede kose, bora i brazdi krio se atraktivni izgled agentice CIA-e Randy Russell. Osjetio je kako crveni. Randy, sestra njegove pokojne zaručnice, bila mu je vrlo dobra prijateljica, netko s kim je dijelio večeru ili piće kad god bi se oboje istovremeno našli u Washingtonu. Unatoč tomu i iako je on znao da će njegova nazočnost točno na točki sastanka njezine ekipe na kraju privući njenu pozornost, ona je ipak uspjela kliznuti uz njegova čuvara.

Kako bi dobio vremena da se oporavi od prvog iznenađenja, oprezno je natočio kavu. A zatim joj se nasmiješio.

- Lijepo si se prurušila, Randy. Sad znam kako ćeš izgledati za 40 ili 50 godina. I psić je lukav. Je li tvoj? Ili standardni rekvizit CIA-e?

- Pascal pripada jednom mom prijatelju, kolegi u veleposlanstvu

- odgovori Randy kratko. Usta su joj se suzila. - Apudl je gotovo isto takva gnjavaza kao što si i ti, Jone. Gotovo ista, ali ne sasvim. Sad nemoj više odugovlačiti, nego odgovori na moje pitanje. On je slegnuo ramenima.

- Dobro. Prilično je jednostavno, uistinu. Ovdje sam zbog onih izvješća koja ste ti i tvoja ekipa slali u SAD u protekla 24 sata.

- To ti zoveš jednostavnim? - reče Randy u nevjerici. - Naša su izvješća strogo interni proizvod CIA-e.

- Ne, više nisu. - reče joj Smith. - Longley je u gadnoj nevolji upravo sada zbog tajnog rata protiv Lazarova pokreta. I FBI je. Možda si čula.

Agentica CIA-e je gorko kimnula.

- Da, čula sam. Loše vijesti se brzo šire. - Namrštila se, nagnuvši se nad stol. - Taj glupan Burke će narušiti ugled Agencije kao nitko do sada. - Pogled joj se izoštrio. - Međutim, to još ne objašnjava za koga ti ovaj put radiš. - Znakovito je zastala. - Ili barem, za koga tvrdiš da radiš.

Smith je u sebi prokleo stalnu potrebu da postojanje Tajne jedan drži kao strogo čuvanu tajnu. Poput Petera Howella, i njezino uključivanje u neku drugu obavještajnu ekipu značilo je da Smith mora postupati oprezno s njom, skrivajući sve aspekte svoga rada čak i od najbližih prijatelja, ljudi kojima bi povjerio svoj život. I on i Randy su svojevremeno sredili da zajedno rade u Iraku i Rusiji, ovdje u Parizu i nedavno u Kini, ali to je uvijek bilo neugodno izmicanje njezinim ciljanim pitanjima.

- Nije velika tajna, Randy - slagao je. Osjećao se krivim što joj laže, ali trudio se da to sakrije. - Znaš da sam malo radio za vojnu obavještajnu službu u prošlosti. Dobro, Pentagon me opet angažirao za taj zadatak. Netko razvija oružje s područja nanotehnologije, a združenom stožeru se to sve ne sviđa.

- Ali zašto baš ti? - pitala je.

Smith ju je pogledao ravno u oči.

- Jer sam radio na Tellerovu zavodu - reče mirno. - Tako znam što to oružje može učiniti ljudima. Uvjerio sam se. Randy no lice se ublažilo.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- To je zacijelo bilo strašno, Jone.
Kimnuo je, u duši odgurnuvši bolesna sjećanja koja su mu se još

.282.

283

javljala u snu.

- I bilo je. - Pogledao je preko stola. - Ali kladim se da je ovdje bilo još gore, u La Courneuveu.

- Bilo je mnogo više poginulih i očito nema preživjelih - složila se Randy. - Prema izvješćima iz novina, ono što se dogodilo tim jadnim ljudima bilo je apsolutno strašno.

- Onda trebaš razumjeti zašto ne bih htio gledati izbliza ljude koje ste vi našli kako instaliraju neku vrstu senzorske opreme, početak citata-kraj citata, noć prije napada - reče joj Smith.

- Misliš da su ta dva događaja povezana?

On je podigao obrvu.

-Ati ne?

Randy je preko volje kimnula.

- Da - uzdahnula je. - A mi smo uspjeli pronaći većinu vozila kojima su se služili ti momci. - Vidjela je sljedeće pitanje u njegovu pogledu i odgovorila na njega prije nego stoje on progovorio. - Točno, pogodio si. Oni su svi vezani na jednu jedinu adresu, upravo ovdje, u Parizu.

- Adresu koju ste pomno izbjegavali navesti u bilo kojoj od vaših obavijesti kući - naglasio je Smith.

- Zbog nekih vraški dobrih razloga - odbrusila je Randy. Napravila je grimasu. - Žao mi je što zvučim tako jebeno ozbiljno, Jone. Ali ne mogu uklopiti mnogo od onoga što smo naučili u bilo koju vrstu racio nalnog, koherentnog uzorka i, iskreno govoreći, to mi ide na živce. Dobro, možda mogu pomoći izdvojiti neke anomalije - ponudio je on. Prvi put je Randy odgovorila uz slabašan smiješak.

- Možda. Kao amaterska špija imaš nadnaravnu sposobnost da nađeš odgovore - polako se suglasila. - Obično slučajno, uistinu. Smith se smijuljio.

- Naravno.

Agentica CIA-e naslonila se u naslonjač, odsutno proučavajući prolaznike na pločniku. Odjednom se ukočila ne vjerujući svojim očima.

- Isuse - promrmljala je negodujući. - Stoje to... tjedan staračkoga doma?

Smith je slijedio njezin pogled i vidio nešto što se činilo kao stari, neuredni Francuz u beretki i zakrpanom puloveru, kako hoda prema

njima, zviždeći i zarivši obje ruke u džepove svojih izbljedjelih radnih hlača. Gledao ih je i skrivao osmijeh. Bio je to Peter Howell.

Preplanuli Englez tumarao je ulicom koja je odvajala restoran od trga, došao ravno do njihova stola i pristojno skinuo svoju beretku pred Randy.

- Zadovoljstvo je vidjeti kako dobro izgledate, Madame - pro mumljao je. Njegove blijede plave oči sjajile su zadovoljno. -A ovo je nedvojbeno vaš sin. Fin, krupan momak.

- Dobar dan, Peter - reče Randy rezignirano. - I ti si otišao u voj sku?

- Američku vojsku? - reče Peter s tobožnjim užasom. - Isuse, ne, draga djevojko! Znaš, to je više neko mjesto neformalne suradnje između starih prijatelja i saveznika. Pranje ruke koja me hrani i sve to. Ne, Jon i ja smo jednostavno došli da vidimo jesi li zainteresirana za pristup našem malenom paktu.

- Super. Tako sam sretna. - Zatresla je glavom. - Dobro, predajem se. Dijelit ću svoje informacije, ali to mora biti dvosmjerno. Želim da i vi stavite karte na stol. Razumijete?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Englez se ljubazno nasmiješio.

- Kristalno jasno. Nemoj se bojati. Sve će se otkriti u dogledno vrijeme. Možeš vjerovati svom stricu Peteru.

- Naravno da mogu - Randy je uzdahnula. - U svakom slučaju, nemam mnogo izbora, ne pod tim okolnostima. - Polako je ustajala, pomno zadržavajući iluziju da je starija žena u srednjim 70-im godinama. Natezala je malenoga pudla, vukući ga čvrsto ispod stola gdje je posljednjih nekoliko minuta uzaludno žvakao jednu od Smithovih cipela. Ponovno se prebacila na svoj promukli nazalni francuski. - Daj, Pascal. Ne moramo se dalje nametati društvu ove gospode.

Zatim je spustila glas uvjerivši se da samo oni mogu čuti njezine upute.

- Evo kako ćemo to odigrati. Kad ja odem, pričekajte pet minuta i zatim dođite na broj 6, kuća Victora Hugoa. Tvrdite da ste turisti ili književni kritičari ili nešto slično. Bijeli Audi s uleknućem na desnim stražnjim vratima doći će onamo. Ukrcajte se ne praveći oko toga ve liku galamu. Kužite?

Jon i Peter su poslušno kimnuli.

I dalje mršteći se, Randy se odmaknula, ne gledajući ih više. Pošla

284,

285..

je brzo prema najbližem uglu Place des Vosges izgledajući točno kao utjelovljenje pariške grande dame na svakodnevnoj jutarnjoj šetnji sa svojim čupavim ljubimcem. Deset minuta kasnije dvojica muškaraca stajala su ispred kuće Vic-tora Hugoa gledajući znatiželjno prema drugome katu gdje je veliki pisac, autor Jadnika i Zvonara crkve Notre Dame, proveo šesnaest godina svoga dugog života.

- Neobičan tip - primijeti Peter Howell, razmišljajući. - Sklon na padima ludila u kasnijem dijelu života, znaš. Netko ga je jednom našao kako pokušava rezbariti pokućstvo zubima.

- Vrlo slično Pascalu - reče Smith.

Peter je izgledao iznenađeno.

- slavnom filozofu i matematičaru?

- Ne - reče Smith smijuljeći se. - Randvnu psu.

- Bože moj - odgovori Peter negodujući. - Kakve sve stvari čovjek nauči u Parizu. - Pogledao je ovlaš preko svog ramena. - Ah, naša kočija čeka.

Smith se okrenuo i vidio bijeli Audi s ulupljenim stražnjim vratima kako se zaustavlja duž ruba pločnika. On i Peter kliznuli su na stražnje sjedalo. Automobil je odmah odmaknuo vozeći oko Place des Vosges i skrenuo ulijevo, u Ulicu Turenne. Odavde je limuzina počela izvoditi niz naizgled slučajnih krugova, krećući se sve dublje u središte labirinta jednosmjernih ulica koje su činile četvrt Marais. Jon je nekoliko trenutaka gledao vozača blijeda lica, zdepasta čovjeka koji je nosio kapu od tkanine.

- Dobar dan, Max - reče napokon.

- Dobar dan, brigadiru - reče drugi čovjek, smiješeći se u retrovi

zor. - Lijepo što vas opet vidim.

Smith je kimnuo. On i Max su jednom proveli mnogo vremena u zajedničkom društvu, tragajući za skupinom arapskih terorista cijelim putem od Pariza sve do španjolske obale. CIA-in operativac možda nije bio najsvjetlija zvijezda na nebu obavještajne agencije, ali bio je vrlo sposoban agent na terenu.

- Slijede li nas? - upita Smith, uočivši kako su oči drugog muškarca stalno u pokretu dok provjeravaju okolicu oko Audiya koji je vozio kroz pariške ulice zakrčene prometom.

Max je povjerljivo zatresao glavom.

- Ne. To je samo mjera opreza. Posebno smo oprezni, to je sve.

Randy je sada, u neku ruku, vrlo uzbuđena.

- Možeš li mi reći zašto?

CIA-in agent je dahtao.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Saznat ćete dovoljno brzo, brigadiru - Okrenuo je Audi u uski prolaz. Visoke kamene zgrade pojavile su se na obje strane, uništavajući svaki pogled na sunce ili nebo. Parkirao je točno iza sivog Renaulta zauzimajući veći dio prolaza. - Posljednja postaja - reče. Smith i Peter su izašli.

Stražnja vrata automobila su se otvorila, uz tresak otkrivajući nakrcanu unutrašnjost punu televizora te audio i računalne opreme. Randy Russell, koja je još bila prerusena u staru ženu, bila je ondje s nekim drugim muškarcem kojega Jon nije prepoznao. Pudl Pascal nije se nigdje vidio.

Jon je uskočio u Renault, a odmah za njim i Englez. Zalupili su vratima za sobom, a zatim su sjedili nelagodno skvrčeni u malenom prostoru.

- Drago mi je što ste uspjeli - reče Randy. Dobacila im je kratak smiješak i mahnula rukom prema opremi montiranoj na policama s obje strane unutrašnjosti vozila. - Dobro došli u naš skroman dom, srce naše operacije nadzora. Osim ljudi, možemo pripremiti i veliki broj skrivenih kamera na ključnim točkama oko mete. - Pokazala je prema drugom muškarcu koji je sjedio na stolici ispred računalnog zaslona i tipkovnice. - Pokazimo im što imamo, Hank. Daj prvo kameru dva.

Znam da naši gosti umiru od želje da otkriju što mi tu radimo.

Njezin podčinjeni poslušno je unio niz naredbi na svoju tipkovnicu. Monitor ispred njega odmah je bljesnuo pokazujući jasnu TV sliku strmog sivo-plavog krova od škrljevca. Antene svih veličina, oblika i opisa stršile su s krova. Smith je blago zazviždao.

- Da - Randy je kimnula ravnodušno. - Ovi su momci tu da šalju i primaju svaku vrstu signala koju možeš zamisliti. Radiosignale, mi krovne, laserske, satelitske... i tako dalje.

- U čemu je problem? - upita je Jon i dalje zbunjen. - Čemu ta uplašena ako hranimo Langley punom žlicom?

Randy se cinično nasmiješila. Nagnula se prema naprijed i potapšala

286

.287

svog operatera po ramenu.

- Daj kameru jedan, Hank. - Pogledala je Smitha i Petera. - Ovdje je ulični ulaz te zgrade. Dobro pogledajte.

Slika na zaslonu pokazivala je peterokatnicu. Stoljeća onečišćenja i meteoroloških nepogoda urezala su brazde i potamnila njezino jednostavno, kameno pročelje.

Visoki, uski prozori gledali su na ulicu sa svih razina, uspinjući se do niza mansardnih prozora koji se moraju otvarati u sobama na tavanu, točno ispod krova.

- Sad zumiraj - reče Randy svom pomoćniku.

Slika se brzo raširila, centrirajući se naposljetku na bijeloj limenoj pločici pokraj vrata. U duboko urezanim slovima moglo se pročitati:

18RUEDEVIGNY PARTI LAZAR

- Dovraga! - promrmljao je Peter.

Randy je strogo kimnula.

- Točno. Čini se daje ta zgrada pariški stožer Lazarova pokreta.

39

Nakon jednog sata Jon Smith stajao je s vanjske strane vrata svoje sobe u Hotel des Chevaliers. Kleknuo je provjeravajući je li tko ulazio. Debela crna vlas bila je i dalje nategnuta između vrata i dovratka, tridesetak centimetara od soga u holu. Sve je bilo u redu, nitko nije dolazio.

Zadovoljan što je soba sigurna, gurnuo je Randy i Petera unutra. Renault CIA-ina tima bio je pretijesan za produljeni sastanak, a obližnje kavane i restorani bili su prepuni i previše javni. Trebali su negdje na osami pokušati naći rješenje ove dileme s kojom su odjednom bili suočeni. U tom trenutku Hotel des Chevaliers bio je najbliži sigurnoj kući.

Vrativši se, sada bez perike, s kratkom čistom plavom kosom i obučena u crno padobransko odijelo, Randy se neumorno kretala po prostoriji. Zbog njezinih dugih

Ludlum Robert - Lazarova osveta

nogu i vitka stasa od 176 centimetara često su je smatrali plesačicom. No nitko tko bi je sada vidio ne bi učinio tu pogrešku. Kretala se naprijed i natrag poput opasne životinje u kavezu, koja traži izlaz. Bila je duboko razočarana paralizom koju si je sama nanijela i za koju je osjećala da preplavljuje CIA-u. Bila je to paraliza koja joj je oduzimala svaku ozbiljnu zaštitu ili savjet upravo kad joj je najviše trebao. Zbog nedoumice što da radi s nenadanim otkrićem svoje ekipe, osjećala se nelagodno, pa čak i među starim prijateljima i saveznicima.

288

289

Randy je bacila skeptičan pogled po elegantnom pokućstvu i ukrasima u sobi te se preko ramena obratila Smithu.

- Nije loše za nekoga tko je na proračunu američke vojske, Jone.

- To su dolari od poreza koji ti plaćaš - odgovorio je on uz brzi smiješak.

- Tipičan američki vojnik - reče Peter mirno se nasmiješivši. - Preplaćen, prezadužen i preopremljen.

- Laskanje te neće nikamo odvesti - reče mu Smith suho. Spustio se na najbližu stolicu i pogledao preko sobe prema svoje dvoje prijatelja. - Gledajte, trebali bismo se prestati međusobno prepucavati i početi ozbiljno razgovarati o onome što moramo učiniti.

Drugo dvoje okrenulo se prema njemu.

- Dobro, priznajem daje pozicija malo teška - reče Peter sjedajući polako u mekani naslonjač.

Randy je pogledala u nevjerici u grubo lice Engleza.

- Malo teška? - ponovila je. - Za ime Boga, zašto ne odbaciš tu naviku da stežeš gornju usnu, Peter? Položaj je poprilično nemoguć, a ti to znaš.

- Nemoguć je užasno velika riječ, Randy - reče Smith usiljeno se smiješeći.

- Ne s mog stajališta - odbrusi ona. Zatresla je glavom negodujući i hodajući i dalje gore-dolje između dvojice muškarca. - Dobro, najprije idete vas dvojica junaka i dokazujete da se netko od vaših ljudi bori u vrlo nezgodnom i ilegalnom tajnom ratu protiv Lazarova pokreta.

Sto dovodi svakoga, uključujući predsjednika i premijera, u stanje panike, zar ne? Tako oni počinju navaljivati na obavještajne službe zasipajući nas zapovijedima o hitnom prestanku bilo koje tajne akcije koja uključuje Lazara. A da se i ne spominju pripreme za kongresne ili parlamentarne istrage koje bi mogle potrajati mjesecima, pa možda i godinama.

Dvojica muškaraca su kimnula. Randy se duboko namrštila.

- Pazite, ja nemam stvarnih problema s tim. Svatko tko je dovoljno glup da se spetlja s Halom Burkeom, Kit Pierson i ostalima zaslužuje da bude razapet na križ i to tupim čavlima. - Duboko je udahнула.

- Ali sada, sada kada sve te kritike pljušte oko naših ušiju, vi želite da se okrenemo... i što da učinimo? Evo, provalit ćemo u zgradu La-

zarova pokreta, dakako! Ali ne u bilo koju staru zgradu, naravno, nego u sjedište za cijelu njegovu operaciju, baziranu u Parizu.

- Sigurno - reče joj Peter mirno. - Kako drukčije misliš da ćemo saznati što oni ondje rade?

- Isuse! - Randy je promumljala. Okrenula se prema Smithu. - I ti tako misliš?

On je mrko kimnuo.

- Prilično sam siguran da je netko izvan obavještajnih službi ma nipulirao Burkeom i ostalima. Iskoristivši njihov neobjavljeni rat kao pokriće za nešto mnogo gore, nešto poput onoga što se dogodilo u Tellerovu zavodu ili ovdje u Parizu... samo uvećano stotine puta - reče on mirno. - Htio bih saznati tko i zašto. Prije nego što to saznamo na

teži način.

Randy se ugrizla za usnu, razmišljajući o tome. Prešla je sobu i pogledala kroz prozor na maleno dvorište iza hotela.

- Lazarov pokret ili ne, ali sigurno je netko od ljudi koji rade u kući u Ulici de Vigny br. 18 znao da se priprema napad nanofaga na La Courneuve - nastavio je Smith. Nagnuo se prema naprijed u svom naslonjaču. - Zato su postavili ove senzore koje si vidjela. Zato su htjeli ubiti svakoga tko im se nađe na putu.

-Ali pokret je u svojoj srži antitehnologija, posebno nanotehnologi-ja! - planula je Randy frustrirano. - Zašto bi Lazarovi pomagači pomagali bilo kome da počini masovno ubojstvo, posebno koristeći se sredstvom protiv kojeg se tako žestoko bore? To nema nikakva smisla!

- To može značiti da se taj Jonov tajanstven lik, možda bismo ga trebali kratko zvati gospodin X, poslužio pokretom kao pokrićem za svoje stvarne planove - naglasio je Peter. - Na sličan način na koji mi mislimo daje iskoristio nekoliko budala u CIA-i i FBI-ju. I u MI6, na žalost.

- Vi tog gospodina X vraški precjenjujete - primijeti Randy kise lo. Odmaknula se od prozora i suočila se s obojicom isturivši bradu.

- Možda i previše.

- Ne mislim tako - rekao je Smith stroga pogleda. - Već znamo da X, bilo da je to osoba ili grupa, ima goleme resurse. Ti ne možeš projektirati i proizvesti stotine milijardi nanofaga, a da nemaš pristojne izvore financiranja. Barem sto milijuna dolara, a vjerojatno i mnogo više. Ako potrošiš i djelić toga na mito, kladim se da možeš kupiti odanost

295)

291

zapravo vrlo malenog broja potrebnih ljudi u Lazarovu pokretu. - Naglo je ustao jer nije više mogao sjediti. Zatim je otišao prema Randy. Stavio je nježno svoju ruku na njezinu. - Možeš li zamisliti neki drugi način da se slože komadići kojima raspoložemo? - upitao je mirno.

Dužnosnica CIA-e šutjela je dugo i mučno. A zatim je polako za-tresla glavom i uzdahnula. Činilo se da su cijela njezina zatomljena energija i srdžba splasnule.

- Ne mogu ni ja - rekao je Smith tiho. - Zato moramo ući u tu zgradu. Moramo otkriti što su ti nizovi senzora prikupili u La Courneuveu. Možda, što je još važnije, moramo pronaći što se dogodilo s informacijama koje su prikupili. - Namrgodio se. - Vaši tehničari nisu mogli snimiti ništa što se govorilo unutra, zar ne?

Odbojno je ponovno zatresla glavom, priznajući poraz.

- Ne. Čini se daje mjesto neobično sigurno od prislušnih uređaja. Čak i prozori su postavljeni tako da lagano vibriraju kako bi spriječili laserski nadzor.

- Svaki prozor? - upita Peter znatiželjno.

Slegnula je ramenima.

- Ne, samo onaj na najvišem katu i na tavanu.

- Ljubazno je od njih što su objesili znak za nas - promrmljao je Englez gledajući kroz sobu prema Jonu.

Smith je kimnuo.

- Vrlo zgodno.

Randy je ljutito pogledala dvojicu muškarca.

- Možda malo previše zgodno - sugerirala je. - Što ako je to zamka?

- Prilika koju moramo iskoristiti - reče Peter lijeno. - Nije naše da razmišljamo zašto i tako dalje. - Prije nego što mu je mogla uzvratiti, poprimio je prikladniji, ozbiljan izraz lica. -Alija sumnjam u to. To bi značilo kako su ovi Lazarovi momci definitivno omogućili tebi i tvojim ljudima da ih locirate postavivši te dvije malene sive kutije. Zašto se izlagati svim tim nevoljama i troškovima i opasnostima samo zato

Ludlum Robert - Lazarova osveta

kako bi čovjek ulovio nekoliko isluženih starih vojnika?

- Plus jednog visoko pozicioniranog višeg časnika CIA-e - reče ona nakon kratka oklijevanja. Spustila je čedno pogled s dozom skrivenog humora. - To sam, naime, ja. Smith je podigao obrvu.

- Planiraš ići s nama?

Randy je uzdahnula.

- Netko odgovoran mora držati na oku vas dvojicu prastarih klipana.

- Znaš što će biti s tvojom karijerom ako nas ulove? - upita Smith mirno.

Uputila mu je asimetričan smiješak.

- Ma daj, Jone - reče prisiljavajući sama sebe da zvuči veselo.

- Ako budemo ulovljeni u toj zgradi, znaš da će nam spašavanje moje karijere biti najmanja briga!

Sad kada je odlučila, Randy se zaokupila prostiranjem kompleta fotografija pariškog stožera Lazarova pokreta na podu ispred njih. Slike su prikazivale staru kamenu zgradu u Ulici de Vigny br. 18 sa skoro svakoga ugla, a bile su snimljene u različita doba dana i noći. Razmotala je i detaljnu kartu koja je opisivala stožer Pokreta u odnosu na njegove najbliže susjede te okolne ulice i prolaze. Njih troje je klečalo, pomno proučavajući fotografije i kartu. Svatko je tražio način koji ne bi vodio do neposrednog otkrivanja i sigurne katastrofe. Nakon nekoliko minuta Peter je sjeo. Gledao je Randy i Jona s laganim smiješkom.

- Bojim se da postoji samo jedna realna opcija - reče sliježući ramena. - Možda nije posebno elegantna i originalna, ali poslužit će.

- Molim te, reci mi da ne planiraš direktan sukob kroz prednja vrata i četiri ili pet nizova stuba prema gore - molila je Randy.

- O, ne. To nije moj stil. - Kuckao je nježno jednim prstom po zemljovidu. Zaustavio se najednom od stambenih blokova uz zgradu u Ulici de Vigny br. 18. - Da parafraziram Hamleta, ima više načina da se uđe u zgradu, draga curo, nego što ti sanjaš u svojoj filozofiji. Smith je prišao bliže karti i vidio stoje drugi muškarac namjeravao. Stisnuo je usne.

- Trebat ćemo posebnu opremu. Znaš li koga tko nam je može nabaviti, Peter?

- Možda ja imam skriveno nekoliko dijelova i komada opreme - prizna Peter mirno. - Ostaci moga starog i razuzdanog života u službi Njezina veličanstva. A siguran sam i da nas prijatelji gospođe Russell u ovdašnjoj postaji CIA-e mogu opskrbiti svime što nam je potrebno. Naravno, ako ljubazno pita.

.292

Namrštivši se, Randy je proučavala kartu i slike. Podigle su joj se obrve.

- Oh, divno, dajte da pogađam - reče ona uzdahnuvši. - Planirate ponovno jedan od onih poslova koji prkose zakonu sile teže, zar ne?

Peter je pogledao u nju glumeći šok.

- Prkositi zakonima sile teže? - ponovio je zatresavši glavom.

- Nipošto. Mi ćemo se zapravo pokoravati bahatim zahtjevima sile teže - reče on uz slabašni smiješak. - Napokon, ono što se diže mora i sići.

40

Utorak, 19. listopada

Prošla je ponoć, ali bilo je još nekoliko slavljenika i zadovoljnih gostiju koji su u odlasku s kasne večere tamarali kući kroz dobro osvijetljene pariške ulice.

Smještena izvan većine prepunih kavana, pivnica i klubova u četvrti Marais, Ulica de Vigny bila je mirnija od većine, ali i ona je imala svoje pješake.

Jedna od njih bila je naborana starica, dobro utopljena protiv studeni jesenje noći, koja je teško šepala ulicom. Njezine visoke potpetice odjekivale su

istrošenim pločnikom. Držala je svoju veliku torbicu od tkanine stisnutu čvrsto pod

Ludlum Robert - Lazarova osveta

rukom, jasno odlučna da obrani svoju imovinu od lopova što vrebaju. Teških nogu i umorna, zastala je nakratko ispred broja 18, odmarajući se na trenutak kako bi došla do daha. Svjetla su gorjela kroz prozore gornjeg kata ispod strmog krova od škripljevca koji je pripadao kamenoj zgradi. Prozori koji su gledali na ulicu u nižim katovima bili su u mraku.

Mrmrljajući ispod glasa starica je odšepala do susjednog četverokatnog bloka stanova na broju 16. Stajala je na uvučenom ulazu, ispred prednjih vrata jedan dugi, mučni trenutak, najprije kopajući po svojoj velikoj ručnoj torbici, a zatim je očito imala problema sa stavljanjem ključa u bravu. Napokon joj se učinilo daje uspjela. Brava je kliknula. S naporom je gurnula teška vrata i polako oteturala unutra.

?Q4

295

Ulica je opet bila mirna.

Nekoliko minuta kasnije dvojica muškaraca, jedan tamnokos, drugi sijed, šetali su Ulicom de Vignv. Obojica muškaraca imala su tamne ogrtače i nosila teške putne vreće prebačene preko ramena. Šetali su jedan uz drugoga, čavrljajući ljupko na razgovornom francuskom o vremenu i apsurdnosti sigurnosti u zračnim lukama u današnje vrijeme, ostavljajući dojam dvojice putnika koji se vraćaju kući nakon dugog vikenda.

Skrenuli su u ulicu kod broja 16. Mlađi, tamnokosi muškarac gurnuo je vrata i pridržavao ih svom starijem partneru.

- Nakon tebe, Peter - reče mirno domahujući.

- Starost prije ljepote, zar ne? - šalio se drugi muškarac. Ušao je u maleno mračno predvorje promrmrljavši uljudan pozdrav starijoj ženi koja je ondje čekala.

Jon Smith je šmugnuo u stambenu zgradu, ali prije toga je uklonio samoljepivu vrpcu koju je "starica" zataknula kako bi spriječila zaključavanje brave kad se zatvore vrata. Zgužvao ju je u lopticu, gurnuvši je u džep ogrtača i pustivši vrata da se polako zatvore iza njega.

- To je bilo lijepo obijanje brave - uputio je Smith komplimente umotanoj starici koja je stajala uz Petera Howella.

Randy Russell je uzvratila sa smiješkom. Ispod maske od bora koje su njezinoj stvarnoj dobi dodale četrdeset godina, oči su bile bistre, s nervoznom energijom i uzbuđenjem.

- Pa, ja sam diplomirala kao prva u svojoj klasi na Farmi - rekla je, misleći pritom na Camp Perry, CIA-in centar za izobrazbu blizu Williamsburga u Virginiji. - Lijepo je znati da nisam uzalud ondje gubila vrijeme.

- Kamo sada? - upita Smith.

Pokazala je prema hodniku koji je vodio do predvorja.

- Ovuda - rekla je. - Središnje stubište ide do vrha. Na svakom katu su odmorišta s vratima koja vode u odvojene stanove.

- Nema stanara koji bdiju? - pitao je Peter.

Randy je zatresla glavom.

- Ne. Svjetla se vide ispod nekoliko vrata, ali inače je sve prilično mirno. Pokušajmo ići ovim putem. Hoćemo li, momci? Ne bih voljela provesti sljedeća 24 sata odgovarajući na neugodna pitanja u najbližoj

policijskoj prefekturi.

Trojka prevođena s Randy penjala se oprezno stubama, prolazeći šutke uz odmorišta zatrpana biciklima, dječjim kolicima i kolicima na dva kotača za odlazak u kupnju. Još jedna zatvorena vrata, ona na samom vrhu, popustila su brzo pod njezinim obijačem brava. Prošli su kroz vrata u vrt na vrhu krova kakav su Parižani obožavali: minijaturna gradska čistina stvorena od labirinta golemih glinenih lonaca punih patuljastih stabala, grmova i cvjetnica. Bili su na straznjoj strani stambene zgrade odvojene od Ulice de Vigny nizom visokih čađavih dimnjaka, čađom i šumom radio i televizijskih antena.

Ovdje, visoko gore, pro hladni jesenski povjetarac donosio im je prigušene zvukove grada, automobilske trube koje su trubile na Bulevaru Beaumarchais, prodoran fijuk skutera koji su se utrkiivali kroz uske ulice te smijeh i glazbu što su dopirali

Ludlum Robert - Lazarova osveta

kroz otvorena vrata nekog obližnjeg noćnog kluba. Bijele kupole bazilike Sacre Coeur u bizantinskom stilu, osvijetljene reflektorima, svjetlucale su prema sjeveru, na vrhu pretrpanih padina Montmartrea.

Smith se kretao oprezno do ruba i pogledao preko ukrašene ograde od kovanog željeza. U tami, daleko dolje, mogao je zamisliti red kanta za smeće koje su zatrpale uski prolaz. Zid jedne druge stare zgrade, pretvorene također u blok stanova, uzdizao se okomito na drugoj strani ove uličice. Djelići tople žute svjetlosti izvirali su kroz pukotine u spuštenim roletama i zastorima. Ustuknuo je nekoliko koraka, pridružujući se Peteru i Randy u skromnom zaklonu koji su mu pružala stabla i grmovi iz vrta na krovu.

S njihove desne strane ocrtavala se sjeno vi ta masa pariškog sjedišta Lazarova pokreta. Dvije zgrade bile su jedna uz drugu, ali ona u Ulici de Vigny br. 18 bila je kat viša. Sedam metara visok, prazan kameni zid odvajao ih je od strmoga krova njihova cilja.

- Točno - prošaptao je Peter koji je već kleknuo kako bi otvorio prvu od njihove dvije putne vreće. Počeo je dijeliti dijelove odjeće i opremu. - Počnimo. Krećući se brzo po hladnom noćnom zraku, trojka se počela preobražavati od običnih civila u specijalce pod punom opremom. Najprije je Randy počela skinuvši sijedu vlasulju ispod koje je bila njezina plava kosa. Zatim je sastrugala posebno izrađene nabore i bore koje su joj postarale izgled za nekoliko desetljeća.

296

297

Svi su skinuli teške ogrtače, otkrivajući crne pulovere s visokim ovratnicima i crne traperice. Tamne stražarske kape pokrivala su im glavu. Zacrneli su lica i čela olovkama za maskiranje. Skinuli su cipele za ulicu i zamijenili ih planinarskim čizmama. Teške kožne rukavice štatile su im ruke. Sve troje stavili su pancirke od kevlaru i navukli borbene prsluke u stilu SAS-a te pričvrstili futrole za osobno oružje: Smithov pištolj SIG-Sauer, Browning Hi-Power za Petera i 9-milime-tarska Beretta za Randy. Zatim su se potrudili da spuste užad i prebacili preko ramena torbe u kojima su bili koluti užadi za penjanje.

Peter je dijelio svima komplete posebne opreme. Naposljetku je svakome od njih dao po dvije cilindrične posude veličine limenke s pjenom za brijanje.

- Flashbang granate - rekao je hladno. - Vrlo zgodno za zbu njivanje neprijatelja. Vrlo popularno kao geg na svim boljim tulumima, tako su mi barem rekli.

- Pretpostavlja se da ćemo to učiniti potajno - podsjetila gaje Randy zagrižljivo. - Nećemo se upuštati u pucanje i započeti Treći svjetski rat.

- Svakako - odgovorio je Peter. - Ali mislim kako je bolje biti sigurno nego žaliti. Napokon, ovi momci - pokazao je prema visokom tamnom obrisu sjedišta Lazarova pokreta - mogu loše reagirati ako nas ot kriju kako ih špijuniramo. - Kretao se oko Jona i Randy pregledavajući i potežući njihove sigurnosne pojaseve i različite dijelove opreme kako bi se uvjerio daje sve sigurno. Zatim je strpljivo stajao dok je Smith obavljao istu, posljednju provjeru nad njim.

- Sada idemo prema ovo malo zida - najavio je Peter. Posegnuo je u svoju putnu vreću i izvadio maleni zračni pištolj koji je već bio opremljen vrhom strelice od titanija i pričvršćen na kalem žice prevučene najlonom. Lagano se nagnuvši, pružio je komplet Randy. - Hoćeš li biti domaćica?

Randy je ustuknula koji metar. Zurila je u komad zida ispred njih, obavijen sjenom, tražeći nešto što bi moglo izgledati kao dobro sidrište. Uska pukotina privukla joj je pogled. Gledala je duž cijevi zračnoga pištolja, pomno ciljajući. Pritisnula je okidač. Pištolj je mirno zakašljao i ispalio tanku strelicu od titanija koja je povukla za sobom žicu. Uz blagi zvuk strelice, malene kuke zabile su se duboko i čvrsto u kameni zid.

Smith se propeo i čvrsto potegnuo žicu prevučenu najlonom, koja je visjela. Ostala

Ludlum Robert - Lazarova osveta

je gdje je bila. Okrenuo se prema drugima.

- Je li sve spremno?

Kimnuli su.

Jedno po jedno penjali su se uza zid i vukli se, viseći na žici, oprezno na vrh strmoga krova od škripljevca zgrade u Ulici de Vigny 18.

Lazarovo Središte, Azori

Sjedeći za jednostavnim stolom od tikovine u svom privatnom uredu Hideo Nomura je sa sve većim zadovoljstvom promatrao vremenski komprimiranu računalnu simulaciju prvih operativnih letova Thanotosa. Široki ekran pokazivao mu je digitalizirani zemljovid zapadne hemisfere. Ikone su označavale stalno ažurirani položaj svakog zrakoplova koji je poletio iz njegove baze ovdje, na Azorima, nekih 4000 kilometara od američke obale.

Kako bi koja treperava točkica prelazila Atlantik i poletjela iznad kopna Sjedinjenih Država, cijele pruge na digitalnom zemljovidu počele bi mijenjati boju označavajući područja pogođena vjetrom tjeranim oblacima nanofaga iz Faze IV, koje je ispuštala njegova tajna letjelica na velikoj visini. Različite boje pokazivale su predviđenu stopu žrtava za svaki prolaz. Jarko crvena boja označavala je gotovo totalno uništenje za svakoga tko bi se našao unutar naznačenog područja.

Dok je Nomura gledao, središnja područja New Yorka, Washing-tona D.C., Philadelphije i Bostona svijetlila su grimizno, prikazujući izračunane smrti više od 35 milijuna američkih muškaraca, žena i djece. Kimnuo je, nasmiješivši se. Same po sebi ove žrtve neće imati neko značenje, više će to biti prvi okus potrebnog masakra koji je namjeravao počinuti. No taj prvi žestoki napad služio bi mnogo većoj svrsi. Brzo razaranje tolikih najnaseljenijih središta vladine i gospodarske moći sigurno će baciti Sjedinjene Države u krizu, onesposobljavajući preživjele vođe u otkrivanju podrijetla razornih napada izvršenih protiv njihove bespomoćne nacije.

Interni telefon zazvonio je tražeći njegovu pozornost. Nomura je nevoljko skrenuo pogled sa svoje virtualne slave koja se upravo rađala pred njegovim očima.

Pritisnuo je dugme.

-Da? Stoje?

298L

299

- Primili smo sve potrebne podatke iz pariške relejne točke, Lazare - obavještavao gaje suh, akademski glas njegova glavnog molekularnog znanstvenika. - Na temelju rezultata Eksperimenta III trenutačno ne vidimo potrebu za daljnjim promjenama projekta.

- To je sjajna vijest - reče Nomura. Pogledao je natrag na simulaciju. Mrtve zone koje je prikazivala širile su se brzo kopnom, dopirući duboko u srce Amerike. - A kad će biti gotova prva količina nanofaga iz Faze IV?

- Za otprilike dvanaest sati - obećao je oprezno znanstvenik.

- Vrlo dobro. Želim biti u tijeku. - Nomura je prekinuo simulaciju napada i pozvao drugu. Taj se stalno ažurirala posao obavljan u golemim zrakoplovnim hangarima na oba kraja njegova uzletišta. Pokazala mu je kako ekipe koje sastavljaju komponente njegove flote bespilotnih letjelica Thanatos rade po planu. Kada prvi cilindri s novim nanofagima budu počeli izlaziti iz njegova tajnog proizvodnog pogona, imat će spremne tri letjelice da ih prime.

Nomura je uzeo svoj sigurni satelitski telefon i birao memorirani broj. Nones, treći od Horacija koje je Nomura stvorio, javio se odmah.

- Kakve su ti zapovijedi, Lazare?

- Tvoj posao u Parizu je završen - rekao mu je Nomura. - Vрати se što prije ovamo, u Središte. Karte i potrebni dokumenti za tebe i tvoju sigurnosnu jedinicu čekat će te na šalteru Air Francea na Orlyju Jug.

- A što je s Lindenom i njegovom ekipom za nadzor? - upitao je Nones mirno. - Što si zamislio za njih?

Nomura je slegnuo ramenima.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Linden i ostali su uspješno izvršili dogovorene zadatke. No ne vidim potrebu za njihovim uslugama u budućnosti. Baš nikakvu. Razumiješ li što mislim? - pitao je hladno.

- Razumijem - potvrdio je drugi. - A oprema u Ulici de Vigny br. 18?

- Uništi je svu - zapovjedio je Nomura. Okrutno se nasmiješio. - Dokažimo užasnutom svijetu da američki i britanski špijuni još vode ilegalni rat protiv plemenitog Lazarovog pokreta!
300

41

Pariz

Smith je puzao duž visokog, šiljastog vrha krova u Ulici de Vigny br. 18. Služio se rukama i nogama kako bi se odgurnuo, pazeći da se ne čuje šum njegovih čizama s kožnim donovima dok je prolazio i penjao se po pucketavim crjepovima od škriljevca. Polako se kretao, tražeći bilo što za što se može uhvatiti duž glatke i klizave površine.

Sjedište Lazarova pokreta bilo je među najvišim zgradama u tom dijelu Maraisa pa nije bilo ničega što bi zaustavilo ledeni istočni vjetar koji je puhao Parizom. Hladan vjetar fujukao je kroz splet antena i satelitskih tanjura, načičkanih po krovu. Jači udar vjetra zakovitlao se odjednom duž strmih kosina, povlačeći ga za odjeću i opremu.

Šiban vjetrom Jon se osjećao kao da kliže s vrha krova. Zagrizao je usnu i očajnički tražio bilo kakvu izbočinu za koju bi se mogao uhvatiti. Mogao je pasti trideset metara u dubinu, a da ništa ne bi spriječilo njegov pad. Dočekala bi ga ograda sa željeznim vršcima, parkirani automobili i kamene kocke. Osjetio je u ušima kako mu udara puls i nadglasava slabašne zvukove što su dopirali s ulica ispod njega. Znojio se unatoč hladnoći, no stisnuo se bliže uz krov, čekajući da malo popusti snaga vjetra. A zatim se, i dalje lagano dršćući, odgurnuo i nastavio puzati.

Minutu poslije toga Smith se dokopao skromna zaklona što mu

301

gaje pružao dimnjak od opeka. Randy i Peter već su bili ispred njega. Postavili su liniju sidra oko temelja dimnjaka. Penjao se i mirno, zahvalno udisao hladni zrak, a zatim sav zadihan neudobno sjeo, poput drugih, na rub šiljasta krova.

Peter se nasmiješio gledajući svoju dvočlanu ekipu.

- Tu ćemo sjediti - reče on mirno. - Izgledamo kao tužno i prljavo jato vrana.

- Zapravo, dvije ružne vrane i jedna lijepa labudica - ispravila gaje Randy s laganim smiješkom. Pritisnula je dugme za prijenos na svom uređaju za radiovezu. - Ima li što, Max? - pitala je.

Iz svoga tajnog skloništa na određenoj udaljenosti od Ulice de Vigny njezin podređeni poslao joj je poruku:

- Nema, šefice. Doista je mirno. Jedno se svjetlo upalilo prije neko liko minuta na trećem katu, inače nema znakova daje netko dolazio ili odlazio.

Randy je zadovoljno prenijela informaciju ostalima.

- Sigurni smo.

- Točno - reče Smith mirno. - Idemo na posao.

Jedno po jedno šuljali su se tik uz rub dimnjaka i pripremali svoju opremu za spuštanje, posebno pazeći da im užad, remenje oko struka i kopče te karike za spuštanje budu dobro pričvršćeni.

- Tko želi ići prvi? - pitala je Randy.

- Ja ću - javio se Smith gledajući krov ispred sebe. - Moja je bila blistava ideja da idemo ovim putem, sjećate se? Kimnulaje.

- Svakako. Samo blistava nije baš prikladan pridjev kojih bih upotrijebila. - Zatim mu je stavila oprezno ruku u rukavici na rame.

- Čuvaj se, Jone - rekla je nježno. Oči su joj bile zbunjene.

Nasmiješio joj se uvjerljivo.

- Trudit ću se - obećao je.

Nekoliko puta je duboko udahnuo da smiri napete živce. Zatim se okrenuo i počeo

Ludlum Robert - Lazarova osveta

polako kliziti natraške niz kosinu, kontrolirajući silazak jednom rukom na užetu kako se ono odmotavalo. Sićušni komadići slomljenog škriļjevca pucketali su pred njim i zatim padali u tamu.
Na broju 18. u Ulici de Vigny visoki div crvenokestenaste

kose, Nones, izašao je iz ureda na trećem katu kojim je zapovijedao neposredno nakon dolaska u Pariz. Obično rezerviran za šefa odjela za pomoć Africi i programe školovanja Pokreta, bio je najveći i najbolje uređen u cijeloj zgradi. No, mjesni aktivisti bili su dovoljno mudri da ne prosvjeduju protiv njegovih naglih odluka ili postavljaju neugodna pitanja. Napokon, Nones je imao ovlaštenja samoga Lazara. Sada je njegova riječ bila zakon. Hladno se nasmiješio. Uskoro će sljedbenici Pokreta zažaliti zbog svog nepokolebljivog pokoravanja, ali tada će biti prekasno. Petorica muškaraca iz njegova sigurnosnoga odreda čekali su ga je strpljivo na odmorištu stubišta ispred ureda. Njihove naprtnjače i osobno naoružanje bili su spremni pred njihovim nogama. Ustali su u tišini kad im se približio.

- Dobili smo zapovijedi - rekao im je. - Od samoga Lazara.
- Zapovijedi koje ste očekivali? - upitao je hladno niski Azijac po imenu Shito.

Treći član Horacija je kimnuo.

- U cijelosti.

Izvukao je pištolj, prekontrolirao ga, a zatim ga vratio u futrolu. Njegovi ljudi učinili su isto sa svojim oružjem i zatim se sagnuli da pakuje naprtnjače. Razdvojili su se. Dvojica su sišla glavnim stubištem prema maloj garaži na stražnjoj strani prizemlja zgrade. Ostatak je slijedio Nonesa uza stube, krećući se ravno prema prostorijama na petom katu koje je zauzimala ekipa za nadzor eksperimenta na terenu.

Smith se prestao spuštati, nesigurno balansirajući po samom rubu krova. Držeći čvrsto užu, prisilio se da se nasloni leđima uz krov, tako da bude nevidljiv dok je pažljivo promatrao krovne prozore postavljene na obje strane iznad kosine. Ti prozori otvarali su se u malene tavanske prostorije iznad krova, baš onako kako su pokazivale slike koje su maloprije proučavali. Bili su dobro zatvoreni.

Smith je kimnuo sam sebi. Neće moći provaliti kroz te teške drvene kapke, barem ne tako da ne napravi veliku buku. Morat će naći drugi način da uđu u tu zgradu. Spustio se dalje, vireći u zgradu ispod sebe. Svjetla su gorjela na prozorima petoga kata, a kapci su bili otvoreni. Krećući se u kratkim,

303

opreznim skokovima sišao je po zidu. Nije pravio veliku buku, samo tiho pucketanje užeta dok je klizilo kroz metalnu kariku na njegovu remenju na pojasu i potmulu zvuk njegovih čizama dok je udarao o zid, a zatim se opet odguravao. Sišavši sedam metara, stegnuo je čvršće užu, zaustavljajući se točno uz jedan od ovih osvijetljenih prozora.

Pogledao je uvis.

Randy i Peter bili su na rubu krova, dva tamna lika ocrtavala su se na tamnom zvjezdanom nebu. Gledali su dolje preko ramena, prema njemu, čekajući njegov signal da mogu sigurno sići.

Smith ih je upozorio da ostanu ondje gdje jesu. Zatim je iste-gnuo vrat pokušavajući dobro pogledati kroz najbliži prozor. Imao je površan dojam dugačke, uske prostorije koja je prolazila barem kroz pola dužine ove strane zgrade. Neki drugi prozori na tom katu otvarali su se također u tu široku prostoriju.

Unutra je na cijelom nizu stolova gurnutih uz suprotni zid bio nagomilan veliki izbor računala, monitora, radioprijemnika i satelitskih relejnih sustava. Drugi stolovi i još više opreme bili su postavljeni pod pravim kutom, dijeleći sobu u niz improviziranih računalnih radnih jedinica ili odjela, a kabeli za struju i prijenos podataka vijugali su golim drvenim podom. Sami zidovi bili su trošni, prljavi od stoljetne uporabe i grubo obojani tako da se boja ljuštila.

U jednom mračnom kutu Smith je izbrojio niz od šest poljskih kreveta. Četiri su bila zauzeta. Mogao je vidjeti noge u čarapama kako vire ispod grubih vunelih pokrivača.

No, najmanje dva muškarca bila su budna i vrijedno su radila. Stariji muškarac sijede kose i kuštrave brade sjedio je za računalnom konzolom unoseći brzo i vješto podatke. Slike su vrtoglavom brzinom dolazile i odlazile s monitora ispred njega.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Drugi čovjek je držao slušalice i sjedio na stolici uz jedan od satelitskih komunikacijskih sustava. Naslonio se prema naprijed slušajući signale što su dolazili kroz njegove slušalice i povremeno namještao komande. Bio je mlađi i čisto obrijan, a njegove tamne smeđe oči i koža maslinastih tonova nekako su upućivali na suncem okupane zemlje južne Europe. Je li bio Španjolac? Talijan? Jon je slegnuo ramenima. Španjolac, Talijan ili netko iz južnoga Bronxa. Je li to važno? Lazarov pokret novačio je svoje aktiviste po cijelome svijetu. Trenutačno je bila važna samo jedna stvar. Oni neće

moći ući neopazice u prostorije u Ulici de Vigny br. 18, barem ne na ovom katu. Pogledao je dolje, proučavajući redove zatamnjenih prozora. Odjednom je krajičkom oka uhvatio treptaj pokreta u sobi. Smith je ugledao bradatog sjedokosog muškarca kako se okrenuo od svoje tipkovnice i ustao. Činilo se da je iznenađen, ali ne pretjerano alarmiran kad su još četvorica muškaraca ušla u sobu kroz uska vrata s polulu-kom. Smith je pomno promatrao. Pridošlice su bili ljudi gruba lica, odjeveni u tamnu odjeću i s punim naprtnjačama prebačenima preko ramena. Dvojica su nosila nabijene pištolje. Treći je držao čvrsto u rukama kratku pušku. Četvrti čovjek, mnogo viši od ostalih i očito vođa, izdao je nalog svojim ljudima. Odmah su se razdvojili tako da se svaki uputio u svoj dio sobe. Visoki crvenokestenasti div pogledao je kratko prema nizu prozora, a zatim se okrenuo. Zlokobnom kretnjom izvukao je pištolj iz futrole. Jon je osjetio kako mu se oči šire od iznenađenja i nevjerice. Prošli su ga trnci od praznovjernoga straha. Vidio je isto to lice i iste te neobične zelene oči već prije, točno prije šest dana. Pripadale su vođi terorista koji ga umalo nije ubio u osobnoj borbi ispred Tellerova zavoda. To je nemoguće, mislio je očajnički. Apsolutno nemoguće. Kako bi se čovjek kojeg su u potpunosti konzumirali nanofagi mogao dići iz groba?

304

3P5

42

Nones se okrenuo od prozora prema Willemu Lindenu. Polako je naciljao pištolj na metu. Velikim palcem otpustio je osigurač. Sjedokosi Nizozemac zurio je u oružje upereno ravno u njegovo čelo. Probljedio je. - Što to radite? - promucio je. - To je vaša otpremnina. Vaše usluge nam više nisu potrebne - rekao mu je Nones suho. -Ali Lazar vam zahvaljuje na trudu koji ste uložili u njegovo ime. Zbogom, Herr Linden. Treći od Horacija je gledao dovoľjno dugo da u pogledu drugoga čovjeka vidi kako počinje shvaćati što se događa, a zatim rastući užas. Nones je dva puta potegnulo okidač, ispalivši izbliza dva hica u Lindenovu glavu. Krv, krhotine kosti i komadići mozga izletjeli su na stražnjoj strani Nizozemčeve smrskane lubanje i poprskali zid. Mrtav, čovjek je sklupčan pao na pod. Istoga trenutka eksplozija pucnjeva iz strojnice odjeknula je iz mračnoga kuta prostorije, zatim je slijedila još jedna, pa još jedna. Nones je pogledao u tom smjeru. Jedan od trojice je upravo završio s ubijanjem četvorice članova ekipe za nadzor koji su spavali. Zatečeni u poljskim krevetima, bili su lak plijen. Tri metka od 12 kalibara, ispaljena s udaljenosti manje od tri metra i ispunjena grubim olovnim streljivom, raznijela su ih u žalosne komade razderanog mesa i slomljenih kostiju.

Veliki čovjek je čuo iznenadni suspregnuti krik straha sa svoje lijeve strane. Okrenuo se brzo u tom smjeru ugledavši najmlađega člana Lindenova tima, Portugalca, stručnjaka za signale po imenu Vitor Abrantes, kako tetura. Abrantes je mahnito vikao u slušalice, još je bio spojen na satelitski odašiljač duljinom audio kabela. Nones je ispalio dva hica, krećući se. Prvi metak pogodio je mladića visoko u prsa. Drugi se zabio u lijevo rame i okrenulo Portugalca za puni krug. Blijed od šoka Abrantes je zateturao na odašiljač. Jecajući, kliznuo je na tlo i sjeo obujmivši

zdrobljeno rame.

Ljut zbog vlastita nehaja, Nones je prišao korak bliže ranjenom čovjeku, podigavši iznova pištolj. Ovaj put će ciljati pomnije i preciznije. Nanišanio je. Prstom je stisnuo okidač...

Prozor uz njega eksplodirao je, izletjevši iz svog okvira u zveketa-vu oblaku šiljastih staklenih krhotina.

I dalje viseći u remenima za penjanje ispred sobe, Jon Smith je gledao kako unutra počinje hladnokrvno ubijanje. Ta kopilad ubija vlastite ljude, shvatio je odjednom, jer tako uklanjaju nezavršene poslove, dokaze i potencijalne svjedoke. Svjedoke i dokaze koje je nužno trebao. Obuzet valom usijane mržnje, reagirao je trenutačno, izvukavši svoj pištolj SIG-Sauer iz futrole na boku. Ciljao je u staklo.

Tri brza pogotka ispaljena od vrha prema dnu raznijela su prozor, a slomljeno staklo i metci razletjeli su se kroz luk po sobi. Prije nego što su posljednje krhotine prestale padati, spremio je pištolj natrag u futrolu i dohvatio jednu od dviju flashbang granata iz džepa za streljivo, pričvršćenog na njegovo lijevo bedro. Desnim palcem u rukavici potegnulo je zaštitni prekidač. Osigurač granate je kvrcnuo.

Smith je u velikom luku bacio crni cilindar kroz slomljeni prozor i počeo se čizmama odguravati mukotrpno od zida, krećući se ravno od otvora. Dospio je do kraja svog luka, povlačeći se sve teže te se počeo njihati prema prozoru kako bi postigao jači zalet.

Zatim je granata detonirala u brznoj vatri zasljepljujućih bljeskova i zaglušujućih eksplozija namijenjenih da iznenade i dezorijentiraju svakoga tko se nađe u dometu eksplozije. Stvorio se gusti oblak dima koji se okretao mahnito u zraku i tvorio vrtlog od neprestanih udaraca.

Jon je prvo nogama ušao kroz prozor. Sletio je nespretno na pod,

307

sklupčao se, a zatim se ispružen zakotrljao. Sitni komadići stakla pucketali su pod njim. Opet je izvadio svoj SIG-Sauer tražeći mete kroz paru i dim.

Smith je najprije tražio visokog zelenookog muškarca. Na drvenom podu bile su mrlje od krvi na mjestu gdje je stajao kad je prozor eksplodirao prema njemu, ali ništa drugo. Div crvenokestenaste kose zasigurno je potražio zaklon kad je eksplodirala flashbang granata. Krvavi trag koji je ostavio nestajao je kroz vrata.

U blizini, na drugoj strani teškoga stola, čulo se kako netko hoda spotičući se.

Smith se okrenuo i vidio jednog od ostalih revolveraša kako se izvlači iz sve rjeđe oblaka dima. Iako paraliziran eksplozijom buke i jake svjetlosti što ju je izazvala granata, revolveraš je još čvrsto držao pištolj objema rukama, spreman za pucanje. Trepnuvši brzo da raščisti pogled, uočio je Jonovu glavu kako viri iznad stola i okrenuo se pokušavajući ga naciljati.

Smith je dvaput pucao, pogodivši ga jednom u srce i jednom u glavu. Revolveraš se savio i pao mrtav prije nego stoje udario u pod.

Jon se bacio natrag iza stola i počeo se mahnito kotrljati, brzo opuštajući svoje remenje za penjanje kako bi otkvaćio uže koje se još vuklo kroz prozor. Ovako zakvaćeno, onemogućavalo mu je kretanje. Djelovalo je poput divovske strelice, uperene ravno u njega ma kamo išao. Uspio je izvuci cijelo uže pa je sad puzao kroz sablasni hodnik nastojeći biti što više priljubljen uz pod.

Jedan manje. Računajući visokog čovjeka, tri su pobjegla, razmišljao je ogorčeno. Gdje su se točno nalazili drugi neprijatelji kad je njegova granata dojedrila kroz prozor? I što je još važnije, gdje su sada?

Zavinuo je iza kuta stola i vidio sjedokosog muškarca ispruženog ispred sebe. Smith je napravio grimasu gađenja ugledavši ružnu tvar koja se prosula iz mrtvačeve zdrobljene lubanje. Taj mozak probušen mecima sadržavao je informacije koje su mu trebale.

Puzao je uz truplo prema mračnijem kutu sobe koja je, kao što je vidio, služila kao improvizirana spavaonica.

Negdje iza njega neki je pištolj triput opalio u brzom slijedu. Jedan je hitac preletio nisko iznad njegove glave. Drugi je otkinuo krhotine s noge čvrstog hrastovog stola pokraj njegova lica. Treći hitac udario

ga je u leđa i zatim pao jer se odbio od pancirke od kevlar. Osjećao se kao da gaje između ramenih lopatica svojim kopitom udario bijesni magarac. Teško dišući

Ludlum Robert - Lazarova osveta

zbog užasne boli, pokušavao je uvući zrak u pluća koja su se skupila kao da ih je netko udario maljem. Mučno se otkotrljao. Još dva pogotka su se zabila u pod točno ondje gdje je ležao sekundu prije, izbijajući goleme komade drva prije nego što su se odbila od poda. Okrenuo se, mahnito tražeći naoružanog napadača koji puca u njega.

Evo ga!

Neka pojava zatreptala mu je pred očima koje su jedva gledale od boli. Jedan od revolveraša kleknuo je ispod stola nekih sedam metara dalje, hladno nišaneći u njega. Jon je uzvratio vatru SIG-Sauerom, okidajući stoje brže mogao. Pištolj je poskakivao u njegovim rukama. Hici su se sudarali sa stolom i udarali u računalnu opremu naslaganu na stolu. Tuča od ivera, iskri te slomljenih komada plastike i metala letjela je zrakom. Iznenaden, napadač se povukao iz njegovog vidokruga. Smith se kotrljao po podu, pokušavajući naći bolji zaklon. Zaustavio se na pola puta kod jedne od udubina u obliku slova U, koju su tvorila tri spojena stola, i riskirao da se osvrne na put kojim je došao. Ništa.

Zatim je pogledao u TV monitor na stolu pred sobom. Smrznuo se vidjevši vlastitu smrt kako se odražava na zatamnjenom ekranu.

Iz sljedeće udubine pojavio se treći napadač naciljavši sačmaricu točno u njegov potiljak.

Balansirajući na rubu krova Peter i Randy su odjednom čuli pucnjavu, vidjeli bljesak granate i zatim ugledali Jona kako se naglo baca u zgradu ispod njih. Razmijenili su uplašene poglede.

- Bože dragi. Toliko o suptilnosti i diskreciji - promrmljao je Peter.

Izvukao je svoj Browning Hi-Power i držao ga spremnim.

Više hitaca iz pištolja odzvanjalo je u sve jačem crescendo, odbijajući se od opeke i kamena na obližnjim zgradama.

- Hajde! - zarežala je Randy spuštajući se niza zid kratkim, brzim skokovima. Peter je dolazio za njom krećući se istom brzinom i duljim skokovima.

Znajući da je prekasno, znajući da je napadačev prst već počeo

309

stiskati okidač sačmarice, Smith se okrenuo, očajnički pokušavajući nišaniti vlastitim oružjem. Čini se daje adrenalin koji je pulsirao njegovim sustavom usporio čak i samo vrijeme, protežući trenutak noćne more prije nego što će tuča 12-milimetarske krupne sačme opaliti u njegovu glavu i raskrvaviti je... Odjednom je još jedan prozor eksplodirao prema unutra, raznesen višestrukim hicima ispaljenima u njega iz velike blizine. Pogođen nekoliko puta u prsa, vrat i glavu napadač je zateturao u stranu, a zatim se spustio na jedan od stolova. Sačmarica mu je ispala iz beživotnih prstiju i tresnula na pod.

Najprije Randy, a zatim i Peter bacili su se kroz razbijeni prozor i pali na pod.

Brzo su otkopčali svoju užad i zauzeli položaje lijevo i desno od Jona

pregledavajući dugu, usku sobu oko sebe i tražeći znakove kretanja.

Smith se slabašno nasmiješio i dalje potresen činjenicom kako je u posljednjem trenu izbjegao smrt.

- Drago mi je što ste uspjeli - prošaptao je. - Mislilo sam da ću to morati sam rješavati.

- Idiote - promumljala je Randy, no oči su joj bile tople.

- Nikad ne propuštaj zabavu - reče Peter blago. - Koliko si nam ih ostavio?

- Jednoga sigurno - odgovori Smith. Pokazao je prema suprotnoj strani sobe. - Negdje je ovdje u zaklonu. Drugi frajer, njihov vođa, već je, mislim, zbrisao kroz vrata.

Peter je pogledao Randy.

- Hoćemo li pokazati svom prijatelju liječniku ovdje kako profići progone divljač? - Peter se okrenuo Smithu. - Ti ćeš paziti na vrata, Jone. - Zatim je uzeo flashbang granatu iz vrećice na bedru, izvukao prsten i držao zatvoren osigurač. - Pet, četiri, tri, dva...

Peter je kratko izvirió glavom i bacio granatu preko stola. Letjela je kroz dugačak, nizak luk, nestala im iz vida i eksplodirala. Novi oblak dima kuhao je u sobi, upaljen zasljepljujućim reflektorima.

Randy je već bila u pokretu, trčeći brzo i sagnuta prema dolje. Bacila je letimičan

Ludlum Robert - Lazarova osveta

pogled na mračni lik koji se kretao u dimu i bacio se na pod. Preživjeli napadač je zateturao prema njoj. Ona je dvaput ispalila svoju Berettu i gledala ga kako pada. On kao daje slegnuo ramenima pri udarcu o pod, a zatim je mirno ležao gledajući je beživotnim

očima.

Još jedan trenutak Randy je stajala spremna, čekajući da se razidu dim i magla.

- Sve je čisto na ovom kraju! - uzviknula je kad je mogla dovoljno jasno vidjeti.

- Provjeri uokolo da vidiš ima li koga - predložio je Smith dižući se teško na noge. Pogledao je Petera. - Mislim da bismo u međuvremenu trebali potražiti drugog gada.

- Rekao si daje pobjegao kroz vrata? - prešutno se složio Peter. Smith je kimnuo.

- Točno. - Objasnio je neobičnu sličnost između visokog zelenookog muškarca kojeg je vidio ovdje i šefa terorista kojega je gledao kako umire u Novom Meksiku.

Peter je tiho zazviždao.

- Postoji užasna koincidencija.

- To je to - reče Smith polako. - Mislim da to uopće nije koincidencija.

- Vjerojatno nije - složio se Peter. Izgledao je zbunjeno. - Ali moramo biti brzi, Jone. Francuzi su vjerojatno angažirali većinu svoje policije izvan Pariza, ali ova je buka morala privući njihovu pozornost.

Dvojica muškaraca s uperenim oružjem oprezno su se kretala prema uskim vratima. Smith je bez riječi pokazao na mrlje od krvi na podu. Velike crvene mrlje vodile su ravno do otvorenih vrata. Peter je kimnuo u znak razumijevanja. Bili su to tragovi ranjena čovjeka.

Smith se zaustavio u sobi. Gledao je kroz vrata vidjevši dio crno--bijelo popločenog odmorišta, okruženog ogradom od kovana željeza u visini struka.

Tragovi krvi su se nastavljali ravno prema širokom mramornom stubištu koje je vodilo do nižih katova u zgradi. Visoki čovjek kojeg su lovili možda je pobjegao! Odlučan da ga ne izgubi, Jon se impulzivno kretao naprijed, ne obazirući se na Peterovo upozorenje.

Jon je prekasno shvatio kako trag krvi naglo završava samo dvije stube niže. Širom je razrogačio oči. Osim ako nekako nije naučio letjeti, zelenooki muškarac nije ni otišao...

Smith je osjetio kako je snažno bačen u stranu. Oboren, klizio je preko odmorišta i udario ramenom u željeznu ogradu. Njegov SIG-

311

Sauer se odsklizao niz popločeni pod. Na trenutak je kroz dno ograde gledao u zbunjujuću prazninu.

Ošamućen i osjećajući mučninu od udarca, čuo je iznenadni prigušeni krik i zatim vidio Petera kako odbačen leti iznad njega i nezaustavljivo prelijeće preko širokog ruba ograde stubišta. Nestao je s vidika, a zveket otkopčane opreme čuo se sve slabije.

Smiješeci se okrutno, crvenokestenasti div zamahnuo je prema Smithu. Njegovo lice, oderano oštrim krhotinama stakla, bilo je maska od jarko crvene krvi. Jedna očna duplja bila je prazna, a iz druge je okrutno svjetlucalo jedino zeleno oko.

Jon se osovio na noge, svjestan nepodnošljive boli u leđima. Brzo je izvukao nož koji mu je bio zataknut za strukom. Kleknuo je držeći oštricu prema svom protivniku.

Nimalo impresioniran pogledom na nož, veliki muškarac ga je vrebao. Njegove goleme ruke micale su se u malim, varljivo lijenim krugovima dok se približavao spreman da udari, osakati i zatim ubije. Razvukao je usta u smiješak.

Stisnuvši oči Smith gaje promatrao kako se približava. Malo bliže, kujin sine, pomislio je. Progutao je nevidljivu knedlu u grlu, potiskujući sve veći osjećaj straha dok mu se drugi čovjek neumitno približavao. Nije imao neke iluzije o mogućem ishodu ustrajne neposredne borbe protiv ovoga čovjeka. Čak i poluslijep, taj je neprijatelj bio mnogo viši, jači i nedvojbeno mnogo vještiji u borbi prsa o

prsa nego što je to on bio.

Visoki crvenokestenasti muškarac vidio je strah na njegovu licu. Nasmijao se i stresao krv koja mu se slijevala niz čelo, prije nego što počne kapati u njegovu jedino oko.

- Stoje? Ne želiš borbu bez oružja u ruci? - upitao je tiho ciničnim, podrugljivim tonom.

Ne želeći se navesti na preuranjenu akciju, Jon je stajao mirno, spreman brzo reagirati na svaku priliku. Držao je pogled fiksiran na oko drugoga čovjeka, znajući da će mu prenijeti svaku istinsku pomisao na pokret.

Krvavo zeleno oko odjednom je zatrepalo. To je to! Smith je bio spreman. Krećući se užasnom brzinom, visoki čovjek se okrenuo kroz uski luk uputivši zaslijepljujuće brz udarac laktom u Jonovo lice. Na vrijeme

je izmaknuo glavu. Ubojiti udarac promašio je za djelić centimetra.

Smith je zaustavio drugi snažan udarac lijevom podlakticom. Svijet mu se zacrvenio i osjetio je ubode u rebrima. Težak udarac bacio gaje natrag o ogradu. Cereći se sada uvelike zelenooki muškarac se ponovno približio. Jedna od njegovih ruku bila je spremna zaustaviti svaki napad nožem. Druga snažna šaka povukla se unazad, spremajući drugi udarac maljem koji će Smitha ili baciti preko ograde, što je značilo sigurnu smrt, ili će mu razbiti lubanju.

Umjesto čekanja smrtonosnog udarca Jon se bacio naprijed, udesno, ispod nogu visokoga čovjeka. Okrenuo se i uspravio upravo na vrijeme da se suoči s drugom serijom napada, brzih rafala koje je za dlaku izbjegao lijevom rukom i objema podlakticama. Snaga u udarcima bacila gaje natrag o zid, izbijajući zrak iz njegovih pluća. Očajnički je udarao nožem, tjerajući drugoga muškarca natrag, ne daleko, samo nekoliko kratkih koraka, upravo dovoljno da stane leđima uza željeznu ogradu.

Sad ili nikad, rekao je Smith sam sebi.

S divljim uzvikom trgnuo je posljednju flashbang granatu i bacio je svom preostalom snagom ravno u neprijateljev lice. Reagirajući instinktivno, veliki čovjek je odbacio bezazlenu granatu u stranu objema rukama. Izgubio je ravnotežu i prvi put tijekom cijele borbe gotovo pao na pod.

U tom jednom jedinom trenutku Jon se bacio udarajući vrhom svoga noža. Sam vršak oštrice zabio je u sredinu preostalog zelenog oka visokog čovjeka. Krv i tekućina potekli su iz nove i strašne rane. No, to nije bilo dovoljno.

Zaslijepljen, crvenokestenasti div urlao je u mješavini bijesa i agonije. Snažno je zamahnuo nogom, izbivši nož iz Smithove ruke. Zateturio je prema naprijed širom raširenih ruku, u posljednjem pokušaju da postavi klopku svom sada nevidljivom protivniku i udari ga.

Krećući se brzo, Jon se pognuo pred tim krupnim ispruženim rukama i šakom udario velikog čovjeka u vrat, slomivši mu grkljan. Istovremeno je odskočio, odlučan da ostane na sigurnome, izvan neprijateljeva dometa.

Hvatajući zrak, stenjući, boreći se mahnito za kisik koji mu je bio prijeko potreban, ali ga više nije mogao uzeti, div je polako kliznuo na koljena. Ispod krvi što je kapala, lice mu je poprimilo plavu boju. Očajnički je posegnuo naprijed rukom, posljednji put, i dalje

112

313

pokušavajući uhvatiti čovjeka koji gaje ubijao. Zatim mu je ruka pala. Srušio se na pod i otkotrljao do ograde, ležeći ondje na leđima, dok su mu prazne očne duplje slijepo zurile u nebo.

Smith je iscrpljen pao na koljena.

Odozdo, na početku stubišta, nova je rafalna paljba odjednom zagrmjela, odjekujući bučno po središnjem dijelu stubišta. Smith se uspravio, zgrabio svoj pištolj s poda gdje je pao i potrčao prema dolje.

Vidio je Petera kako se polako i teško vuče stubištem.

- Dobio sam vraški dugačak, tvrd pad, Jone - objasnio je drugi čovjek vidjevši njegovo zaprepaseno lice. - Uspio sam zadržati svoj

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Browning. - Nasmiješio se slabašno. - To je bilo baš dobro. Vidiš, prevrnuo sam se točno na dvojicu tih tipova koji su dolazili drugim putem.

- Vjerujem da nas neće dalje gnjaviti? - pitao je Smith.

- Barem ne u ovom životu - složio se Peter hladno.

- Jone! Peter! Dođite ovamo! Brzo!

Oba su se muškarca okrenula čuvši Randv'n glas koji ih je užurbano zvao. Otrčali su natrag u sobu.

CIA-ina agentica je čučala uz jedno truplo. Pogledala je začuđeno.

-Frajer je još živ.

43

Dok ga je Peter slijedio, Smith je pohitao do Randy i kleknuo promatrajući jedinog preživjelog. Bio je to onaj mlađi muškarac kojeg je vidio kroz prozor, onaj koji je slušao signale što su se odašiljali preko releja za satelitsku komunikaciju. Bio je pogođen dvaput, jednom u rame i jednom u prsa.

- Vidite što možete učiniti za jasnika - predložio je Peter. - Otkrij te što zna. Ja ću u međuvremenu sve običi da vidim mogu li što drugo naći u ovom kaosu.

Peter je započeo sa sustavnim pretraživanjem trupala te opreme i elektronike koja je možda ostavljena neoštećena u prostoriji nepropusnoj za metke. U međuvremenu Smith je skinuo jednu rukavicu i opipao puls na vratu ranjena čovjeka. Puls je bio veoma slab, brz i nestajao je. Mladićeva koža bila je također blijeda i hladna, mokra na dodir. Oči su mu bile zatvorene, a disao je plitko i ukočeno. Smith je pogledao Randy.

- Digni mu noge nekoliko centimetara - rekao je mirno. - Prilično je u šoku.

Kimnula je i podigla lagano noge ranjenoga muškarca. Kako bi ostale tako, uzela je debeli priručnik s najbližeg stola i stavila ga oprezno pod njegove potkoljenice. Radeći brzo, laganim prstima, Smith je oprezno pregledavao mladićeve rane, mičući odjeću kako bi bolje vidio različite točke ulaza

114

315

i izlaza metaka. Namrštio se. Smrskano lijevo rame bilo je prilično loše. Većina kirurga bi tražila da se ta ruka odmah amputira. Druga rana bila je još gora. Lice mu se smrknulo kad je otkrio razmjere masivne izlazne rane visoko na mladićevim leđima. Krećući se brzinom zvuka hitac je nanio golemu štetu kad mu je prodro kroz prsa, razbivši mu kosti, rasprsnuvši krvne žile i smrvinvši vitalno tkivo kroz sve šire područje.

Jon je učinio ono malo što je mogao. Najprije je istresao terenski komplet prve pomoći iz jednog od džepova na svojoj pancirki. Među ostalim stvarima sadržavao je i dvije role plastičnih listića u zapečaćenoj vrećici. Otvorio je vrećicu zubima, odmotao plastične listiće i zatim ih čvrsto utisnuo na mjesto iznad dviju rupa u prsima ranjenog čovjeka tako da zrak ne ulazi u ranu. Kad je to učinio, stavio je sterilni povež od gaze na plastiku da zaustavi krvarenje.

Pogledao je i vidio kako ga Randy gleda. Podigla je obrvu u znak pitanja.

Smith je lagano zatresao glavom. Ranjenik je umirao. Njegovi naponi će samo usporiti proces, ali neće ga spriječiti. Bilo je jednostavno previše oštećenja, previše unutarnjega krvarenja. Čak i kad bi ga mogli odvesti na intenzivnu njegu tijekom sljedećih nekoliko minuta, trud bi bio uzaludan.

Randy je uzdahnula. Ustala je.

- Pogledat ću još malo uokolo - rekla je. Lagano je udarila po satu.

- Nemoj previše čekati, Jone. Netko će iz susjedstva pozvati murju zbog sve te galame. Max će oglasiti uzbunu čuje li bilo što važno na skeneru, ali mi moramo otići mnogo prije nego što oni dođu ovamo.

Kimnulo je. Ulaženje u trag Burkeovu i Piersoničinu tajnom ratu protiv Lazarova pokreta, uhićenje djelatnog časnika američke vojske i agenta CIA-e u zgradi pariškoga sjedišta Pokreta koja je dignuta u zrak, samo bi potvrdilo najgore

strahove i sumnje svakog terorista o paranoidnoj uroti.

Randy mu je dobacila lisnicu zaprljanu krvlju.

- Našla sam to u jednom od njegovih džepova - rekla je. - Pret postavljam da bi osobna iskaznica mogla biti krivotvorena. Ako je tako, to je prvorazredna kvaliteta.

Smith ju je otvorio. U njoj je bila međunarodna vozačka dozvola na ime Vitora Abrantesa, sa stalnom adresom u Lisabonu. Abrantes.

Izgovorio je ime glasno.

Oči čovjeka na umoru su se raširile. Koža mu je bila pepeljasta.

- Ti si Portugalac? - upita Smith.

- Sim. Da. Eu sou Portuguese. -Abrantes je lagano kimnuo.

- Znaš li tko je pucao u tebe? - Upita Smith mirno.

Mladi Portugalac je zadrhtao.

- Nones - prošaptao je. - Jedan od Horacija.

Horaciji? Smith je mozgao o tome. Riječ koja je zvučala latinski zazvonila mu je negdje u primozgu. Bilo je to nešto stoje vidio ili čuo ovdje u Parizu, u prošlosti, ali nije mogao točno odrediti.

- Jone! - Randy je zazvala uzbuđeno. - Pogledaj ovo!

Pogledao je. Ona je stajala kod računala gdje je vidio starijeg sjedokosog čovjeka kako radi. Okrenula je monitor prema njemu. Računalo je imalo svojevrsnu programsku petlju pa je cijelo vrijeme reproduciralo istu digitalnu snimku ulice prepune turista, koju je očito hvatao i prenosio zrakoplov stoje letio nisko iznad njihovih glava. Tri riječi su žmigale crveno u donjem desnom kutu slike: ZAPOČELO ISPUŠTANJE NANOFAGA.

- Bože! - shvatio je Smith odjednom. - Pogodili su La Courneuve iz zraka.

- Čini se - složila se Randy sva očajna. - Pretpostavljam da je to lakše i učinkovitije nego da ispuste to strašno oružje na tlo.

- Mnogo učinkovitije - reče Smith razmišljajući brzo. - Upotre bom nanofaga na visini izbjegava se oslanjanje samo na vjetar ili un utarnji tlak kako bi se oblak proširio. Na taj način imaš veću kontrolu i možeš pokriti mnogo šire područje istim brojem naprava.

Okrenuo se prema Abrantesu. Ranjeni čovjek nalazio se na rubu smrti, jedva svjestan svoje okoline. Uz malo sreće sada bi mogao odgovoriti na pitanja koja bi prije sigurno bio odbio. - Zašto mi ne pričate o nanofagima, Vitore? - predložio mu je oprezno. - Stoje njihova prava svrha?

- Kad jednom završimo svoja ispitivanja, oni će očistiti svijet - rekao je umirući čovjek kašljući. Mjehurići krvi pojavili su mu se na ustima. No, oči su mu imale fanatičan sjaj. Uz veliki napor nastavio je govoriti: - Oni će sada obnoviti sve stvari. Oslobodit će Zemlju zaraze. Spasit će je od pošasti podivljalog čovječanstva.

Smith je osjetio kako ga prolaze trnci užasa pri pomisli kako će ih

.116

317

udar o kojem je Abrantes upravo govorio spasiti. Krvoprolića u Tel-lerovu zavodu i u La Couraeuveu bila su samo pokusi. A to pak znači da su ubijanja desetaka tisuća ljudi bila isplanirana već od početka, kao pokusi na terenu, kao testovi kojima će se procijeniti i dalje razraditi učinkovitost ovih ubojitih nanofaga izvan sterilnih uvjeta u laboratoriju.

Gledao je zašlijepljeno u slike koje su se ponavljale i ponavljale na ekranu.

Nanofagi su bili više od običnog ratnog ili terorističkog oružja. Bili su zamišljeni kao instrumenti genocida planiranog u dosad nezamislivim razmjerima.

Jon je osjetio kako mu bijes raste. Pomisao kako netko uživa u toj vrsti okrutnog, nehumanog krvoprolića koji je vidio ispred Tellerova instituta izazivala je osjećaj bijesa prema svemu što je osjećao godinama. Ali, da bi se izvukla informacija koju su trebali, bilo je važno da taj mladi Portugalac čuje glas prijatelja ili nekoga tko je dijelio njegova nastrana uvjerenja. Imajući to u vidu, Jon se borio da

Ludlum Robert - Lazarova osveta

ovlada svojim emocijama bijesa.

- Tko će kontrolirati to čišćenje, Vitore? - čuo je sam sebe kako ljubazno pita. - Tko će obnoviti svijet?

- Lazar - reče Abrantes jednostavno. - Lazar će donijeti život iz smrti.

Smith je sjeo. U glavi mu se stvarala strašna i zastrašujuća slika. Bila je to slika lutkara bez lica koji na sceni hladnokrvno prikazuje dramu što ju je sam stvorio u svom mahnitom umu. U jednom trenutku Lazar optužuje nanotehnologiju kao opasnost za čovječanstvo. U sljedećem on tu istu tehnologiju stavlja u službu svojih opakih ciljeva, koristeći je da ubije čak i svoje najodanije sljedbenike kao da su pokusni miševi. Sjedne strane, iskoristio je dužnosnike CIA-e, FBI-ja i MI6 za vođenje tajnog rata protiv Pokreta koji je on kontrolirao. S druge strane, okrenuo je isti taj ilegalni rat protiv njih zaslijepljujući svoje neprijatelje, oglušujući ih i zaglušujući ih u kritičnom trenutku.

- A gdje je taj čovjek kojega vi zovete Lazar? - pitao je.

Abrantes nije ništa rekao. Uzdahnio je jednom kratko, a zatim počeo nekontrolirano kašljati, povraćati, u očajničkom pokušaju da očisti pluća. Smith je znao da se doslovce guši u vlastitoj krvi.

Brzo je okrenuo mladićevu glavu u stranu, oslobađajući na taj način prolaz zraka koji je trebao. Grimizni potočići krvi slijevali su se

iz Abrantesovih drhtavih usta. Kašljanje mu je bilo olakšano.

Vitore! Gdje je Lazar? - ponavljao je Smith. Randy je ostavila računalo koje je pretraživala i vratila se. Stajala je tik uz njega, slušajući.

- Os Agores - prošaptao je Abrantes. Zakašljao je još jedanput i ispljunuo još više krvi na pod. Udahnuo je još jednom kratko i plitko.

- O console do sol. Santa Maria. - Ovaj put napor je bio prevelik.

Trgnuo se i zgrčio naglo, dok gaje potresao dugi razorni napad kašlja.

Kad je popustio, bio je mrtav.

- Je li to bila molitva? - pitala je Randy.

Smith se namrštitio.

- Da je bila, sumnjam da bi dobio ikakav oprost. - Pogledao je dolje prema sklupčanom tijelu na podu, a zatim zatresao glavom. - Mislim daje pokušavao odgovoriti na pitanje koje sam mu postavio.

Dvanaest metara dalje Peter je bio nagnut nad truplom napadača kojeg je Randy pogodila. Pretraživao je mrtvačeve džepove, našavši lisnicu i putovnicu. Brzo je prelistao putovnicu uočavajući najnovije žigove: Zimbabve, SAD, Francuska, tim redosljedom i sve to u posljednja četiri tjedna. Njegove blijede plave oči stisnule su se dok je računao. Vrlo zanimljivo, razmišljao je hladno.

Stavio je dokumente u džep i krenuo pregledavati hrpu koju je prije opazio. Zelena učenička naprtnjača stajala je sama u najbližem kutu. Sada se sjetio daje bila ista kao i ostala dva paketa koja je vidio tučnuta u druge dijelove prostorije.

Peter je gurnuo gornji dio i zavirio unutra.

Zastao mu je dah kad je ugledao dva bloka zamotanog plastičnog eksploziva veličine 30-ak centimetara. Bili su povezani s detonatorom i digitalnim satom. Češki Semtex ili C4 američke proizvodnje, zaključio je, s improviziranim tajmerom. U svakom slučaju znao je da ima dovoljno plastičnog eksploziva da napravi pakao kad eksplodira. Vidio je kako brojevi na satu ritmički trepere, postojano padajući prema nuli.

319

44

Bijela kuća

- Veleposlanik Nichols na telefonu, gospodine - rekao je s poštovanjem konobar u Bijeloj kući. - Sigurna linija.

- Hvala, Jone - reče predsjednik Sam Castilla, odgurnuvši pladanj s netaknutim jelom. Žena mu je otputovala, a Lazarova kriza se pogoršavala svakoga sata pa je obično jeo sam, kao večeras, u ovalnom uredu. Uzeo je telefon. - Stoje, Owene?

Owen Nichols, američki veleposlanik pri UN-u bio je jedan od Castillinih najbližih političkih saveznika. Bili su prijatelji sa studija. Ni jedan ni drugi nisu imali potrebu da se drže formalnosti u međusobnim kontaktima. Isto tako, nijedan od njih

Ludlum Robert - Lazarova osveta

nije vjerovao u loše vijesti umotane u celofan.

- Vijeće sigurnosti se približava završnom glasovanju o rezoluciji o nanotehnologiji, Same - rekao je. - Očekujem to za jedan sat.

- Tako brzo? - pitao je Castilla iznenađeno. UN gotovo nikad nije djelovao brzo. Organizacija je više voljela konsenzus i dugačke, go tovo beskonačne rasprave. Mislio je da će Vijeće trebati još dan ili dva da rezoluciju o nanotehnologiji stavi na glasovanje.

- Tako brzo - potvrdio je Nichols. - Rasprava je bila strogo pro forma. Svatko zna da se glasuje zato da se ta prokleta stvar odobri jed noglasno, inače ulažemo veto.

- Stoje s Ujedinjenim Kraljevstvom? - upitao je Castilla, šokiran.

- Njihov veleposlanik Martin Rees kaže kako si oni ne mogu priuštiti da proturječe međunarodnom konsenzusu o tom pitanju nakon otkrića kako je MI6 bio upleten u taj tajni rat protiv Lazara. Oni moraju ići protiv nas u ovom slučaju. Kaže kako posao člana parlamenta visi na niti.

- Dovraga - uzdahnuo je Castilla.

- Kad bi to barem bila najgora vijest koju imam - reče Nichols mirno.

Predsjednik je čvršće stisnuo telefonsku slušalicu.

- Nastavi.

- Rees mi je htio predati nešto stoje pokupio iz britanskog Foreign Officea. Francuska i Njemačka te neke druge europske zemlje rade potajno na jednom drugom neugodnom iznenađenju za nas. Nakon što mi uložimo veto na rezoluciju Vijeća sigurnosti, oni namjeravaju zahtijevati trenutčno našu suspenziju iz svih vojnih i političkih funkcija NATO-a jer smatraju kako ćemo mi inače upotrijebiti NATO-ve resurse u svom ilegalnom ratu protiv Lazara.

Castilla je uzdahnuo pokušavajući kontrolirati bijes koji je osjećao kako kipi u njemu.

- Mislim da lešinari kruže uokolo.

- Da, Same - reče Nichols umorno. - Između masakra u Zimbabveu, Santa Feu i Parizu te sad ovih priča o ubojstvima koje podupire CIA, naš je ugled u Europi potpuno narušen. To je, dakle, savršeno vrijeme za naše tzv. prijatelje da nas svedu na pravu mjeru.

Nakon stoje završio razgovor s Nicholom i spustio slušalicu, Castilla je ostao sjediti, glave pognute pod teretom događaja koji su bili izvan njegove kontrole. Pogledao je umorno prema otmjenom djedovom satu koji je visio na zidu s intarzijama. Fred Klein je rekao kako misli da je brigadir Smith na tragu nečeg važnog u Parizu. Kutovi usana su mu se malo opustili, vraćajući tračak optimizma. Ma što Smith progonio, uvijek ispadne dobro i brzo.

Pariz

Djelić sekunde Peter je gledao u aktivirani eksploziv, nevoljko se diveći temeljitosti protivnika. Kad se radilo o tome da se zaštite nji-

321

hovi tragovi, mislio je, ovi momci nikad nisu stali na polumjerama. Napokon, zašto biti zadovoljan time da se ubije nekoliko potencijalnih svjedoka ako možeš isto tako dignuti u zrak cijelu zgradu? Tajmer je zatrepao jednu dugu sekundu i dalje neumoljivo odbrojavajući prema unaprijed zadanom kraju.

Skočio je na noge i potrčao prema Jonu i Randy poskakujući oko radnih stolova i elektroničke opreme zdrobljene mecima.

- Van! - uzviknuo je pokazujući prema prozorima. - Izadite smje sta!

Gledali su ga, potpuno zbunjeni naglom žurbom u njegovu glasu. Peter je skliznuo uz dva zbunjena Amerikanca.

- Postoji barem jedna prokleta velika bomba postavljena da digne u zrak ovu zgradu, a vjerojatno ih je i više! - objasnio je brzo, dok su mu riječi ispadale iz usta. Zatim je zgrabio svakoga od njih za rame i gurnuo ih prema dva prozora koja su razbili na ulasku. - Idite. Uz malo

Ludlum Robert - Lazarova osveta

sreće, imamo tridesetak sekunda!

Na Jonovu i Randvnu licu pojavilo se užasno razumijevanje. Zgrabili su po jedno od tri užeta koja su još visjela kroz prozore.

- Nemamo vremena pokušavati staviti remenje - rekao im je Peter. - Uzmite tu prokletu užad!

Smith je kimnuo. Skočio je na kamenu prozorsku izbočinu, zabacio uže za penjanje oko boka, prebacio ga dijagonalno preko suprotnog ramena, zatim natrag preko istoga boka i duž ruke, do šake koju će koristiti kao kočnicu. Vidio je Petera i Randy kako čine isto to sa svojom užadi.

- Spremni? - upita Peter.

- Spremni! - potvrdio je Jon. Randy je kimnula.

-Onda idite! Idite! Idite!

Smith se nagnuo, okrenut u stranu prema tlu, prepustivši sili teži da obavi većinu posla, zaronivši niz zgradu u velikim skokovima. Tlo mu se približavalo divljom brzinom. Mogao je osjetiti najlonsko uže kako mu peče prste kroz kožne rukavice i kako mu gore ramena i bok.

Znao je da Peter i Randy drže korak s njim. Sve troje silazili su niza zid velikom brzinom.

Kad je ocijenio da se nalazi točno nekih sedam metara iznad popločenog prolaza iza sjedišta Pokreta, Smith je stisnuo ruku koja mu je služila kao kočnica i gurnuo je oštro preko prsa u tvrdom, brzom

pokretu. Nije želio riskirati da udari o tlo tom brzinom, a ako ide tako brzo, nije bilo načina da nježno ili polako zakoči. Zaustavio se, viseći samo tri ili četiri metra iznad tla.

U tom trenutku serija jakih eksplozija zatresla je katove iznad njega, odjekujući od jednoga kraja zgrade u Ulici de Vigny br. 18 do drugoga u sve većem plamenu i užarenom zraku. Pakleni vatreni jezici rigali su kroz svaki prozor, obojivši noć i pretvarajući tamu u dan u zasljepljujućem, užasnom trenutku. Slomljeni komadi kamena i škripljevca te ostale krhotine kovitlali su se visoko u zraku, zapaljeni paklom koji je proždirao sjedište Lazarova pokreta.

Smith je osjetio kako nestaje uže koje je otrgnula eksplozija. Pao je udarivši o tvrdo tlo i počeo se kotrljati. Randy i Peter su bubnuli uz njega. Osvili su se na noge i potrčali niz zamračeni prolaz koliko su brže mogli, kližući se po mokrim i glatkim kamenim pločama. Golemi kameni komadi padali su oko njih, drobeći se na pokrajnjim krovovima ili lomeći se na uskim rubovima prolaza ubilačkom snagom.

Trojka je izbila na početak prolaza i skrenula u širu poprečnu ulicu. Trčeći punom brzinom i tražeći zaklon, sagnuli su se i uletjeli u uvučena vrata malene prodavaonice duhanskim proizvodima. Novi val usijanih krhotina letio je niz okolne ulice i zgrade, kopajući kratere u krovovima i pločnicima i izazivajući nove požare. Prodorni protupro-valni alarmi aktivirali su se u parkiranim vozilima u koja su udarale olupine povećavajući time paklenu buku što se dizala na sve strane.

- Ima li tko kakvu blistavu ideju? - reče Randy brzo. Svi su mogli čuti sirene u daljini. Njihovo zavijanje dopiralo je sve bliže sa svakom sekundom koja je prolazila.

- Moramo se čistiti s ovoga područja i nestati iz vidnoga polja

- reče Smith očajno. - I to brzo. - Pogledao je Randy. - Možeš li po zvati pomoć tom svojom radiovezom?

Zatresla je glavom.

- Radio mi je pokvaren. - Odgurnula je slušalice s gađenjem. - Mislim da sam se prizemljila baš na ovu prokletu stvar kad su mi te bombe prerezale uže. Sigurno se osjeća kao i ja!

Plavi Volvo Sedan uletio je škripeći iza ugla iz Ulice de Vigny. Krenuo je oštro u njihovu smjeru i stao točno ispred njih. Bili su zaslijepljeni njegovim farovima dok su im se obrisi vidjeli uz zaključana i zakračunana vrata malene trgovine duhanskim proizvodima. Bili su u

322

323

Ludlum Robert - Lazarova osveta

klopci, bez ikakva izlaza i mogućnosti da se sakriju.

Smith se umorno okrenuo opipavajući svoj SIG-Sauer, ali Randy gaje uhvatila za ruku i zatresla glavom.

- Vjerovao ili ne, Jone, - rekla je oduševljeno - ali ovo je netko naš.

Sedanje oštro zakočio, zaustavljajući se već nakon nekoliko metara. Prozor se spustio. Ugledali su Maxovo zaprepašteno lice kako ih promatra iza upravljača. Slabašno se nasmiješio.

- Čovječe! Kad je ta zgrada eksplodirala, nisam mislio da ću vas ponovno vidjeti, barem ne u jednom komadu.

- Vjerujem daje ovo tvoj sretan dan, Max - reče mu Randy. Skočila je na prednje sjedalo, dok su se Jon i Peter smjestili odostraga.

- Kamo idemo? - upitao ju je CIA-in agent.

- Bilo kamo, zasad - reče Randy kratko. - Samo ostavi neki razmak između nas i ... toga! - pokazala je palcem preko ramena prema plamenom stupu što se uzdizao visoko u noćno nebo.

- Sigurno, šefe - odgovorio je Max mirno. Zatim je gledajući oprezno u retrovizor krenuo mirnom, ali stabilnom brzinom.

Kad su prva vatrogasna i policijska vozila stigla ispred zapaljenih i bombom raznesenih ruševina zgrade u Ulici de Vigny br. 18, oni su odmaknuli već više od jednoga kilometra, odlazeći iz Pariza.

Šuma Rambouillet nalazila se sedamdesetak kilometara jugozapadno od grada. Bilo je to čarobno područje šuma, jezera i starih kamenih opatija skrivenih među visokim stablima. Elegantna zgrada i predivni perivoji dvorca Rambouillet stajali su u srcu ovih pitomih šumskih područja. Sam dvorac, star više od šest stoljeća, nekoć je bio ladanjska rezidencija nekoliko francuskih kraljeva. Sada je služio u iste svrhe predsjednicima Republike Francuske.

Sjeverni rubovi šume bili su, međutim, daleko od slave dvorca i većinom napušteni, pa su predstavljali raj za stada uplašeni jelena i nekoliko divljih svinja. Uske ceste prolazile su tu i tamo ispod stabala, pružajući pristup biciklistima i ponekom vladinom šumaru.

Na malenoj čistini izvan jednog od tih grubih šumskih putova sjedio je na panju brigadir Jon Smith previjajući ponovno otvorenu ranu od noža na svojoj lijevoj podlaktici. Kad je završio, stavio je u stranu flastere i neupotrijebljenu gazu. Zatim je iskušao svoje novu odjeću za

teren okrećući ruku naprijed-natrag kako bi bio siguran da će izdržati nagle pokrete.

Smith je shvatio da će ranu trebati šivati, ali ovaj zavoj će barem zaustaviti najgore krvarenje. Obavivši to, izvukao je svježu košulju, trzajući se lagano dok je pamuk klizio preko svježih porezotina, hema-toma i zgrčenih mišića.

Ustao je, ispruživši se i okrenuvši, nastojeći otjerati umor koji se nagomilao u njegovoj iscrpljenoj duši. Polumjesec se spustio nisko na zapad, jedva vidljiv iznad baldahina koji je tvorila okolna šuma. Ali malena naznaka svijetlosive svjetlosti na istočnom horizontu najavljivala je spori dolazak zore. Sunce će svanuti za nekoliko sati.

Pogledao je svoje drugove. Peter je spavao na prednjem sjedalu volva, uvježbanom lakoćom veterana nastojeći uhvatiti malo odmora. Randy je stajala blizu malenoga crnog Peugeot parkiranog na suprotnoj strani čistine mirno razgovarajući s Maxom i još jednim agentom CIA-e, mlađim časnikom po imenu Lewis, koji se upravo dovezao iz Pariza da isporuči novu civilnu odjeću koja im je trebala. Ona se nedvojbeno dogovarala kako da odmah nestane njihova oprema za napade, oružje i stara odjeća, bilo što što bi ih moglo povezati s masakrom u Ulici de Vigny br. 18.

Ništa se nije moglo čuti.

Smith je uzeo svoj kodirani mobilni telefon, udahnuo duboko i ukucao kod za sjedište Tajne jedan.

Fred Klein je u tišini slušao Smithov izvještaj o događajima protekle noći. Kad je završio, Klein je teško uzdahnuo.

- Krećeš se užasno uskim rubom između katastrofe i krajnje katastrofe, brigadiru, ali pretpostavljam da se ne mogu uspješno suprotstaviti tomu.

- Nadam se svakako da ne možeš - reče Smith suho. - To bi miri salo na tešku nezahvalnost.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Zadovoljni ste što vam je taj Abrantes rekao istinu? - pitao je Klein. - O vezi između Lazara i nanofaga, mislim? Što ako je samo pokušavao ostaviti još jedan lažni trag želeći nas odvesti u pogrešnom smjeru?

- Nije - reče Jon. - Momak je bio na umoru, Frede. Mogao je misliti da sam njegova sveta baka koja je sišla s neba da ga otprati do Bisernih vrata. Ne, Vitor Abrantes mi je rekao istinu. Ma tko Lazar

324

325

stvarno bio, on je kujin sin koji od početka stoji iza svih tih napada. Osim toga, bacao je svima pijesak u oči režirajući oba kraja toga rata između Pokreta i CIA-e i FBI-ja.

Na drugoj strani telefona nastala je dugačka tišina.

- S kojom svrhom, Jone? - upitao je napokon Klein.

- Lazar kupuje vrijeme - reče mu Smith. - Vrijeme za provedbu tih njegovih izopačenih "testova na terenu". Vrijeme da raščlani rezultate i da ponovi inženjering nanofaga čineći ih sve snažnijima i smrtonosnijima, vrijeme da razvije i procijeni nove metode njihova izručivanja njegovim odabranim metama. - Nasmijao se. - Dok smo svi mi trčali uokolo u krugovima, Lazar je bio vani projektirajući, razvijajući i testirajući oružje koje bi moglo zbrisati najveći dio ljudske rase.

- U Kusasi u Zimbabveu, Tellerov zavod i sada La Courneuve shvatio je Klein. - Sva mjesta koja se javljaju u onim putovnicama i ostalim putnim dokumentima koje je Peter Howell izvukao.

- Točno.

- Misliš da je to oružje spremno za upotrebu? - upitao je Klein mirno.

- Mislim - reče Smith. - Nema drugog razloga da Lazar uništi ljude i opremu kojima se služio i koji su motrili te pokuse. On se čisti, spreman da udari.

- Što preporučujete?

- Točno ćemo odrediti Lazara ili bilo koji laboratorij ili tvornicu kojom se služi da proizvede tu stvar. Zatim ćemo ga ubiti i zarobiti nje gove zalihe nanofaga prije nego što ih raznese bilo koji napad širokoga dometa.

- Kratko i slatko, brigadiru - reče Klein. - Ali ne baš nježno.

- Imaš li kakvu bolju ideju? - pitao je Smith.

Sef Tajne jedan ponovno je uzdahnuo.

- Ne. Trik je u pronalaženju Lazara prije nego što bude prekasno.

A to je nešto što ni jedna zapadna obavještajna agencija nije riješila za više od jedne pokusne godine.

- Mislim da mi je Abrantes rekao većinu onoga što nam je trebalo.

- Smith se složio. - Problem je stoje moj španjolski skroman, a portu galski ne znam. Trebam prijevod onoga što je rekao kad sam ga pitao gdje je Lazar sada.

- Mogu naći nekoga tko će to srediti - obećao je Klein. Maknuo se

od telefona na trenutak. Čuo se mali klik u pozadini i zatim se vratio na liniju. - Dobro, spremni smo za snimanje, brigadiru. Kreni.

- Evo ga, krenulo - rekao je Smith. Po sjećanju i pokušavajući izgovarati na isti način kako je to izgovarao čovjek na umoru ponovio je posljednje riječi Vitora Abrantesa. - Os Agores, O console do sol, Santa Maria.

- Dobro. Još što?

- Da - namrštitio se Smith. - Abrantes mi je rekao kako ga je po godio čovjek opisan kao jedan od Horacija. Ako imam pravo, naletio sam već na dvojicu takvih: jednoga ispred Tellerova zavoda i drugoga ovdje, u Parizu. Volio bih saznati više o tome tko su ti veliki identični

gadovi... i koliko ih možda još ima!

Klein je trenutak razmišljao.

- Vidjet ću što mogu iščačkati, Jone. Ali za to će trebati neko vri
jeme. Možete li ostati neko vrijeme tu gdje jeste?

Smith je kimnuo, gledajući po visokom pjegavom drveću u sjeni i na slaboj
mjesečini.

- Da. Ali učini to što prije možeš, Frede. Imam loš osjećaj kako sat
brzo otkucava u ovoj situaciji.

- Shvatio sam, brigadiru. Drži sve pod kontrolom.

Linije se prekinula.

Smith je hodao gore-dolje po čistini. Osjetio je napetost u planini. Živci su mu
bili prenapregnuti. Više od sata prošlo je otkad mu je Klein obećao da će se
vratiti. Sivo svjetlo na istoku bilo je sada mnogo jače.

Iznenadni zvuk automobilskog motora gaje zaprepastio. Okrenuo se iznenađeno i vidio
kako maleni crni Peugeot odlazi poskakujući i kotrljajući se nespretno duž
izrovanoga šumskog puta.

- Poslala sam Maxa i Lewisa natrag u Pariz - objasnila je Randy.

Sjedila je mirno na svom panju, promatrajući ga kako korača. - Ne
trebaju nam ovdje, a voljela bih saznati više o svemu što je francuska
policija učinila u ostacima sjedišta Pokreta.

Smith je kimnuo.

- To ima nekog smisla. Mislim...

Smithov mobitel je vibrirao. Javio se.

-Da?

- Sam si? - upita Klein naglo. Glas mu je zvučao napeto, gotovo

327

neprirodno.

Jon je provjerio okolicu. Randy je sjedila na nekoj grani jedva metar dalje. A
Peter, vođen nekim šestim čulom izbrušenim godinama terenskoga rada, probudio se iz
svoga drijemeža. - Ne, nisam - dodao

je-

- To je jako nezgodno - reče Klein. Oklijevao je. - Znači da moraš
biti veoma oprezan što ćeš reći. Jasno?

- Da - reče Smith mirno. - Što imaš za mene?

- Počnimo s Horacijima - reče Klein polako. - Ime dolazi od stare
rimske legende. Jednoajčani trojci bili su poslani u bitku protiv ratnika
iz suparničkoga grada. Bili su na glasu zbog svoje hrabrosti, snage,
okretnosti i odanosti.

- To sigurno odgovara - rekao je Smith, razmišljajući o svojim
smrtonosnim susretima s dvojicom visokih zelenookih muškaraca. Oba
puta bio je veoma sretan što je iznio živu glavu. Lecnuo se. Pomisao
na trećega čovjeka iste snage i sposobnosti koji još vreba, zbunjivala
gaje.

- Postoji poznata slika francuskog neoklasicističkoga umjetnika
Jacquesa-Louisa Davida - nastavio je Klein - nazvana Horacijeva za
kletva.

-1 visi u Louvreu - reče Smith shvativši odjednom zašto mu je ime pobudilo stara
sjećanja.

- Točno - potvrdi Klein.

Smith je ogorčeno zatresao glavom.

- Sjajno. Znači da naš stari prijatelj Lazar voli klasike i ima
neobičan smisao za humor. Ali čini mi se da nas to neće dovesti bliže
k njemu. - Duboko je udahnuo. - Jesi li nabavio pouzdani prijevod
Abrantesovih zadnjih riječi?

- Jesam - reče Klein mirno.

- I? - upita Smith nestrpljivo. - Što mi je to pokušavao reći?

- Rekao je: Azori. Otok sunca. Santa Maria - izvijestio ga je šef
Tajne jedan.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

-Azori? - Smith je zatresao glavom. Azori su skupina otočića naseljenih Portugalcima, daleko na Atlantskom oceanu i blizu geografske širine koja povezuje Lisabon i New York. Prije mnogo stoljeća arhipelag je bio strateški važna točka portugalskog carstva koje je nestalo, a danas preživljava uglavnom od izvoza stoke i mliječnih proizvoda te

turizma.

- Santa Maria je jedan od devet azorskih otoka- objasnio je Klein.

- Mjesno stanovništvo ga očito naziva otokom sunca.

- Što ima, do vraga, na Santa Mariji? - upita Smith jedva kontrolirajući razdražljivost u glasu. Fred Klein obično ne oklijeva to liko da dođe do srži.

- Ništa posebno na istočnoj polovici otoka. Tek nekoliko malenih sela, doista.

-A na zapadnoj?

- Tu stvari postaju zanimljive - priznao je Klein. - Čini se da je zapadni dio Sante Marie prepušten Nomura PharmaTechu za njegov globalni dobrotvorni rad, zajedno s veoma dugačkom poletno-sletnom stazom, golemim hangarima i velikim kompleksom za skladištenje medicinskog materijala.

- Nomura - reče Jon blago, shvaćajući napokon zašto je njegov nadređeni zvučao tako napeto. - Hideo Namura je Lazar. On ima no vac, raspolaze znanstvenim know-howom, pogonima i političkim veza ma i može upravljati takvim čime.

-Čini se daje tako-složio se Klein. - Nažalost, to još nije sve. Posljednje riječi nekog nepoznatog čovjeka na umoru neće biti uvjerljive ni za koga. Bez čvrstog dokaza koji možemo predložiti kolebljivim prijateljima i saveznicima, ne vidim kako bi predsjednik mogao odobriti otvoren napad na Nomurine pogone na Azorima. Šef Tajne jedan je nastavio.

- Ovdje je stanje gore nego što možeš zamisliti, Jone. Naši vojni i politički saveznici razišli su se poput mokrog svilenog papira. NATO je za oružje. Opća skupština UN-a namjerava nas proglasiti terorističkom nacijom. A povećani blok u Kongresu zauzima se ozbiljno za opoziv predsjednika. U tim okolnostima, očito neizazvani napad zračnim ili krstarećim raketama na svjetski poznatu medicinsku dobrotvornu ustanovu može biti zadnja kap koja će prekriti čašu.

Smith je znao da Klein ima pravo. Ali sama ta spoznaja nije učinila situaciju s kojom su se suočili prihvatljivijom.

- Mogu nas prokleti ako to učinimo. Međutim, umrijet ćemo ako to ne učinimo - zaključio je.

- Znam to, Jone - reče Smith suosjećajući. -Ali trebamo dokaz da podupremo svoje izjave prije nego što možemo poslati bombardere i

328

329

oružje.

- Postoji samo jedan način da dobijemo tu vrstu dokaza - Smith je ogorčeno naglasio. - Netko mora otići tamo, na Azore, i biti na mjestu događaja.

- Da - složio se Klein. - Kada možeš biti u zračnoj luci?

Smith je svrnuo pogled s telefona na Randy i Petera. Gledali su jednako ogorčeno, jednako odlučno. Čuli su dobar dio razgovora da bi zaključili što se događa.

- Odmah - reče on jednostavno. - Idemo odmah.

45

Središte Lazarova pokreta, otok Santa Maria, Azori
Izvan granica Središta Lazarova pokreta sunce je upravo izlazilo dižući se iz zagrljaja Atlantika. Njegove prve sjajne zrake dotaknule su okomite stijene zaljeva Sao Laurenco i obasjale strme vinograde na kamenim terasama Maie. Odatle se sve jača dnevna svjetlost spuštala na zapad niz zelene šume i pašnjake, obasjavala bijelu pješčanu plažu u Prai Formosi i tjerala pred sobom spore sjene s vapnenačke puste ravnice što je okruživala uzletišta Nomura PharmaTecha.

Hideo Nomura je u Središtu, na sigurnom, u neonski osvijetljenoj tišini čitao najnovije poruke svojih preživjelih agenata u Parizu. Na temelju podataka što su ih dostavili plaćeni doušnici u policiji bilo je jasno da su Nones i njegovi ljudi mrtvi, ubijeni s ostalima u zgradi razrušenoj bombom u Ulici de Vigny br. 18. Namrštio se jer gaje ta vijest zaintrigirala i zabrinula. Nones i njegova ekipa trebali su biti već daleko kad je eksplodirao njihov razorni eksploziv. Nešto je dobrano krenulo po zlu, samo što?

Nekoliko svjedoka izvijestilo je da su vidjeli ljude u crnom kako bježe iz zgrade upravo nakon što se dogodila prva eksplozija. Francuska policija koja je isprva bila sumnjičava sada je ozbiljno analizirala ta izvješća, optužujući tajanstvene snage koje rade protiv Lazarova

331

pokreta za ono što je izgledalo kao veliki teroristički napad na njegovo pariško sjedište. Nomura je zatresao glavom. To je, dakako, bilo nemoguće. Jedinu teroristi koji su imali za cilj Pokret bili su ljudi pod njegovim nadzorom. No zatim je zastao, bolje razmislivši. Što ako je netko drugi vršljao u Ulici de Vigny br. 18? I doista, njegovi zamršeni planovi uspjeli su izazvati pomutnju kod CIA-e, FBI-ja i MI6. No bilo je i drugih obavještajnih organizacija na svijetu, a neke od njih bi se možda pokušale umiješati u aktivnosti Lazarova pokreta. Bi li one mogle pronaći nešto što bi moglo povezati operaciju nadzora La Cour-neuvea s njim? Ugrizao se za donju usnu pitajući se je li imao previše povjerenja, hoće li se naposljetku otkriti njegova taktika.

Nomura je na trenutak razmatrao tu mogućnost. Iako njegovo pokriće vjerojatno nije bilo ugroženo, možda je ipak najbolje poduzeti mjere opreza. Njegov izvorni plan predviđao je istodobni udar na kopneni dio SAD-a s barem tucetom zrakoplova Thanatos, ali sastavljanje traženoga broja golemih letećih krila njegovim bi ekipama oduzelo još tri dana. Što je još važnije, nedostajao mu je hangarski prostor da sakrije toliko zrakoplova od svakog zračnog ili kopnenog nadzora. Ne, mislio je hladno, treba djelovati sada dok je još siguran da može, a ne čekati savršeni trenutak koji možda nikada neće doći. Kad jednom poginu prvi milijuni žrtava, Amerikanci i njihovi saveznici bit će obezglavljeni i previše obuzeti užasom, a da bi uspješno lovili svoje skrivene neprijatelje. Kad se boriš za kontrolu nad sudbinom svijeta, podsjetio se, fleksibilnost je vrlina, a ne mana. Stisnuo je dugme na svom internom telefonu.

- Pošaljite mi Trećega. Smjesta.

Posljednji od Horacija stigao je za nekoliko trenutaka. Njegova golema ramena ispunila su ulaz, a činila se da mu glava udara o strop. Sagnuo se poslušno i zatim stajao ne mičući se ispred Nomurina stola od tikovine, strpljivo čekajući zapovijed od čovjeka koji ga je učinio tako moćnim i uspješnim.

- Znaš da su me oba tvoja prijatelja razočarala? - reče Nomura.

Visoki zelenooki je kimnuo.

- Razumijem - reče hladno. - No ja sam uvijek izvršavao svoje dužnosti.

- Točno - složio se Nomura. - A kao posljedica toga, nagrade obećane njima zapast će tebe. Kad dođe vrijeme, ti ćeš stajati meni s

desna, provodeći nadzor u moje ime, u ime Lazara.

Oči Trećega su zasjale. Nomura je planirao preurediti svijet stvarajući raj za nekolicinu koje je smatrao vrijednima da nastave živjeti. Većina država i naroda će izumrijeti jer će ih mjesecima i godinama izjedati valovi nevidljivih nanofaga. Oni

Ludlum Robert - Lazarova osveta

koji će smjeti živjeti bit će prisiljeni pokoravati se njegovim zapovijedima, preoblikovat će njihove živote, kulture i vjerovanja kako bi se uklopili u njegovu idiličnu viziju. Nomura i oni koji su mu služili imat će gotovo nezamislivu snagu nad uplašanim ostacima čovječanstva.

- Kakve su vaše zapovijedi? - upitao je preživjeli član Horacija.

- Napast ćemo ranije nego što smo isprva planirali - rekao mu je Nomura. - Tri zrakoplova Thanatos trebala bi biti spremna u vrijeće ručka, za šest do osam sati. Obavijesti ekipu za proizvodnju kako želim da se ukrca dovoljno punih kanistara u te zrakoplove čim završe njihove provjere prije polijetanja. Prve mete bit će Washington D. C, New York i Boston.

Uzletišta Lajes, otok Terceira, Azori

Troje ljudi, dva muškarca i žena, stajali su među malenom gomilom pješaka koji su silazili s leta Air Portugal, Lisabon. Bez ikakve prtljage, kretali su se brzo kroz sporijske kolone domaćeg stanovništva i turista što se cjenkaju te su se uputili na aerodromski terminal.

Kad je jednom ušla, Randy Russell je naglo stala u svom traku. Zagledala se u veliki sat koji je pokazivao podne po lokalnom vremenu i zatim u ploču koja pokazuje dolazke i odlazke.

- Dovraga! - promrmljala je frustrirano. - Ima samo jedan let za Santa Mariu na dan. Umalo smo zakasnili na njega.

Jon je zatresao glavom.

- Nećemo letjeti komercijalnim zrakoplovom. - Odveo ih je do vanjskih vrata. Kratki niz taksija i privatnih vozila bio je parkiran uz rub pločnika, čekajući da putnici stignu.

Podigla je obrvu.

- Santa Maria je zacijelo udaljena 70 km. Zar misliš plivati? Smith se nasmijao preko ramena.

- Ne, osim ako Peter ne zabrlja.

Randy je pogledala plavoookog Engleza koji je hodao uz nju.

333

- Znaš li o čemu on govori?

- Nemam blage veze - odgovorio joj je Peter živahno. - No primi jetio sam kako je naš prijatelj telefonirao nekoliko puta sotto voće u Pariz dok smo čekali zrakoplov za Lisabon. Sumnjam da ima nešto u rukavu.

Smith se smiješeći gurao kroz vrata. Podigao je ruku dajući znak maskirno zeleno-smeđem Humveeu koji je stajao uz cestu. Automobil im je krenuo u susret.

- Brigadir Smith i društvo? - upitao je desetnik američkih zračnih snaga.

- Mi smo - reče Smith gotovo istovremeno otvarajući stražnja vrata i dajući znak Randy i Peteru da uđu. Uskočio je za njima.

Humveeje krenuo s ruba pločnika niz cestu. Nekih 500 metara niže zakrenuo je prema vratima u zapuštenoj ogradi. Ondje su dvojica strogih čuvara s nabijenim jurišnim puškama M16 provjerila njihove isprave i pomno usporedila dokumente i fotografije. Vojnici su im zadovoljno mahnuli, propuštajući ih u američku vojnu bazu u Lajesu. Vozilo je skrenulo ulijevo i pojurilo niz betonsku stazu. Duž staze stajali su sivi maskirni transporteri C-17 i golemi zrakoplovi cisterne KC-10. S jedne strane staze teren je padao da bi se napokon rušio gotovo ravno prema Atlantiku. S druge strane, svijetlozelene padine uzdizale su se iznad uzletišta, rascjepkane u nebrojena mala polja ograđena niskim zidovima od tamnih vulkanskih stijena. Slatke arome divljega cvijeća i svježih slani miris oceana pomiješali su se na neobičan način s ostrim, jetkim smradom poluizgorenog pogonskoga goriva za mlažnjake.

- Vaša je ptica sletjela iz Amerike prije jednoga sata - rekao im je desetnik. - Sad je spremna.

Randy se okrenula prema Smithu.

- Naša ptica? - pitala je naglašeno.

Jon je slegnuo ramenima.

- Helikopter Black Hawk UH-60L američke vojske - rekao je.

- Dovezao gaje ovamo C-17 otprilike u isto vrijeme kad smo mi poletjeli iz Pariza u Lisabon. Mislio sam da bi mogao biti koristan.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Pa, dobro si mislio - reče Randy s lagano suzdržanim sarkazmom. - Daj da ja to razjasnim: jednostavno si zapucketao prstom i Vojska i Zrakoplovstvo su ti poslali helikopter vrijedan više milijuna dolara za našu osobnu upotrebu? Je li tako, Jone?

- Zapravo, zamolio sam neke prijatelje u Pentagonu da malo po tegnu konce - reče Smith skromno. - Svi su tako zabrinuti za tu prijetnju nanofagima da su bili voljni prekršiti neka pravila radi nas. Randy se okrenula prema Englezu ukočena lica.

- Pretpostavljam kako misliš da možeš upravljati Black Hawkom?
- Ako ne budem mogao, nastradat ćemo - odgovorio joj je Peter veselo.

334

335

46

Uzletišta PharmaTecha, otok Santa Maria

Hideo Nomura je koračao polako duž ruba duge betonske staze. Istočni vjetar puhao je kroz njegovu crnu kratku kosu. Lagani povjetarac nosio je bogat, od sunca topao miris visoke trave koja je rasla na platou iza ograde. Pogledao je. Sunce je još bilo visoko, ali počelo je kliziti prema zapadnom horizontu. Daleko na sjeveru polako je promicalo nekoliko oblaka, pojedinačnih bijelih mrlja na vedrom plavom nebu.

Nomura se nasmiješio. Vrijeme je bilo savršeno u svakom pogledu. Okrenuo se ugledavši oca kako stoji iza njega, između dvojice strogih čuvara. Starčeve ruke bile su u lisicama, iza leđa. Nasmiješio se ocu.

- To je čudesna ironija, zar ne?

Jinjiro gaje pogledao s kamenom, hladnom suzdržanošću.

- Ima mnogo ironije ovdje, Lazare - reče on hladno, ne želeći čak nazvati svoga sina vlastitim imenom. - Na koju misliš?

Ne hajući za sarkazam postavljenog pitanja, mlađi čovjek je pokazao prema stazi ispred njih.

- Ovo uzletišta - objasnio je. - Amerikanci su ga izgradili 1944., tijekom rata protiv Njemačke i naše voljene domovine. Njihovi bombarderi koristili su se tim otokom kao točkom za uzimanje goriva ti-

jekom njihovih dugih prekooceanskih letova u Englesku. No danas ću ja okrenuti njihovo vlastito djelo protiv njih. Ovo uzletišta postat će platforma za američko uništenje.

Jinjiro nije ništa rekao.

Hideo je slegnuo ramenima i okrenuo se. Sada je bilo jasno da ga on drži na životu samo zbog tradicionalno pogrešno shvaćenog osjećaja poštovanja sina prema ocu. Kada prve letjelice Thanatos budu u zraku, bit će vrijeme da se organizira prikladan završetak za staru budalu. Neki njegovi znanstvenici već rade na različitim varijacijama nanofaga Faze IV. Možda će im biti korisno testirati svoje nove projekte na živom čovjeku.

Krenuo je prema malenoj skupini inženjera leta i kontrolora koji su čekali uz stazu. Nosili su slušalice i kratkovalne radioprijemnike za komunikaciju između zrakoplovnih hangara i tornja.

- Je li sve spremno? - upitao je oštro.

Viši kontrolor je kimnuo.

- Ekipa glavnoga hangara izvještava da su spremni za izlazak na stazu. Svi spremnici su ukrcani.

- Dobro. - Namura je pogledao svog inženjera leta. - A tri zraka plova?

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Svi njihovi sustavi funkcioniraju po očekivanim standardima
- odgovorio mu je čovjek povjerljivo. - Njihove ćelije za sunčevu energiju, pomoćne ćelije za gorivo, kontrole letenja i programi napada su svi više puta provjereni.

- Sjajno - reče Nomura. Pogledao je ponovno prema zemaljskom kontroloru. - Ima li kakvih neidentificiranih kontakata koji nas mogu zabrinjavati?

- Nema - reče kontrolor. - Prema radarskim izvješćima nema ničega u zraku unutar stotinu kilometara. Sve je u skladu s normama. Hideo je duboko udahnuo. To je bio trenutak u kojem se ostvaruje ono za što je utrošio godine planiranja, kombiniranja i ubijanja. Za to je varao, postavljao stupice i izdao vlastitog oca. Sve to za taj jedini slavni trenutak izglednog i sigurnog trijumfa. Odahnuo je polako, uživajući u slasnom osjećaju pobjede. Zatim je najavio:

- Operacija Thanatos počinje.

Zemaljski kontrolor je ponovio njegovu zapovijed preko radija.

- Otvorite vrata hangara.

336

337

Kao odgovor, na južnom su se kraju uzletišta na najbližem hangaru uz štopot razmaknula golema metalna vrata, otkrivajući prostranu unutrašnjost krcatu ljudima i strojevima. Sunce je zasjalo unutra kroz otvor koji se brzo proširio. Palo je na solarne ćelije prve letjelice Thanatos. Zasjale su poput zlatne vatre.

- Prva letjelica taksira - izvijestio je viši inženjer leta.

Polako je golema letjelica s rasponom krila većim od onoga u zrakoplova 747 počela štopotati. Četrnaest propelera s dvostrukim elisama tiho se okretalo pokrećući je prema stazi. Grozdovi plastičnih cilindara s duplim stjenkama bili su vidljivi na svakom od pet spremnika ispod krila zrakoplova.

- Stavite maske i rukavice - zapovjedio je Nomura.

Kontrolori i inženjeri žurno su poslušali uvukavši se u tešku opremu koja će im dati ograničenu zaštitu ako se nešto izjalovi tijekom polijetanja.

Treći se približio pružajući mu masku, respirator i debele rukavice. Hideo ih je uzeo kratko kimnuvši.

- A zatvorenik? - upitao je visoki zelenooki muškarac glasom izobličeni od respiratora. - Što ćemo s njim?

- Mojim ocem? - Hideo je pogledao Jinjira koji je još stajao gologlav na suncu i nepokolebljiv između dvojice svojih čuvara pod maskama. Nasmiješio se hladno i zatresao glavom. - Za njega ne masku. Neka stari riskira.

- Druga letjelica taksira - izvijestio je inženjer leta govoreći dovoljno glasno da ga se čuje kroz njegovu masku i aparat za disanje.

Nomura je pogledao prema stazi. Prva bespilotna letjelica Thanatos već se udaljila dvjesto metara, ubrzavajući polako kako je rulala prema sjeveru na poletnoj stazi. Drugo leteće krilo pojavilo se iz golemoga hangara, a treće se naziralo za njim. Potisnuo je mogućnost očeve smrti u svijesti i usredotočio se na promatranje, gledao je kako se ostvaruju njegovi veličanstveni snovi.

Treći Horacije se maknuo skidajući s ramena jurišnu pušku njemačke proizvodnje Heckler & Koch G36. Glava mu se okretala s jedne strane na drugu, provjeravajući naoružane čuvare koje je postavio u pravilnim razmacima duž staze. Svi su bili u stanju pripravnosti.

Lice visokoga čovjeka lagano se namrštilo. Računajući i dvojicu ljudi koji su čuvali Jinjira, bilo je svega deset čuvara stacioniranih na

338

uzletištu. Trebalo ih je biti dvostruko više, ali neočekivano teški gubici koje je pretrpio u Novom Meksiku i zatim opet u Virginiji nisu se mogli nadoknaditi na vrijeme. Smrt Nonesa i njegova odreda baziranog u Parizu učinili su krizu ljudstva samo još gorom.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Treći je slegnuo ramenima gledajući na zapad, prema moru. Napokon, nije važno. Nomura je imao pravo. Lukavstvo je jače od vatrene sile. Bez obzira na to koliko vojnika, oružja i bombi imali, Amerikanci ne mogu napasti metu koju ne mogu naći. Smrznuo se. Nešto se micalo iznad Atlantika, točno uz rub njegova pogleda. Pogledao je bolje. Ma što bilo, predmet se približavao velikom brzinom. No bilo je teško razabrati kroz debele izobličavajuće leće njegove maske.

Uz oštre riječi, Treći je strgnuo masku i pričvršćeni respirator te ih bacio u stranu. Sad je mogao jasno vidjeti! Malenu tamnozelenu točkicu koja je jurila nisko iznad oceanskih valova. Skrenula je prema njemu, lagano se nagnuvši i postajući sve brža. Sunčeva svjetlost odbijala se od elisa rotora koje su se brzo okretale. Na UH-60L Black Hawku Smith se naslonio na kopilotskom sjedalu zureći na uzletišta ispred njih kroz jaki dalekozor.

- Dobro - rekao je glasno vičući da bi ga čuli od buke dva snažna motora velikog vojnog nosača i njegovih velikih rotora što su klopotali.

- Računam da su dva teretna zrakoplova An-124 Condor blizu sjever noga kraja staze, parkirana pokraj velikoga hangara. Ono što izgleda kao mnogo manji privatni mlaznjak može biti Gulfstream.

- Što se to kreće dolje, blizu južnoga kraja staze? - Randy mu je vikala u uho. Klečala je iza prednja dva sjedala u kabini, čvrsto stišćući šake pobijeljelih zglobova. Black Hawk se tresao i divlje poskakivao dok se Peter borio da održi helikopter točno pedeset stopa iznad vrha va oceanskih valova što su se kotrljali, leteći cijelo vrijeme brzinom većom od stotinu čvorova. Spustio ih je vrlo nisko kako bi izbjegao da ih svojim signalom uhvati radar na uzletištu.

Smith je zamahnuo dalekozorom udesno. Prvi put vidio je tri golemo leteća krila poredana jedno za drugim na dugoj betonskoj stazi. Prvi čudni zrakoplov se kretao sve brže i brže, kotrljajući se lagano prema uzletu. Prvo je njegov iscrpljen um odbijao prihvatiti da bi nešto tako veliko, a istodobno i tako krhko moglo letjeti. Zatim su, u poplavi razumijevanja, činjenice i slike izvađene iz

339

sjećanja počele dobivati smisao. Prije nekoliko godina on je sudjelovao u NASA-inim znanstvenim pokusima s dugotrajnim robotskim letjelicama na sunčevu energiju na velikoj visini. Nomura je zasigurno ukrao tu tehnologiju za vlastite perverzne ciljeve.

- Bože moj! - rekao je zbunjen spoznajom. - To je Nomurin jurišni zrakoplov!

Brzo je obavijestio ostale o onome čega se sjećao o profilima letenja i sposobnostima ovih jedrilica.

- Zar ih ne mogu oboriti naši jurišni zrakoplovi? - upitala je Randy mrko.

- Ako lete na blizu sto tisuća stopa? - Smith je zatresao glavom. - To je iznad maksimalne gornje granice za bilo koji bombarder u našem inventaru. Nema F-16 ili F-15, ni ičega drugoga što imamo, a što može letjeti i boriti se tako visoko!

- Što je s vašim raketama Patriot? - predložio je Peter.

- Sto tisuća stopa je također iznad njihove operativnoga plafona leta - odgovorio je Smith očajno. - Osim toga, kladim se da su ove proklete bespilotne letjelice konstruirane da izbjegnju većinu radara. - Ugrizao se za usnicu. - Ako su na velikoj visini, bit će neranjive i vjerojatno se neće moći otkriti. Kad jednom ti zrakoplovi počnu funkcionirati, Nomura će nas moći gađati po miloj volji, ispuštajući oblake nanofaga na bilo koji grad koji odabere!

Užasnut opasnošću koju je vidio kako se nadvija nad SAD-om i cijelom Zemljom, Jon je usmjerio svoj dalekozor na ljude koji su stajali točno uz stazu. Kratko je i oštro udahnuo. Nosili su gas-maske.

Činio mu se da svijet oko njega polako nestaje dok je njegov um jurio. Zašto nose maske? A zatim mu je odjednom izletio odgovor, jedini mogući odgovor.

- Što sad? - upita Englez.

- Prosvijetli nas, Peter! - odbrusio je Smith. Pucnuo je prstom pre ma uzletištu. - Ravno tamo!

Englez gaje promatrao iznenađeno.

- Ovo nije jurišna misija, Jone. Od nas se očekuje da budemo izviđači, a ne da jašimo sa isukanim sabljama poput prokletog

konjaništva.

- Misija se promijenila - rekao mu Smith zgrčeno. - Ovi zrako plovi su naoružani. Taj gad Nomura upravo je započeo svoj napad!

47

Mršteći se, Peter je pilotirao Black Hawkom čvrsto na stranu, skrećući ga prema uzletištu. Obalna crta Santa Marije izgledala je veća, poprimajući brzo svoj oblik kako su letjeli prema njoj brzinom od sto čvorova. Englez je okrenuo glavu, na trenutak pogledavši Randy.

- Bolje da se odmah latite oružja.

Kimnula je. Njih troje su već imali oklope od kevlar, a helikopter je stigao opremljen s tri M4 karabina, skraćenom verzijom američke vojničke jurišne puške M16. Ona se vratila u putničku kabinu pazeći da se čvrsto drži barem jednom rukom za bilo što pričvršćeno.

Peter je drugi put naglo skrenuo Black Hawkom, ovaj put okrećući helikopter prema sjeveru kako bi letio paralelno sa stazom.

- Pola otkucaja - reče on. - Zašto to činimo na teži način? Zašto ne poletimo iznad tih prokletih bespilotnih letjelica i srušimo ih u more?

Smith je razmislio o prijedlogu. Bio je vrlo razuman. Pocrvenio

- Trebao sam misliti o tome - priznao je nevoljko.

Peter se nasmiješio.

- Bolje bi bilo da si umjesto medicine studirao taktiku, zar ne?

- Vratio se za komande. UH-60 se stabilno dizao, penjući se nekoliko stotina stopa iznad mora za nekoliko sekunda.

- Drži na oku prvu letjelicu, Jone. Obavijesti me kad bude u zraku.

340

341

Smith je kimnuo. Naslonio se na svoje sjedalo gledajući kroz prozor kabine preko Peterova ramena. Iznenadni sjajni bijeli bljesak i udar prašine blizu uzletišta privukao mu je pogled. Malena strelica jurila je prema njima na vatrenom stupu. Djelić sekunde zagledao se u nevjeri-ci. Zatim se naglo probudio njegov instinkt za preživljavanjem.

- SAM! SAM! - zaurllao je. - Pozicija tri sata!

- Za ime Boga - uzviknuo je Peter. Trgnuo je komande, spretno rukujući nožnim pedalama, da skrene Black Hawk u silaznu putanju prema nadolazećoj raketi. Istodobno, probio je sklopku na kontrolnoj ploči aktivirajući helikopterov infracrveni uređaj za doziranje svjetlo snoga signala.

Užareni svjetlosni signali rigali su u širokom luku iza UH-60 koji je ponirao.

Pogledavši unazad Smith je vidio raketu zemlja-zrak kako se brzo kreće iznad njih i zatim oštro zavija slijedeći jedan od svjetlosnih signala mamaca te kako se polako kotrlja u ocean. Uzdahnuo je.

- Zasiurno je to neki senzor topline - komentirao je, ljuteći se sam na sebe što čuje drhtaj u svom glasu.

Peter je kimnuo. Usne su mu bile stisnute.

- SAMOVI koji nose čovjeka obično jesu. - Uzdahnuo je. - Bojim se da se vraćamo na početak. Ne smijemo se na visini ponašati nerazborito, nipošto kad imamo iza sebe takvu prijetnju raketom.

- Idemo? - predložio je Smith.

Naravno - reče Peter uokvirujući zube žestokim borbenim smiješkom. Spustio je Black Hawk tako nisko da se činilo kako nje gov glavni mehanizam za slijetanje klizi iznad namreškanih valova.

Uzletišta, sada ravno ispred njih, raslo je brzo kroz prednji pokrov.

- Idemo unutra energično i brzo, Jone. Ti prolaziš lijevo. Ja prolazim desno. A Randy, Bog je blagoslovio, učinit će sve drugo što treba učiniti!

- Zvuči kao neki plan! - složila se Randy iza njih. Dala je Smithu

Ludlum Robert - Lazarova osveta

jedan od tri karabina M4 i tri magazina s 30 metaka. S kraćom cijevi i teleskopskim štapom M4 je bio nešto lakše i spretnije oružje nego njegov rođak M16. Smith je stavio jedan magazin u pušku i tutnuo rezervne patrone u džepove. Treći karabin uzeo je Peter koji gaje bacio kraj sebe na pilotsko sjedalo.

- Hvala! Sada se veži - doviknuo je Peter Randy. - Slijetanje će biti malo skokovito.
34?

Bilo je više bljeskova duž staze ispred njih. Nekoliko ljudi stajalo je na otvorenom, pucajući postojano jurišnim puškama na helikopter. 5,56-milimetarski meci udarali su o Black Hawk odjekujući i odbijajući se od oklopnog pokrova, glavnog rotora i pilotske kabine te probijali kroz tanke metalne strane trupa. Smith je vidio prvo Nomurino leteće krilo kako se diže s tla i počinje penjati. Udario je šakom u svoje sjedalo, frustriran.

- Dovraga!

- Još su dva na zemlji! S ovim ćemo se poslije pozabaviti - uvje ravao gaje Peter. - Pod pretpostavkom da doživimo to poslije - dodao je ispod glasa.

Black Hawk je lamatao nisko iznad piste i okrenuo se brzo u polukrugu te udario teško u visoku travu koja je rasla uza stazu. Više puščanih metaka odbijalo se od pokrova i padalo pljušteći kao iskre. Smith je udario čvrsto kopču pojasa, otvorivši je, zgrabio M4 karabin i počeo se probijati u vojnički odjel. Peter ga je slijedio, zaustavivši se samo da postavi nekoliko sklopki na kontrolnu ploču. Iznad njih su elise rotora dramatično usporavale, ali ipak su se okretale. Randy je već otvorila vrata na lijevoj strani. Pogledala je preko ramena.

- Sve spremno?

Jon je kimnuo.

- Idemo!

Skočio je iz helikoptera, a Randy za njim, i pojurio prema jugu duž ruba staze. Puščani meci su mu pucketali nisko iznad glave, dolazeći od dvojice čuvara koji su trčali prema njima po betonu piste. Smith se bacio u visoku travu i otvorio vatru, ispaljujući metke u luku s desna na lijevo.

Jedan od stražara je prodorno zavrištao i pao gotovo prepolovljen s dva brzometna metka. Drugi je pao ispružen na beton i nastavio pucati.

Randy je iz svoga položaja sa Smithove desne strane hladno ciljala. Čekala je da se ciljnik namjesti na zaštitne naočale čuvarove maske i zatim nježno povukla okidač. Glava mu je eksplodirala.

Jon je progutao knedlu u grlu, gledajući istovremeno udalj. Provjerio je okolicu.

Bili su otprilike na trećini staze, upravo nekoliko stotina metara od masivnog hangara na južnom kraju. Golemo skladište

343

s limenim krovom pružalo se prema istoku, nedaleko iza njih. Činilo se daje na toj strani samo jedan ulaz, solidna čelična vrata s minijaturnom bravom. Oči su mu se suzile kad se sumnja pretvorila u činjenicu. Nitko ne stavlja vrata poput onih na tvrđavi za obično skladište. Tu se negdje zacijelo nalazi Nomurin tajni laboratorij za nanofage. U tom prostranom, mračnom prostoru može se sakriti tuce biokemijskih tvornica, a da i dalje preostane slobodnoga prostora.

Drugi golemi zrakoplov rulao je niza stazu u njihovu smjeru, povećavajući polako brzinu kako su mu se propeleri vrtjeli sve brže i brže. Jon je vidio smrtonosne kanistre smještene ispod njegovog jedinog velikog krila. Treća bespilotna letjelica stajala je ispred hangara čekajući da dođe na red za polijetanje.

Pušcana vatra je bila ispaljena prema sjeveru, na drugoj strani Black Hawka. Drugi čuvar je vrisnuo i pao zasut mecima što ih je ispalio Peter. Padajući, umirući je čovjek okinuo SA-16 SAM ruske proizvodnje kojim je uzalud pokušao naciljati. Raketa se zapalila. Ispuštajući gusti oblak sivog i bijelog dima, poletjela je ravno gore, okrenula se na istok, a zatim pala, bezopasno eksplodirajući na praznim pašnjacima iza sigurnosne ograde.

Smith je primijetio novo kretanje na jugu, nedaleko od drugog zrakoplova. Još tri napadača koje je vodio mnogo viši muškarac približavala su se duž zapadnoga ruba staze, općenito držeći korak s bespilotnom letjelicom koja se također

približavala. Skakali su u parovima, naizmjenice štiteći jedan drugoga kako su dolazili.

Smith se trgnuo. Sjajno, pomislio je. Ti su momci profesionalci. A vodi ih treći superčovjek, Horacijje.

- Čuvaj svoju frontu, Jone - zazvala je Randy. Pokazala je prema otvorenoj zemlji na drugoj strani staze. Mala skupina ljudi s maskama i respiratorima bježala je unatrag, povlačeći se iz bitke koja je bjesnjela na malom proširenom platou. Činilo se da je većina nenaoružana. No dvojica su nosili automatske puške obješene o ramena i vukli starijeg sjedokosog muškarca između sebe. Čovjek nije nosio masku. Bio je u lisicama.

Pozabavit ću se letjelicama - rekao je Smith. Pokazao je prema ljudima koji su se povlačili. - Ti se pobrini za njih!

Randy je kimnula, gledajući kako se Jon već kreće duž ruba staze prema divovskom letećem krilu koje je rulalo prema sjeveru. Dim

nastao pogrešnim lansiranjem SAM-a pronosio se zrakom po platou sprečavajući je da vidi Smitha. Ostavši sama, skočila je na noge i počela trčati po širokoj goloj betonskoj stazi, uprljanoj uljem i gorivom. Jedan od ljudi koji su bježali vidio ju je kako dolazi. Viknuo je upozoravajući mahnito svoje drugove. Bacili su se potrbuške u travu. Dvojica stražara gurnula su dolje starca uza se i okrenula se prema njoj. Uperili su automatske puške.

Randy je počela pucati s boka, ispaljujući u trku rafale s po tri projektila. Jedan od čuvara se okrenuo i pao krvareći iz nekoliko rana. Drugi je uzvratio vatru ispalivši puni šaržer od dvadeset rafala iz svog Uzija.

Zrak oko Randy bio je odjednom pun metaka i krhotina razbijenog betona. Bacila se u stranu. Nešto se zabilo u njezinu lijevu ruku, odbacivši je unatrag. Odravno zrno koje se odbilo od betona udarilo je dovoljno jako da joj slomi ruku točno iznad lakta. Užasna bol širila se iz rane. Sklupčala se, očajnički se pokušavajući domoći kakvog zaklona prije nego što napadač ponovno nacilja i zapuca.

Iznenaden što je još vidi živu, čuvar je izvukao prazni šaržer i počeo tražiti drugi.

Stežući zube od boli Randy je ponovno uzela karabin. Ispalila je dugi rafal. Dva projektila omotana u bakar udarila su u metu, snažno bacivši napadača na leđa i oblivši ga krvlju.

Nekako se osovila na noge i potrčala preko staze. Nenaoružani ljudi skočili su i razbježali se jureći divlje u svim smjerovima. Svi su izgledali jednako zbog lica pokrivenih maskama. Odjednom se starac u lisicama otrgnuo i srušio jednog od ljudi koji su bježali. Starac se režući bacio na čovjeka kojeg je srušio, pritišćući mu lice u visoku gustu travu.

Randy je prišla bliže uperivši u njega karabin zdravom rukom.

- Tko ste, dovraga, vi? - vikala se.

Starac joj se smireno nasmiješio.

- Ja sam Jinjiro Nomura - rekao je mirno. - A ovo - rekao je pokazujući na lik koji se svijao pod njim - to je Lazar, izdajnik koji je nekoć bio moj sin Hideo.

Jedva vjerujući u sretni obrat situacije, Randy se osmjehnula starcu.

- Drago mi je, gospodine Nomura. - Držala je M4 uperen u čovjeka

. 34.4..

345

koji se svijao na podu dok se Jinjiro nespretno uspravljao.

- Sada ustanite i skinite masku - zapovjedila je čovjeku na tlu.

- Ali učinite to polako. Inače bih je ja mogla strgnuti i raznijeti vam glavu.

Mlađi muškarac je poslušao. Polako, s pretjeranim oprezom skinuo je masku i respirator otkrivajući sivi, šokirani lik Hidea Nomure.

- Sto ćete učiniti s njim? - upitao je Jinjiro znatiželjno.

Randy je slegnula ramenima.

- Vratiti ga u SAD radi suđenja, pretpostavljam. - Čula je novu

Ludlum Robert - Lazarova osveta

rafalnu paljbu, ovaj put sa sjevera. - Predlažem da se nas troje smje
sta uputimo prema helikopteru. Čini se da susjedstvo postaje vrlo ne
zdravo.

Peter je tumarao kroz dim s karabinom na ramenu. Čuo je metalni klik blizu sebe pa
je kleknuo na jedno koljeno tražeći pred sobom izvor zvuka.

Iz oblaka dima koji se polako čistio izronio je čuvar. Ruka mu je još bila na
regulatoru paljbe njegove njemačke jurišne puške, prebacujući je s pojedinačnog
pogotka na rafale od tri projektila. Čuvar je razjapio usta kad je vidio kako gaje
Englez naciljao.

- Vrlo nemarno - rekao mu je tiho Peter. Stisnuo je okidač.
Pogođen sa sva tri metka izbliza, stražar je sklupčan pao u travu
natopljenu krvlju.

Peter je gledao nekoliko trenutaka, čekajući da se raščisti dim koji se kotrljao na
zapad, prema oceanu, polako nestajući u laganom vjetru. Procjenjivao je teren koji
se prostirao pred njim. Ništa se nije kretalo.

Zadovoljno se okrenuo i uputio natrag prema helikopteru.

Blijeda u licu zbog slomljene ruke Randy je tjerala svoga uhićenika prema Black
Hawku koji je čekao. Jedanput se spotaknula i Hideo No-mura ju je brzo pogledao s
izrazom mržnje na licu. Ona je zatresla glavom i podignula svoj M4, uperivši ga
ravno u njegova prsa.

- Na vašem mjestu ne bih to pokušavala. Osim ako doista vjerujete
da se možete dignuti iz mrtvih. Čak i s jednom rukom mogu dobro
gađati. Hajde, kreći!

Hodajući iza nje, Jinjiro se tiho nasmijao gotovo uživajući u nelagodi svoga sina.

Čovjek koji je sam sebe zvao Lazar okrenuo se i popeo u helikopter. Stojeći uz
vrata, Randy mu je pokazala na stražnja sjedala. Pokorio se zlovoljno.

Peter se pojavio uz nju. Gledao je njezina zarobljenika u putničkoj
kabini. Podigla mu se obrva.

- Lijepo si to izvela, Randy. Doista lijepo. - Zatim je pogledao zabrinuto. -Ali
gdje je, zaboga, Jon?

346

347

48

Smith je skočio prema četvorici napadača koji su se približavali duž letjelice što
je rulala. Još su se kretali u parovima. U svakom trenutku dvojica su bila spremna
pružiti zaštitu svojim drugovima. Bili su mahom usredotočeni na borbu koja je
bjesnjela oko prizemljenog Black Hawka, ali sigurno će ga ipak dovoljno brzo
locirati.

Nešto mu je govorilo daje ovo bio posebno glup oblik samoubojstva, ali ljutito je
odbacio svoje sumnje. Nije imao druge mogućnosti. Morao je brzo udariti na tu
neprijateljsku ekipu, prije nego što ga primijete, prikljeste na tlo prigušenom
vatrom, a zatim jednostavno dođu i ubiju ga.

Njegova jedina šansa protiv tih ljudi bila je da preuzme inicijativu i zadrži je.
Njihova taktika je pokazala da su profesionalci, vjerojatno plaćeni veterani,
regrutirani da obave prljav posao u Nomurinoj operaciji. U nekom pripremljenom
okršaju Smith bi mogao zarobiti jednoga od njih, možda čak i dvojicu, ali pokušati
boriti se protiv sve četvorice u istom mahu bio bi samo dobar način da brzo pogine.
Osim toga, znao je, to stoje među njima treći Horacije značilo bi daje potpuno
lakomislen. Dva puta je već krenuo protiv jednog od ovih snažnih i opasnih ubojica.
Imao je sreću što je u oba okršaja spasio živu glavu pa nije mogao računati da će
ga sreća opet pratiti. Ovaj put morao je uzeti stvar u svoje ruke, a to znači
iskoristiti priliku.

Potrčao je tako brzo da su mu noge gotovo letjele kroz gustu travu

uz istočni rub staze. Razmak između letjelice koja se približavala i četiri
neprijatelja brzo se smanjivao kako su se sa sve većom brzinom kretali jedni prema
drugima.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Dvjesto pedeset metara. Dvjesto. Sto pedeset metara. Jon je osjetio kako mu pluća rade pod pritiskom. Stavio je M4 na rame i nastavio trčati.

Stotinu metara.

Leteće krilo išlo je duž staze prema njemu. Sva četiri propelera su se sada okretala urezujući blještave krugove u zraku.

Sad!

Smith je stisnuo okidač na M4 ispalivši kratke rafale u pokretu, upućujući projekte preko staze prema zaprepaštenim neprijateljima. Komadići betona i vlati trave frkali su prema nebu. Lazarovi ljudi legli su potrbuške i počeli uzvraćati vatru.

Jon je skrenuo ulijevo, udaljavajući se u cik-cak liniji od staze. Meci su letjeli kroz travu iza njega i fijukali uz njegovu glavu. Pao je prema naprijed, udario o tlo, zakotrljao se odgurujući se ramenima i ponovno uspravio te nastavio trčati.

Opet je zapucao, a zatim skrenuo udesno.

Više je pušanih metaka zafijukalo uz njega, opasno blizu. Jedan mu je proletio tik uz lice. Prezagrižani plinovi koji su ostali iza njega udarili su mu glavu odostraga. Drugi ga je metak pogodio sa strane, odbio se od njegove pancirke i bacio ga u travu. Smith se sada mahnito kotrljao slušajući metke kako udaraju o zemlju iza njegovih leđa. Usred pucnjave čuo je dubok, bikovski glas koji izdaje ljutite zapovijedi negdje na drugoj strani staze. Posljednji od Horacija izdavao je nove zapovijedi svojim vojnicima.

I zatim je odjednom vatra prestala.

U tišini, Jon je oprezno podigao glavu. Slabašno se nasmiješio, odahnuvši. Kao što se nadao, drugo leteće krilo još je mirno taksiralo prema programiranom polijetanju, došavši između njega i ljudi koji su ga pokušavali ubiti. Nakratko, nisu mogli pucati u njega. Barem ne bez rizika da pogode jedan od svojih dragocjenih zrakoplova.

No znao je da njihovo samoproglašeno primirje neće dugo trajati. Smith se odguravao o tlo i puzajući kretao unatrag, pokušavajući održati korak s golemim zrakoplovom na sunčevu energiju koji je sad ubrzavao. Gledao je ispod golemoga krila, tražeći znakove kretanja na

348

349

betonskoj pisti.

Bacio je površan pogled na vojničke čizme između uskih pukotina između pet kompleta opreme za slijetanje i njezine aerodinamično oblikovane avionike i spremnika za koristan teret. Dva napadača trčala su širokom stazom iza letjelice kako bi dobili čistu vatrenu liniju.

Jon se pritažio, čekajući s puškom M4 naslonjenom na rame i prstom spremnim na okidaču. Izdisao je ubrzano zrak iz pluća, osjećajući kako mu bilo užurbano tuče u ušima. Hajde, požurivao je u mislima ljude koji su trčali. Učinite neku pogrešku. I učinili su.

Nestrpljivi ili prepuni samopouzdanja ili potaknuti ljutnjom crve-nokestenastoga diva koji je zapovijedao, oba su napadača iskrsnula na brisanom prostoru u isto vrijeme. Smith je otvorio vatru, ispaljujući rafale u seriji. Rezali su zrak ispunjen strahom. Karabin mu je udarao o rame. Potrošene patrone izletjele su iz oružja stvarajući prepoznatljivi odjek na betonu. Pedeset metara dalje dvojica napadača su vrisnula i pala u travu. Višestruki 5,56-milimetarski hici su ih rastrgali.

Zatim je Smith osjetio seriju udaraca koji su mu odjekivali kroz prsa i desni bok. Bila je to kaskada bolnih udaraca u njegovu pancirku koja gaje okrenula u polukrugu i bacila na koljena. Nekako je zadržao u rukama M4.

Pogledao je očima zamućenima od boli.

Samo četrdeset metara dalje na stazi, visoki zelenooki mu je uzvratio pogled smiješeći se hladno, lica priljubljenog uz cijev jurišne puške. U tom trenutku Jon je shvatio kakvu je pogrešku učinio. Posljednji od Horacija poslao je dvojicu svojih ljudi, izloživši ih na isti način kao što šahist žrtvuje pješake da bi stekao prednost. Dok ih je Jon ubijao, veliki čovjek kliznuo je brzo oko prednjega

Ludlum Robert - Lazarova osveta
dijela letjelice koja je mirno taksirala kako bi ga napao s boka.
Sada Smith nije mogao više ništa učiniti. Nije bilo spasa.
I dalje smiješajući se, zelenooki muškarac je lagano podigao pušku, ovaj put ciljajući u Smithovu nezaštićenu glavu. Uz njega, baš na rubu Jonova drhtećeg nefokusiranog pogleda, pojavio se vrh golema krila, lagano okovan plastičnim cilindrima koji su sadržavali ubojiti teret.
Primitivni dio Jonova mozga, opterećen strahom, vrištao je u šutljivom užasu, bjesneći uzaludno protiv prijeteće smrti. Učinio je sve što je mogao da zanemari taj dio sebe napinjući se da čuje što mu

T

govori hladnija, racionalnija strana njegova mozga.

Vjetar, govorila je.

Puše istočni vjetar.

Ne misleći dalje, Smith se bacio u stranu. Otkočio je karabin istoga trenutka povukavši okidač što je brže mogao. Repetirao je M4, okidajući sve brže sa svakim pogotkom kako bi ispraznio ono što je ostalo od njegova magazina s trideset projektila. Meci su udarali o golemu letjelicu ostavljajući rupe u ugljenim vlaknima i plastičnim površinama, režući kabele kontrole leta, udarajući računala u zrakoplovu i razbijajući propelere. Letjelica se njihala pod snagom udaraca velike brzine. Počela se naginjati prema zapadu, okrećući se sporo od staze.

Treći je promatrao posljednji očajnički potez tamnokosog Amerikanca bez imalo milosti ili žaljenja. Jedna se strana njegovih usta zakrivila u ironičnom okrutnom smiješku. Bilo je to kao da gleda ranjenu životinju kako se trza u klopci. Uživao je. Stajao je nepomično, odlučivši slijediti svoju metu pušćanom cijevi i čekajući priliku da mirno opali u glavu protivnika. Nije se obazirao me metke koji su doli-jetali s njegove desne strane. Na toj udaljenosti Amerikanac se nije mogao nadati da će ga pogoditi.

No tada je začuo šum četrnaest električnih motora kako mijenjaju ton koji je postajao sporadično grublji, kao da motori smanjuju ili gube snagu. Komadi slomljene plastike i ugljenih vlakana letjeli su stazom.

Treći je vidio kako se veliki zrakoplov zaljuljao prema njemu, skrenuvši divlje s kursa. Smrknuo se. Amerikančev posljednji poker neće mu spasiti život, ali šteta najednom od tri nezamjenjiva borbena zrakoplova razbjesnit će Nomuru.

Odjednom se Treći zagledao u nevjerici u plastične cilindre ispod velikoga krila, primijetivši prvi put rupe u obliku zvijezda s grubim rubovima na mnogima od njih. Tada je tek osjetio kako mu ubitačni istočni vjetar nježno miluje lice. Užasnut, raskolačio je zelene oči.

Pogođen strahom kao ubojitim metkom, Treći je zateturao natraške. Jurišna puška mu je ispala iz drhtavih ruku i zazvečala na betonu.

Muškarac crvenokestenaste kose glasno je zastenjao. Već je mogao osjetiti kako mu u tijelu djeluju nanofagi Faze IV Milijarde užasnih

350

351

naprava krčilo je put iz dubine njegovih pluća, šireći otrov sve dalje sa svakim kobnim udisajem. Meso u njegovim debelim prozirnim rukavicama zacrvenilo se, rješavajući se njegovih mišića, tetiva i kostiju, koji su se raspadali. Njegova dva preživjela čovjeka, privremeno sigurna pod maskama, promatrala su ga sa svojih položaja. Očiju širom otvorenih od straha osovili su se na noge i počeli uzvraćati vatru.

Očajnički je podigao izobličeno lice u nijemoj molbi.

- Ubijte me - šaptao je izbacujući riječi jezikom koji se raspadao.

- Ubijte me! Molim!

U panici zbog užasa koji se događao pred njihovim očima njegovi podređeni bacili su puške u stranu i potrčali prema oceanu.

Vrisnuvši ponovno, posljednji od Horacija previjao se od neshvatljive i beskonačne boli dok su ga nanofagi koji su navirali živoga jeli.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Smith je trčao na sjever, prema stazi, krećući se brzo unatoč umoru i strašnoj boli koju je osjećao. Čeljust mu je bila nepomična, čvrsto stisnuta zbog boli od nekoliko slomljenih rebara ispod njegove pancirke. Zateturao je, opsovao poluglasno i nastavio se kretati prema naprijed.

Nastavi samo, Jone, govorio je sam sebi divlje. Nastavi ili umri.

Nije pogledao unatrag. Znao je za užas koji će ondje zateći. Znao je za užas koji je namjerno izazvao. No sada se oblak nanofaga širio na zapad kroz cijeli južni kraj uzletišta, a vjetar gaje nosio prema Atlantiku.

Smith se nekako dovukao do prizemljenog Black Hawka. Rotori su se još uvijek polako vrtjeli. Raznijete vlati trave i tragovi ispaljene rakete kovitlali su se lijeno u zraku oko helikoptera koji je čekao. Peter i Randy vidjeli su ga kako dolazi.

Njihovi zabrinuti pogledi nestali su i oni su se uputili prema njemu smiješeći se s olakšanjem.

- Ukrcaвайте se - zurlao je Jon mahnuvši im da se vrate u helikopter. - Pokrenite tu stvar!

Peter je kimnuo čvrsto, vidjevši kako oštećena bespilotna letjelica, izvan kontrole, skreće sa staze. Znao je što to znači.

- Daj mi trideset sekunda, Jone! - zazvao je.

Englez se ubacio u helikopter i dopuzao do pilotskog sjedala. Ruke su mu plesale po kontrolnoj ploči, po sklopkama koje su treptale i in-

dikatorima koji su se palili. Zadovoljno je okrenuo leptir rasplinjača, forsirajući maksimalno motore. Rotori su se počeli brže okretati.

Smith se zaustavio pokraj otvorenih vrata vojnog helikoptera. Primijetio je kako Randyva lijeva ruka visi. Lice joj je još uvijek bilo bijelo, blijedo, izmučeno od boli.

- Kako je? - pitao je.

Nasmijala se s mukom.

- Boli kao sam vrag, ali preživjet ću. Liječnika se možeš igrati drugi put. - Prije nego što je mogao reagirati, dodala je: - I nećeš davati nikakve mudre komentare. Čuješ li me?

- Čujem - reče joj Smith mirno. Skrivajući bol koja je pulsirala iz njegovih rana, pomogao joj je da se popne u Black Hawk. Zatim se i on ubacio. Primijetio je dvojicu putnika, prepoznavši Hidea i Jinjira Nomuru sa slika u dosjeima koje mu je Fred Klein dosta davno dao u Santa Feu. Dosta davno. Razmišljao je hladno jedan trenutak. Prije šest dana. Otada je prošao cijeli jedan život.

Randy je sjela na stražnje sjedalo preko puta Hidea. Lecnuvši se od boli njihala je u krilu karabin M4 uvjerivši se da njegova ubojita cijev uperena ravno u Hideovo srce. Jon je sjeo uz nju.

- Držite se čvrsto! - viknuo je Peter iz kontrolne kabine.

-Krećemo!

Motori su zabrujali, Black Hawk je klizio po stazi, a zatim se dignuo krećući se preko blagog uspona uzletišta.

353

49

Na tristo stopa Peter se izravnao. Sada su bili dovoljno visoko da budu sigurni od oblaka nanofaga koji se nadvio nad uzletišta i kompleks NomuraPharmaTecha. Ili se barem tako nadao. Smrknuo se sjetivši se kako nada bez činjenica još uvijek ne znači apsolutnu sigurnost. Podigao ih je još stotinu stopa.

Zadovoljan, Peter je sada blago skrenuo Black Hawk započevši polaganu putanju iznad staze posute truplima. Zatim je pogledao preko ramena prema putnicima.

- Kamo sada, Jone? - pitao je. - Za prvom letjelicom našega prijatelja Lazara? Onom koja je izmakla?

Smith je zatresao glavom.

- Ne baš. - Izvukao je prazni spremnik iz karabina i stavio novi okvir za metke. - Moramo prvo ovdje još nešto obaviti.

Skliznuo je sa sjedala i legao potrbuške na pod helikoptera nišaneći s M4 kroz otvorena vrata.

- Približi se da ispalim jedan pogodak u treću letjelicu, Peter - uzviknuo je. - Još pokušava uzletjeti pomoću autopilota.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

Kao odgovor, Black Hawk se nagnuo zanjihavši se unatrag prema jugu. Smith se jače nagnuo prema van, gledajući veliko leteće krilo kako postaje sve veće. Stisnuo je okidač ispalivši seriju rafala u bespi-lotnu letjelicu koja je smireno i sigurno rulala po stazi. Karabin gaje udario po ramenu.

UH-60 je protutnjao uz zrakoplov i oštro se zaustavio zaokrenuvši puni krug. Zatvarač karabina se otvorio. Jon je izvadio prazni okvir i stavio drugi, posljednji. Lupio je zatvarač. M4 je bio napunjen i spreman za ponovnu paljbu. Helikopter je završio okret i odletio na sjever prema drugom prolazu. Smith je pogledao dolje. Pogođena s tri rafala, treća letjelica je ostala prikovana uza stazu. Cijeli dijelovi dugoga krila su se uleknuli, očito smrskani višestrukim pogocima. Dijelovi spremnika motora i cilindri s nanofagima bili su razasuti po betonu iza havariranog zrakoplova.

- Još jedna letjelica onesposobljena - objavio je Jon hladnokrvno.

- To znači da su dvije gotove. Ostala je još jedna.

Hideo Nomura se zgrčio u sjedalu.

- Ne miči se - upozorila gaje Randy. Stisnula je oružje u krilu.

- Nećete me ustrijeliti u helikopteru - zarežao je mlađi Nomura.

Svaki trag kozmopolitskog nastupa koji je njegovao tijekom toliko godina prijetvornosti, nestao je. Lice mu je sada bilo kruta maska ispu njena mržnjom, koja je otkrivala grubost i egomaniju koja gaje pokretala. -1 vi ćete svi umrijeti. Vi Amerikanci ste previše mekani. Nemate pravi borački duh.

Randy mu se podrugljivo nasmiješila.

- Možda ipak nećemo. Spremnici iza tebe puni su goriva i obično se u slučaju opasnosti automatski blokiraju. No, kladim se da ovi neće. Hoćemo li vidjeti tko od nas dvoje ima pravo?

Hideo je šutio, bijesno je gledajući.

Jinjiro Nomura je, smiješeći se, smireno promatrao kako se ruše bolesni snovi njegova sina. Sve stoje Jinjiro pretrpio u dvanaest mjeseci mučnog zatočeništva sada se u potpunosti vraćalo Hideo.

Peter je, vođen Jonovim uputama, usmjerio Black Hawk prema sjevernom kraju piste i preletio nisko iznad dva velika teretna zrakoplova i mnogo manjeg kompanijskog mlažnjaka koji su mirno stajali ondje.

Nagnuvši se opet kroz otvorena vrata, Smith je ispalio drugu seriju rafala točno u njihove kokpite, razbivši prozore i komande za let.

- Ne želim da itko živ napusti ovaj otok dok ne dobijemo speci-

354

355

jalne postrojbe i timove za dekontaminaciju - objasnio je.

Randy mu je dodala rezervno streljivo, a Peter je podigao helikopter penjući se u uskom spiralnom krugu dok su tražili prvu Nomurinu letjelicu. Nekoliko dugih minuta uznemireno su gledali prema nebu iznad sebe. Randy ju je prva spazila uhvativši slabašni odsjaj zlatne svjetlosti visoko gore.

- Evo je! - uzviknula je pokazujući na bočna vrata. - U položaju tri sata. Leti prema zapadu!

- Prema SAD-u - shvatio je Smith.

Hideo se slabašno nasmiješio.

- Prema Washingtonu D.C. i njegovim predgrađima, da budemo precizni.

Helikopter je opet skrenuo dok ga je Peter navodio na paralelni kurs. Gledao je kroz vjetrobran zabrinuta izraza lica.

- Ta prokleta stvar je već vraški visoko - uzviknuo je. - Vjerojatno leti na deset ili dvanaest tisuća stopa i brzo se penje.

- Koji je operativni plafon leta koji postiže ova ptica? - upitao je Smith zavezavši pojas na sjedalu.

- Ide najviše do nekih devetnaest tisuća stopa - odgovori Peter smrknuvši se. -Ali zrak je vrlo rijedak na toj visini. Možda i prerije-

dak.

- Kasnije - rekao je Hideo odjednom. Oči su mu zasjale u trijumfu.
- Sada više ne možete zaustaviti moj Thanatos. A u njemu ima dovoljno nanofaga da pobiju milijune. Možete me držati zatvorenoga, ali ja sam već pokazao protivljenje vašoj pohlepnoj, materijalističkoj zemlji. Protivljenje koje će živjeti stoljećima!
Ostali su zanemarili njegovo lupetanje, usmjereni potpuno na lov na Thanatosa prije nego što izmakne njihovu doletu.
Peter je osovio kljun Black Hawka što je uspravnije mogao, progoneći malu leteću česticu. Helikopter se dizao penjući se svake minute tisuću petsto stopa više. Svatko je unutra mogao osjetiti kako zrak postaje sve hladniji i rjeđi. Kad je UH-60 dosegnuo dvanaest tisuća stopa, zubi su im cvokotali i postalo je znatno teže normalno disati. Gustoća zraka oko njih bila je tek malo iznad polovice normalnih vrijednosti na nadmorskoj visini. Ljudi su mogli živjeti i raditi, pa čak i skijati na toj visini, ali obično su imali mnogo više vremena za aklimatizaciju. Hipoksija, bolest visine,

bila je sada ozbiljna opasnost.

Letjelica Thanatos bila je sada mnogo bliža, ali još je bila iznad njih i stalno se penjala. Njezino jedino golemo krilo povremeno se nakrivilo kako su se komande u letjelici prilagođavale sitnim promjenama brzine leta, smjera i barometarskoga tlaka. Osim toga, zrakoplov je držao kurs leteći stalno prema unaprijed određenoj meti, glavnom gradu SAD-a.

Peter je podigao Black Hawk još više. Osjećao je bol u glavi i plućima, i bilo mu je sve teže usredotočiti se na ono stoje činio. Pogled mu se lagano zamutio u kutovima. Zmignuo je, s naporom pokušavajući raščistiti vid. Visinomjer je polako puzao prema četrnaest tisuća stopa. Tako daleko iznad zemljine površine helikopterovi rotor su se daleko teže okretali. Stope penjanja i zračne brzine brzo su se smanjivale. Petnaest tisuća stopa. Divovski zrakoplov se i dalje nadvijao nad njima, očajnički blizu, ali ipak izvan dometa. Prošla je još jedna minuta, minuta sve jače hladnoće i iscrpljenosti. Peter je opet pogledao kroz vjetrobransko staklo. Ništa. Letjelica Thanatos je otišla. Nestala je.

- Prokletstvo! - zaurllao je Peter. - Gdje si?

Odjednom je sunčeva svjetlost zasjala na golemoj površini krila, ali ovaj put ispod njega, odbijajući se od desetaka tisuća sunčanih ćelija, blještavih poput ogledala. -Uspjeli smo! Evo nas iznad zvijeri! -Peter je uzviknuo. Zakašljao je pokušavajući uvući više zraka u pluća koja su se napinjala zbog hi-perventilacije. - Ali moraš se požuriti, Jone. Jako. Ne mogu se dulje zadržati na ovoj visini!
Kimajući, Smith je otkopčao svoj pojas i ponovno legao potrbuške uz otvorena vrata. Svaki komad metala koji je dotaknuo bio je mnogo ledeniji od točke smrzavanja i pekao je poput žive vatre. Vanjska temperatura zraka bila je dobrano ispod nule. Jon je mahito puhao u ruke, znajući da je u realnoj opasnosti da izgubi prste i ostale izložene dijelove kože zbog ozeblina. A zatim se, držeći spreman M14, izbacio u struju zraka osjećajući kako mu vjetar nosi kosu i odjeću. Sad je mogao vidjeti letjelicu. Bila je nekih dvije stotine stopa ispod

I

njih. Black Hawk je usporio prilagođujući brzinu brzini svoga plijena. Smithove oči su se suzile na ledenom vjetru. Zatvorio ih je i grubo obrisao suze prije nego što se smrznu. Gledao je kroz ciljnik. Gornja površina letećeg krila lagano je podrhtavala, a zatim se stabilizirala. Stisnuo je okidač.

Rafali su udarali u Thanatos, razbijajući stotine sunčanih ćelija. Komadići stakla i plastike su se uskomešali i zatim nestali iza letjelice. Na trenutak, krilo se opasno svinulo. Klizilo je prema dolje.

Jon je zadržao dah. No tada su letna računala divovske letjelice ispravila iznenadni gubitak snage okrenuvši propelere naviše. Letjelica se stabilizirala i zatim se opet počela penjati.

Smith je opsovao, tražeći brzo novi okvir sa streljivom.

Na mokrom, hladnom i rijetkom zraku na kojem se jedva moglo disati Randy se trudila ostati pri svijesti. Oštra, prodorna bol slomljene ruke miješala se sada sa

Ludlum Robert - Lazarova osveta

strašnom glavoboljom koja je bubnjala iza sljepoočnica. Ugrizla se za usne, osjetivši mučninu. Bol u glavi bila je tako intenzivna da se činilo kako joj šalje male otkucaje crvene svjetlosti koji su joj bljeskali u očima sa svakim otkucajem srca.

Glava joj je pala naprijed.

U tom kratkom trenutku Hideo Nomura je napao.

Jedna ju je njegova ruka udarila s one strane gdje je bio karabin. Druga je uhvatila oštro Randvnu ramenu kost. Pukla je poput suhe grančice.

Uz prigušen jecaj pala je na sjedalo, a zatim prema naprijed. Samo ju je sigurnosni pojas prikopčan oko struka zadržavao da ne klizne na pod.

Nomura je zgrabio M4 i uperio ga u njezinu glavu.

Smith je iznenađeno pogledao preko ramena. Zakotrljao se i ustao, a zatim se smrznuo shvativši promijenjenu situaciju jednim užasnutim pogledom.

- Baci oružje kroz vrata - zapovjedio je Nomura. Oči su mu se caklile poput leda i bile jednako tako hladne. - Ili ću prosuti mozak ovoj ženi.

Jon je izbezumljeno zurio u Randy. Nije joj mogao vidjeti lice.

Ona je već mrtva - rekao je pokušavajući očajnički kupiti vrijeme.

Nomura se nasmijao.

- Još nije - rekao je. - Gledaj. - Uvukao je jednu ruku u Randvnu kratku kosu i trgnuo joj glavu unatrag. Blago je zastenjala. Oči su joj se na trenutak otvorile, a zatim su se opet zatvorile. Čovjek koji je sebe nazivao Lazarom prezirno je olabavio stisak, pustivši da joj glava padne na naslon sjedala. - Vidiš? - rekao je. - Učini sada kako sam ti naredio!

Poražen, Smith je ispustio karabin iz ruku. Oružje se zavrtjelo i nestalo negdje u beskrajnom vanjskom prostoru.

- Vrlo dobro - reče mu Nomura veselo. - Brzo se učiš pokornosti.

- Odmaknuo se držeći Randvno oružje pomno naciljano u Jonove grudi. Lice mu je poprimilo tvrd izraz. - Sada zapovjedi svom pilotu da se makne od moje letjelice, od Thanatosa.

Smith je podigao glas.

- Čuješ li što čovjek traži da učiniš, Peter?

Englez je pogledao unatrag preko ramena. Njegove blijedoplave oči bile su bezizražajne.

- Čuo sam ga - odgovorio je hladno. - Čini se da nemamo izbora,

Jone. Barem ne kako sada stvari stoje.

-Ne - složio se Smith. - Ne kako sada stoji - rekao je naglašavajući posljednju riječ. Lagano je nagnuo glavu.

Gotovo neprimjetan treptaj zatitrao je u Peterovu lijevom oku. Okrenuo se ponovno prema komandama Black Hawka.

Nomura se pobjedonosno nasmijao.

- Vidiš, oče - reče Jinjiru. - Ti zapadnjaci su tako meki. Njima je njihov vlastiti život vredniji od bilo čega drugoga.

Starac nije rekao ništa. Sjedio je kamena lica, očajan.

Smith se umirio pokraj helikopterovih otvorenih vrata, čekajući napeto da Peter povuče svoj potez.

Odjednom je Englez skrenuo helikopter strogo udesno, gotovo ga prevrnuvši. Nomura je bačen unatrag. Udario je u crni zid kabine i zatim skliznuo na pod. Nehotice je stisnuo prst omotan oko okidača Randvna M4. Tri rafala opalila su kroz krov i odbila se od rotora koji su se vrtjeli.

Čim se helikopter nagnuo, Smith se bacio prema naprijed, dalje od otvorenih vrata.

Izgledalo je kao da je zapliva po podu, a onda je snažno udario Nomuru u glavu.

Iščupao je karabin iz Nomurinih

359

I

ruku i bacio ga u kabinu. Negdje je zaštropotao među sjedalima, izvan njihova dosega.

Black Hawk se izravnao i opet počeo uspinjati.

Nomura je, režeći kroz stisnute zube, udario Jona, gurnuvši ga unatrag. Oba

Ludlum Robert - Lazarova osveta

muškarca su se uspravila. Hideo je napao prvi, udarajući rukama i nogama u suludoj mahovitosti. Jon je odbio dva udarca podlakticama, izbjegao jedan udarac s boka, sagnuvši se pod trećim udarcem i zatim prišao bliže. Uhvatio je Nomuru jednom rukom, opalio ga šakom u lice, a zatim ga snažno povukao kroz red sjedala. Drugi se čovjek sklupčao tik uz otvorena vrata. Iako ošamućen i obliven krvlju što mu je curila iz nosa pokušavao je uzvratiti.

Smith se uhvatio za sjedalo i zagrmi.

-Peter! Sada! Okreni! Okreni!

Englez je poslušao izvevši ponovno Black Hawk u strmu putanju, ali ovaj put strogo ulijevo. Helikopter se nagnuo na njegovu stranu. Na trenutak, činilo se kao da visi u prostoru visoko iznad Atlantskoga oceana. Thanatos se pojavio u njihovom vidokrugu na manje od pedeset stopa ispod njih. I dalje je letio na zapad u svojoj programiranoj misiji masovnog ubijanja.

Jinjiro Nomura gledao je dugo u luđačke oči čovjeka koji je jednom bio njegov voljeni sin.

- Pogrešno si shvatio te Amerikance - rekao je blago i tužno uzdahnuo. - Baš kao što si i mene pogrešno procijenio.

Umornom kretnjom starac se nagnuo naprijed oslobađajući potporanj sjedala od stiska Hideovih prstiju. Lica ukočenog od užasa mlađi Nomura je skliznuo kroz vrata, dok su mu nokti divljački grebli tražeći neko uporište na glatkom metalu. A zatim je uz očajnički jauk pao u prazninu, obrušavajući se prema Thanatosu koji je letio ispod Black Hawka u skretanju.

Očajnički udarajući i mašući rukama i nogama čovjek koji je sebe zvao Lazarom udario je o krhku površinu velikog letećeg krila. Letjelica se zatresla, zaljuljana iznenadnim udarcem. A zatim se Thanatos, preopterećen i već oštećen, jednostavno prepolovio, sklopivši se poput knjige koja se zatvara. Propelerske elise, spremnici za avioniku i grozdovi cilindara s nanofagima oslobađali su se u sve većem oblaku krhotina.

Najprije sporo, a zatim sve brže, olupina letjelice se vrtjela i vrtjela,

padajući prema gladnim i željnim vodama prostranog i nemilosrdnog mora.

Epilog

Početak studenoga Bijela kuća

Iako je još bilo rano prijepodne, predsjednik Samuel Adams Cas-tilla napustio je gužvu i vrevu oko Ovalnog ureda dajući prednost mirnoj udobnosti i privatnosti svoje radne sobe u Istočnom krilu. Ta soba je bila baš njegova, za razliku od kreacija modernih dizajnera koji su preuredili ostatak Bijele kuće po narudžbi njegove žene. Tu su bile police pune pročitanih knjiga, veliki Navajo-sag koji je pokrivao ulašteni drveni pod, velika crna kožna sofa, par naslonjača s osloncem za noge i televizor s velikim ekranom. Na zidovima su visjele grafike Frederica Remingtona i Georgije O'Keeffe zajedno s fotografijama krševitih planina oko Santa Fea.

Castilla je pogledao preko ramena sa smiješkom. Ruka mu je lebdjela iznad boce i naočala na bifeu.

- Jesi li za scotch, Frede?

Fred Klein mu se nasmiješio s dugačke sofe.

- Svakako, gospodine predsjedniče.

Castilla je natočio piće i pružio mu ga.

- Ovo je Caol Ha koji Jinjiro najviše voli.

- Vrlo prikladno, Same - reče Klein mirno. Šef Tajne jedan poka zao je prema televizoru. - Trebao bi se pojaviti svake sekunde.

- Da. A to ne bih propustio ni za što na svijetu - rekao je Castilla.

Spustio je svoj scotch i pritisnuo na tipku na daljinskom upravljaču.

Ekran je zasvijetlio prikazujući prostranu dvoranu Glavne skupštine UN-a u New Yorku. Jinjiro Nomura je stajao sam na podiju, promatrajući more izaslanika i savršeno postavljenih kamera. Znao je kako će se njegove riječi i slika prenositi diljem svijeta, za više od milijardu ljudi koji gledaju taj program uživo. Lice mu je bilo svečano, noseći i dalje duboke ožiljke što su ih ostavile tuga, godina dana zatvora i smrt njegova sina.

Ludlum Robert - Lazarova osveta

- Ja se danas nalazim pred vama u ime Lazarova pokreta - počeo je Jinjiro. - Pokreta čije je plemenite ideale i odane sljedbenike izdala ludost jednoga čovjeka. Taj čovjek, moj vlastiti sin Hideo, ubio je moje prijatelje i kolege, a mene zatočio, uništavajući one koji su utemeljili Pokret tako da može potajno preuzeti vlast. A zatim, maskirajući se u Lazara, iskoristio je našu organizaciju da sakrije vlastite okrutne i genocidne ciljeve koji su u krajnjoj suprotnosti sa svim za što se za uzima naš Pokret...

Castilla i Klein su slušali u zadovoljnoj tišini dok je Nomura stariji pomno i točno iznosio pojedinosti o Hideovoj izdaji, otkrivajući njegovo tajno stvaranje nanofaga i njegove planove da ih iskoristi za uništenje čovječanstva tako da sam postane apsolutnim gospodarom preživjelih. Jinjiro je još prije toga obavijestio o svemu američke saveznike, koji su se već počeli javljati izražavajući olakšanje što su se njihove ranije sumnje pokazale neutemeljenima i jedva čekajući da poprave narušene odnose sa SAD-om prije nego što istina postane javno poznata. Taj govor u UN-u bio je samo prvi dio odlučne akcije da se otkrije subverzivna djelatnost tajnog vođe Lazarova pokreta i spasi američki ugled.

Obojica su znala da će trebati vremena i mnogo napora, ali bili su i sigurni da će rane koje su ostavile obmane Hidea Namure zacijeliti. Nekoliko izoliranih fanatika će možda i dalje biti uvjereni u američku krivnju, ali većina će prihvatiti istinu, privoljena mirnim uvjerenjem i snažnom nazočnošću posljednjega preživjelog utemeljitelja Lazarova pokreta i objavljivanjem dokumenata nađenih u Namurinim tajnim laboratorijima na Azorima. Sam Pokret se već urušio, potresen prvim otkrićima laži i ubilačkih planova njihova vođe. Oni koji su ostali vratit će se Jinjirinoj izvornoj viziji Pokreta koji želi miroljubivu promjenu i ekološku reformu.

363

Castilla je osjetio kako se počinje opuštati, prvi put nakon nekoliko tjedana. Amerika i cijeli svijet nevjerojatno su se izvukli, za dlaku, u posljednji čas. Uzdahnuo je i pogledao Freda Kleina koji gaje promatrao.

- Gotovo je, Same - reče mu drugi čovjek mirno.

Castilla je kimnuo.

- Znam. - Podigao je čašu. - Za brigadira Smitha i ostale.

- Za sve njih - odgovorio je Klein podižući svoju čašu. - U zdrav-

Ije.

Mali. Washington D.C.

Svjež, kišom opran jesenski vjetar šuškao je kroz listove stabala što su rasla uz Mali. Sunčeva svjetlost probijala se kroz grane koje su bacale po travi pokretne uzorke crvenih i zlatnih sjena.

Jon Smithje koračao kroz sjene prema ženi koja je stajala zamišljeno blizu klupe. Njezina kratka zlatna kosa svjetlucala je na popodnevnoj svjetlosti. Unatoč debelom gipsu na njezinoj lijevoj ruci i ramenu, ona je i dalje izgledala nježno i ljupko.

- Mene čekaš? - zazvao ju je blago. Randy Russell se okrenula prema njemu. Lagani smiješak nabrao joj je usnice. - Ako si ti fra jer koji je ostavio poruku na mojoj telefonskoj sekretarici spominjući večeru, mislim da je to točno - reče ona vragolasto. - Inače ću jesti sama.

Smith se nasmiješio. Neke se stvari neće nikada promijeniti.

- Kako ruka? - upitao je.

- Nije loše - rekla mu je. - Liječnici mi kažu da ću gips moći skinuti za nekoliko tjedana. Kad jednom to bude učinjeno i ramena kost zacijeli te uz malo rehabilitacije, bit ću opet osposobljena za teren ski posao. Iskreno rečeno, jedva čekam. Ja nisam stvorena da sjedim za pisacim stolom.

Kimnuo je.

- Vlada li u Langlevju još uvijek kaos?

Randy je oprezno slegnula ramenima. Ravnatelj CIA-e nije bio izravno umiješan u ilegalnu operaciju Burkea i Piersonice. No nitko ne može, a da ne posumnja kako su njegove pogrešne procjene i njegova spremnost da zažmiri na jedno oko bili djelomično krivi. Ostavka Da-

vida Hansona "iz osobnih razloga" bila je samo mogućnost da spasi obraz, da ne dobije otkaz.

- Jesi li čuo što o Peteru? - upitala gaje Randy.

- Nazvao me prošli tjedan - rekao joj je Smith. - On se vratio u mirovinu u svojoj kući u Sierrama. Ovaj put konačno, izjavio je. Skeptično je podigla obrvu.

- Vjeruješ mu?

Nasmijao se.

- Ne baš. Ne mogu zamisliti Petera Howella kako sjedi nezaposle no na svom trijemu.

Randy je pogledala Jona kroz lagano stisnute oči.

- A što je s tobom? Još špijuniraš za Združeni stožer? Ili je to ovaj put Vojna obavještajna služba?

- Vratio sam se u Fort Detrick na svoje staro mjesto u USAMRI-ID-u - odgovorio je.

- Opet u laboratorij za zarazne bolesti? - upita Randy.

Zatresao je glavom.

- Ne baš. Razvijamo program koji će promatrati potencijalno opas na nanotehnološka istraživanja i razvoj u svijetu.

Pogledala gaje upitno.

- Zaustavili smo Nomuru - rekao joj je Smith mirno. - Ali sada je duh pušten iz boce. Netko drugi može pokušati jednoga dana nešto slično ili jednako razorno.

Randy je zadrhtala.

- Gadi mi se i sama pomisao na to.

On je sumorno kimnuo.

- Ali ovaj put ćemo barem znati što tražimo. Izrada biološki aktivnih nanonaprava zahtijeva biokemijske tvari u velikim količinama, a to su nabave koje možemo slijediti.

Uzdahnula je.

- Možda bismo trebali učiniti ono što je Lazarov pokret želio na prvom mjestu. Zabraniti potpuno nanotehnologiju.

Smithje zatresao glavom.

- I izgubiti sve potencijalne koristi? Kao što je liječenje raka? Ili uništenje onečišćenja? - Slegnuo je ramenima. - To je poput svake druge napredne tehnologije, Randy. Ništa više. O nama ovisi u koje ćemo je svrhe primjenjivati.

364

365

- Sada iz tebe progovara znanstvenik - rekla je suho.

- Ja to jesam - reče Smith mirno. - Većinu vremena, u svakom slučaju.

- Točno - odgovori Randy smiješeći se ironično. Smekšala se.

- Dobro, dr. Smith, obećali ste mi večeru. Hoćete li održati obećanje? Naklonio se i ponudio joj ruku.

- Nemojte nikada reći da ja ne držim riječ, gospođo Russell. Pozivam vas na večeru.

Jon i Randy su se zajedno vratili do njegovoga automobila. Iznad njih su putovali posljednji oblaci, ostavljajući za sobom vedro plavo nebo.

366

Nakladnik

EXTRADE d.o.o., Kastav

Tel.: 051/628-725

Fax: 051/625-186

E-mail: extrade@ri.t-com.hr

www.extrade.hr

Ludlum Robert - Lazarova osveta
Za nakladnika Predrag Tomljanović
Prijevod
Bojana Zeljko - Lipovšćak
Krešimir Lipovšćak
Lektura/Korektura Jadranka Bota
Likovna oprema i priprema za tisak EXTRADE d.o.o.
Tisak
Grafički zavod Hrvatske d.o.o., Zagreb, 2006.
CIP - Katalogizacija u publikaciji Sveučilišna knjižnica Rijeka UDK 821.111(73)-31
= 163.42
LUDLUM, Robert Lazarova osveta/Robert Ludlum; s engleskoga prevela Bojana Zeljko
Lipovšćak. - Kastav: Extrade, 2006.
Prijevod djela: The Lazarus vendetta
ISBN 953-240-054-0

Knjižnica Zelina

540026501